

Бренда Джойс

A romantic scene from a movie. A muscular man with blonde hair, wearing a white ruffled shirt and a brown leather sash, is embracing a woman. The woman has long brown hair and is wearing a white dress with a brown patterned bodice. They are in a close embrace, looking at each other. The background is a blurred outdoor setting with a stone wall and trees.

ЗАВОЕВАТЕЛЯТ

Бренда Джойс
Завоевателей

1

В близост до Йорк, юни, 1069 година

– Господарю?

– Изгонете селяните от колибите.

Ролф дьо Варен проследи равнодушно как васалът му Гай дьо Шант обърна бойния си кон и предаде заповедта на воините си. Неподвижен като статуя, норманинът седеше на гърба на могъщия сив жребец, тежкият шлем почиваше в лявата му ръка. Буйните къдрици с цвят на лен бяха полепнали по челото му, широките гърди опъваха плетената ризница, дясната ръка беше небрежно отпусната върху дръжката на меча.

Той проследи как хората му прогониха жителите на селото от сламените им колиби, леко врътна глава наляво и обходи с поглед дузината убити саксонски бунтовници, чиито трупове вече издаваха сладникавата миризма на смъртта под жаркото юнско слънце. Разбунтувана от скорошната битка, кръвта шумеше в ушите му, мускулите му все още бяха напрегнати. Бяха унищожили още едно гнездо на саксонски бунтовници. Войната в дивия север на Англия нямаше край. Само преди четиринадесет дни крал Уилям събра васалите си в Йорк след като армията му отблъсна датските натрапници, освободи Йорк и обърна саксонците в бягство. Това беше второ въстание през последните две години и Уилям бушуваше от гняв, защото саксонските лордове Едуин и Моркар повторно успяха да се изплъзнат и да се скрият в трудно проходимите мочурища на Уелс. Железният му юмрук се стовари върху тежкия плот на масата и всички се разтрепериха.

– Никаква милост! – изгърмя разярено той. – Ще опожарявам всички къщи и плевни, докато варварите проумеят кой е законният им миропомазан господар!

Така гласяха заповедите му.

И сега Ролф безучастно следеше как рицарите му гонеха от къщите им дузината окъсани мъже и жени. Като повечето подобни поселения, селото се състоеше от няколко покрити със слама колиби и воденица и беше заобиколено от пасища за овцете, ниви с жито и лехи със зеленчуци. Пронизителен гневен вик го накара да се обърне.

– Не! – Една млада селянка, облечена като ратайкиня, се вкопчи в ръката на Гай, който беше вдигнал меча си и се готвеше да заколи една

свиня. Без да се безпокои от виковете ѝ, рицарят блъсна ръката ѝ и с един замах отсече главата на животното. Рукна кръв, която опръска одеждата на жената и коня на Гай.

Интересът на Ролф се събуди. Тази саксонка беше безумно смела, но и глупава, щом се осмеляваше да се противопостави на Гай. Тя беше млада, с медноцветна коса, която блестеше под слънчевите лъчи, сякаш посипана със златни люспи. Плитката на тила ѝ бе дебела като конски крак. Ролф никога не беше виждал такава коса.

Жената не се отдръпна от умиращата свиня, само обгърна с две ръце тялото си, сякаш искаше да се предпази. Гай препусна надолу по прашния път. Ролф не можеше да отдели поглед от младата саксонка. Слабините му се затоплиха. Гай спря коня си и махна на един от хората си да откара съпротивляващата се жена при купчината разтреперани селяни. Ролф се запита как ли изглеждаше момичето отблизо. Всъщност отговорът беше без значение – тя щеше да изпълни предназначението си.

– Милорд? – Гай очакваше други заповеди.

Бяха убили още два вола и дузина овце, които бяха достатъчни да изхранят хората му в продължение на седмица. Ролф изчака, докато един от рицарите изтегли трупа на свинята по-далече от пътя и устреми студените си сини очи към Гай.

– Изгорете всичко.

– И житото ли?

Ролф се поколеба. Без жито и добитък селяните нямаше да оцелеят през зимата. Е, поне никога вече нямаше да дават убежище на саксонските бунтовници.

– Всичко!

Гай прие заповедта с каменно лице. Той и воините му не бяха жадни за плячка и разрушение, не приличаха на наемниците, които бяха дошли с Уилям в Англия. Сподвижниците на Ролф бяха войници, грижливо обучени във военното изкуство, те представляваха елита на норманската войска, личната гвардия на краля – воители, изпитани в дългите години на войната, която трябваше да заздравя позициите на Уилям в херцогство Нормандия. Войските бяха потушавали въстания във Франция и Анжу и бяха завладели Мейн. В сравнение с тях битката при Хейстингс беше дреболия. Три години след завладяването на Англия саксонците вече не представляваха опасност. Само в планините и горите на северните гранични области, където се криеха и нападаха от засада, можеха да заплашват живота на норманските рицари.

Без да погледне, Ролф усети страха и тревогата на селяните. Една възрастна жена и едър тъмнокос мъж удържаха с мъка момичето с медноцветната коса, което се дърпаше отчаяно и накрая успя да се освободи. То събра полите си, разкри изкаляните си боси стъпала и добре оформените глезени и хукна през праха към Ролф.

Кръвта отново зашумя в слепоочията му, нахлу неударимо в слабините. Той я погледна с добре изиграно равнодушие.

– Моля ви, господарю! – изплака момичето и вдигна ръце към него.
– Заповядайте на хората си да спрат, още не е късно!

Ролф я наблюдаваше мълчаливо. Непознатата беше неумита, лице-то, ризата, туниката и ръцете ѝ бяха мръсни, но той не се разтревожи от мръсотията. Видя само равномерния овал на лицето, високите аристократични скули, правия нос и големите тъмносини очи. И устата. Тя беше твърде пълна, за да е истински красива, но изглеждаше специално създадена да достави удоволствие на мъжа. Сигурно е незаконно дете на някой уелски лорд, каза си Ролф и ъглите на коравата му уста за миг се издигнаха към скулите.

Без да обръща внимание на молбата ѝ, той извъртя глава и погледна към най-близката колиба, която вече гореше; сламеният покрив пламна за секунди. Скоро се запали и втората колиба. Ролф не изпита удовлетворение. Той беше верен сподвижник на краля, беше положил клетва като негов васал и сега изпълняваше дълга си. Като военачалник и доверен човек на Уилям той беше убеден, че кралят има право да постъпи така. Само по този начин щяха да сломят окончателно съпротивата на бунтовниците.

Момичето се вкопчи в крака му.

Ролф се отдръпна рязко, конят му затропа нервно и вдигна предния си крак. Младата жена отстъпи, и Ролф едва успя да удържи огнения жребец, който като нищо щеше да я стъпче. В пронизващия му поглед блесна смесица от гняв и смайване.

– Моля ви, спасете поне житото! – изплака момичето. Сълзите оставиха светла следа по замърсените му бузи. – Моля ви, господарю, моля ви!

И тя ще умре от глад заедно с другите селяни, каза си Ролф и едно мускулче на бузата му трепна. Той проследи как пламъците се приближиха към голямата нива и жадно се впиха в узрелите класове, чу задъханото хълцане на момичето и разбра, че му е обърнало гръб. Нещо го принуди да я погледне. Тя се втурна слепешката към гората, не се върна при съселяните си. Той видя чувствено поклащащите се хълбоци и

напрежението в слабините му стана болезнено. Към небето се издигнаха черни облаци, замириса на изгоряло жито и жените избухнаха в плач. След като рицарите свършиха работата си, двама от тях обърнаха конете си и се втурнаха да преследват момичето. Очевидно хранеха същите намерения като Ролф, който пришпори коня си и препусна към гората.

Гай и Белтен надаваха весели викове и не бързаха да настигнат бящото момиче. Ролф притисна колене в хълбоците на коня си, усети как тялото му се напрегна и как жребецът ускори ход и се понесе в буен галоп. Двамата рицари се огледаха и в този миг момичето изчезна в гъстия храсталак. Ролф мина покрай хората си, без да им обърне внимание, защото знаеше, те ще прекратят преследването. Много скоро отново забеляза бегълката.

Всеки мускул на силното му тяло беше напрегнат. Членът му пулсираше болезнено. Вече усещаше под себе си мекото женско тяло, влажността на топлата утроба, която обхващаше твърдата му мъжественост... Тя се препъна, политна да падне и изпищя, хвърли трескав поглед през рамо, изправи се и продължи да тича. Ролф я настигна, препусна покрай нея, посегна с едната си ръка, сграбчи я с лекота, вдигна я и я хвърли напреки пред себе си. Тя изпищя и се вкопчи в него. Жребецът продължи да препуска в галоп; тя веднага осъзна, че падането би било гибелно за нея. Ролф намести плячката на бедрата си. Усети меките ѝ гърди до плътта си, ребрата ѝ притиснаха твърдия му член. Изведнъж дръпна силно юздите и конят спря.

Момичето се изви като змия, заби лакти в слабините му, за малко да улучи болезнено пулсиращия член. Ала Ролф беше твърде бърз и силен за нея. Смъкна я от седлото, клекна в тревата и я просна по гръб. Погледите им се срещнаха. Очите ѝ бяха разширени от ужас и гняв, неговите блестяха трескаво.

Трябваше да я има сега, веднага. Той улови дебелата плитка на тила, приближи устата си до нейната и вдигна полата и ризата ѝ до талията. Тя се извиваше и се опитваше да го ритне, но ръката му я стисна в желязна хватка. Коляното му раздели бедрата ѝ.

– Братята ми – изхърка тя, – братята ми ще...

Устата му се сведе над устните ѝ, езикът се втурна в сладките им дълбини. Десницата му мачкаше меката топла гръд под грубата вълнена риза. Пръстите му се спуснаха надолу и обхванаха твърдата издатина на венериния хълм. Тя се опъна като струна, ужасена от интимното докосване. Ролф дръпна по-силно плитката ѝ. Бягството беше невъзможно.

Момичето лежеше с разкрячени крака пред него и при вида на

розовата ѝ плът Ролф едва не загуби самообладание. Той мушна ръка в деколтето на ризата ѝ и с един замах я раздра от горе до долу. Разкри пълните ѝ гърди и видя кожената торбичка, окачена с връв на шията ѝ. Гледка, която го стъписа. В този миг момичето нададе пронизителен вик, изплъзна се от него и посегна да одере лицето му. Ала Ролф притежаваше светкавични рефлексии. Сграбчи ръцете ѝ и я задържа със сила. Могъщият му член се притискаше в тесния панталон и заплашваше да го спуска. Ролф вдигна ръцете на момичето над главата и ги задържа с едната си ръка. Тя продължаваше да се съпротивлява отчаяно. Устата му улови зърното на гърдата ѝ, и това предизвика нова отчаяна съпротива. Той легна върху нея, ръцете му я стиснаха до болка. Усети топлината ѝ съвсем близо до коравия си член, притисна се към нея и простена от диво желание. Хълцането ѝ се примеси с пшкането му, но това не го спря... След миг обаче долови тропот на копита, който го накара да вдигне глава – точно когато беше готов да нахлуе в нея. Без да се бави нито секунда, Ролф скочи на крака и извади меча си.

– Ролф, господарю, спрете! – Гай дръпна с все сила юздите на коня си и Ролф застана пред него с изваден меч, кипящ от гняв. В този момент беше готов да убие верния си васал, че го е прекъснал. Гай изкрещя: – Тя е сестра на графовете от Мерсия! За бога, тя им е сестра!

– Какво?

– Тя е сестра на Едуин, Ролф. Това момиче е сестрата на Едуин и Моркар.

Ролф се обърна слисано към момичето, което се бе свило на кълбо. Момичето, което беше готов да изнасили. По дяволите! Това беше бъдещата му съпруга.

2

Сейдри седеше трепереща на влажната земя под дървото и дишаше тежко.

Конският тропот все още отекваше болезнено в ушите ѝ, тя усещаше горещия дъх на жребца върху кожата си. За малко да бъде стъпкана до смърт. Колко често беше виждала норманите да тъпчат с могъщите си бойни коне безпомощните селяни. И този рицар беше способен на това. Вероятно убийството на едно беззащитно момиче би му доставило извратено удоволствие.

Тя имаше чувството, че ръцете му продължават да я прегръщат, да я държат в желязната си хватка и да я притискат към влажната трева. Ръката му се плъзгаше към срамните ѝ части, устата му целуваше гърдите ѝ... омърсяваше я. А горещият му член... Света майко божия!

Тя разбираше сравнително добре норманския език, но сега беше твърде развълнувана, за да проумее набързо разменените изречения. Ала при името на графството наостри уши. „Мерсия“ това беше разбираемо за всички. Тя се опита да спре треперенето си и се вслуша, все още с извърнато лице.

– Кълна се в кръвта на разпнатия – изръмжа норманинът и тя усети, че е обърнал глава да я погледне. – Това не може да бъде.

Тя усети горещината в погледа му.

– Узнах го от селяните – обясни другият. – Елфгар не е далече оттук.

Сейдри се скова. Мъжете говореха за родното ѝ място! Явно знаеха коя е. Без да бърза, тя се изправи, притисна разкъсаната одежда към гърдите си и впи в норманина поглед, изпълнен с омраза.

Той я измери с хладни сини очи, но след секунди погледът му потъмня, на слепоочието му запулсира дебела вена. Явно беше разгневен. Защо? Защото тя бе посмяла да го мрази? Защото не бе получил, каквото искаше? Тялото ѝ? Или защото бе узнал коя е жертвата му?

Той пристъпи към нея. Сейдри понечи да се отдръпне, но се овладя и упорито вирна брадичка. Сърцето ѝ се удрияше болезнено в ребрата, страхът стягаше гърлото ѝ. Даже ако този мъж я изнасилеше, даже ако заповядаше да я бият до смърт, тя нямаше да му покаже страха си. Гневът направи очите и лицето му още по-тъмни.

Изведнъж обаче изразът му се промени, той се стъписа, погледна я

изненадано.

Много хора я поглеждаха по този начин, когато за първи път забелязваха очите ѝ. Първо се стъписваха, след това в погледите им се четеше смущение, блесваше разбиране, накрая идваше ужасът. Спътникът на норманина, застанал зад господаря си, се отдръпна уплашено.

– Чувал съм за такива жени – прошепна несигурно той, без да отдели поглед от Сейдри. – Тя има зъл поглед.

Ролф също беше впил очи в нейните. Сейдри мразеше недъга си, защото той правеше живота ѝ още по-труден. Така беше, откак се помнеше: от време на време дясната ѝ очна ябълка се извърташе неволно навън. Това не ставаше често, само когато беше много уморена или разтревожена. Хората го забелязваха само когато стояха съвсем близо до нея и я гледаха право в лицето. Те си мислеха, че тя е способна да гледа едновременно в двете посоки – но това не беше вярно. Непознатите се впечатляваха силно от кривогледството ѝ, прекръстваха се, промърморваха нещо за „злия поглед“ и се държаха ла разстояние от нея. Селяните от Елфгар, близките и роднините ѝ по майчина линия, които я познаваха отдавна, знаеха, че у нея няма нищо зло. Във всеки случай обаче обстоятелството, че подобно на баба си тя умееше да събира лековити билки и да цери болни, укрепваше вярата на хората, че си имат работа с вещица. Затова дори роднините се отнасяха към нея с известна плахост. Единствено братята ѝ не се страхуваха да общуват с нея и Сейдри беше дълбоко благодарна на бога за тази милост. Само дете веднъж Моркар я помоли да омагьоса едно младо момиче, което му отказвало твърде дълго...

Сейдри се изчерви, намрази недостатъка си повече от всякога, намрази себе си, че беше изложена пред безсрамния поглед на проклетия норманин.

Хладният син поглед обходи бавно фигурата ѝ и отново се върна на дясното око.

– Тя не е вещица – прозвуча дълбокият му глас. – Тя е от плът и кръв. Нищо повече.

– Не бива така, милорд – възрази нерешително Гай. – Вие сте непредпазлив.

Норманинът се изправи заплашително над нея. Мечът беше в ножицата си, ръцете му бяха стиснати в юруци.

– Вие ли сте лейди Алис?

Сейдри примигна слисано. Но много скоро разбра. Той я беше объркал с несъщата ѝ сестра. Сейдри не беше глупава. Алис беше от благороден произход и в това отношение превъзхождаше сестра си. Но

в момента тя можеше да се възползва от това обстоятелство, за да му попречи да я изнасили – или да и стори нещо по-лошо.

– Да, аз съм – отговори твърдо тя.

Отговорът ѝ явно му хареса, защото на лицето му се появи усмивка. Сейдри беше слисана – не защото норманинът се усмихна, а защото изобщо беше способен да се усмихне. Докато я преследваше с коня си, той изглеждаше като отмъстителен езически бог. Едва сега ѝ направи впечатление, че беше замайващо красив с късите си златни къдрици, сините очи и блестящите бели зъби. Тя не можеше да откъсне поглед от смело изсечените черти на лицето му.

– Какво мислиш за това, Гай? – попита Ролф, полуобърнат към вала си.

Гай не каза нищо. Ужасът му беше достатъчно ясен отговор.

Сейдри не хареса собственическото дръзко оглеждане, което беше предприел норманинът. Гневът ѝ избухна с нова сила, примесен с нещо ново – неясно предчувствие за беда. Тя стисна зъби и се опита да стане. Ролф ѝ подаде ръка, но тя я отблъсна възмутено. Не ѝ трябваше помощта му. Защо той не се уплаши от нея, след като вече знаеше истината? Чаровната му усмивка угасна.

– Уважаема госпожице – заговори учтиво той, – какво търсите толкова далече от Елфгар, и то сама? Защо сте в тези селски дрехи? Времето са несигурни.

Да не би да се подиграваше с нея?

– Какво ви засяга всичко това? Да не съм ваша пленница? Защо смятате, че ви дължа сметка за деянията си? – попита тя с гордо вирната брадичка и святкащи от гняв очи, стараяйки се да скрие треперенето си.

Устата му се опъна в тънка линия. Мина доста време, преди да ѝ отговори.

– Вие не сте моя пленница. Ще ви придружа обратно до Елфгар, за да не ви се случи нищо лошо.

– Нямам нужда от придружител – отговори хапливо тя. – Дотам са само четири мили.

– Не са ли ви учили да уважавате мъжете?

– Аз уважавам само нашите мъже.

Ролф не откъсваше поглед от очите ѝ.

– Ще ви придружа до Елфгар. Смятаме да лагеруваме наблизо.

– Вие се отнасяте към мен като към пленница! – изсъска ядно тя.

– Вие сте моя гостенка – обясни спокойно той. – Гай ще се погрижи за личните ви нужди. – Той хвърли бегъл поглед към верния си

сподвижник. – Но вие не отговорихте на въпроса ми.

Тя беше негова пленница, бе попаднала във властта на омразния враг. Може би той беше един от хората, които искаха да вземат в плен братята ѝ и дори да ги убият!

– Шпионирах ви – отговори язвително тя. – Какво друго бих могла да правя толкова далече от дома си в тези несигурни времена?

– Не поставяйте на изпитание търпението ми – проговори предупредително той.

– Познавам лечебната сила на билките – отвърна тя и го изгледа враждебно. – Исках да се погрижа за болната свиня.

– Дошли сте да лекувате свиня? – попита невярващо той. Този човек беше глупак! Или може би беше глух? Очевидно и двете, това норманско куче.

– Да – изсъска тя. – Аз съм вещица, или вече сте го забравили?

Ъглите на устата му се вдигнаха едва забележимо.

– Вашето магьосничество май няма особена сила.

Сейдри стисна зъби. Норманинът ѝ се надсмиваше.

– Животното беше добро за разплод, но страдаше от запек. Тъкмо се беше опрасила. Но това вече няма значение...

– Изминали сте четири мили само за да лекувате свинята?

– Четири и половина.

Ролф се обърна към Гай.

– C'est incroyable! Вярваш ли ѝ? – Без да иска, той бе заговорил на френски.

– Може би трябва да я пуснем да си върви – промърмори нерешително Гай. – Иначе ще ни прати някое проклятие.

Погледът на Ролф я прониза като остро копие.

– Онова, което ѝ трябва, е съпруг и легло, за да проумее къде е мястото на жената. – Очите му се присвиха. – Гай, тя е знаела, че бунтовниците намират убежище тук. Една красива жена е много подходяща за пренасяне на тайни послания, не намираш ли? Виж дрехите ѝ! Дошла да лекува свинята! Според мен се е преоблякла като селянка и е дошла да предаде вест на скъпите си братя, предателите! Много хитро, от нейна страна, да предположи, че няма да повярвам в откровеното признание, че е шпионка.

– Исусе... – прошепна стреснато Гай, и двамата рицари отново се обърнаха към жената. Сейдри сведе поглед и се престори, че не е разбрала. Но бе запомнила всяка дума. Защо, за бога, не си беше мълчала? Как можа да се нарече шпионка, и то само заради едно моментно

настроение? Намираха се във война. Какво щеше да стане сега с нея? Може би беше ценна за норманите като заложница и докато вярваха, че тя е Алис, нямаше да я измъчват. Но ако наистина я сметнеха за шпионка... И какви бяха тези приказки за съпруг и легло? В гърдите ѝ отново се надигна лошо предчувствие.

– Моята съпруга не шпионира срещу законния си крал – заговори остро Ролф. Пламтящият му поглед я изгори.

Сейдри го погледна слисано.

– Не ви разбирам.

Чертите на лицето му отново се изостриха. Не беше свикнал на такава липса на уважение от страна на жените.

– Скоро ще ме наричат „повелителю“ – изръмжа той. – Все едно дали това ви харесва, или не.

– Никога! – изкрещя възмутено Сейдри.

– О, да – възрази студено той. – Скоро ще ни венчаят, уважаема. Скоро ще станете моя съпруга. – Лицето му отново се озари от усмивка.

3

Графската дъщеря Алис и имението Елфгар бяха награда за дългогодишната върна служба на Ролф към неговия крал.

Само преди седмица, когато Ролф се върна от битката, окървавен и изтощен, Уилям гневно се разхождаше напред-назад в палатката си. Кралят също беше запотен и изморен от сражението, в което норманите бяха освободили Йорк от саксонците и бяха отблъснали датчаните към брега и корабите им. Брадатото му лице беше напрегнато и кораво и Ролф знаеше причината.

– Носиш ли новини? – попита Уилям Завоевателят.

– Саксонците са прогонени, месир.

Погледите им се срещнаха.

– А проклетите предатели? – попита мрачно Уилям.

– Не намерихме нито следа от Едуин и Моркар – отговори кратко Ролф.

В палатката бяха останали само епископ Одо, братът на Уилям, и Роджър Монтгомъри, един от най-могъщите благородници в кралството.

– Вярвам, че този път няма да проявите милост, месир – обади се Одо.

При тази открита забележка на Одо за позорното минало, Ролф и Роджър Монтгомъри потрепераха. При Хейстингс Едуин и Моркар не бяха вдигнали оръжие срещу Уилям, тъй като бяха отслабени след нападението на норвежкия крал. Двамата присъстваха на коронашването на Уилям, положиха клетва за върност пред новия крал и дори последваха кралската свита в Нормандия, след като югът на Англия беше подсигурен. Едуин притежаваше големи имения в Мерсия и получи около една трета от Англия; на Моркар бяха приписани няколко области в Нортумбрия. Освен това на Едуин беше обещана красивата Изолда, дъщерята на Уилям. Не само Ролф, но и повечето нормански военачалници бяха изразили недоволството и подозренията си относно неимоверното увеличаване на силата и влиянието на опасните саксонски графове.

В крайна сметка Уилям се бе отметнал от думата си и не беше дал дъщеря си на Едуин. Братята се върнаха в родината си гневни и жадни за отмъщение.

Година по-късно двамата братя въоръжиха целия север срещу

Уилям Завоевателя и стигнаха чак до Йорк. Ролф взе участие в битката за Йорк, но много скоро след това беше повикан в Уелс, за да потуши избухналите размирици. След претърпяното поражение Едуин и Моркар отново положиха клетва за вярност пред краля, но този път Уилям настани в областите им свои верни и предани васали, построи кралски крепости и установи там нормански гарнизони.

Преди време двамата северноанглийски благородници отново вдигнаха въстание, този път едновременно с нападението на датчаните. Ролф изпитваше сериозни съмнения в случайната едновременност на двете нападения. И това въстание беше потушено, но графовете успяха да избягат. Този път обаче кралят нямаше да прояви милост към предателите. Йорк беше разрушен и опожарен, стотици смели нормали бяха паднали под мечовете на врага.

– Никога вече! – изгърмя Уилям. – Тези саксонски предатели ще увиснат на бесилката даже това да е последното, което ще направя в живота си! – Той се обърна рязко към Ролф: – Вашето място е в Йорк! – разпореди енергично той.

Ролф не позволи на присъстващите да забележат стъписването му. Какво щеше да стане с имотите в Съсекс и Kent, които му бяха присъдени след битката при Хейстингс за проявената смелост и вярната служба? Като четвърти и последен син на стария граф Дьо Варен той беше постъпил като наемник при Уилям – единствения му шанс да завоюва слава и земя. Титлата на граф Дьо Варен и всички земи в Нормандия наследи първородният син Жан. Вторият брат стана свещеник. Третият, Уилям, стана собственик на няколко малки имения в Нормандия, но също последва Завоевателя в Англия. След Хейстингс кралят го дари с Лейвс, а Ролф получи Брамбър, Монтгомъри – Арундел, Одо – Дувър, Уилям Фрицосбърн стана собственик на остров Уайт. Шепата верни васали наложи новия ред в графствата Съсекс и Kent. През тази година Ролф не се върна в Нормандия, защото имаше достатъчно работа по укрепването на границите си. За първи път във вече двадесет и осемгодишния си живот той разполагаше със собствена земя и можеше да подигури бъдещия си син с наследство. Като всички васали, последвали Уилям в Англия – все едно дали от чувство за дълг, или от жажда за богатство, – той знаеше, че тази страна предлага почти неограничени възможности.

– Ще предам Брамбър в ръцете на Брейс – продължи Уилям. Ролф запази равнодушното си изражение.

Уилям се опита да се усмихне.

– На вас ще предоставя длъжността кастелан на новата крепост, която ще построите в Йорк.

Ролф стисна здраво зъби, за да не извика. Усмивката на краля се задълбочи.

– Ще ви дам и Елфгар.

Роджър Монтгомъри не можа да удържи учудения си вик.

Ролф се усмихна. Елфгар беше огромно имение, а когато станеше кастелан на Йорк, той щеше да бъде един от най-могъщите лордове в Северна Англия. Досега Елфгар беше притежание на граф Едуин от Мерсия, което означаваше, че двамата саксонски бунтовници ще бъдат лишени от цялото си имущество. Ролф беше наясно, че новите му земи имаха нужда от защита, че никак нямаше да му бъде лесно да ги опази; въпреки това изпита бурна радост от наградата.

– Границите ви не са установени. Можете да ги продължите на север, колкото ви харесва – прибави благосклонно Уилям. – И за да закърглим дарението, ще получите за съпруга Алис, сестрата на бунтовниците. В момента тя е единствената наследница на семейното богатство.

Ролф се ухили. Това откриваше неподозирани възможности! Освен всичко друго му даваха и сестрата, която щеше да затвърди положението му.

– Умен ход – похвали брат си Одо. – Задачата ви няма да бъде лесна, Ролф. Трябва да задържите граничните области и да не допускате нови бунтове. Но мисля, че именно вие сте подходящият човек за тази трудна работа.

– Да, с Ролф на север и с Роджър на уелската граница – дадох Шрюсбъри на Роджър – поясни Уилям, – аз храня сериозни надежди, че ще сложим край на саксонските въстания.

Ролф се отпусна на колене пред господаря си.

– Благодаря ви, месир.

Уилям отново се усмихна.

– Станете, Ролф. Знаем, че ви наричат Безмилостния. Донесете ми главите на Едуин и Моркар, и ще ви дам Дърхам.

Сега вече всички присъстващи зяпнаха смаяно. Ролф се съмняваше, че кралят ще удържи на думата си. Ако получише и Дърхам, властта му щеше да стане равна на кралската, а Уилям не беше толкова глупав да го допусне.

След няколко дни Ролф потегли към Елфгар, за да поиска земите и невестата си, и се сблъска с бунтовниците. Сега пък бъдещата му съпруга се оказа шпионка на саксонците и на всичкото отгоре я смятаха за

вещица. Ролф едва не се засмя с глас. Той не беше суверен. Повечето така наречени вещици бяха лъжкини и лековерните селяци лесно се хващаха на въдицата им. Вещица ли? Тя не беше вещица, беше жена от плът и кръв. Даже да беше магьосница, на първо място беше жена. *Неговата* жена.

Като я гледаше, беше готов да повярва, че е способна да шпионира в полза на братята си. Тази мисъл го разгневи. Беше на път да поеме новите си владения, и то като чужденец и натрапник, заобиколен от врагове. Моркар и Едуин бяха още живи, скрити в непроходимите мочурища. Братята нямаше да останат бездейни и да гледат как норманинът завладява земите им. Те щяха да се бият за Елфгар, за бащиното си наследство. Двата бунтовници бяха извънредно опасни противници. Ролф съзнаваше, че му предстои тежка и продължителна борба, но беше убеден, че ще спечели; ненапрасно го наричаха Ролф Безмилостния. Досега беше излизал от всяка битка като победител. Щеше да победи и тази жена, определена да му стане съпруга, и да завладее Елфгар.

Но първо трябваше да я опитоми, защото, неопитомена, тя щеше да бъде болезнен трън в плътта му. Незнайно защо, мисълта, че трябва да опитоми невестата си, му хареса. Отново усети как похотта нахлу в слабините му. Мястото ѝ беше до него, задачата ѝ беше да му служи, да удовлетворява потребностите му. Мястото ѝ беше в дома му, в леглото му. Тя щеше да се научи, може би не бързо, но щеше да се научи да му угажда. Тя не знаеше, че кралят я е определил за съпруга на новия господар на Елфгар. Вероятно тази новина щеше да я шокира. Но трябваше да преодолее шока. По-интересно беше как щеше да реагира на новината, че Ролф дьо Варен е новият господар на бащините и земи. Той си представяше живо реакцията ѝ. Малката саксонка щеше да запламти от гняв.

Тя беше негова годеница – но и негов враг.

Никога не биваше да забравя това.

4

Алис бе осъдена да се ожени за норманина.

Сейдри се разхождаше възбудено в тясната палатка. Какво означаваше това? Как можа да се случи? Тя се опасяваше от най-лошото. Ако Уилям наистина бе обещал сестра ѝ Алис на този норманин... Леденостуден ужас пролази в стомаха ѝ. Къде бяха братята ѝ? Защо не ѝ прашаха вест? След тежкото поражение при Йорк преди една седмица не се знаеше дори дали са останали живи.

Тя отказваше да мисли най-лошото.

Може би норманският натрапник и братята ѝ отново бяха сключили примирие. Както преди една година. Тогава Уилям бе простил на бунтовниците; Едуин и Моркар повторно бяха положили клетва за вярност. Може би Едуин бе обещал Алис на норманския военачалник и срещу това бе получил норманска годеница.

Сейдри се надяваше пламенно обстоятелствата да са именно такива. Защото другата възможност беше толкова страшна, че тя не смееше дори да си я представи: конфискация на имуществото... смърт...

Тя си представи Алис редом с норманина в селската черква. Той: златнорус, едър и силен, широкоплещест великан, а тя крехка и тъмна. За съжаление между двете сестри не съществуваха добри отношения. Въпреки това Сейдри не можеше да се примири с мисълта, че Алис ще бъде обвързана с норманина. Този брак беше противоестествен. В главата ѝ изникна неканеният спомен как норманинът беше мушнал ръка между бедрата ѝ. Тя тръсна гневно глава и се опита да го прогони, за да си представи сестра си в същата ситуация с него.

Венчавката още не се беше състояла. И макар че Алис копнееше отчаяно за съпруг, откакто годеникът ѝ Едуард падна при Хейстингс, Сейдри щеше да направи всичко възможно да предотврати този брак. Тя не можеше да допусне малката ѝ сестра да застане пред олтара с този груб и нагъл тип, с техния смъртен враг.

Сейдри продължи неспокойната си разходка. Палатката беше от животински кожи, опънати между отрязани млади дървета; на входа също бе спуснато платно от кожа. Имаше достатъчно място за постеля от кожи и одеяла, и от трите страни оставаха по няколко свободни стъпки. Това беше неговата палатка, неговата постеля. Тя предпочиташе да умре, но нямаше да легне в леглото му.

Навън бе още светло и Сейдри виждаше ясно сянката зад коженото платно над входа, която се движеше лениво. Гай.

Надзирателят ѝ.

Дося и се да се размее. Тя беше пленница на норманина, макар той да я уверяваше, че му е годеница. Непременно трябваше да избяга. Трябваше да отиде в Елфгар, за да предупреди Алис каква съдба я очаква. След това двете щяха да избягат заедно и да потърсят братята си. Ако Едуин беше уговорил тази женитба, тя щеше да го убеди да оттегли съгласието си. Той щеше да ги закриля. Ала като си помисли за голямата отговорност, която тежеше на раменете му, отговорността за народа, за целия английски север, за Елфгар, надеждата ѝ угасна. Не биваше да създава допълнителни трудности на Едуин. Тя трябваше да помогне на Алис и да се справи сама с трудностите. И не биваше да губи време.

Бяха ѝ донесли ядене, освен това игла и конец, за да закръпи скъсаните си дрехи. Сейдри огледа изпитателно сиренето, хляба и стомничката с бира. После решително измъкна торбичката, която висеше на шията ѝ, отвори я, поръси бирата с щипка фино стрити билки, прибра торбичката под ризата си, приглади косата си и спокойно вдигна платнището на входа.

Гай дьо Шант се изправи и я погледна въпросително.

– Господарке?

Сейдри усети, че младият мъж е смутен; видя го да пристъпва нервно от крак на крак и се усмихна.

– Не се ли уморихте да стоите тук, след като сте били цял ден на седлото?

Гай се изчерви. Тя прецени, че е горе-долу на нейната възраст, на двадесет и една или двадесет и две.

– Не, господарке, не съм уморен.

– Искане ми се да хапна нещо – заяви Сейдри с изящество на дама от благороден произход. – И имам нужда от компания, докато се храня.

Гай я погледна изненадано.

– Не знам дали...

– Храната ми е скромна. Искане ми се малко развлечение – продължи спокойно Сейдри. Очите ѝ потъмняха. – Или началникът ви е чудовище и отказва дори на вас правото да проявите малко човечност.

Гай се скова.

– Моят господар не е чудовище. Той е най-смелият воин, най-добрият кралски военачалник, това го знае целият свят.

Сейдри преглътна напирещата на устните ѝ остра забележка.

– Позволено ли ми е поне да поседя при вас на чист въздух?

– Но, разбира се.

Сейдри донесе стомничката с бира и таблата с храна и се отпусна грациозно до Гай, който остана прав и продължи да пристъпва нервно от крак на крак. Другите нормани лагеруваха на хвърлей камък от палатката на водача си, вероятно от внимание към нея. Над буйния огън се печеше агне. Под натрупаните горещи камъни печеха хляб. Тя откри норманина, който седеше малко настрана на един камък с разгънат пергамент в ръката. Той гледаше към палатката си.

Сейдри усети как лицето ѝ пламна и бързо отмести поглед.

– Моля, седнете – проговори любезно тя и кимна на Гай. Очите на норманина я опариха като тлеещи въглени, и това не ѝ хареса. Жадните мъжки погледи не бяха новост за нея, струваха ѝ се естествени като вятъра и дъжда. Но никога преди това не беше виждала такъв огън в очите на мъж.

Тя посмя отново да го погледне. И отново срещна очите му. Сейдри скръсти ръце пред гърдите си и рязко му обърна гръб. Цялото ѝ тяло трепереше.

Преди да умре, баща ѝ се постара да ѝ намери съпруг. Сейдри беше на петнадесет години, когато старият граф започна да ѝ търси жених, и на седемнадесет, когато той умря. Първият избор на могъщия граф на Мерсия падна върху втория син на един лорд от северните области, Джон Ландувър – Сейдри имаше възможност да се запознае с него на един рицарски турнир. Момъкът беше с тъмни къдрици, висок ръст и много представителен. Челото му беше гладко, тъмните очи светеха топли и добри. Да знае, че скъпият ѝ баща е избрал за нея именно този мъж – това я изпълваше с искрена радост. Скоро дните и нощите ѝ бяха изпълнени с мечтания за блестяща сватба, щастлив брак и красиви розовобузи деца накратко, тя си мечтаеше за щастлив живот под вечно слънце.

Джон отклони поканата на графа.

Нито обещаната зестра, нито цялото злато на света, нито дори просторните земи не били в състояние да го накарат да се ожени за вещица, гласеше обяснението му.

Бащата каза на дъщеря си, че е променил мнението си, защото момъкът не бил достатъчно добър за нея, но истината стигна бързо до ушите на Сейдри – в господарската къща непрестанно се обменяха клюки. Пред баща си и братята си тя съумя да скрие болката, която я изгаряше, но нощем в стаичката си проливаше горещи сълзи, призоваваше

всевичния и горчиво го питаше защо я е наказал с този недъг, който караше хората да я смятат за вещица.

Графът ѝ намери и други кандидати за женитба, но Сейдри ги отклони, под предлог че не ги харесва. В действителност възраженията ѝ се дължаха на сковавания страх от нов отказ. Нямахше да понесе ново отхвърляне. Знаеше, че никой няма да я поиска за жена – нито сега, нито в бъдеще. Като се преструваше умело на равнодушна, тя отхвърляше един по един кандидатите, които ѝ представяше старият граф, и погребва окончателно надеждите си за семейно щастие.

Ала този норманин я гледаше с пламтящи очи, с дива похот.

Той я желаше.

Гай беше много смутен от поканата ѝ да седне при нея и да се нахранят заедно.

– Господарке...

Сейдри наля бира в чашата и я подаде на надзирателя си.

– Позволено ли ви е поне да пиете?

– Разбира се – отговори Гай. – Благодаря ви. – Той изпразни чашата на един дъх.

Сейдри разбра, че той се приближава и се постара да не поглежда в тази посока. Ала пронизващият му поглед я накара да вдигне глава. Лицето му бе безизразно, крачките – големи и решителни. Тя издържа на погледа му, макар че ѝ бе много трудно. Даже да бе негова пленница, никога нямаше да му покаже страха си.

– Вероятно се наслаждавате на мекия вечерен въздух, уважаема госпожице? – попита учтиво той и сините му очи обходиха фигурата ѝ.

Сейдри се надигна и двамата мъже побързаха да ѝ помогнат да се изправи. Тя пренебрегна норманина и улови ръката на Гай.

– Досега да – отвърна хладно тя. – Но изведнъж стана потискащо задушно. – С тези думи тя обърна гръб на норманина и си влезе в палатката.

Ролф се загледа мрачно в коженото платнище. После се обърна към Гай, който беше втренчил поглед в короната на близкото дърво.

– Не се бой – изръмжа сърдито той. – Няма да те накажа.

– Тя само ми предложи да хапнем и пийнем заедно – защити се Гай.

– Забелязах – отвърна кратко Ролф и рязко се обърна да си върви.

Сейдри изчака, докато напитката подейства. След известно време надзърна през един процепа на платнището. Гай беше седнал и с усилие държеше очите си отворени. Тя огледа бързо останалите нормани и установи, че са седнали да вечерят. Един свиреше на виола. От водача им

нямаше и следа, което тя отбеляза със смесица от благодарност и подозрение. Къде ли се беше запилял?

Все едно. Тя трябваше да се възползва от удобния случай.

Сейдри пристъпи към задната стена на палатката. Кожите бяха здраво съшити и затъпкани и тя положи немалко усилия, докато успее да ги повдигне. Легна по корем и с мъка се изтегли навън. Запълзя безшумно, докато стигна първите дървета. Там спря за малко, вслуша се в гласовете и смеха на норманите и си пожела да беше тъмна нощ.

Приклепна предпазливо и затича в посока към селото под защитата на дърветата. Трябваше да остави зад себе си опожарените руини, едва тогава щеше да се почувства по-сигурна. Надяваше се, че никой от норманите няма да потърси изостанала слугиня, за да насити похотта си с нея. И отново се запита къде ли беше той.

Изгорената нива не предлагаше прикритие и Сейдри се приведе колкото може повече. Можеше само да се моли да не я открият зад стърчащите руини на селските колиби. Наоколо не се виждаше жива душа. Селяните бяха побягнали към Елфгар, а може би и на изток, към съседното село Латъм. Тя се мушна между две наблизко разположени колиби, но преди да навлезе в овъглените зеленчукови лехи зад тях, инстинктът ѝ подсказа, че не е сама.

Чуха се стонове.

Сейдри се подчини на инстинкта си и хукна да бяга. Тя беше лечителка, тук имаше ранен човек, който се нуждаеше от помощта ѝ. Зави зад ъгъла и отново чу стонове. Твърде късно осъзна заблудата си. Това не беше стон на ранен, а пшкане от физическа наслада.

Тя замръзна на мястото си и в същия миг видя двойката.

Сейдри позна Бет, пишна тъмнокоса вдовица. Пълните ѝ бели бедра бяха разтворени, ръцете ѝ бяха вкопчени в широките рамене на мъжа, който беше легнал върху нея. Бет въртеше хълбоците си, той я пронизваше с мощни тласъци.

Норманинът. Сейдри стоеше като вцепенена, неспособна да се раздвижи. Той беше само по жакет, панталонът му беше свален до коленете. Опрял ръце в земята, той се вдигаше и спускаше като могъщ жребец. В един момент спря и Сейдри видя члена му, огромен, червен и блестящ от влага. После отново се потопи в утробата на жената. Тялото на Бет се разгърси от силни тръпки, тя извика гърлено. Виковете се повториха и мъжът изпъшка задавено. Сейдри видя ясно лицето му, разкрито от дива жажда. Той се сгърчи като от удар и рухна върху изнемощялата слугиня.

Сейдри усети как кръвта зашумя в ушите ѝ. Стана ѝ ясно, че двамата много скоро ще се окопитят и ще я забележат. Отдръпна се назад, неспособна да откъсне очи от двойката. Изведнъж мъжът вдигна глава и погледите им се срещнаха.

Сейдри хукна да бяга.

Знаеше, че той я преследва. Близостта му беше заплашителна като надигаща се буря. Тя не измина и десет крачки, когато той изскочи зад гърба ѝ, хвърли я на земята и падна тежко отгоре ѝ. Сейдри изпищя. Ръцете му стиснаха гръдния ѝ кош като железни пръстени, притиснаха се болезнено в пълните ѝ гърди. Устата му беше на тила ѝ, съвсем близо до ухото. Горещият му дъх опари кожата ѝ.

– Пак ли шпионираш? – изпъшка той.

Сейдри искаше да пищя, искаше да плаче. Искеше да се обърне и да му издере очите. Съпротивата ѝ беше ожесточена. Мъжът разхлаби хватката си дотолкова, че тя да може да се обърне, но я задържа между бедрата си като в клещи. Сейдри посегна да издере очите му, но той сграбчи ръцете ѝ и притисна тялото ѝ към пулсиращите си слабини.

Тя вдигна глава, за да захапне ръката му. Ала преди да е успяла да забие зъби в плътта му, той изруга, изви ръцете ѝ на гърба и я притисна още по-силно до себе си. Тя изкрещя гневно, усети как членът му се втвърди при допира с тялото ѝ и се опита да го ухапе по рамото. Той сграбчи дебелината на тила ѝ и издърпа главата ѝ назад. Тя беше пленница в неестествено изкривена поза, притисната до мускулестото му тяло, плитката ѝ беше в ръката му. От гърлото ѝ се изтръгна задавен стон.

– Престани да се съпротивляваш – изръмжа мъжът. – Или, кълна се в бога, ще те взема още тук и сега!

Сейдри се скова.

Той дишаше тежко.

– Как мина покрай Гай?

– Той заспа – отговори задъхано тя.

В сините очи блесна подозрение.

– Гай? Той никога не заспива, когато е на стража.

– Този път обаче заспа – повтори упорито тя.

Очите му се впиха в нейните, продължиха към устата. Сейдри се разтрепери.

– Не. – Живият спомен за езика му, толкова горещ и мокър в устата ѝ, ѝ причини гадене.

Ъглите на устата му се извиха подигравателно.

– Дали ще казваш не и когато станеш моя съпруга?

– Винаги!

Мъжът се изсмя горчиво, освободи я и скочи на крака. Застана над нея и проговори заплашително:

– Не мисля.

– Мислете, каквото си щете.

– Ти имаш езика на вещица – или на усойница.

– Според други хора езикът ми е сладък като мед.

Очите му блеснаха.

– Според кого?

– Според онези, които уважавам... и обичам.

– За кого си сладка като мед?

Тя вирна упорито брадичка.

– Това не ви засяга!

– Все едно – проговори след кратка пауза Ролф. – Скоро ще ме засяга лично, и ще сложа край на нахалството ти.

Сейдри с мъка преглътна хапливата забележка, която напираше на устните ѝ. Той я дръпна грубо да се изправи, тя изруга и се изтръгна от силните му ръце.

– Усойница – промърмори като на себе си той.

– Върнете се при вашата курва – изсъска вбесено тя.

– Вече не ми е нужна.

Сейдри скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа унищожително.

– Ах, така ли?

Мъжът се усмихна студено.

– Отсега нататък ще се занимавам само с теб. – Гласът му омекна, очите му блеснаха. – Ела при мен, Алис.

Сейдри загуби ума и дума.

– Ние с теб скоро ще станем мъж и жена. Не можеш да го промениш. Примими се със съдбата си. Ела при мен. – Гласът му беше мек като коприна.

– Не.

– Покажи ми добрата си воля – още по-меко каза той.

– Но аз нямам добра воля!

– Помисли си. Знам, че не си глупава.

– Няма!

– Това означава ли, че ще продължиш да се бориш с мен?

– Да – отговори с отчаяно упорство младата жена.

Очите му блеснаха.

– Е, ще видим.

5

– Какво си направила с него?

Сейдри стоеше зад Ролф, който се бе привел над спящия Гай. След малко норманинът се изправи и се обърна към нея с мрачно лице.

– Отговори ми, жено.

Тя се отдръпна назад. Сърцето ѝ биеше като безумно. Ролф направи крачка към нея.

– Нищо! – изплака отчаяно тя.

Преди да е успяла да се раздвижи, ръката му се склочи около китката ѝ.

– Сложила си нещо в бирата! Какво?

Този мъж беше хитър, тя трябваше да го запомни.

– Само прахче за сън – отговори сърдито тя. – Скоро ще се събуди.

Ролф я пусна.

– Има ли и други действия?

– Ще бъде малко замаян, нищо повече.

Искрящият от гняв поглед на норманина ѝ даде достатъчно ясно да разбере, че беше постъпила умно, като не бе причинила сериозна вреда на другаря му.

– Откъде взе прахчето?

Сърцето удряше като чук в гърдите ѝ. Тя се изчерви. Отстъпи още една крачка назад. Едва тогава видя хората му, които бяха заели позиции наоколо и я дебнеха. Един прошепна „вещица“, друг промърмори нещо за злия ѝ поглед, трети изруга полугласно. Зачерви се още по-силно.

– Дай ми сънотворното, Алис – повтори Ролф. – Дай ми го веднага.

– Нямам повече – отговори бързо Сейдри.

Мъжът я погледна пронизващо, после стисна ръката ѝ, издърпа я грубо в палатката и спусна платнището. Безкрайно облекчена, Сейдри вдигна очи към кожения покрив. Единственото ѝ желание беше да стои колкото се може по-далече от норманина. Тя чу как той заповяда на хората си да се оттеглят за почивка. Изведнъж огромната му фигура застана пред нея и ѝ вдъхна чувството, че е джудже. Той изпълваше цялата палатка. Сейдри пое шумно въздух.

Ролф направи още една крачка към нея.

– Какво правите? – попита остро тя и се отдръпна към стената, за да

бъде по-далече от него. Но разстоянието помежду им не беше и половин метър.

Ролф не отговори. В полумрака тя различаваше само очертанията му поне докато запали факлата. Забучи я грижливо в земята, за да стои отвесно, и се обърна към нея.

– Трябва ли да повтора въпроса си?

Само да можеше да се скрие някъде.

– Алис.

В тази единствена дума се криеше грозна заплаха.

– Излъгах ви! Това беше проклятие. Вие ме принудихте да го сторя.

Ще произнеса проклятие и над вас!

Мъжът се усмихна. Развеселена усмивка, която не беше очаквала от него. Той не ѝ вярваше. Не вярваше, че е вещица. Сейдри беше разочарована и едновременно с това изпита облекчение.

– Може би – заговори бавно той и очите му заискриха – вече си ме проклела... или омагьосала?

– Не ви разбирам.

– Ти ли ми прати неестественото и безбожно желание, което изпитвам към теб?

Тя се притисна към опънатата кожа. Искрите в очите му се превърнаха в пламък.

– Не!

– Така ли? Значи не си ме омагьосала?

– Не, кълна се!

– Не ти вярвам. – Ръцете му се стрелнаха към нея. Тя знаеше както ще последва, въпреки това се смая от бързината му. Даже да бе успяла да му се изплъзне, нямаше къде да избяга. Той я притисна към себе си, тя усети топлия му дъх, горещината на тялото му.

– Дай ми сънотворното – прошепна съвсем близо до лицето ѝ той.

– Нямам повече – отговори задъхано тя. – Ръцете му бяха като желязо около кръста ѝ. Големи и силни. Тя направи нов опит да му се изплъзне, но видя, че е безсмислено, и престана да се брани. Сложи ръце на гърдите му, за да запази разстоянието помежду им. Гърдите му бяха корави като камък, но топли и живи.

– Не съм виждал толкова тясна талия – пророни едва чуто Ролф.

Сейдри не можеше да отмести поглед от очите му.

– Когато те обхвана, пръстите ми почти се докосват.

Тя престана да диша.

– Прекалено красива си, за да бъдеш земна – продължи с

подрезгавял глас той.

Хватката около кръста ѝ се затегна. В тялото ѝ се разля гореща вълна. Кръвта запулсира в слепоочията ѝ.

– Пуснете ме – помоли със слаб глас тя.

– Може би... – продължи той и устата му приближи нейната. Долната устна беше по-пълна от горната и красиво извита. – Може би наистина си вещица.

– Не – отговори с неочаквана сила тя. „Не съм вещица!“ Толкова ѝ се искаше да му го докаже.

Ръката му се плздна по нежните ѝ ребра и продължи към гърдите. Сейдри потрепери от това нежно докосване. Искаше да го отблъсне, но сякаш се опита да отмести скала. Ръката му обхвана гърдата ѝ. Със сигурност беше усетил лудото биене на сърцето ѝ. Нямаше да посмее да продължи милувката. А може би...

Никой мъж не бе посмял да я докосва така.

Ръката му, нежна като пеперудено крило, помилва закръглеността ѝ, дланта му притисна чувствителното зърно, и то веднага се втвърди. Дрезгав звук, смесица от уплаха и наслада, се изтръгна от гърлото ѝ. Ръката му продължи пътя си към гърба ѝ. Той се наведе над нея и устните му се впиха в нейните.

Сейдри забрави, че имаше насреща си неприятел. Остана само усещането за устата му върху нейната – леко отворена, мека и примамваща. Тя усети как ръката му гали рамото ѝ и се предаде на милувката. Значи това беше целувка – това бяха насладите на плътта. Когато Ролф се отдели от нея, тя примигна замаяно.

Той я погледна и се усмихна едва забележимо с непоносимо самодоволство.

Това я отрезви и тя замахна.

Ударът дойде слепешката, без да е помислила за последствията, и изрази целия ѝ гняв и отчаяние. Мъжът светкавично извърна глава настрана и ръката ѝ само досегна бузата му. Сърцето ѝ беше с такава сила, че всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ. Тя остана напълно неподвижна, не можейки да повярва в онова, което беше сторила.

В първия момент лицето му изрази неразбиране. В следващия обаче устните му се опънаха в тънка линия. Той улови ръката ѝ и грубо я привлече към себе си.

– Не! – изплака отчаяно тя.

Ръката му я задържа, устата му отново завладя нейната. Този път целувката не беше мека и примамваща. Той беше завоевателят, тя

подчинената. Устните и се подуха под насилствената целувка. Той изискваше пълното ѝ подчинение, доказваше ѝ господството си. Зъбите му се удариха в нейните, когато я принуди да отвори уста. Сейдри се извиаше в ръцете му като лисица в железен капан, но съпротивата ѝ бе напразна. Когато Ролф най-после я освободи, тя пое мъчително въздух и изхълца, разтърсиха я силни тръпки.

– Нито един човек на света – изръмжа норманинът с пламтящо от гняв лице и трескаво дишане – не е посмял да стори онова, което се осмели ти.

– Вървете по дяволите! – изкрещя вбесено Сейдри и стисна ръце в юмруци. – Проклинам душата ви! Ще я пратя да се мъчи в най-черните дълбини на ада!

Мъжът я гледаше, неподвижен като статуя. Само мускулите на лицето му играеха.

Сейдри се отдръпна назад, докато усети стената в гърба си. Пленница. Тя беше пленница. И макар че никога нямаше да му го покаже, изпитваше страх. Смъртен страх.

Погледите им отново се срещнаха. Тя си заповяда да не отмества поглед въпреки ледения страх, който се впиваше в сърцето ѝ. Тъглите на устата му отново се вдигнаха.

В следващия миг, по-бърза от светкавицата, ръката му се стрелна към корсажа ѝ.

– Какво е това? – попита тържествуващо той и вдигна кожената торбичка.

В сърцето ѝ отново пламна гняв.

– Върнете ми я!

Преди да е успяла да реагира, той скъса шнура и прибра торбичката в джоба на жакета си.

– Копеле! – Никога преди това не беше употребявала тази грозна дума. – Жалко копеле!

– Няма да ти позволя да тровиш хората ми – отговори мрачно той.

– Надхитрихте ме! – изпъшка безсилно Сейдри.

– Какво говориш? – ухили се надменно той. – Аз съм мъж, а ти си само жена. Вземам всичко, което поискам. Или предпочиташ да заповядам да те набият?

Сейдри отново стисна юмруци в безсилен гняв.

– Не се опълчвай срещу мен, Алис. Както имаше възможност да се убедиш, ние с теб се разбираме добре, дори много добре. – Погледът му беше устремен към вълнуващата се женска гръд и изпъкналите зърна,

които се очертаваха под вълнената риза.

– Никога, никога!

По смело изсеченото лице се разпространи дяволска усмивка.

– Отричай, колкото си искаш, защото много скоро вече няма да имаш възможност да отричаш.

Той тръгна да си върви, но на входа се обърна още веднъж:

– Няма да можеш да отречеш и мен, защото винаги ще съм до теб.

6

Винаги когато беше уплашена или тъжна, Сейдри сънуваше един и същи сън. Сънува го и тази нощ.

Тя беше седемгодишна, стоеше на стълбите пред господарската къща и примигваше срещу утринното слънце. Чу весел детски смях, потърси с поглед и видя група момчета и момичета на нейната възраст и малко по-големи, деца от селото, които познаваше, с които растеше. Нещцата ѝ сестра Алис, две години по-малка от нея, играеше на гоненица с приятелите си.

Сейдри вдигна полите си, спусна се като вятър надолу по хълма и се смеси с играещите деца. Редрик, едно момче от селото, я подгони и тя избягна умело протегнатите му ръце, като пишеше весело.

Сейдри беше толкова увлечена в играта, че се сблъска с Алис. Дребното тъмнокосо момиче се спъна и падна в тревата. Алис изпищя пронизително. Децата престанаха да играят, заобиколиха ги и видяха, че коляното ѝ е одраскано.

Сейдри изпита угризения на съвестта.

– Много съжалявам, Алис, аз...

– Ти ме блъсна!

– Но не нарочно.

– Тя ме блъсна!

– Стига, Алис – намеси се Редрик, който с тринадесетте си години беше признатият авторитет в групата. – Стана случайно. Хайде, да си продължим играта. Ще ти помогна да станеш.

Очите на Алис плуваха в сълзи.

– Кой ти е разрешил да играеш с нас?

Сейдри усети пробождане в сърцето и отстъпи крачка назад.

– Ще отида да повикам баба – предложи тя. Искаше да помогне на Алис, желаше го от цялото си сърце. Неволно беше причинила болка на сестра си и жадуваше да поправи грешката си. Лошото беше, че не можеше да стори нищо, защото Алис не можеше да я понася.

– Не! – изпищя пронизително момичето. – Казват, че тя е вещица, и аз няма да ѝ позволя да ме докосне!

Сейдри потрепери като от удар. Все по-често чуваше хората да шепнат тази ругателна дума, когато тя беше наблизо. Досега затискаше ушите си и бързаше да се отдалечи, обърквана и уплашена.

– Баба й не е вещица – възрази колебливо Редрик.

– Мама каза така, а тя знае по-добре. И всички други го казват – отговори Алис и го погледна мрачно. Заобиколилите ги деца пристъпваха смутено от крак на крак, някои закимаха с глави в знак на съгласие.

– И моята майка казва, че бабата е вещица – побърза да потвърди русата Джослин.

Алис стана без чужда помощ.

– Махай се отгук, Сейдри! Нямах право да играеш с нас.

Сейдри не се помръдна от мястото си, макар че лицето й пламтеше от смущение. Тя обходи с плах поглед децата.

– Разбира се, че може да играе с нас – възрази спокойно Редрик. – Хайде, аз гоня!

Децата се разпръснаха.

– Аз няма да играя с тази вещица! – изкрещя Алис и затропа с краче.

Сейдри се скова, страхът и смущението я задушаваша. Тя примигна срещу сестра си. Не можеше да схване думите й. Сигурно не беше чула добре.

– Вещица! – извика подигравателно Алис.

Сейдри се сви смутено.

– Не съм вещица – прошепна задавено тя.

– Вещица си! Всичко го казват. Вещица!

Сейдри беше готова да избухне в сълзи. Алис нямаше това предвид. Не можеше да е вярно. Децата я зяпнаха любопитно, малките – уплашено, Редрик и Бет – подозрително. След минута потиснато мълчание Редрик заговори уверено:

– Глупости, това не може да е вярно. Тя не е вещица.

Бет, която беше само една година по-малка от него, вирна брадичка.

– И аз съм чувала хората да говорят. Може би наистина не бива да й позволяваме да играе с нас.

Сейдри сведе поглед към земята.

– Но аз не съм вещица – промълви с мъка тя. Горещи сълзи запариша в очите й. Думите на малката й сестра отекваха болезнено в ушите й. Потискащо, добре познато ехо. Испита смъртен страх. Вдигна поглед и изтри очите си.

И тогава стана страшното.

– Погледнете я! – изпищя Алис. – Погледнете я, деца! Наистина е вещица!

Сейдри се отдръпна стреснато. Децата я зяпнаха с див ужас.

– Тя има зъл поглед – изохка смаяно Бет. – Божичко, никога не съм виждала подобно нещо!

Децата не преставаха да я зяпат...

Сейдри се събуди.

Сърцето ѝ беше болезнено. Тялото ѝ беше окъпано в пот. Очите ѝ – пълни със сълзи. Сълзи за малкото момиче, което за първи път се бе сблъскало с грозната реалност. Защото това не беше само кошмар. Точно така беше станало.

След тази случка децата я избягваха и я изключиха завинаги от игрите си. Винаги когато поискаше да поиграе с тях, те приключваха играта и се разбягваха. А Алис не преставаше да съска в ухото ѝ злобната дума:

– Вещица!

Сейдри седна в меката постеля. Така копнееше баща ѝ да е още жив. Никога нямаше да забрави как след случилото се на поляната беше изтичала при него, обляна в сълзи, как той я вдигна, сложи я в скута си и я утеши. Тя го помоли да ѝ каже истината.

– Наистина ли съм вещица, татко? Възможно ли е това?

Мъжът се поколеба. Сейдри се вкопчи в него и изведнъж разбра, че това беше истина.

– Не, миличка – отговори най-после старият граф и вдигна брадичката ѝ. – Ти не си вещица. Не позволявай на злите езици да ти втълпяват такива лъжи.

Инстинктите на детето са непоқварени, свободни от предразсъдъци и строго установени правила и норми, и Сейдри безпогрешно усети вътрешното му вълнение, несигурността му. Това не я успокои, не я украти. Напротив, смущението ѝ нарасна още повече. Вече не можеше да си запушва ушите, не можеше да обърне гръб на клюките. Хорският шепот я преследваше на всяка крачка. Трябваше да изпие до дъно горчивата чаша. Още на седемгодишна възраст да я нарекат вещица...

Тя не знаеше дали хората бяха прави, или не, затова се вкопчи отчаяно в думите на баща си и започна да избягва другите деца, които следваха примера на Алис и я засипваха с грозни думи. Сейдри прекарваше все повече време с баба си, помагаше ѝ да приготвя лечебни прахчета и напитки. Или бродеше из горите, придружена от Тор, вълчото куче на Едуин, единственият ѝ другар.

Времето лекува всички рани и Сейдри постепенно свикна със самотата и хорските приказки. Преследванията постепенно престанаха,

защото децата пораснаха, ожениха се, създадоха семейства и вършеха работата си у дома и на полето. Много скоро Сейдри стана изкусна лечителка, дори по-добра от баба си, и местните я търсеха все по-често. Посрещаха я със смесица от плахост, несигурност и уважение, но без враждебност. Тогава баща ѝ реши, че и е дошло времето да се омъжи, и започна да ѝ търси съпруг.

Ала животът ѝ нанесе още един болезнен удар, и тя отново се изправи очи в очи с грозната действителност. Сейдри преодоля и това и беше сигурна, че ще се справи и със затруднението, в което беше изпаднала със залавянето си от норманите. Тя се изправи, отметна коженото платнище на входа на палатката и впи поглед в първите розови ивици на хоризонта, които предвещаваха скорошно зазоряване. Изми се в легена, който ѝ бяха оставили, и излезе навън.

Постът, който стоеше пред палатката ѝ, хвърли бърз поглед към лицето ѝ и се отдръпна настрана. Сейдри не му обърна внимание. Цял живот беше общувала с такива хора и отдавна беше свикнала с плахите им погледи. Но това стана твърде скоро след преживения кошмар и тя усети болезнено пробуждане в сърцето. Погледна към норманите, които вече разваляха лагера си. И както металът е привлечен от магнита или слънцето от светлината, очите ѝ потърсиха неговите.

Норманинът разговаряше с Гай, рицаря, който бе изпитал силата на сънотворното ѝ лекарство. Погледът му бе устремен към нея.

Заля я порой от спомени. Как я бе държал в обятията си, как ѝ показва превъзходството си, как я наказва с горещата насилствена целувка. А тя се почувства жалка и безпомощна като зайче, попаднало в капана. Споменът за случилото се я скова, гневът и омразата сгорещиха кръвта ѝ. Ако онзи посмееше да я докосне още веднъж, щеше да му издере очите! Този път щеше да бъде достатъчно бърза. Побиха я тръпки, но погледът ѝ не се отдели от неговия. И никога вече нямаше да се учудва от безстрашието му пред нейния „зъл поглед“.

Лицето на норманина остана безизразно. Изведнъж той се раздвижи и се запъти към нея с дълги крачки. Сейдри не се помръдна от мястото си. Не искаше да говори с него, не искаше да го вижда. Въпреки това не беше способна да се помръдне. Отново я връхлетяха старите опасения.

Не бяха далече от Елфгар. Алис щеше да излезе да ги поздрави и норманинът щеше да прозре измамата ѝ. Това щеше да нарани мъжката му гордост и той нямаше да понесе, че е бил излъган от жена. Гневът му щеше да се уталожи едва когато узнаеше, че не тя е избраната да стане

негова съпруга, а Алис, истинската Алис. Дали дотогава я заплашваше опасност?

Как да опази сестра си от женитба със смъртния враг?

Какво ставаше с братята ѝ? Дали норманинът знаеше нещо за съдбата им? Той със сигурност знаеше повече от другите, защото принадлежеше към доверените хора на Завоевателя. Как да спечели доверието му, как да узнае истината? Той имаше остър ум и притежаваше опитност в отношенията със завладените страни. Ако разбереше, че тя очаква отчаяно вест от братята си, непременно щеше да се възползва от властта си над нея. Но тя беше длъжна да научи нещо.

Норманинът спря пред нея, ясните му сини очи се впиха в нейните.

– Прекарахте ли спокойно нощта, уважаема госпожице? – попита той с изискана придворна учтивост.

Сейдри усети как бузите ѝ пламнаха.

– Да... да.

– Колебаете се. Може би... – и той се усмихна – може би не сте спали добре. Може би цяла нощ сте ме сънували?

– Спах необикновено добре.

Той я изгледа пронизващо. Погледът му спря върху устните ѝ.

– Тогава ви завиждам.

Сейдри се изчерви още повече. Мъжът рязко ѝ обърна гръб.

– Тръгваме след половин час.

Тя погледна гръба му, широките рамене, тесните хълбоци. Той ѝ завиждаше? Какво намекваше? Сърцето ѝ биеше до пръсване.

7

Ролф наблюдаваше изпитателно яздещата до него жена. Горда и надменна като кралица, възседнала благороден арабски кон. Класически изрязаният профил замайваше с красотата си. Можеше само да благодари на бога за отредената му съпруга.

Защото рядко, твърде рядко се случваше един мъж да желае с цялото си същество жената, за която го женят. След като отведе в палатката бъдещата си съпруга, той лежа цели часове буден, макар че отчаяно се опитваше да заспи. Дори след като беше задоволил похотта си със слугинята, жаждата по Сейдри не престана да го измъчва.

Не биваше да се отнася така грубо и властно с графската дъщеря, както беше направил, но то беше все едно да спре надигаща се буря, да устои на неустоимия напор да я докосва. Какво благоволение! Елфгар и господарката му, най-красивата, най-омайващата жена, която някога беше срещал. Уилям беше заповядал сватбата да стане колкото се може по-бързо. Ролф се усмихна. Той нямаше нищо против още утре да я отведе пред олтара.

Слънцето беше още ниско и бледо в утринното небе, след влажната нощ беше все още хладно. Местността беше хълмиста и осеяна с камъни, добро пасище за овцете. А Елфгар дължеше благосъстоянието си на овцевъдството и добрата вълна.

Отново и отново погледът на норманина се устремяваше към годелицата, която от един час насам не бе обърнала глава към него. Равнодушието ѝ беше престорено и той го знаеше. Той беше воин, не поет или свещеник; учтивите думи не излизаха лесно от устните му. Въпреки това реши да опита.

– Утрото е хладно. Достатъчно топло ли ви е, уважаема?

Сейдри му хвърли бегъл страничен поглед.

– Да. – Тя се поколеба. – Благодаря.

Своенравната хлапачка упорито отказваше да употреби учтивото обръщение, което му се полагаше. Никой мъж не би посмял да се държи към него без подобаващото уважение и да му откаже обръщението „милорд“. Само тя бе посмяла и продължаваше да упорства. Вчера ѝ позволяваше да се държи нахално, но днес не можеше да приеме спокойно такава липса на уважение. Сините му очи се впиха в нейните.

– Кажете го, Алис.

Тя го погледна учудено.

– Какво да кажа?

– Не се правете на глупачка – срязва я сърдито той. – Кажете „милорд“.

Сейдри изпъна крехките си рамене.

– Вие не сте ми господар.

Ролф не повярва на ушите си. Тя се изправяше срещу него пред очите на всичките му хора? Тя, бъдещата му невеста, една жена?

Гневният му поглед я прониза. Извън себе си от гняв, той понечи да даде знак за спиране. Вгледа се в огромните ѝ тъмносини очи и видя в тях страх. Припомни си и твърдото си намерение да се отнася внимателно към нея. Той, който разбираше единствено от военното изкуство. Изведнъж от дърветата се посипаха стрели.

– Засада! – изрева Ролф, обърна рязко бойния си жребец и го насочи между жената и обстрелващите. Умело изпратен камък от прашка се удари в шлема му и отхвъркна настрана. Той откри нападателя с ъгълчето на окоето си, изправи се на седлото и размахна боздугана си. Саксонецът на дървото над него срещна погледа му, разбра смъртоносното му намерение и отвори уста да изкрещи. Обкованият с гвоздеи боздуган улучи безпогрешно целта и разпори гърдите на саксонца. Мъжът падна по лице на каменистата земя. Ролф забеляза втори нападател, който беше сложил стрела в лъка си и го опъваше. Едновременно с това усети жената зад себе си, уплашеното муле се притискаше към задните крака на коня му. – Останете до мен! – изгърмя той, без да сваля поглед от стрелца с лъка. Замахна с боздугана точно в мига, когато саксонецът изпрати стрелата. Стрелата не улучи целта, но боздуганът не я пропусна.

Ролф беше войник още от най-ранните си години и беше преживял безброй битки. Бързият му поглед му помогна да си състави представа за устроената засада. Мъжете му се справиха бързо: петима нападатели бяха мъртви или тежко ранени, други петима бягаха, за да спасят живота си, преследвани от въоръжени ездачи. Ролф посегна към юздите на уплашеното муле. Следвайки инстинкта си, той се извърна светкавично и видя огромен саксонец с изваден широк меч, насочен право към гърдите му. Норманинът нададе бойния си вик, извади своя меч, вдигна го високо над главата си, стовари го с невероятна бързина върху нападателя и му отсече главата.

Битката свърши бързо. Над полянката се спусна ужасяваща тишина, чуваше се само пръхтенето на конете и пъшкането на ранените.

Седмина саксонци лежаха мъртви на тревата, всички нормани бяха на конете си. Ролф продължаваше да стиска юздите на подплашеното муле. Погледът му обходи утихналата полянка и се върна към вцепенената жена на гърба на мулето.

– Всичко свърши – проговори мрачно той. – Добре ли сте?

Красивите тъмносини очи бяха широко отворени и пълни с ужас. Тя изпъшка задавено и вдигна ръка към гърдите си. Ролф стисна здраво зъби, за да не изкрещи. Гневеше се, че бе допуснал участието ѝ в тази битка. Съгледвачът беше съобщил, че не ги заплашва опасност.

– Алис...

Тя издаде кратък вик, свлече се от другата страна на мулето, наведе се към близкото дърво и повърна. Ролф много искаше да ѝ помогне, но не знаеше как да го направи. Пък и му беше неловко да я подкрепи пред хората си. За щастие точно в този момент долетя Гай.

– Двама ранени, милорд, Пиер Стак и сър Стейси, но раните са леки.

– Пленници?

– Няма.

– Колко саксонци избягаха?

– Шест, ако съм ги преброил правилно, господарю.

– Изпрати ми Чарлз! – Гласът на Ролф прозвуча заплашително.

Той се обърна към жената, която се бе облегнала безпомощно на дървото. Лицето ѝ беше бледо, почти бяло. Той слезе от коня си, изтри окървавения си меч в тревата и го пхна в ножницата. После направи няколко колебливи крачки към нея.

– Трябва отново да възседнете мулето. Не можем да се задържим дълго тук.

Сейдри се отдръпна и примигна, за да прогони сълзите от очите си.

– Нямате ли угризения на съвестта?

Ролф я погледна неразбиращо.

Сейдри бе проследила как норманинът хладнокръвно уби трима нейни сънародници. Беше ѝ ясно, че той е нападнатият, че е защитавал себе си, хората си, а и нея, но не искаше да го приеме. Той беше на трапник, враг, норманин.

– Вие убихте трима мъже – прошепна упорито тя. – Нямате ли угризения на съвестта?

– Не – отговори спокойно той. – Ако имах угризения на съвестта, сега от красивите ви гърди щеше да стърчи саксонска стрела. Прав ли съм, лейди Алис? – Той ѝ обърна гръб.

Сейдри го задържа за ръкава на плетената ризница.

– Това бяха мои сънародници. Вие убихте трима от хората ми. – Сълзи задушаваша гърлото ѝ. Искаше да плаче за мъртвите, за крепостните и селяните, които познаваше; да плаче за пропилените човешки животи, да плаче от отвращение към войната. Ролф я погледна мълчаливо.

Гай пристигна, придружен от млад войник. Лицето на Чарлз беше напрегнато, погледът му блуждаеше несигурно. Той се отпусна на едно коляно и сведе глава.

– Ти занемари задълженията си – заговори укорно Ролф. – Заради твоето невнимание попаднахме на засада. За щастие имаме само двама леко ранени. Стани!

Чарлз се надигна.

Ролф го прониза с поглед, отбеляза зачервените очи и хвърли въпросителен поглед към Гай. Рицарят кимна. Устата на Ролф се опъна.

– Снощи си пил много, прав ли съм? Желанието ти за вино и жени те прави твърде слаб за войник, който служи под моя команда. Вземи меча си и си върви. Уволнен си.

– Моля ви, лорд Ролф! Аз ви следвам от Нормандия. Винаги съм ви служил вярно...

– Нито един от воините под моя команда не смее да занемарява задълженията си. Нито веднъж, никога. Махни се от очите ми. Върви, където ти видят очите! – Ролф се обърна настрана. Въпросът беше приключен.

Сейдри проследи уплашено сцената.

Чарлз се отдалечи със сведена глава. Как можеше норманинът да бъде толкова жесток към верните си сподвижници?

Той беше чудовище! Тя се обърна към него с разширени от ужас очи. Погледът му беше леден.

– Не знаете ли що е милост? – попита развълнувано тя, без да помисли, че няма право да задава подобни въпроси.

Мускулите на бузата му заиграха.

– Искате ми сметка, така ли?

Тя навлажни пресъхналите си устни и издържа почти спокойно пронизващия му поглед. Никога през живота си не беше възразявала на баща си и братята си, но сега се изправи смело срещу норманина.

– Той е ваш верен човек – един от хората ви.

Ролф се изправи заплашително пред нея.

– Как смеее да се опълчите срещу мен, да изразите неодобрение

към действията ми?

Сейдри прехапа устни, дъхът ѝ се ускори. Но не се отдръпна дори когато той направи още една крачка към нея.

– Лейди Алис – продължи с нарастваща възбуда мъжът, – аз съм войник, и само войник. – Той направи пауза, за да придаде повече тежест на думите си. – А вие сте само жена.

Той беше негодник! Сейдри знаеше, че трябва да отстъпи, за да не го раздразни още повече.

– Е – отговори с треперещ глас тя, – поне не съм норманка. – Не съм норманско куче, прибави наум тя, защото не смееше да го произнесе гласно.

Гласът му беше студен – и опасно тих.

– Колко вярно. Аз съм норманин, а вие сте саксонка. И – прибави с режещ глас той – скоро ще станете моя съпруга. Затова съм длъжен да ви обясня някои неща. Ние отблъснахме бързо и ефективно тази коварна засада, защото моите воини са най-добрите. Моите хора знаят какво се очаква от тях, и аз мога да разчитам на подкрепата им. Винаги и по всяко време. Ако загубят, вече няма да са най-добрите. И аз няма да съм най-добрият военачалник на крал Уилям. Ако разочаровам краля си, ще разочаровам и себе си. Но аз съм Ролф дьо Варен, и не мога да го допусна.

Той стоеше пред нея и в очите му пламтеше гняв. Ала чертите на лицето му бяха напълно неподвижни.

– Разбрахте ли ме?

– Да.

– Аз не съм чудовище – прибави съвсем тихо той и погледът му я прониза. Сейдри се изчерви до корените на косите си. – След вас, уважаема госпожице – заключи тържествено той и направи лек поклон.

8

Елфгар.

Ролф седеше гордо изправен върху могъщия си сив жребец, който танкуваше неспокойно под него. За първи път през този ден забрави красивата жена до себе си. Вниманието му бе приковано към гледката, която се разкриваше пред тях.

Елфгар.

Васалното имение беше с огромни размери. От сутринта язدهа на негова територия. Вече бяха в самия му център. Малкият отряд спря на едно възвишение. Под тях се намираше широка река. Господарският дом беше сгушен в подножието на отсрещния хълм.

Нито селото, нито господарската къща бяха особено впечатляващи, но Ролф не се смути от това. Дузина, покрити със слама, селски къщи се гълпяха около високо разположената господарска къща, виждаше се голяма воденица, зад нея се простираха житни поля, градини с плодни дръвчета и лехи със зеленчуци. По околните хълмове пасяха овце. Самата къща беше от дърво, с продълговата форма, покрита със сиви плочи, с внушително външно стълбище и високи прозорци, чиито капаци бяха отворени, за да пропускат топлия летен въздух. До голямата къща се виждаха параклис и няколко стопански сгради. Нямаше дори дървена ограда. Но Ролф виждаше много повече неща.

Той видя във въображението си каменна крепост, построена на самия хълм, заобиколена от висока стена с бойници. Вътре бяха постройките за шиниците му и семействата им, дворът беше просторен, а зад стената се простираше дълбокият ров, също защитен от укрепителни валове. Под него беше новото село.

Ролф се усмихна. Веднага щеше да започне да строи.

Обученото му око веднага намери най-удобното място за новия замък. Теренът беше много подходящ за добре укрепена крепост. След преустройството Елфгар щеше да стане непревземаем.

Обичаят на норманите беше да разрушават жилищата на саксонците и на тяхно място да издигат нормански крепости, добре укрепени господарски къщи, заобиколени с просторни дворове, високи стени и ровове. Дървените укрепления щяха да бъдат разрушени и заменени с каменни стени. Ролф беше надзиравал поне дузина подобни строежи, откакто беше дошъл в Англия преди четири години. Той смушка коня си да

продължи напред, откъсна се от мечтанията си и се усмихна на годеницата си.

– Вече сме у дома – проговори топло той.

– Това не е вашият дом – възрази сърдито тя.

Ролф я погледна предупредително. Сейдри се извърна настрана. Но дори упорството ѝ не беше в състояние да помрачи радостта му.

Влязоха в селото. Ролф дръпна юздите на коня си, отрядът рицари спря. Селяните, които работеха на полето и в градините, оставиха мотиките, дотичаха любопитни деца.

– Събери хората, Гай – заповяда със спокоен глас Ролф.

– Не! – изпищя страхливо Сейдри. Точно тези думи беше произнесъл, преди да заличи село Кесоп от лицето на земята.

Ролф не ѝ обърна внимание.

– Не бива да правите това! – Тя го дръпна за ръкава. – Моля ви, милорд!

Мъжете дойдоха от полето, жените с кърмачета на ръце излязоха от къщите, по-големичките деца се бяха заловили за полите им, Ролф установи доволно, че крепостните изглеждат здрави и добре хранени.

– Искам да направите точен списък на селяните – обърна се той към Гай – още днес следобед. Запишете ги по семейства. Искам всички имена, и тези на новородените.

– Да, милорд.

– Запишете какво притежава всяко семейство, какви уреди и животни, както и кой с какво се занимава.

– Ще бъде направено, милорд – кимна сериозно Гай.

– Много добре. – Ролф се усмихна и се обърна с мелодичния си глас към селяните: – Говоря от името на краля. Пред вас стои новият ви господар, новият граф на Елфгар, Ролф дьо Варен.

Хората си зашепнаха страхливо.

– Не! – извика неволно Сейдри. – Това не е вярно!

Ролф я измери със строг поглед.

– Внимавайте какво говорите – изсъска предупредително той.

– Как е възможно? – изплака истерично младата жена. – Какво е станало с братята ми? Мъртви ли са Едуин и Моркар?

– Братята ви са живи – отвърна хладно той. – Но Елфгар е моя собственост, както и вие сте моя собственост. Вашите братя са държавни изменници, врагове на короната. Те загубиха цялото си имущество и имаха късмет, че не се простиха и с живота си.

Конфискация. Сейдри едва не припадна. Едуин и Моркар бяха

лишени от цялото си имущество, норманинът беше новият господар на Елфгар. В този момент беше готова да го убие.

– Аз съм вашият повелител, Алис – продължи все така спокойно Ролф. – И колкото по-бързо се примирите с това, толкова по-добре за вас.

– Вие никога няма да бъдете мой повелител, никога!

– Омръзна ми да слушам глупавите ви приказки. – Той се обърна отново към множеството: – Както виждате, вода със себе си лейди Алис – тя е моя годеница. Вече нищо не може да се промени. Всеки, който посмее да се противопостави на новия си господар, ще бъде наказан с бичуване или смърт чрез обесване. Аз не знам що е милост. – Ролф даде знак на хората си и отрядът се раздвижи.

Селяните мърмореха недоволно.

– Каква ти лейди Алис! – проговори високо един. – Това е Сейдри.

– Другите повториха името ѝ.

Ролф чу името и се обърна въпросително към нея.

– Коя е тази Сейдри, за която говорят селяните?

Гневът ѝ отстъпи място на студен ужас, сърцето ѝ спря да бие.

– Нямам представа.

Ролф я погледна подозрително.

Отрядът спря пред господарския дом: петдесет от най-смелите ридари на Уилям, възседнали могъщи, полуопитомени бойни коне, потриващи с копитата си, с издути ноздри и развяващи се гривы. Ризниците, шлемовете и мечовете блестяха на слънцето, заслепяваха очите. Над главите им се вееха гордо и заплашително синьо-червено-черните нормански флагове. Десетината въоръжени мъже, които братята на Сейдри бяха оставили да защитават къщата и селото, не можеха да сторят нищо срещу превъзхождащите ги нормани. Все пак саксонските воини и водачът им бяха заели позиция пред къщата.

Ролф, който яздеше начело на войниците, спря коня си. Черната наметка, подплатена с червен сатен, падаше на богати дипли по широките му рамене.

– Сложете оръжие, саксонци. Аз съм новият граф Елфгар, Ролф дьо Варен, вашият господар и повелител. Който посмее да вдигне оръжие, ще загине. Освен това съм придружен от бъдещата си съпруга, а никой няма право да вдигне оръжие срещу лейди Алис.

Стомахът на Сейдри се преобърна.

– Аз ви познавам – обади се старият Ателстън и погледна мрачно на трапника. – Вие сте Ролф Безмилостният. Славата ви лети пред вас на

орлови криле. Но ако си мислите, че ще станете господар на наследството на лорд Едуин, много се лъжете.

– Ще видим. В момента се задоволявам да поема управлението от ръцете ти, саксонцо.

– Ето, свалихме оръжията си. – Ателстън посочи към земята, където бяха натрупани щитове, лъкове и колчани със стрели. – Но ако Едуин и Моркар се върнат, ще се надигнем срещу вас.

– Благодаря за предупреждението – отговори с усмивка Ролф. – Твоята честност ми харесва, старче.

– Да, аз съм честен. Затова ще ви попитам и какви бяха тези приказки за лейди Алис. Момичето до вас не е лейди Алис.

Усмивката на Ролф угасна.

– Не си правете шеги.

– Аз не се шегувам. Тя не е лейди Алис.

Ролф се обърна към спътницата си с потъмнели от гняв очи.

– Коя сте вие? – попита строго той.

Сейдри едва успя да отговори.

– Не съм избраната ви съпруга.

Погледите им се срещнаха, неговият гневен и изискващ, нейният – изпълнен със страх, но и с упорство. Зад Ателстън излезе крехка тъмно-коса жена.

– Аз съм лейди Алис.

Ролф погледна невярващо младата жена, но бързо се овладя.

– Вие ли сте дъщерята на стария граф Елфгар? Сестрата на Едуин?

Нежната крехка Алис кимна, големите ѝ тъмни очи го измериха с буден поглед.

– А вие, милорд, сте новият ни господар, така ли?

– Да – отговори кратко Ролф и Сейдри усети почти физически гнева му. – Коя е жената до мен?

Алис се усмихна пренебрежително.

– Тя ли? Тя е никой, милорд. Родена е от слугиня в обора.

Сейдри се изчерви.

– Татко обичаше Ени, и ти много добре го знаеш.

Алис се усмихна с осъзнато превъзходство.

– Обичал я е? Стига, Сейдри, мисля, че достатъчно сме обсъждали тази тема. Баща ни обичаше моята майка, не курвата, която вдигаше полите си за всеки ратай в обора.

Алис никога не беше говорила по този начин на публично място. Макар открай време да твърдеше, че Ени е била курва, а майка ѝ,

Джейн, единствената любов на графа. Сейдри кипеше от гняв.

– Как смееш!

– Това е истината. – Алис се обърна към Ролф: – Милорд, вероятно сте уморен. Ще заповядам да ви приготвят банята.

Ролф се обърна с мрачен поглед към Сейдри.

– Значи вие сте незаконно дете на стария граф Елфгар?

Тя вирна брадичка.

– Да.

– За вас ще се погрижа по-късно – изръмжа едно той.

Гърдите на Сейдри се вълнуваха и тя с мъка удържаше сълзите си. Проследи безпомощно как Ролф слезе от коня, как Алис му се усмихна и сложи крехката си ръка върху ръкава на ризницата му.

– Не се занимавайте повече с нея, милорд – проговори нежно тя. – Както разбрахте, тя е само едно копеле и няма значение за нас. Кажете ми, вярно ли е? Наистина ли ще стана ваша съпруга? – Гласът ѝ беше звънлив като камбанка и сладък като мед.

– Да – отговори кратко норманинът, стисна ръката ѝ и двамата влязоха в къщата! Сейдри не беше в състояние да отвърне поглед, изумена от любезността на Алис, от очевидно искреното ѝ въодушевление.

А когато двамата изчезнаха в къщата, тя чу смеха на сестра си, кокетен и ласкаещ. Без да съзнава какво прави, тя помилва запотената шия на мулето си.

– Съжалявам, Сейдри – проговори съчувствено застаналият до нея Ателстън.

– Погрижи се за норманите – проговори със задавен глас тя. – Знам, че са гладни и жадни. Конете трябва да бъдат напоени и нахранени. Кафвият жребец е загубил едната си подкова.

– Разбира се, Сейдри.

Младата жена скочи от седлото и сълзите ѝ потекоха. Тя сведе глава, за да ги скрие. Както винаги, беше съумяла да скрие обидата и разочарованието си. Така постъпваше и когато непознатите се отдръпваха уплашено от нея или след напразните опити на баща ѝ да ѝ намери съпруг. И този път щеше да запази чувствата си изцяло за себе си, защото всъщност нямаше причина да бъде обидена и разочарована.

9

Ролф едва удържаше гнева си.

Тази вещица го бе излъгала, беше го измамилa. Тя не бе лейди Алис, бъдещата му съпруга. Скъпо щеше да си плати за измамата. А сега беше принуден да се ожени за друга.

– Милорд? Банята ви ще изстине.

Ролф се беше загледал намръщено в димящото ведро с вода пред откритата камина, но не виждаше нищо. Бяха го отвели в голямата стая на стария господар и набързо я бяха приготвили за него. При звука на нежния женски глас той вдигна глава и за първи път погледна истинската Алис по-обстойно.

Годеницата му беше хубавичка; бледото ѝ лице беше обкръжено от черни къдрици, дребна, с крехък строеж, без пищните форми на Сейдри. В сърцето му остана мъчителна празнота.

Ако не беше срещнал вещицата, сигурно щеше да хареса Алис и да се задоволи с нея.

Алис се усмихна колебливо.

– Милорд? Потънахте в размишления. Може би глътка бира ще върне жизнеността ви.

– Защо не ме попитахме каква е съдбата на братята ви?

Алис го погледна страхливо.

– Пристигането ви ме обърка. – Тя се усмихна изкуствено.

– Ще се противите ли на венчавката ни?

– О, не! – Тя изглеждаше изключително щастлива, че си е намерила съпруг.

– Харесвате ли ме?

Младата жена се изчерви срамежливо.

– Аз желяех да имам съпруг, повелителю. Годеникът ми загина в битката при Хейстингс. Времената са несигурни и при всички тези размирици и въстания Едуин не намери време да ми избере друг годеник. А не съм вече млада...

Той кимна. Тя говореше разумно.

– Вие сте по-млада от сестра си.

Лицето на Алис помрачня.

– Аз съм на двадесет години, я тя е на двадесет и две. – Погледна го високомерно и продължи: – Защо продължавате да се занимавате с нея?

Тя е само едно от многото незаконни деца на баща ми. Той дори не си направи труда да ѝ уреди женитба. А сега – ъглите на устата ѝ се опънаха в иронична гримаса – никой не я иска, защото има зъл поглед. Тя е вещица!

Челюстите на Ролф заиграха, както винаги, когато беше развълнуван. Алис мразеше сестра си, това беше повече от ясно, но той не можеше да повярва, че наистина я смята за вещица.

– Няма да търпя да говорите лошо за сестра си – укори я строго той. – Тя не е вещица.

Алис прехапа устни и послушно сведи очи. Ролф свали плетената си ризница и я захвърли на пода. Алис отиде при него и му помогна да свали колана с тежкия меч и жакета. Когато видя кожената торбичка на шията му, от гърлото ѝ се изтръгна задавен вик:

– Това е нейно!

– Сега обаче е мое – отговори спокойно Ролф, развърза кожения шнур и остави торбичката при нещата си. Алис свали железните наколенници. Ролф погледна сведеното ѝ тяло и си пожела не тя, а Сейдри да му беше оказала тази услуга. Когато остана гол, той ѝ обърна гръб и влезе в димящата вана. Алис побърза да отвърне поглед от мускулестото тяло, осяано с безброй белези.

– Искате ли да ви насапунисам гърба, господарю?

Така му се искаше да усети докосването на вещицата с медноцветната коса...

– Бих искал чаша вино – изръмжа той. – Има ли вино във вашата къща, уважаема?

– Мисля, че да – отговори усърдно тя.

Ролф ѝ махна с ръка и тя забърза да изпълни заповедта. Щом остана сам в голямото помещение, той се отдаде на мрачните си размишления, потъмни от надигащи се буреносни облаци. Сейдри го излъга, но по каква причина? За да предотврати изнасилването си, предположи той, и гневът му закипя с нова сила. Тя бе посмяла да постави под въпрос властта му; това беше недопустимо. Беше се одързостила да се държи като негова бъдеща съпруга. Трябваше да я накаже... но как, за бога?

Ролф се принуди да мисли за други, далеч по-важни, а и по-приятни неща. Облегна се удобно във ваната и започна да си прави планове за следобеда. До залез слънце трябваше да обходи източните граници на новата си собственост и по възможност да стигне чак до брега. Още сутринта щеше да започне с изграждането на новия Елфгар. Тази

мисъл му достави искрена радост.

Трябваше да помисли и за предстоящата сватба. Кога да стане венчавката? След две седмици, реши той, така е прилично. През следващите дни щеше да има много работа; най-добре беше да започне строителството преди венчавката.

Той изпръхтя презрително. Ако избраната беше Сейдри, той щеше да се ожени за нея още утре и вечерта да я обладае с най-голяма наслада.

Ролф забеляза с ъгълчето на окоото си нещо медночервено. Изправи се и устреми поглед към вратата. На прага стоеше Сейдри.

Норманинът се усмихна. Отново изпита учудване от красотата ѝ, от необикновения цвят на косата, от изкусителната ѝ закръгленост. Може би тя наистина е вещица, помисли си развеселено той, защото само при появата ѝ в слабините му нахлу желание.

– Дошли сте да ме видите ли, Сейдри?

– Моля да ми върнете торбичката с билки, милорд.

Ролф избегна да погледне към раклата, където бяха подредени нещата му.

– Тя не е тук – отвърна с мек глас той.

Сейдри попипа несигурно роклята си.

– Моля ви, милорд, лекарствата ми трябва спешно...

– Елате при мен, Сейдри.

Чувственият му тон я скова. Усмивката му стана дебнеща.

– Елате при мен. – Тя не се помръдна от мястото си, вцепенена, като заловена в гнездото си чучулига. – Елате, и ще ви дам торбичката.

Сейдри се поколеба, но после събра смелост и пристъпи към него. Ролф, беше устремил поглед в полюляващите се хълбоци и усещаше как членът му набъбва. Тя остана на известно разстояние от ваната, в погледа ѝ имаше плахост и подозрение.

– Хайде, върнете ми я.

– О, не мога. Първо наказанието.

– Какво наказание?

– За лъжите ви. – Гласът му все още беше мек като коприна.

– Какво искате от мен?

– Елате по-близо.

Тя го погледна с разширени от ужас очи.

– Няма кой да ми измие гърба.

Младата жена пое шумно въздух.

– Елате при мен, Сейдри.

Тя направи още една крачка към ваната, тръсна глава, застана зад него и потопа лененото парче във водата.

– Искам си амулета – проговори решително тя и нежно плъзна кърпата по гърба му.

– Трябва да го направите по-добре – изръмжа той, приведе се напред и разголи мускулестия си гръб от раменете до хълбоците.

Сейдри гледаше като замаяна блестящата гладка и корава мъжка плът. По гърба не се виждаха белези, за разлика от предницата. Тя бе видяла белега, който минаваше от хълбока чак до гърдите, както и дузина други, по-малки белези. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Пое дълбоко въздух и положи кърпата върху гърба му. Тялото му се опъна под докосването ѝ. В слабините ѝ нахлу топла вълна.

– Измийте ми гърба! – заповяда строго Ролф.

– Да, господарю – отговори сърдито тя. – Но нима не предпочитате да го направи лейди Алис? – Без да се бави, тя почна да търка раменете му с все сила.

Мъжът изкриви лице, но тя не можеше да го види.

– Лейди Алис не е тук – отговори спокойно той. – А вие се явихте тъкмо навреме.

Сейдри затърка още по-силно. Така ѝ се искаше да му смъкне кожата.

– Внимавайте – проговори предупредително той.

Сейдри пъшкаше от напрежение. В следващия миг откри торбичката върху вещите му, стрелна се като светкавица към раклата и я грабна. Успя да направи две крачки към вратата, но при третата голямата му ръка сграбчи рамото ѝ и я обърна. Другата му ръка я хвана за талията. Неспособна да се раздвижи, тя бе притисната към мокротото му голо тяло.

– Играете си с огъня, Сейдри.

Тя погледна разтреперана в студените сини очи, усети мократа му плът през дрехите си. Гърдите ѝ се притискаха болезнено в коравия му гръден кош.

Още по-ясно усети члена му, горещ и корав, който пулсираше в опасна близост до слабините ѝ. Той я притисна още по-силно до себе си. Тя се опита да се отдръпне и изохка.

– Точно така, с огъня – повтори с подрезгавял глас той. – А сега наказанието. – Устата му завладя нейната.

Целувката му беше жадна, изискваща, заплашителна – без да е болезнена. Сейдри се опита да провери ръце между телата им, за да го отблъсне. В следващия миг осъзна, че не е трябвало да го прави. Когато

дланите ѝ докоснаха гърдите му, мъжът изръмжа като животно. Зъбите му се удариха в нейните. Тя нададе гърлен вик и отново се опита да се освободи. Последствието беше, че телата им се притиснаха още поплътено едно към друго.

– Не!

– О, да – прошепна той и пламтящият му поглед смути още повече и без това замаяните ѝ сетива.

Сейдри събра остатъка от силите си и срещна погледа му с дива омраза.

– Защо не помислите за Алис? – попита отчаяно тя. – Нали ви е годеница!

Лицето му се разкриви в жестока гримаса, която го направи почти грозно.

– Вие трябваше да сте моя годеница.

Сейдри отвори уста за гневен отговор, но от устните ѝ се изтръгна само задавен вик, защото ръката му се сключи около тила и, устните му отново завладяха нейните, езикът му нахлу дълбоко в устата ѝ. Другата му ръка притисна дупето ѝ и тялото ѝ усети цялата сила на пулсиращия му член.

След минута, която ѝ се стори цяла вечност, той отдели устата си от нейната.

– Не – изплака Сейдри, но това беше съвсем слаб протест, лъжа. Тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки, по гърба ѝ потече топла влага, краката отказваха да я носят. Устата му се плъзна нежно по шията ѝ, облиза и целуна нежната кожа, даде ѝ да усети зъбите му. Той се приведе, захапа зърното на гърдата ѝ през тънкия вълнен плат и внимателно го засмука.

Сейдри изохка, вкопчи се в широките му рамене с намерението да го отблъсне. Но стана точно обратното. Изведнъж Ролф я блъсна, отдели я от тялото си и отстъпи крачка назад. Сейдри изпъшка, опита се да си поеме въздух, да се овладее, да проясни мислите си. Ролф отиде до раклата, където бяха подредени вещите му, грабна жакета си и закри възбудената си мъжественост. Погледът му я прониза предупредително. В следващия миг в стаята влязоха Алис и една слугиня, която носеше табла с вино и ядене.

Алис застана вцепенена на прага. Погледът ѝ се местеше от Ролф към Сейдри и обратно. Сейдри осъзна, че сестра ѝ не може да не види твърде ясните признаци на онова, което беше станало подутите ѝ устни, зачервеното лице, мократа одежда, разрошената коса. Срамът я прониза

като остър нож.

– Благодаря ви, милейди – проговори равнодушно Ролф и задържа жакета си, сякаш случайно го беше метнал върху голотата си. С другата ръка пое чашата вино от ръцете на Алис и я изпи жадно. Само Сейдри забеляза лекото треперене на пръстите му.

Алис удостои несъщата си сестра с гневен поглед. Ала когато се обърна към Ролф, на лицето ѝ беше изписана ангелска невинност.

– Още една чаша, повелителю?

– Не, достатъчно ми е.

– Наистина ли?

– Да, разбира се – отговори с едва забележимо нетърпение той. Алис подаде празната чаша на слугинята, взе голямата хавлия и изтърка раменете му. Тази гледка причини на Сейдри гадене. Тя го мразеше. Забравила за лекарствата, тя побърза да избяга от стаята. Ролф не я задържа.

10

Сейдри вървеше с големи крачки през високата папрат, като отстраняваше широките пера с полите си. От време на време се навеждаше към дребните жълти цветенца, късаше нежнозелени листчета и ги слагаше в кошницата си. После продължаваше пътя си, като небрежно разбулваше ниските храсти. И всичко това само заради проклетия норманин! Ако ѝ беше върнал торбичката, сега нямаше да събира пресни билки. Беше смъртно уморена, умираше от глад и копнееше да се изтегне на сламеника си и да потъне в дълбок сън без сънища.

Но мисълта за Тор я накара да продължи търсенето. Тор, старото вълчо куче на Едуин, с когото беше отраснала, се беше сбил с едно силно селско куче ѝ едва бе оцелял. По тялото му имаше многобройни рани от ухапване. Сънотворното, което Сейдри бе дала на Гай, смесено с корени от мандрагора и валериана, щеше да намали болките и да го приспи. Кучето страдаше мъчително, а Сейдри не можеше да понесе най-добрият ѝ приятел от детските години да страда. Все още не беше намерила всички необходими билки, а вече се здрачаваше. В торбичката ѝ имаше достатъчно стрити на прах билки, за да помогне на Тор. Сейдри изруга и си пожела да беше истинска вещица. Тогава норманинът щеше да плати скъпо и прескъпо за деянията си!

Той и проклетото му наказание!

Защо я бе наказал по този извратен начин? Само за да задоволи похотта си? Тя се изчерви от срам и гняв, защото споменът беше жив в съзнанието ѝ. Той беше длъжен да се ожени за Алис. Тази мисъл беше възмутителна, причиняваше ѝ гадене. Най-страшният ѝ враг беше заграбил семейното имение, земите, всичко. А после видя пред себе си Алис, която му търкаше гърба. Представи си как Ролф ще я целува – както беше целувал нея, Сейдри. Тя спря и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

Сейдри не беше ревнива. Тя мразеше норманина и всичко, което беше свързано с него. Той беше смъртен враг на рода ѝ, натрапник, завоевател. Той беше завзел онова, което принадлежеше на братята ѝ, а тя ги обичаше с цялата сила на сърцето си. Той беше жесток и студен – беше опожарил Кесоп, без да му мигне окото. Не, тя не беше ревнива. Но каква жестока подигравка на съдбата, че този човек беше едва ли не единственият, който не се плашеше от вида ѝ и на всичкото отгоре я желаше. И точно този мъж беше норманин, следователно тя можеше само

да го мрази!

Трябваше да говори с Алис; не беше възможно сестра ѝ да желае тази женитба. Щеше да стори всичко по силите си, за да я предпази от брака – даже ако това означаваше да отрови натрапника.

Не. Никога досега не беше използвала лечебното си изкуство, за да прави зло на хората или животните. Трябваше да се озове в напълно безизходна ситуация, преди да приложи наученото от баба си във вреда на друг човек, а не за лечение. Не, трябваше да намери друг път за действие.

В голямата зала на господарската къща Ролф седеше начело на дългата маса редом с Алис. Носеше широка риза, вълнен панталони обувки, но верният меч беше на колана му. Спътниците му бяха насядали около него и се хранеха с апетит; онези, които не бяха успели да си намерят място, ядяха прави. Гай седеше отдясно на господаря си, Ателстън беше на стола, отляво на Алис. Годеницата докосна ръката на норманина с тесните си бледи пръсти.

– Не харесвате ли виното ни?

Виното беше отвратително на вкус, но саксонската бира беше още по-лоша.

– Поносимо е.

– Но вие почти не се храните – отбеляза Алис. – Не ви ли е вкусна вечерята?

– Вкусна ми е – отговори разсеяно той, макар че не беше хапнал почти нищо. Погледът му отново обходи залата. Къде ли се беше запиляла Сейдри?

Не искаше да отиде толкова далеч. Беше ядосан и все още се гневеше, че тя бе посмяла да го излъже само за да задоволи някакъв необясним каприз. А после се осмели да влезе в покоите му, докато той седеше гол във ваната. Тогава не можа да устои на грешното си желание да я целуне. Да му измие гърба – това беше възможно най-мекото наказание, което можеше да ѝ наложи. Но когато грабна торбичката си и се опита да избяга, той забрави повелите на разума и се подчини на инстинкта си на ловец. Посегна и я сграбчи. Ако не бе дошла Алис, щеше да я вземе наскреж стаята.

Той я желаеше безумно, а трябваше да запази самообладание. Все пак в скоро време щеше да стане съпруг на сестра ѝ. Много лордове на негово място щяха да се оженият без колебания за едната и да си вземат

другата за любовница. Сейдри беше само незаконна дъщеря на стария граф. Но Ролф не можеше да си го позволи. Когато сметна Сейдри за обикновена селянка, той се втурна да я преследва без колебание и я хвърли на земята, за да се позабавлява с нея. Но сега знаеше, че тя е сестра на бъдещата му жена. Искаше да е друг човек, да не се плаши от двуженството, да се венчае за Алис и да си вземе Сейдри за любовница. Но това не беше в характера му, сърцето не му го позволяваше.

Значи трябваше да се откаже от нея. Трябваше да положи свещена клетва, че ще се владее.

Но къде беше изчезнала?

– Милорд, да заповядам ли да ви приготвят нещо друго, което да отговаря повече на вкуса ви?

Загрижеността на лейди Алис започваше да го изнервя. При това малката просто се боеше да не го загуби като съпруг. Тя държеше да се омъжи, защото знаеше много добре, че времето ѝ е минало и не може да разчита на подходящ съпруг.

Ролф понечи да я успокои, но в момента не беше в настроение за любезности.

– Лейди Алис, вечерята е отлична, но аз нямам апетит. Защо сестра ви не е в залата?

Алис видимо се скова.

– Сейдри прави, каквото ѝ харесва. Често яде със слугините в кухнята и аз намирам, че там ѝ е мястото. Понякога не я виждаме с дни. Кой знае къде се скита, за да упражнява магьосническите си изкуства.

Ролф закипя от гняв. Изведнъж блъсна стола си и скочи.

– Как смее да се противопоставяте на указанията ми!

Алис изписка уплашено и притисна устата си с две ръце.

– Прощавайте! Бях забравила, че ми забранихте да говоря за нея. Но това е истината!

– Езикът ви издава ревност.

Алис изпъна рамене.

– Не мога да ревнувам копелето на една курва.

– Махнете се от очите ми! – заповяда грубо той. – Ядосахте ме.

Алис побледня и избяга нагоре по стълбата към покоите си.

Ролф се обърна към Ателстън.

– Защо лейди Алис мрази толкова сестра си? – Той говореше с приглушен глас и само седящите наблизо мъже го чуха.

– Правилно сте забелязали, милорд – отговори спокойно възрастният мъж. – Тя ревнува.

– Ако не беше толкова зла, щеше да е приятна гледка за окото.

– Не е виновна само тя. Причината е в майка ѝ.

– Разкажете ми. – Ролф се отпусна отново на стола си.

– Граф Елфгар обичаше първата си жена повече от всичко на света.

Лейди Мод му роди двама чудесни сина, силни и здрави момци. Ала скоро се разболя и не можеше да посреща съпруга си, както подобава на добрата жена.

Ролф вдигна рамене.

– В това няма нищо необичайно.

– Старият граф продължи да я обича с цялото си сърце. Не си потърси други жени.

Ролф се засмя скептично.

– Така ли? А нима Сейдри не е доказателство за противното?

– Едва след много години граф Елфгар се утеши с красивата доячка Ени, майката на Сейдри. Мод беше на умиране и графът беше болен от отчаяние. Ени беше красива, млада и обичаше да се смее. След смъртта на Мод се роди Сейдри, весело, здраво момиченце. Елфгар обичаше малката си дъщеря, бих казал дори, че я обожаваше. Той предложи на Ени да се омъжи за главния надзирател на крепостните, но Ени обичаше само графа и отказа да вземе друг. Остана в кухнята и Сейдри израсна в къщата. Беше навсякъде: в кухнята, в залата, в оборите, бродеше из горите. Хората знаеха, че е дъщеря на графа и тъй като не беше от благороден произход, тя се ползваше с всички свободи. Баща ѝ я обичаше, братята ѝ я обожаваша и всичко щеше да свърши добре, ако графът не беше взел за съпруга лейди Джейн, майката на Алис.

– Какво стана после?

– Граф Елфгар, който се бе влюбил в младата слугиня, съзнаваше, че не може да я направи своя законна съпруга, но пожела да има още законни наследници и се ожени за Джейн, която му донесе земите по северната граница. Това стана една година след раждането на Сейдри. Джейн беше пълна противоположност на Ени: студена, зловна и изпълнена с омраза особено когато разбра, че съпругът ѝ има любовница и не е в състояние да се откаже от нея. Джейн му роди Алис, но Елфгар продължи да намира утеха при Ени. Престана да посещава леглото на съпругата си, но продължи да се отнася към нея с уважение. Джейн мразеше съперницата си и дъщеря ѝ. Алис бе закърмена от най-ранни години с отровата на майка си. Тя намрази сестричката си още преди да е проходила.

– Графът не е ли имал и други жени?

– Нашият господар беше необикновен човек. Имаше нужда от една-единствена жена, която да го обича искрено и пламенно. След смъртта на Мод той обичаше само Ени. Сейдри е единственото му незаконно дете.

– Лейди Алис се опита да ми втълпи, че Сейдри е само едно от безбройните незаконни деца на баща ѝ.

– Може би тя вярва в лъжите си, а може би и не.

– Вие сте мъдър като годините си, саксонцо.

– А вие сте по-мъдър от годините си, норманино.

Ролф се усмихна едва забележимо и Ателстън отговори на усмивката му.

– Вярно ли е, че Сейдри изчезва за цели дни? – Тази мисъл му беше крайно неприятна. Особено когато стомахът му се преобърна от тревога.

– Рядко се случва. – Ателстън го погледна пронизващо. – Задавате твърде много въпроси за сестрата, милорд.

Ролф срещна открито погледа му.

– Тя е красива жена. В началото вярвах, че именно тя ми е обещана за съпруга. При дадените обстоятелства мисля, че това е разбираемо.

– Не се ли боите от злия ѝ поглед?

Ролф се изсмя сухо.

– И вие ли я смятате за вещица?

– О, да, тя е вещица – отговори съвсем сериозно Ателстън. И баща ѝ го знаеше. Но е добра вещица.

– Тя е жена от плът и кръв и има нужда от мъж. – А предателското сърце му подсказа: моята жена, създадена е за мен.

– Напълно сте прав, милорд. Но тази нощ тя упражнява магьосническата си сила.

– Какво, за бога, искате да кажете? – изгърмя Ролф и юмрукът му тресна по масата с такава сила, че съдовете се разклатиха.

– Тази нощ Сейдри броди из гората, за да събере необходимите билки за Тор.

– Обяснете думите си, саксонцо.

Ателстън съвсем спокойно разказа на възбудения Ролф кой беше Тор и как беше пострадал.

– Значи това момиче броди нощем из гората, и то без придружител, само за да събере лековити треви за някакво си старо куче? – попита смаяно Ролф. В следващия миг скочи и заповядана хората си да привършат с вечерята. – Веднъж завинаги ще сложа край на нощните ѝ скитания!

Лицето на Алис беше разкрито в грозна гримаса. Тя се вслушваше възбудено в трополенето на конските копита. Казаха ѝ, че господарят и хората му потеглят със запалени факли в нощта, за да търсят Сейдри.

Не можеше да повярва. Годеникът ѝ желаше незаконната ѝ сестра. Сейдри сигурно го беше омагьосала, иначе нямаше да я зяпа с такава дива похот. Никой друг мъж не смееше да пожелае вещицата. А може би норманинът не беше човешко същество? Не бе от плът и кръв, а творение на сатаната. Алис потрепери от ужас.

Не, той беше мъж от кръв и плът. Тя беше видяла мъжкото му тяло: жилесто, мускулесто, обсипано с белези – колко грозно. По някаква необяснима причина той не се боеше от Сейдри и злия ѝ поглед, дори напротив, явно беше силно привлечен от дивия ѝ необуздан характер.

Алис мразеше сестра си с такава сила, че се боеше да не се задуши.

Никога преди това не беше изпитвала боязън от сестра си защото омразата и гневът ѝ бяха твърде силни. А с течение на годините ставаше все по-смела, защото Сейдри явно не смееше да я прокълне. Алис вярваше, че причината е в роднинството им и защото това щеше да разгневи баща им. Но може би Сейдри нямаше власт над Алис. Това беше изключително приятна мисъл.

Сега обаче Ролф препускаше някъде в нощта и я търсеше. Алис отново се помоли Сейдри да умре – това беше най-съкровено ѝ желание. Ролф не се боеше от нея и по това си приличаше със стария граф. Мисълта за баща ѝ я разболяваше. Споменът за това, как той глезеше Сейдри, как се явяваше с курвата си пред очите на всички, а в същото време занемаряваше законната си съпруга и дъщеря ѝ и рядко ги удостояваше с усмивка, я караше да побеснява и днес. Братята ѝ също предпочитаха Сейдри и не ги беше грижа за злия ѝ поглед. Те я милваха и целуваха и обичаха да си играят заедно. Всички хора, които означаваха нещо за Алис, предпочитаха Сейдри пред нея. Само хората, които ѝ бяха безразлични, например младият Едуард с пъпчивото лице, за когото беше сгодена, избягваха Сейдри и общуваха със законната графска дъщеря. Толкова ѝ се искаше Ролф да се отвори от Сейдри и да се отдръпне завинаги от нея. Тя знаеше, че сестра ѝ реагира чувствително на обидите.

Не, тази проклетница няма да ми отнеме и последната възможност

да се омъжа, закле се Алис. И в главата ѝ се заоформя план.

Търсенето продължаваше почти час. Бледата светлина на пълната луна осветяваше нощта, когато Ролф спря жребеца си и се вслуша в тишината. Не се чуваше нито звук, шурците бяха замлъкнали, совите не надаваха зловещите си викове, даже вятърът не шумеше в короните на дърветата. Той се надигна на стремената си. На близкия хълм, в долинката и по склона на далечния хълм, се виждаха трепкащи точки светлина, факлите на хората му, които претърсваха местността.

– Сейдри! Сейдри!

Никакъв отговор. Тревогата му, че ѝ се е случило нещо лошо, нарасна. Сигурно я бяха нападнали вълци. Или горски разбойници.

Изведнъж чу шум и се обърна. Бе един от хората му. Мъжът размаха ръце и сърцето на норманина направи огромен радостен скок.

– Намерих я, милорд! – извика васалът му. – Намерих я!

Ролф опъна устни. Той пришпори коня си и препусна срещу Белтен.

– Добре се справяш – похвали го той.

– Веднага ме пусни, нахалнико – процеди през здраво стиснати зъби Сейдри, която беше просната напреки на седлото пред младия рицар.

– Господарю? – попита почтително васалът.

Пръстите го сърбяха да наложи здравата красивото ѝ задниче!

– Пусни я – заповяда мрачно той.

Сейдри скочи от коня, изпъшка, приглади полите си и застана пред него.

– Какво означава това?

Ролф се приведе от седлото, хвана я през кръста и я метна пред себе си.

– Не ме дразнете повече! – изсъска той. Гласът му прозвуча заплашително и Сейдри затвори уста. Намести се на бедрото му и се залови здраво за седлото. – Дай знак на другите да преустановят търсенето – заповяда Ролф, пришпори коня си и препусна в галоп към Елфгар.

Сейдри притисна към гърдите си кошничката с билки. Защо беше гневен? Защо беше заповядал на хората си да я търсят? Какво го засягаше къде беше тя и с какво се занимаваше? Той нямаше право да я смята за своя собственост. Тя не признаваше новия господар на Елфгар и никога нямаше да го признае.

По време на бързата езда Ролф не каза нито дума. Спря рязко пред

господарската къща, скочи от седлото и я повлече грубо след себе си. Махна с ръка на пажа си да поеме коня, стисна до болка лакътя ѝ и я отведе в залата. Някои от мъжете му вече се бяха върнали, играеха на зарове и пиеха бира. Алис вдигна глава от бродерията си и огледа мъчително влезлите.

– Напуснете залата! – заповяда с гръмък глас Ролф и пусна Сейдри, която направи крачка към стълбището. – Вие не – изсъска той и тя спря. – Вие останете.

Сейдри се обърна към него и срещна зловния му поглед. Алис, слугинята ѝ и мъжете опразниха залата. Сейдри дишаше шумно, в погледа ѝ се четеше страх на подгонена кошута. Никой досега не беше успявал да я сплаши. И този норманин, нейният смъртен враг, нямаше да успее. Тя нямаше да го допусне.

– И друго наказание ли сте ми приготвили? – попита нахално тя и разпери ръце. – Може би ще заповядаме да легна тук, на плочите? Сами сме. Всички се покориха на заповедта ви.

Ноздрите му се издуха.

– Не поставяйте на изпитание търпението ми!

– Търпение ли?

– Забранено ви е да напускате къщата и селото – отговори рязко той.

Сейдри спря да диша.

– Разбрахте ли ме?

– Не можете да искате това от мен!

– Мога и го искам. Сега аз съм господар на Елфгар и това е заповед. Питайте ме за разрешение и ако съм в настроение, ще ви позволя една или друга свобода. Но в никакъв случай няма да бродите нощем из горите!

– Гневите се само защото ви се представих под друго име – установи презрително Сейдри.

– О, да, разбира се, че се гневя – отговори опасно тихо той. – Бесен съм. А вие трябва да се смятате за щастлива, че се отървахте толкова леко, Сейдри.

Тонът му не ѝ хареса.

– Леко ли съм се отървала? – попита иронично тя. – Нима наричате това нощно преследване леко наказание?

– Преследване ли? – отговори със същия тон той. – Аз не ви преследвам, Сейдри.

– Така ли? Как го наричате тогава?

– Като ваш господар и повелител аз мога да ви наказвам по свое усмотрение.

– Ако не ми бяхте взели билките, нямаше да бъда принудена да търся нови.

– Ако не бяхте дали отрова на верния ми васал, нямаше да ви взема торбичката.

– Ако не ме бяхте взели в плен, нямаше да му дам сънотворното.

– Ако бяхте истинска лейди, нямаше да се наложи Гай да ви охранява.

Сейдри не разбра дали тази забележка засяга нисшия ѝ произход или злия поглед.

– За какво ми се подигравате – че съм копеле или че съм вещица? – попита горчиво тя.

– Нито за едното, нито за другото – отговори ядосано мъжът, озова се с две крачки до нея, сграбчи я за раменете и я раздруса. – Не обичам да се подигравам с хората. Грешно сте ме разбрали. Говоря за характера ви. Вие не сте покорна и досадна лейди, а сте необуздана и непредвидима като войната. И не по-малко възбуждаща.

Думите му я улучиха неподготвена. Тя застина неподвижна. „Необуздана... непредвидима... възбуждаща.“ Погледът му я прониза. Странно, но когато я освободи, Сейдри усети, че докосването му ѝ липсва. Погледът му спря върху устата ѝ, лицето му стана замислено. Изведнъж той ѝ обърна гръб и тръгна нагоре по стълбата. Сейдри се почувства изоставена и объркана. Испита огромно желание да заплаче.

12

– Събуди се!

Сейдри беше заспала от изтощение, макар че имаше намерение да почака, докато къщата утихне, за да се промъкне в стаята на Алис и да поговорят за предстоящата женитба.

– Събуди се най-после!

Алис я дръпна грубо за косите. Сейдри се надигна стреснато от сламеника си и се опря на лакът. Ношуваше на един от нарочете в голямата зала заедно с другите обитатели на господарската къща.

– Какво има? Ти ли си, Алис? Какво е станало?

– Стани – изсъска сестра ѝ. – Трябва да поговорим.

Беше посред нощ. Хъркането на норманите и саксонците изпълваше просторното помещение. Сейдри се изправи замаяно и посегна към наметката, за да увие голите си рамене. Беше само по риза.

– Не можа ли да почакаш до сутринта?

Алис стисна ръката ѝ и я извлече навън пред кухненското крило. Нощта беше осветена от бледото сияние на луната и Сейдри различи ясно гневните бръчици по лицето на сестра си.

– Предупреждавам те, Сейдри. Ще се омъжа за него, и ти няма да ме спреш!

Сейдри я погледна невярващо.

– Дръж се далече от него, чуваш ли? И не му прилагай мръсните си хитрости – изфуча Алис. – Разбра ли ме добре?

– Наистина ли искаш да се омъжиш за него, Алис? Не говориш сериозно!

– Напротив! Той е мой! Нищо, че се задява с теб, както правеше баща ти с проклетата ти майка – той никога няма да се ожени за теб!

Остра болка прониза сърцето на Сейдри. Не биваше да се засяга от тези думи, но не можа да прогони горчивината.

– Аз го мразя – отговори горчиво тя. – Той е убиец. Той е наш смъртен враг, норманин. Той отне земята на братята ни. Никога не бих се омъжила за него даже ако имаше желание да ме вземе.

– Много добре.

– Алис... Ти да не си полудяла? Как можа дори да си помислиш, че можеш да станеш негова жена! Той е натрапник!

– Сега Уилям е законният крал на Англия – отговори гневно Алис.

– Всъщност какво ме е грижа? Хич не ме интересува дали имуществото на Едуин е конфискувано, или не. За да ти кажа истината, смятам, че така е по-добре. Норманинът е господар на Елфгар и аз ще бъда негова законна съпруга. – Тя се засмя тържествувашо.

– Ще ти помогна да избягаш – предложи Сейдри. – Можем да избягаме заедно и да намерим Едуин и Моркар. Братята ни ще ни закрилят от норманите.

– Никога! Ама ти още ли не разбираш? Аз ще се омъжа за него, защото го искам. Но ти, ти ще се държиш далече от него! Разхождаш се пред него, люлееш бедра, и той те зяпа като разгонен пес. Няма да го примамим в леглото си. Няма да му станеш любовница, както майка ти беше любовница на баща ни. Говоря сериозно, Сейдри. Предупреждавам те.

– Никога няма да се покоря на волята му – отговори рязко Сейдри.

– Добре. – Алис изпъна крехките си рамене. – А сега по следващата точка. Относно положението ти в къщата.

– Какво искаш да кажеш?

– Аз съм господарката на Елфгар. Омръзна ми да се скиташ, както ти харесва, и да безделничиш. Баща ни умря, братята ни са бегълци, много мъже загинаха... Време е да поемеш задълженията си.

– За какво говориш, за Бога?

– Още утре на разсъмване ще започнеш работа в кухнята – заповяда Алис. – От утре нататък ще работиш като помощничка в приготвянето на храната. Освен това ще се храниш в кухнята като другите роби.

Сейдри я зяпна смаяно. Наистина, откакто овдовялата Джейн се омъжи повторно и напусна, Алис беше господарка на Елфгар. Но никога преди това не бяха й заповядвали да върши слугинска работа. В присъствието на Едуин нито Джейн, нито Алис биха се осмелили да го сторят.

– Шегуваш ли се?

– Не. Норманинът е съгласен. Той не търпи мързеливци в къщата си.

– Норманинът е съгласен? – повтори изумено Сейдри.

– Ти си негова крепостна, Сейдри, като всички останали.

– Аз съм свободна – възрази младата жена. – Ти много добре знаеш, че татко освободи и мама, и мен.

Алис се засмя злобно.

– Можеш ли да го докажеш?

– Всички го знаят.

– Имаш ли документи?

– Няма документи.

– Значи не можеш да докажеш свободата си.

Сейдри все още не можеше да повярва в злите намерения на сестра си.

– Всички знаят, че съм свободна!

– Може би, но кой ще се закълне пред библията – или пред съда? Ти ли? Или баба ти, вещицата? Селяните? Ателстън? Ти си копеле, Сейдри, нищо повече. Чия дума ще заслужи повече доверие пред лицето на господаря, твоята или на господарката?

– Нашите братя знаят истината!

– Така ли? Но те не са тук, за да я кажат.

– Какво възнамеряваш?

– Това не те засяга. Ти живееш в къщата като робиня. Ако се махнеш, ще заповядам да те гонят като избягала робиня. Ако останеш, ще се подчиняваш на заповедите ми. Ясно ли е?

Сейдри никога нямаше да напусне родното си място, защото се беше сраснала с него. Наистина ли Алис беше успяла да внуши на норманина, че Сейдри му е робиня?

– Изрази се много ясно, Алис.

– Добре. – Сестра ѝ се усмихна доволно.

Група мъже сечаха дървета за новата ограда, други копаеха дълбокия ров, който трябваше да пази замъка от натрапници. Новата крепост щеше да се издигне на естественото възвишение и да бъде защитена от всички страни. Ролф беше много доволен от напредъка на работата. Селото обаче трябваше да бъде преместено, за да има достатъчно място за двора на замъка и за стопанските сгради. Освен това новото място за селските къщи точно под палисадата – беше много по-удобно и по-лесно за защита. След като се убеди, че указанията му се изпълняват стриктно, Ролф свали jakета си и се включи в изкопните работи.

Всички селяни бяха получили заповед да участват в строежа. Работата на полето трябваше да спре до построяването на крепостта. По обед изморените работници захвърлиха инструментите и насядаха да почиват. Селяните обядваха с хляб и сирене, някои носеха и стомнички с бира. Ролф и хората му се върнаха в къщата, където им поднесоха агнешка яхния. Ролф се изми на кладенеца, влезе в залата ѝ зае мястото си до Алис. Погледът му обходи голямото помещение, но не намери жената,

която търсеше.

– Защо сестра ви не обядва с нас? – попита мрачно той.

Алис се усмихна сладко.

– Пое надзора над кухнята, милорд. И както виждате, яденето е много вкусно.

Ролф не усети вкуса на агнешкото, но беше доволен, че Сейдри не е нарушила забраната му.

Поради опасността от пожар кухнята и складовете бяха в отделна сграда, разположена встрани от господарската къща.

Две огромни пещи, толкова големи, че един едър мъж можеше да се изправи в тях, разпространяваха пареща горещина, тъй като бяха напалени ден и нощ. В едната печача месо на шиш, наблюдавано от гол млад роб, който въртеше ръчката. Във втората пещ на железни вериги висяха огромни котли, в които варяха супи и яхнии. До тях беше пещта за хляб, където приготвяха хляб и сладкиши, а също и печени птици и зайци за празниците. В малкото помещение до готварницата бяха масло. Наблизо беше и пивоварната, където варяха бира. Нито едно от помещенията нямаше прозорци. Чист въздух влизаше само през отворените врати, които извеждаха в двора. Пушекът отлиташе през широк отвор в покрива.

Жените в кухнята работеха само по тънки ризи, боси, с вдигнати коси. Сейдри грабна дългата лопата и мушна в пещта следващия хляб. Горещината я удари право в лицето и тя потрепери. Лицето ѝ беше зачервено и блестеше от пот. Много ѝ се искаше да се съблече гола като Теди, който беше още почти дете. Тънката вълнена риза беше залепнала за тялото ѝ като втора кожа. Но още по-страшен от горещината беше пушекът, който се стелеше на дебели черни вълма в цялото помещение. Кашлицата я мъчеше непоносимо.

Дано само да завали, повтаряше си тя.

Как копнееше за истинска буря с проливен дъжд! Тогава щеше да изскочи навън, да разпери ръце и да подложи лицето си на дъждовните капки. Това щеше да бъде най-прекрасното ѝ преживяване.

Сейдри не се сърдеше на Алис. Разбираше я, поставяше се в нейното положение. Норманинът не желаше годеницата си, искаше нея, Сейдри, колкото и странно да беше това. При тази мисъл я пронизаха тръпки, смесица от боязън и някакво ново, непознато усещане. Но Алис можеше да бъде спокойна. Когато я увери, че не иска да има нищо общо с норманина, тя беше напълно искрена. Не искаше да го изкушава. Колкото и да беше засегната, че Алис я превърна в крепостна, Сейдри не

можеше да се сърди на сестра си. Отдавна ѝ бе простила.

С норманина обаче беше друго.

Тя не можеше да прогони образа му от съзнанието си и това я вбесяваше. Нямахше да изпълни заповедта му да не напуска селото, в никакъв случай. Никога нямахше да се унижи да го помоли за позволение. Тя беше свободна и можеше да ходи, където си поиска! А ако той заповядаше да я набият, тя щеше да изтърпи наказанието без нито една сълза, без плач и охкане. Той не беше неин господар и никога нямахше да бъде. Както нямахше да бъде и господар на Елфгар.

Естествено съгласието му да я изпратят на работа в кухнята беше замислено като наказание, че го бе излъгала. Това беше негово наказание, затова тя щеше да върши работата си в кухнята като Тилди и Теди и като всички останали. Това беше причината, поради която тя щеше да изпълнява без възражения и най-тежката работа. Дори щеше да работи по-добре от другите. В крайна сметка тя не беше по-добра от тях. Теди ѝ беше братовчед. След раждането на Сейдри майка ѝ също беше работила в кухнята, макар и не като обикновена помощничка, докато се разболя.

Е, добре, тя щеше да работи по-усърдно от другите. Ако той си мислеше, че може да я накара да моли за прошка, да хленчи за помилване, много се лъжеше. Тя щеше по-скоро да умре, отколкото да го помоли за нещо. Щеше да покаже на норманина, че е непреклонна почти колкото него. Тя беше негов враг. Докрай.

13

Беше непоносимо горещо.

Сейдри спря. Чувстваше се слаба, виеше ѝ се свят. В кухнята беше сумрачно, пушекът я задушаваше. Тя вдигна една купа с обелено цвекло и едва се удържа да не падне.

– Не се мотай – укори я Тилди. – Хайде, момиче, побързай! Господарят скоро ще пристигне!

Дървената купа падна на пода и се счупи, главите цвекло се изтъркаляха в мръсотията.

– Глупава гъска! – изфуча Тилди. – Не можа ли да я задържиш? Какво ще сложим сега в чорбата?

Сейдри престана да възприема заобикалящите я. Едва когато Тилди ѝ удари оглушителна плесница, зрението ѝ се върна. Тя се отдръпна уплашено и закри лицето си с ръце. А Тилди се уплаши още повече, че се е забравила. Тя притисна ръка към устата си, очите ѝ се разшириха от ужас. Тежките ѝ гърди се вдигаха и спускаха мъчително върху издутия от напредналата, бременност корем.

– Няма нищо – проговори тихо Сейдри, макар че лицето ѝ пареше. – Знам, че не го направи с лошо чувство.

Тилди се отдръпна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Вярно е. – Тя избухна в плач. – Но защо изпусна купата с цвеклото? Какво ще правим сега? Сигурно ще заповяда да ни нашибат с камшик. А аз съм бременна!

Сейдри сложи ръка на рамото ѝ и се опита да я утеши.

– Не плачи, Тилди. Обещавам ти, че норманинът няма да ти стори нищо лошо.

Страхът на Тилди не беше нещо необичайно. През малкото дни, откакто Сейдри работеше в кухнята, тя бе разбрала, че всички роби изпитват страх от новия си господар. Той беше толкова грамаден и винаги гледаше мрачно. Очите му бяха студени. Хората от селото бяха чували какви ли не истории за Ролф Безмилостния. Той се считаше за най-добрия военачалник на Уилям. Беше неумолим. При Хейстингс хората му бяха избили стотици саксонски стрелци, само една шепа бяха успели да се спасят в гората. Заради заслугите си бе получил имението Брамбър в Съсекс. Беше потушил въстание на саксонците и бе заповядал да обесят водачите. Наскоро беше опожарил Йорк, всяка къща, всеки плевник,

всяко дърво, всяка градина, след като бе прогонил саксонските бунтовници. А на път към Елфгар беше сравнил със земята Кесоп, не беше пощадил даже нивите с жито. Сега пък бе станал новият господар и повелител на Елфгар.

– Ще опечем няколко хляба повече. Сигурна съм, че ще стигнат – продължи енергично Сейдри. – Престани да плачеш, Тилди. Излез навън и си почини, а аз ще допека хляба.

Ролф се усмихваше доволно. Ровът беше готов, изкопаната пръст и камъни бяха оформени във висок защитен вал. На хълма, в средата на изкопания в кръг ров, скоро щяха да се издигнат стените на новия му замък. Палисадата бе готова до половината. Могъщите дървени греди бяха високи два човешки боя. Скоро щяха да построят и новата голяма зала на Елфгар и да преустроят двора.

Ролф носеше само лек жакет и вълнен панталон. Тънката материя беше напоена с пот, беше залепнала за кожата му и очертаваше всяко мускулче и всяка жила на силното му тяло. Златните къдрици висяха мокри по челото му. Той изтри потта от очите си, прокле горещината, възседна коня си и препусна към къщата. Този път мина от задната ѝ страна.

Пред него бяха ниските сгради на кухнята и складовете. От отворения покрив излизаха гъсти кълба дим. Ароматът на печено агнешко го удари право в носа и стомахът му се разбунтува. Една слугиня изнесе от млекарницата съд с масло, друга се запъти нанякъде с табла печено месо. Едно момче извади кофа вода от кладенеца и изчезна в кухнята. Дворът беше пуст. Скоро от кухнята излезе друга слугиня и тръгна към пивоварната.

Сърцето на Ролф спря да бие.

Той дръпна юздите и жребецът спря. Нямаше съмнение, това беше Сейдри.

Не я беше виждал няколко дни. Но мислеше постоянно за нея, макар че напразно се старееше да я забрави.

През последните дни господарят на Елфгар беше капризен и мрачен. Постоянно кореше хората си, никой не можеше да му угоди, във всяка работа намираше кусури.

Когато Гай му обърна внимание, че не се държи добре, Ролф не отговори. Не каза нищо и когато Гай му предложи да прекара една нощ с Лети, селско момиче, което доставяло много радост на мъжете. Ролф не

реагира, но си позволи да си поиграе с мисълта за една нощ в сеното. Огледа внимателно жените, които работеха в къщата, но нито една не успя да запали желание в слабините му. Защо да се занимава с тях. Но сега... Чувствата му веднага се събудиха.

Сейдри не го виждаше. Ролф дишаше с мъка. Неочакваната ѝ поява го възбуди до крайност. Тя беше почти гола. Дългата риза лепнеше по пищните гърди и твърдото дупе и за мъжката фантазия не оставаше да добави почти нищо. Той видя дори частица от блестяща гола кожа. Забравил всички добри намерения, Ролф насочи коня си към нея.

Сейдри спря насред двора, разтърсена от нов пристъп на кашлица, и се приведе, за да намали болката в гърдите. Ролф скочи от коня си и я задържа, докато пристъпът премина. Тя трепереше с цялото си тяло и неволно се облегна на него. Похотта отстъпи място на искрена загриженост.

– Мина ми – изграчи дрезгаво тя, но не се откъсна от прегръдката му. След малко вдигна очи към него. Лицето ѝ беше зачервено и блестеше от пот. Едната ѝ буза беше подута. Тъмни кръгове заобикаляха красивите ѝ очи. Вдигнатата на върха на главата коса беше влажна. Изведнъж в погледа ѝ блесна ужас и тя се отдръпна. Ролф я пусна. Тя побледня и се олюля.

Ролф побърза да я подкрепи.

– Но вие сте болна!

– Пуснете ме – изохка тя. – Добре съм. – Явно ѝ беше трудно да говори. Беше много слаба, за да се брани от него.

– Искам да ви помогна, Сейдри. Трябва да си починете.

Тя вирна брадичка.

– За всичко е виновен проклетият пушек.

– Какъв пушек?

– В кухнята, разбира се.

Ролф, ужасен от състоянието ѝ, я пусна и хвърли поглед в кухнята. Там работеха четирима крепостни и едно голо момче, което усилено бъркаше с дървена лъжица в огромен казан. Горещината беше непоносима, помещението беше полутъмно, пушекът се кълбеше на гъсти валма под ниския таван и не можеше да се диша. Ролф се обърна стреснато към Сейдри.

– Но там е страшно!

Младата жена сви рамене.

– Така е открай време. Където има огън, има и пушек, всеки го знае. – Тя изтри ръце във влажните си къдрици и се опита да пооправи

косата си.

Ролф никога не беше влизал в кухня и сега се запита дали и в другите кухни беше също така лошо. Нима не можеха да проветриват?

– Пушекът може да бъде намален.

Сейдри го погледна подозрително.

– Трябва да се сложат прозорци и тръба на покрива, която да го улавя и извежда.

– В кухнята не се слагат прозорци.

– Това ще се промени. – Погледът му обходи фигурата ѝ, отбеляза набрашнените ръце, петната по ризата, синината на бузата. – Какво ви е на бузата?

– Без да искам, се ударих в един ръб.

– Приличате на слугиня в кухнята.

– Нима очаквахте друго? Аз съм слугиня в кухнята. Работа там, както ми заповядахте.

Ролф я погледна смаяно. В гърдите му се надигна гняв.

– Нима не надзиравате работата в кухнята?

– Да надзиравам... – Тя се изсмя подигравателно. – Приличам ли ви на главна готвачка или нещо подобно? – Ръцете ѝ трепереха.

– Изтощена сте.

Тя го измери с презрителен поглед.

– Не съм изтощена. Но нямам време за глупави приказки. Чака ме още много работа. – С тези думи тя му обърна гръб и понечи да се отдалечи.

Фактът, че го остави, без да помоли за разрешение да се оттегли, беше поредната недопустима дързост. Но това не го развълнува особено. Беше много загрижен за състоянието ѝ. Сграбчи китката ѝ и я обърна към себе си.

– Няма да ви пусна да отидете отново там. И какви са тези глупости, че съм ви заповядал да работите в кухнята?

– Това е моето наказание, господарю.

– Не съм издавал подобна заповед – отговори възмутено Ролф. – Сега обаче ви заповядвам да си починете. И никога повече да не присъпвате прага на кухнята, камо ли пък да работите там. Разбрахте ли ме?

Сейдри го погледна слисано.

– Виждам, че сте ме разбрали – продължи строго той. – И още нещо: никога не ми обръщайте гръб, Сейдри. Вие не сте от благороден произход.

Тя прехапа устни. Лицето ѝ се обля в червенина. Той видя

упорството в погледа ѝ, но и искрица несигурност. В следващия миг тя сведе глава.

– Да, разбрах – прошепна едва чуто тя.

Ролф не отместваше поглед от нея. Тази малка жена беше готова да се бори с него, макар че изпитваше страх. Странно чувство се надигна в душата му, нещо, което много приличаше на уважение. Но тя беше само жена, а жените не заслужаваха уважение. Все пак не му беше приятно, че тя не се страхува от него. Той вдигна брадичката ѝ с показалец. В очите ѝ трепкаше странна светлина. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно. Прикована от погледа му, тя не смееше да се помръдне.

– Не можете да ми отказвате послушанието си, Сейдри – проговори предупредително той.

В очите ѝ отново блесна упорство.

– Не, господарю.

Мъжът се усмихна доволно, без да свали ръка от брадичката ѝ. Пръстът му се плъзна по запотената буза.

– Толкова ли е трудно?

Сейдри потръпна като от удар.

Ролф се наруга вътрешно. Беше забравил ранената ѝ буза.

– Идете при баба си – заповяда рязко той. – Да ви направи компрес, иначе подутината ще се увеличи.

Сейдри изчезна, преди да е успял да довърши думите си. Вдигнала с две ръце полата си, тя избяга от него.

14

– Трябва да говоря с вас, госпожице.

Алис стоеше до стола си, начело на дългата маса, и чакаше Ролф да заеме мястото си. Хората му вече бяха започнали да се хранят. Сиините очи на норманина блестяха студено – като буря през януари. Алис огледа страхливо залата, опитвайки се да разбере колко хора бяха чули господарския му тон. Гай дьо Шант изглеждаше напълно зает с яденето, но старият Ателстън беше твърде бавен – и твърде дързък, – за да отмести поглед. Алис скри недоволството си под любезна усмивка.

– Не може ли да почака, милорд? Яденето ще изстине.

– Не. – Той я хвана за лакътя и я поведе към стълбището.

Алис прикри умело гнева си и скромно сведе очи.

– Как стана така – заговори бавно и отмерено Ролф, – че ми заявихте, че Сейдри ще надзирава работата в кухнята, макар че в действителност тя върши работата на обикновена робиня?

Алис затрепка с ресници.

– Но тя е обикновена робиня!

– Тя е ваша сестра.

– Моя несъща сестра... хлапето на една робиня.

– Въпреки това е дъщеря на графа и това я поставя по-високо от мястото, което сте и отредили. Тя няма да работи като обикновена робиня в кухнята.

– Да, господарю. – Алис го изчака да се успокои и попита плахо: – Милорд?

Мъжът кимна нетърпеливо.

– Каква работа да ѝ дам? Всеки роб в Елфгар е длъжен да работи за подслона и храната си.

– Аз ще ѝ намеря други задачи. И то достатъчно. – Той се обърна отново към масата.

Алис докосна внимателно ръкава му.

– Милорд?

Мъжът не се постара да скрие недоволството си.

– Какво още искате?

– Все още не сте ми казали... – тя пое дълбоко въздух – ... кога ще се състои нашата сватба.

Лицето му помрачня още повече.

– Не съм ли? След четиринадесет дни, ако ви е приятно.

Лицето на Алис се разведри.

– О, да – извика тя. – Разбира се, че ми е приятно!

Сейдри не се появи на масата за обяд и Ролф предположи, че почива. Ала когато не дойде и за вечеря, започна да се тревожи. Знаеше, че тя не се чувства добре. Все още беше разгневен от интригите на годеницата си, която от ревност беше прогонила сестра си в кухнята. И се запита дали Алис и преди е товарила сестра си с тежка домашна работа, а Сейдри се е подчинявала, защото не е имала друг избор.

Никога досега не се беше замислял, че Сейдри е робиня. Днес, когато Алис заговори за това, мисълта, че тя е негова собственост, му стана странно приятна. Докато по заблуда я смяташе за член от семейството, тя също беше длъжна да му се подчинява, но сега ситуацията беше съвсем различна. Без негово позволение тя нямаше право да се отдалечава нито на крачка от владенията му. Ако въпреки това посмееше, заслужаваше строго наказание. Без негово съгласие тя не можеше да напуска Елфгар и да живее другаде. Без негово съгласие нямаше право да се омъжи. Освен това му дължеше част от годишната печалба от труда си – труд, за който той още не беше наясно. Тя беше в много неизгодно положение: пред закона беше негова собственост.

Може би беше болна, имаше температура, затова не дойде и да вечеря. Ролф нямаше апетит, затова побърза да приключи с вечерята, остави годеницата си да свири на арфа, а хората си да играят на зарове, и напусна залата. Сейдри прекарваше много време с баба си, която живееше в селото, вероятно и сега беше там. Но първо трябваше да попита някоя слугиня.

Ролф влезе за втори път в кухнята, която сега беше осветена от газени лампи. Сейдри се беше привела над масата и месеше тесто. Ролф се стресна, сякаш бе видял призрак. Сейдри усети погледа му и се извърна към него.

Ролф загуби ума и дума пред тази нова проява на непокорство.

Сгорещеното лице на Сейдри се изчерви още повече.

Най-последно той си възвърна дар слово.

– Как смеете? – изхърчи дрезгаво той. – Как посмяхте отново да се противопоставите на заповедите ми?

Тя очисти тестото от пръстите си.

– Мога да обясня.

– Нито един от рицарите ми не смее да ми откаже послушанието си.

– Имам основателна причина.

– Моите хора се боят от строго наказание. – Той пристъпи към нея.

– Господарю, моля ви...

– Но вие... вие като че ли не се страхувате от мен. – Той направи още една крачка към нея.

Сейдри се отдръпна и вдигна ръце, за да посрещне очаквания удар. Беше твърде изтощена, за да се бори с него. А и се бе надявала, че той няма да я намери.

– Моля ви, милорд! Направих го заради Тилди – тя ще ражда, болките ѝ започнаха. Имаме твърде малко прислужнички в кухнята и трябваше да помогна.

Гневът му се изпари. Ръката му застина напред движението.

– Значи работите за друга? Но вие сте уморена до смърт!

– Тя ще има дете, милорд – отговори тихо Сейдри. – Тя ми е приятелка.

Мъжът поклати глава.

– Млъкнете! Нямаме право да се противопоставяте на заповедите ми, Сейдри. Няма да го търпя.

– Ще ме набиете ли?

Челюстите му се сковаха.

– Много ми се иска да го сторя! Този път, но само този път, ще се отървете безнаказано. Но ме чувайте добре. Ако още веднъж посмеете да се опълчите срещу заповедта ми, рискувате строго наказание. Ще си платите за непослушанието, да го знаете.

Устните и трепереха, но тя се изправи и вирна упорито брадичка.

– Стига толкова! Веднага оставете това тесто! Следващия път, когато искате да направите нещо подобно, елате при мен, вместо да вземате самостоятелни решения. Аз ще ви отведа до постелята ви.

Сейдри изслуша думите му с облекчение и гняв.

– Къде по-точно ще ме отведете – в моята постеля или във вашето легло?

– Покана ли е това? – попита подигравателно той.

– Не!

– Трябва само да ми кажете. Знаете, че не бих имал нищо против. – Гласът му беше мек като коприна.

– Аз обаче имам!

Погледът му спря на гърдите ѝ.

– Волята ви се противи... но не и плътта ви.

Сейдри скръсти ръце.

– Това не е вярно.

– Не си мислете, че можете да спорите с мен и да спечелите – продължи все така меко Ролф. – Срещу мен нямате шанс. Никакъв.

– Мразя ви, норманино – отговори с треперещ глас тя.

– Къде е постелята ви?

– В залата – отговори неохотно Сейдри и не обърна внимание на предложената ѝ ръка.

Двамата излязоха в двора. Сейдри вдигна лице към обсипаното с ярки звезди небе и пое дълбоко хладния нощен въздух. Ролф не можеше да отмести поглед от профила ѝ, заплепен от замайващата ѝ красота. Сейдри забеляза жадните му очи и се изчерви.

– Да вървим – заповяда рязко той и я хвана за лакътя.

Сейдри се намираше в състояние на пълно изтощение, което ѝ попречи да заспи. Едва бе задрямала, когато нечий груб глас я стресна, а две здрави ръце я разтърсиха.

– Сейдри, Сейдри, стани! Събуди се най-после!

Сейдри примигна сънено, докато забеляза, че над леглото ѝ се бяха навели Ателстън и едър мъж с факла в ръка.

– Какво има?

Едно куче залая. Мъжете на сламениците се размърдаха. Един заповяда да пазят тишина. Второ куче започна да вие.

– Става въпрос за жена ми – продължи трескаво мъжът. Сейдри най-после го позна. – Работата отива на зле, Сейдри. Бебето не иска да излезе. То ѝ е петото. Другите се родиха лесно, но това просто не иска да излезе. Моля те, помогни ѝ!

Сейдри скочи на крака и се уви в наметката.

– Да, Джон, идвам – отговори успокоително тя. Мислите ѝ бяха в хаос. Спешно ѝ трябваше торбичката с билки.

– Какво става тук?

При звука на дълбокия мъжки глас Сейдри се обърна като ужилена. Норманинът беше застанал на стълбата, облечен само с вълнения си панталон, и стискаше в ръка гол меч.

– Става въпрос за Тилди, жената на Джон – обясни бързо Ателстън. – Раждането започна, но бебето не иска да излезе.

Сейдри мина бързо покрай спящите мъже.

– Нека някоя друга жена се погрижи за нея – заповяда сърдито Ролф. – Момичето е изтощено до смърт.

Сейдри спря в подножието на стълбата и го погледна в лицето.

– Няма друга, която би могла да ѝ помогне, милорд – отговори с твърд глас тя. – Но ми трябва торбичката с билки.

Ролф я изгледа мрачно, после даде някаква заповед на Ателстън. Саксонецът забърза нагоре по стълбата, за да донесе билките. Сейдри не откъсваше поглед от едрата мъжка фигура. Ако ѝ забранеше да се погрижи за Тилди, тя щеше да откаже да се подчини. Той мълчеше, само я гледаше. Ателстън слезе задъхан и ѝ подаде кожената торбичка. Сейдри изскочи в тъмната нощ.

Виковете на Тилди се чуваха отдалеч. Четири деца на възраст от три до десет години се бяха свили в един ъгъл на мъничката стаичка и хленчеха уплашено.

– Тихо, милички, не плачете – опита се да ги успокои Сейдри и помилва най-малкия по главичката. – Скоро всичко ще свърши и мама отново ще бъде добре. Не бива да я тревожите.

Тя погледна сърдито Джон.

– Ти трябва да успокоиш децата.

Тилди беше окъпана в пот. Водите ѝ бяха изтекли, тя се извиваше и стенеше от болка, пристъпите идваха почти непосредствено един след друг, но детето не излизаше. Сейдри разбра веднага какво не беше наред. Детето беше обърнато, искаше да излезе с крачетата напред, а това беше много мъчително за майката.

– Трябва да се опитам да го обърна – каза тя на Джон, без да вдигне поглед.

– Правили ли сте го и друг път? – попита Ролф.

Сейдри се обърна стреснато. Норманинът ги беше последвал и сега стоеше приведен в ниската колиба. Беше хвърлил тежката наметка върху голите си рамене. В колибата се възцари пълна тишина. Децата гледаха великана с разширени от уплаха очи. И Джон не беше способен да се помръдне.

– Трябват ми вода, сапун и чисти кърпи – проговори Сейдри, наведе се отново над стенещата Тилди и обърса запотеното ѝ чело. Сега нямаше време да се разправя с норманина.

– Аз ще ти донеса – отговори Джон, зарадван, че може да се махне.

– Как е тя? – попита тихо Ролф.

– Загуби съзнание. Това е по-добре, защото ме чака доста работа. – Сейдри продължи да милва лицето на родилката.

Петгодишното момченце с червена косичка отново се заплака.

– Мамо, мамо! – хълцаше то.

Сейдри, която беше коленичила край сламеника, се обърна, за да го

утеши. Безкрайно беше учудването ѝ, когато Ролф взе малчугана в скута си и нежно помилва червените му къдрички. Никога не беше помисляла, че норманинът може да изпитва нежни чувства.

– Viens, mon petit – прошепна той. – Знаеш ли кой съм аз?

Момчето примигна.

– Н... не.

– Това е новият ни господар – напомни му страхливо голямата сестричка.

Ролф кимна усмихнато на момичето и притисна малкия към себе си.

– Сестра ти е права, аз съм новият ви господар, Ролф дьо Варен. Знаеш ли къде се намира Варен?

Момченцето страхопочтително поклати глава.

– Намира се много, много далече, от другата страна на морето. Искаш ли да узнаеш как пътувах с рицарите си през морето?

Детето кимна с отворена уста.

Сейдри се обърна облекчено към родилката и заслуша с половин ухо как Ролф разказа историята си на наобиколилите го деца с дълбок, тих глас, без да споменава кървавите подробности. След малко се върна Джон, натоварен с кърпи, сапун и ведро топла вода. Сейдри изми ръцете си и сложи мокра кърпа на челото на Тилди. Жената бавно се върна в съзнание.

– Тилди? – Сейдри се наведе над нея. – Аз съм тук, при теб. Ще се опитам да обърна бебето, защото е решило да излезе с крачетата напред. Трябва да го направя веднага.

Тилди отвори очи.

Сейдри се усмихна и посегна към кърпата на челото ѝ. Но родилката изпищя и рязко извърна глава. Сейдри се сгърчи като от удар. Ролф спря наред думата, Джон и децата се уплашиха.

– Не!

– Тилди...

– Не, не ме докосвай! Моля те, не ме пипай! – Жената захленчи.

Сейдри се поколеба само секунди.

– Тя е твърде изтощена. Ще ѝ дам успокоително.

– Не! Няма да изпия магьосническата ти напитка!

Сейдри имаше чувството, че е получила удар в корема. Преглътна мъчително и се опита да успокои родилката.

– Тилди, аз съм, Сейдри. Нали сме приятелки. Аз...

– Ти си виновна – изграчи Тилди. – Ти прокле и мен, и детето,

защото те ударих. Махни се! Махнете тази вещица от къщата ми!

Ролф подаде момченцето на баща му и коленичи до постелята.

– Чуй ме, жено. Аз съм господарят ти.

Тилди го погледна уплашено и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

– Тя не е вещица. Ще ти даде успокоително, а после ще обърне детето в утробата ти. Прави го по моя заповед.

Тилди не можеше да спре да плаче.

– Много съжалявам – изхълца тя. – Но толкова ме е страх...

– Дай ѝ питието – заповяда Ролф и погледна Сейдри в лицето. Болката в очите ѝ го жегна. Защо тази глупачка беше причинила това на Сейдри, която само искаше да ѝ помогне?

Сейдри разбърка прахчето в чаша вода, подаде го на родилката, като през цялото време мълвеше утешителни думи. Тилди се успокои и потъна в тежка дрямка. Ролф наблюдаваше с учудване Сейдри, решително заела се за работа. Без да се колебае, тя пхна ръка в отвора на утробата и Тилди простена от болка. Сейдри обърна внимателно детето. Когато на челото ѝ избиха капчици пот, Ролф грижовно ги попи с чиста кърпа, за да не ѝ влязат в очите.

– Готово – извика облекчено Сейдри. – Мисля, че успях. Детето се обърна. Сега ще се роди нормално.

– Добре направено – похвали я тихо Ролф.

Тя вдигна поглед. В очите му светеше топлина. Тя се изчерви и отново се зае за работа. Болките на Тилди бяха достатъчно силни и детето скоро щеше да излезе. Сейдри посегна към главичката му, изтегли го навън – и веднага разбра, че бебето е мъртво.

Пъпната връв се беше увила около шията му и го бе задушила.

Борейки се със сълзите си, Сейдри уви мъртвото дете в бяла кърпа. Ролф го пое от ръцете ѝ.

– Аз ще го погребя – проговори безизразно Джон. Тилди вдигна на тежалите си ресници.

– Детето ми?

Сейдри се поколеба и Ролф реши да я отмени.

– Бебето не оживя. Умря в майчината утроба.

– Не!

– Много съжалявам, но нищо не може да се направи. Ти си млада и силна. Бог те е дарил с четири здрави деца и ако желае, ще имаш и други.

– Не!

Ролф докосна рамото на Сейдри.

– Време е да си вървим. Тук вече нямате работа. Жената трябва да се справи сама с тъгата си.

– Ще ѝ дам лекарство, за да заспи.

– Не! – изкрещя Тилди и се опита да се изправи. – Не! Искам си детето! Дайте ми детето!

Сейдри стисна ръката ѝ.

– Много съжалявам, мила. Направих всичко възможно... – Гласът ѝ отказа. Ако беше дошла по-рано, може би щеше да успее да спаси детето.

– Детето ми, бедното ми дете! – захълца Тилди.

Джон коленичи до жена си и Сейдри се изправи мъчително върху схванатите си крака. Изтри лицето си и се огледа като замаяна. Беше направила всичко, което беше по силите ѝ. Ако беше прегледала Тилди днес следобед, ако беше дошла поне час по-рано, може би щеше да успее да спаси бебето. Тя изскочи от тъмната задушна стаичка, за да вземе малко чист въздух. Имаше чувството, че се дави. Едва след време забележа, че се е втурнала да бяга. Тичаше слепешката, без да знае къде отива.

15

Сейдри тичаше като безумна към края на прясно окосената ливада.

– Сейдри! Спрете веднага!

Той! Норманинът бе последният човек на света, когото искаше да види в този момент. Сейдри продължи да тича, спъна се, политна да падне, но се задържа и продължи безумния си бяг. Ролф я повика отново. Тя изтри мокрото си лице, приглади назад влажните кичури. Спря едва край първите дървета, опитвайки се да си поеме въздух. Дробовете й горяха. Защо този човек не я оставеше на мира?

Тя се облегна на грапавото стъбло на близкия дъб и коленете й омекнаха; главата й натежа. Сейдри изплака от болка, отпусна се в тревата и се сви на кълбо.

– Сейдри!

Тя обърна лице настрани и видя крака му. С върховни усилия на волята успя да се надигне.

– Оставете ме на мира. – Гласът й се задавяше от сълзи.

Ролф стоеше пред нея и я гледаше нерешително. Копнееше да я докосне, да изтрие запотеното лице, да приглади косата й.

– Хайде... станете – проговори безпомощно той и се смая от тона на гласа си. Наведе се да й помогне, но тя се отдръпна.

– Оставете ме на мира! – изкрещя сърдито тя и зарови лице в тревата. – Не искам да ме съжалявате!

Ролф отпусна ръце и се почувства още по-безпомощен.

– Имаш моето съчувствие, все едно искаш ли, или не. Аз изпитвам съчувствие към всички хора в Елфгар.

Сейдри затвори очи и си пожела норманинът да изчезне. След малко попипа изстиващото си лице.

– Нека се върнем в къщата – проговори Ролф тихо, почти умолително.

– Вървете си! И ме оставете сама.

Той можеше да я принуди, но не посмя отново да заповяда.

– Да не искаш да прекараш нощта на открито? – Не знаеше какво да й каже.

– Не – изсъска тя. – Искам да бъда сама. Вървете по дяволите! – Сейдри избухна в плач и цялото й тяло се разтърси от ридания.

Ролф никога не беше изпитвал такова безсилие. Сейдри лежеше в

краката му и хълцаше несдържано. Желанието да я докосне стана непоносимо. Но той никога не бе докосвал жена, за да я утеши, и не знаеше как да го направи. Стисна ръце в юмруци и остана прав, безпомощен като малко момче.

Изведнъж Сейдри скочи на крака и мина покрай него. Ролф я последва облечено. И двамата мълчаха. Тя вървеше пред него с гордо изправена глава, макар че явно беше уморена до смърт. Тази жена имаше повече смелост и решителност от мъжете. Щом стигнаха в къщата, тя му кимна сковано, без да го погледне. Той отговори на поздрава ѝ и се запъти бавно към стълбата. На първата площадка спря и се обърна. Погледът му я потърси в слабо осветената зала. Тя стоеше пред нара си, беше свалила наметката, изглеждаше крехка и ранима в тънката си риза. Отпусна се на твърдата постеля и повече не се помръдна. Ще замръзне, ако не се завие, каза си той, но не се върна при нея.

След секунди до леглото на Сейдри се изправи мъжка фигура и Ролф изпита дива ревност. Мъжът вдигна газената лампа.

Беше Ателстън и погледът му беше устремен право към норманина. Без да се помръдне, Ролф изчака, докато старецът ѝ зави с дебело одеяло и прошепна в ухото ѝ някакви успокоителни думи. Ревността го задушаваше. При това за Сейдри се бе погрижил само верният Ателстън, старият саксонец.

Алис, която стоеше до прозореца в покоите на Ролф, изскочи като безумна през вратата и хукна по тъмния коридор към стаята, в която спеше. Едва бе успяла да се пъкне в леглото си, когато сянката му мина покрай отворената ѝ врата. Тя лежеше неподвижно на сламеника си и напразно се опитваше да спре треперенето на крайниците си. Знаеше го. Знаеше, че когато напусна покоите си преди часове, той искаше да отиде при курвата. А сега двамата се върнаха заедно и това беше доказателството. Алис никога не беше мразила така силно Сейдри, както в този миг. Мразеше и Ролф.

Сестра ѝ щеше да си плати за стореното. Но първо щеше да я махне от дома си – и от леглото на годеника си. Трябваше да почака до сватбата. Щом станеше законна съпруга на норманина, тя щеше да намери начин да се отърве окончателно от Сейдри. Щеше да се погрижи Ролф никога вече да не може да задоволява похотта си с робинята. Щеше да я омъжи за някой роб, който живееше в граничните области на Елфгар. Или още по-добре, щеше да се споразумее с някой шотландец да я

отвлече. И никой никога нямаше да я види и чуе!

Успокоена от отмъстителните си мисли, Алис най-сетне потъна в дълбок сън без сънища.

– След две седмици? – повтори Сейдри.

– Да, венчавката е вече разгласена – потвърди Ателстън.

Сейдри му обърна гръб. Мислите се надпреварваха в главата ѝ.

Не можеше да допусне змията да се разположи удобно в братовото ѝ гнездо! Това беше недопустимо! Но как да предотврати венчавката, щом сестра ѝ настояваше да стане съпруга на норманина? Имаше ли право да предприеме нещо, след като Алис държеше на всяка цена да се омъжи? Имаше и други мъже, за бога! Защо Алис държеше непременно на норманина? Това беше невъзможно!

– Трябва да предотвратим тази женитба – прошепна тя.

– Не можеш да му попредиш – възрази Ателстън. – Ненаправно го наричат Безмилостния. Взема всичко, каквото поиска. Това е всеобщо известно, Сейдри. Той иска Елфгар и господарката му.

– Така е – потвърди горчиво младата жена. Без да иска, си припомни топлия му поглед и глас, когато бяха заедно в колибата при родилката. Припомни си и вкуса на устата му върху устните си, срещата в поките му, когато мокрото голо тяло се притискаше в нейното. Слабините ѝ се свиха болезнено. Защо Ролф толкова бързаше да спи с Алис? Защо тази мисъл я изпълваше с горчивина? Тя нямаше право да се меси, когато ставаше въпрос за благо на сестра ѝ.

Не ѝ дадоха никаква работа. Без да се тревожи от това, Сейдри излезе навън и тръгна към кухнята. Събитията от миналата нощ продължаваха да я глождят.

Дали приятелката ѝ беше издала истинските си чувства? Дали и тя се чувстваше отблъсната от „злия поглед“ на Сейдри? Тя съзнаваше, че полудяла от болка, Тилди е изрекла думи, които в действителност не е мислила. Въпреки това изпитваше безмерна тъга и болка. Към това се прибавяше и чувството за вина, че се е провалила. Затова сега трябваше да подкрепи приятелката си в скръбта и нуждата.

Учуди се много, когато не намери Тилди в кухнята. Слугините ѝ казаха, че господарят ѝ е дал един свободен ден, за да се възстанови от раждането. Сейдри се запъти бавно към селото. Слънцето беше вече високо в небето и последните капчици роса по тревата бяха изсъхнали. Лекият летен ветрец носеше миризмата на овце, сено и прясно опечен

хляб. Някъде високо в небето се рееше чучулига и дроздовете отговаряха подигравателно на песните ѝ.

Палисадата на новия нормански замък ще е готова още днес, каза си Сейдри, когато наближи. Първият етаж на кулата вече се издигаше над земята. Над рова беше опънат подвижен мост, прясното дърво блестеше ослепително под слънцето. Група мъже работеха по падащата решетка. Сейдри се вгледа по-внимателно и видя норманина.

Той беше само по панталон и леки обувки. Голият гръден кош блестеше в златнокафяво. Слънчевите лъчи се пречупваха в разрошени-те руси къдрици и ги правеха златни.

За норманин косата му е твърде дълга, помисли си тя. Беше порасла до тила му, а повечето му сънародници ходеха късо подстригани. Но дори да се беше подстригал, опърничавата му коса нямаше да лежи гладко на челото, както я носеха норманите.

Той се обърна и погледна към нея. Сейдри се изчерви. Какво ставаше с нея? Защо бе спряла и го зяпаше? Той изтри ръце в панталона си и се запъти към нея. Тя си пожела да не бе спирала, но сега беше твърде късно. Затова вирна брадичка и изпъна рамене.

– Добро утро – поздрави любезно той.

Обзе я странно чувство. Ролф стоеше пред нея полугол, широкоплещест, с могъщи гърди, обрасли с руси косъмчета, в които блещукаха перлички пот, с тясна талия и корави хълбоци. Мускулестите бедра опъваха тесния панталон, членът се издуваше под тънката материя. Сейдри се принуди да го погледне в лицето. Очите му пламтяха.

– Не ме гледай така, момиче – проговори тихо той. – Много си... възбуждаща.

Тя усети, че се изчерви още по-дълбоко.

– Щом се излагате така на показ, трябва да очаквате, че минаващите момичета ще ви зяпат любопитно.

– Така ли? Значи се излагам на показ? – Усмивката го направи по-млад. – Наистина ли мислиш, че всички момичета ме зяпат?

Сейдри погледна към работниците, които спускаха решетката. Едва издържаше на напрежението.

– Много добре знаете, че е така.

– Нима съм привлекателен за жените?

Тя спря да диша.

– Не, но сте... различен.

– Какво означава това?

– Че не сме свикнали с такива като вас! – изфуча сърдито тя. –

Висок като дърво, могъщ като планина, със златна коса и светла кожа – гледката е повече от необичайна.

Мъжът избухна в смях. Сейдри се учуди на мелодичния звук.

– Не всички са дребни и тъмни като саксонците – отговори със святкащи очи той.

– Всъщност е жалко.

– Не, добре е. – Той протегна ръка, докосна брадичката ѝ с показалец и меко я повдигна. – Радвам се, че ти не си дребна и тъмна, Сейдри.

– Като Алис ли?

– Да, като Алис.

– За мен няма значение радвате ли се, или не – изсъска тя. – Трябва да продължа пътя си.

– Къде отиваш? Наредих днес да си свободна. Искам да си починеш.

Тя го изгледа подозрително.

– Защо сте толкова загрижен за състоянието ми?

Очите му искряха.

– Всичко, което те засяга, е много важно за мен, Сейдри.

Тя пое шумно въздух.

– Ти ми принадлежиш – продължи меко той. – А аз пазя онова, което е мое.

Сейдри предположи, че той намекваше за статута ѝ на крепостна. Значи Алис бе разпространила лъжата. Всъщност той нямаше причини да се съмнява в положението ѝ.

– Аз не съм крепостна.

– Нима ще отречеш, че си дете на майка си?

– Не, разбира се, че не!

– Тогава си част от Елфгар, следователно ми принадлежиш. Повтарям: къде е твоето място, Сейдри?

Тя стисна ръце в юмруци, за да не загуби самообладание. Какво я беше грижа какво си мислеше той? Беше ѝ все едно какво беше мнение-то му за нея, за каква я смяташе. Това положение нямаше да продължи още дълго. Той не можеше да остане господар на Елфгар. Братята ѝ щяха по-скоро да умрат, отколкото да предоставят бащиния си имот на норманина. Не, тя трябваше да бъде търпелива и да изчака, докато това свърши. Докато норманинът бъде победен и се оттегли – или загине от мечовете на братята ѝ.

Изведнъж я втресе.

– Отивам да видя Тилди. Може би има нужда от мен.

– След онова, което ти наговори вчера? След всички обиди, които трябваше да чуеш, днес отиваш при нея, сякаш нищо не е било? – попита невярващо той.

– Тя имаше силни болки и не знаеше какво говори.

– Ти имаш голямо сърце, Сейдри.

– Нима ми забранявате да я посетя?

– Не, иди спокойно. Но не се измъчвай, ако отново започне да те ругае. – В гласа му имаше недвусмислено предупреждение. – Ние с теб знаем истината. Това е достатъчно.

– Толкова ли сте сигурен в тази истина? – чу се да пита Сейдри.

Мъжът се усмихна. Сините му очи спряха върху устните ѝ, след малко продължиха към гърдите и талията.

– Ти имаш силата на изкусителка, момиче. Властта, която жената упражнява върху мъжа, е стара като езическите богове.

Тя не можеше да откъсне поглед от лицето му, чувственият тъмен глас я омагьосваше. Странно усещане за щастие я прониза от главата до връхчетата на пръстите. Едва успя да овладее гласа си.

– Аз не съм изкусителка.

– Така ли? – засмя се той. – Тогава си вещица. Защото аз съм омагьосан от теб, и ти го знаеш много добре.

Сейдри скръсти ръце пред гърдите.

– Не – отговори възбудено тя, – не! Вие сте само роб на похотта си. Освен това ще се ожените за сестра ми.

Усмивката му угасна. Очите станаха корави и безмилостни.

– Ако бях роб на похотта си, сега щях да те просна на земята като слугиня и да те взема пред очите на всички.

Сейдри се изчерви до корените на косите.

– Но ще се ожения за сестра ти след по-малко от две седмици.

– Това няма да стане! – изсъска ядно тя.

– Не можеш да ми попречиш – отговори спокойно той. – Не си толкова силна.

Гневни сълзи запариха в очите ѝ.

– Разбира се, че ще ви попреча, норманино! Но не, както си мислите – със силата си на изкусителка. Лъжете се, като смятате, че ви искам за себе си. За мен е важно да защитя Елфгар – от вас! Предпочитам да умра, но да не доживея деня, в който ще станете истински господар на Елфгар!

– Ти си все още жива, Сейдри – отговори студено той. – А аз вече съм господар на Елфгар. Затова си избий от главата всяка мисъл за

предателство. Предупреждавам те.

– Мога ли вече да си вървя... милорд? – попита подигравателно тя, но гласът ѝ беше така натежал от сълзи, че подигравката остана без въздействие.

Ролф потисна гнева си.

– Върви, преди да съм се поддал на желанието и да съм задоволил похотта си пред очите на цял Елфгар. И не забравяй какво ти казах.

Сейдри преглътна острия отговор, обърна се рязко и хукна надолу по пътеката. Ролф стоя дълго загледан след нея.

16

– Как се чувстваш, Тилди?

Слугинята, която хранеше кокошките зад колибата, вдигна глава. Двете жени се погледнаха смутено.

– Толкова съжалявам, Тилди. Опитах всичко, но... – обясни колебливо Сейдри.

Очите на Тилди се напълниха със сълзи.

– Знам. И аз съжалявам, че ти наговорих онези отвратителни неща. Не мисля това, Сейдри, наистина не го мисля.

Значи не мислиш по този начин, каза си горчиво Сейдри, но въпреки това ми хвърли в лицето тези грозни обиди. Как можа? Но тя запази тези мисли за себе си и се усмихна тъжно. До вчера двете вероятно щяха да се прегърнат сърдечно и да забравят случилото се, но сега между тях се издигаше невидима стена.

– Как се чувстваш? – повтори по-спокойно Сейдри.

– Добре съм, само съм малко замаяна.

Двете размениха още няколко думи. Вчерашната случка беше разтворила помежду им пропаст, която не можеше да бъде преодоляна. Сейдри се сбогува скоро, излезе от селото и се заскита безцелно, опитвайки се да не мисли за нищо.

– Сейдри?

Гласът беше на Алби, най-доверения човек на Едуин! Сърцето ѝ спря. Тя се обърна рязко и очите ѝ се разшириха от ужас. Алби беше облечен като крепостен и по нищо не приличаше на васал с благороден произход, какъвто беше всъщност. Тя потисна с мъка желанието си да се хвърли на шията му.

– Алби! Вести ли носиш? – попита трескаво тя, опитвайки се да говори тихо.

– Да идем малко по-нататък – предложи той. Беше горе-долу на нейната възраст и когато го приеха на служба в Елфгар, беше само шестгодишен. Двамата бяха израсли заедно и се чувстваха близки като брат и сестра.

Когато навлязоха в градината с плодни дървета, Сейдри се обърна с очакване към него.

– Добре ли са братята ми?

– Да. Едуин има рана от стрела на бедрото, но вече е почти

затворена.

Заля я вълна на облекчение, смесено с тревога.

– Сигурен ли си, че не е загноила?

– Познаваш Едуин. Силен е като бик.

Сейдри се усмихна едва при спомена за двамата си братя.

Да, Едуин беше силен като бик, не много висок, но набит, с остро изсечените черти и извития орлов нос на баща им, с гарвановочерна коса. Моркар беше по-едър и по-строен, с неукротима кестенява грива и весели сини очи. Зад дръзкия му смях се криеха желязна воля и остър ум; в това не се различаваше от Едуин. Братята не си приличаха външно, не си приличаха и по характер: единият беше мълчалив и затворен в себе си, другият обичаше да се смее и шегува, но иначе бяха омесени от едно и също тесто. И си бяха верни до смърт.

– Къде са? – Сейдри се огледа търсещо, но не видя нищо подозрително. Селяните си вършеха работата или работеха на новия замък; норманинът и хората му бяха край подвижния мост, на цяла миля оттук.

– В блатата. Едуин не приема конфискацията. Слушай, Сейдри, ти трябва да следиш всяка стъпка на Ролф дьо Варен. Трябва да се ослушваш, да се оглеждаш и да ни съобщаваш всичко, което си успяла да узнаеш от норманите.

– Ще го направя – обеща решително тя. – Норманинът пристигна с петдесет души, все закалени в битките рицари. Видях ги как се бият. – Още трепереше при спомена за случилото се в Кесоп. Там паднаха много саксонци, не малко бяха обърнати в бягство. – Може би има и други воини.

– Сигурно, но ги е оставил в Йорк. Знаеш ли, че наскоро е бил избран за кастелан на Йорк?

– Не, нямах представа.

– Онова копеле Уилям все още е с войската си в Йорк, за да надзирава строежа на новия замък. Ролф със сигурност поддържа връзка с него. Сейдри, трябва да сме осведомени за плановете им. Ако получава писмени послания, ти трябва да ги намериш и да ги прочетеш. Освен това ще подслушваш разговорите им...

Алби я гледаше настойчиво. Сейдри си припомни наказанието за измяна: публично бичуване, след това смърт на бесилката.

– Ще направя всичко, на което съм способна, Алби, но не е лесно. Норманинът е хитра лисица.

– Опитай.

– Знаеш ли, че е решил да се ожени за Алис?

– Не, никои не ни е казал. Веднага ще съобща на братята ти. Кога е сватбата?

– След дванадесет дни. Нямаме никакво време, Алби.

– Това е ужасна вест. Моркар трябва веднага да измисли нещо. А ти си дръж очите и ушите отворени. Трябва да вървя.

Сейдри стисна ръката му.

– Бог да те благослови, Алби. Толкова ме беше страх...

– Братята ти никога няма да умрат – ухили се момъкът.

– Не се шегувай с тези неща. Само бог е безсмъртен – укори го Сейдри.

Той вдигна рамене и се отдалечи. Тя го изчака, докато изчезна в гората. После хвърли поглед към строежа, за да се убеди, че норманинът и хората му все още са заети с подвижния мост. Случаят беше благоприятен: можеше бързо да се върне в къщата и да претърси стаята му. Сейдри тръсна решително глава и затича обратно към селото.

Алис беше в кухнята и даваше нареждания какво ядене да пригответ. Сейдри се промъкна незабелязано през отворената входна врата и прекоси с бързи крачки голямата зала. По това време на деня къщата беше полупразна. Няколко слугини бършеха масите и метяха пода. Сейдри изкачи стълбата с тихи стъпки.

Отвори масивната дъбова врата с лудо биещо сърце и се промъкна в голямата стая. Остави вратата открената, за да не възбуди подозрение, ако я изненадат.

В средата на стаята беше поставено широко легло. Там беше спал баща ѝ, след смъртта му Едуин, а сега беше на норманина. Покрай стените бяха поставени ракли, на които можеше да се седи и в които съхраняваха вещите на господаря. Раклите не бяха от имуществото на Елфгар, Ролф ги беше донесъл със себе си. Сейдри реши, че най-удачно е да започне търсенето именно от тях.

Може би норманинът не умее да чете, размишляваше трескаво тя. Твърде малко мъже можеха да четат. Вероятно той изгаряше писмените послания, за да не попаднат в чужди ръце. Въпреки това трябваше да се увери. Ако Ролф не можеше да чете, сигурно щеше да вика селския свещеник – макар че и той не беше много образован. Сейдри се усмихна тържествуващо. През повечето време отец Бонифаций беше пиян или преследваше жените в плевните. По-добре беше да повикат монах от близкия манастир. Или пък... норманинът можеше да я помоли да му прочете посланието.

Сърцето ѝ заби по-силно. Трябваше веднага да открие дали той

умееше да чете. Ако не, трябваше да му подсказе, че може да му бъде полезна. Това беше идеална възможност да научи нещо повече за плановете на краля.

Първата ракла съдържаше туники, панталони, наметки, брошки и катарамии, обувки и бельо. Във втората ракла бяха надиплени фини копринени платове от Ориента. Сейдри никога не беше виждала толкова красиви материи. Имаше и няколко топчета кадифе в златно и червено, както и наметка от невероятно мека, красиво изработена, кожа. Но нито едно писмо. В последната ракла намери скъпоценни ориенталски килими и стар, счупен меч в украсена с бисери ножница. Тя подреди нещата по местата им, за да не личи, че са проверявани. Норманинът е донесъл най-скъпите си вещи, каза си горчиво тя. Очевидно не подозира, че няма да го търпят дълго в Елфгар. Това беше владение на Едуин, не негово.

Сейдри се огледа. Не можеше да открие друго място, където би могла да намери кралски послания, освен ако не бяха скрити в специални тайници.

– Какво правиш тук?

Потънала в мислите си, Сейдри беше забравила къде се намира. Острият глас на Алис я върна рязко в действителността. Тя се обърна бавно, щастлива, че бе приключила с търсенето и раклите бяха затворени.

– Търся си торбичката с билки – отговори спокойно тя и сама се учуди с каква лекота произнесе тази лъжа.

– Той знае ли, че си в стаята му? – попита все така грубо Алис. – Имаш ли позволение му?

– Не – отговори предпазливо Сейдри. – О, Алис, той ще се ядоса, ако разбере, че съм идвала да търся амулета си.

– Точно така – изсъска сестра ѝ.

– Ще му кажеш ли?

– А ти оспори ли пред него, че си крепостна?

– Той не ми повярва.

Алис се усмихна тържествуващо.

– А ти какво си мислеше? Все пак си дъщеря на курва, която беше само една робиня. Намери ли проклетите билки?

– Не.

– Къде беше снощи, Сейдри?

Тя знае, каза си със страх младата жена. Знае, че съм била при Тилди и билките са били с мен. Сейдри сведе очи и отчаяно затърси подходящ отговор.

– Курва! – изкрещя разярено Алис и я удари през лицето.

Сейдри се отдръпна уплашено.

– Видях как той тръгна след теб – изфуча Алис. – Ти си отворила белите си бедра за него... права ли съм? Развалена си като майка си.

По-добре беше Алис да вярва, че е била с Ролф, отколкото да й признае, че е помагала на Тилди при раждането. Алис не биваше да знае, че сестра ѝ шпионира в полза на Едуин. От друга страна обаче, тя нямаше право да говори такива лоши неща за нея и за майка ѝ и да ги нарича с най-груби имена.

– Излязох да се разходя – отговори тя и се изчерви. – Честно.

– Той тръгна след теб!

– Да, защото си помисли, че искам да избягам – излъга бързо тя. – Забрани ми да напускам Елфгар. Но, Алис, повярвай, той не ме е докоснал! Кълна се във всички светци на небето! Нямах право да ме ругаеш. Аз не съм курва и майка ми не беше такава. Тя обичаше баща ни с цялото си сърце, затова след смъртта му се разболя и скоро след това умря от мъка. Ти го знаеш не по-зле от мен! Защо продължаваш да разпространяваш тези подли лъжи?

– Майка ти бе любовница на татко, Сейдри, и това я прави курва. Разбира се, че го е обичала – той бе неин господар и повелител. Но я искаше само за леглото. Какво ти стори Ролф, когато те намери?

– Попита ме къде отивам.

– Лъжкия! Нямаше ви почти два часа... И се върнахте заедно! Ще си платиш за това, Сейдри, кълна се! Ще превърна живота ти в ад, ако не стоиш далече от него.

Сейдри разбра, че сестра ѝ говори сериозно.

– Аз го мразя – отговори бързо тя. – Мразя го от дън душа, не мога да го понасям!

– Не забравяй – продължи с остър глас Алис. – Ти не можеш да бъдеш нищо друго освен неговата курва, защото си копеле на баща ни. Но аз ще бъда законна съпруга на норманина.

Остра болка прониза сърцето на Сейдри.

– Алис, моля те за последен път, не обръщай гръб на семейството си. Аз ще ти помогна да се отървеш от този дяволски брак и да си намериш достоен съпруг.

– Ще се омъжа за норманина – изграчи Алис. – А когато стана неговата законна жена, ще се занимая и с теб. Няма да те оставя да си разиграваш коня. Няма да ти позволя да ме правиш на глупачка, както стана с мама.

17

– Още малко вино, повелителю? – попита любезно Алис.

Ролф, който дъвчеше парче агнешко, кимна кратко. Усети как коляното на годеницата му го докосна, последва допир на ръката ѝ. Тази жена беше прекалено мършава. Наистина ли си мислеше, че би могла да го привлече с прелестите си? В нейно присъствие винаги се чувстваше зле, тя му досаждаше. През цялото време му говореше и прекаляваше с нежеланото си внимание.

Алис му наля вино. Неучтивият селяк дори не благодари, но тя не се разтревожи особено. Дари му сияеща усмивка, затрепка с ресници, но той не ѝ обърна внимание. Гледаше към другия край на залата, към долния край на масата. Към Сейдри. Алис с най-голямо удоволствие би преобърнала масата и би замерила проклетата си сестра с вино и ядене.

Ролф наблюдаваше Сейдри, която се хранеше с апетит и в същото време с женска грация. Радваше се, че беше на масата. Тя беше част от дома му.

Днес беше облякла проста туника от ръждивочервена вълна, а отдолу тъмносиня риза. Двама цвята ѝ отиваха, подчертаваха медноцветната коса и тъмносините очи. Тя огризваше внимателно едно кокалче, но седеше твърде далече от него и той не можеше да види белите ѝ зъби. Пълните ѝ устни властно го привличаха. Не можеше да откъсне поглед от нея, а и не го искаше. Искаше много, много повече, не само да я гледа. Слабините му горяха и той премести тежестта си.

– Милорд – произнесе с медено гласче Алис, за да спечели вниманието му.

Ролф въздъхна, но не я удостои с поглед, само изля виното в гърлото си. Алис послушно напълни чашата му.

– Милорд, днес я заварих в стаята ви.

Ролф наостри уши.

– За Сейдри ли говорите?

Най-последно имаше цялото му внимание. Нали бяха заговорили за омразната ѝ сестра.

– Да.

– Какво имате да ми кажете, Алис?

– Тя беше във вашата стая, за да търси амулета си – обясни Алис, като го наблюдаваше с дебнеш поглед.

Ролф изпрати остър поглед в посока към Сейдри. Какво беше търсила в стаята му? Отдавна си беше върнала билките. Тя е твой враг, помни си отново той. Вече не ти е годеница, но продължава да е враг. Никога не го забравяй.

– Ще я накажете ли? – попита с усмивка Алис.

– Аз не наказвам, без да съм проучил обстойно провинението – отговори остро той и отхапа парче хляб. Темата беше приключена. Алис стисна до болка облегалката на стола си.

Сейдри се старееше да не обръща внимание на безсрамно жадните погледи на норманина. Този човек я смущаваше и объркваше. Всеки в залата можеше да забележи как я поглъщаше с поглед, дързък и без да се прикрива, макар че седеше редом с годеницата си. Сейдри си заповяда да не поглежда повече към двойката, начело на масата. Беше видяла достатъчно. Алис през цялото време флиртуваше с норманина, усмихваше му се очарователно. Ролф слушаше учтиво чуруликането ѝ, веднъж направи опит да се усмихне. Сейдри познаваше ласкателствата на Алис, угодничеството ѝ пред мъжете, но тази вечер сестра ѝ беше отишла твърде далеч. Стигна дори дотам да отрие малките си гърди в рамото на мъжа. В гърлото на Сейдри се надигна гадене и тя знаеше, че не е от храната. Опита се да си внуши, че стомахът ѝ се преобръща само защото предстоящата женитба ще заздравя позициите на норманина в Елфгар. Не по друга причина. Ала тази логика скоро започна да губи убедителната си сила. Сейдри много искаше да стане от масата, но това не беше разрешено, докато „лордът“ и дамата на дома не бяха станали. Хиляди пъти предпочиташе да се нахрани в задушаващо горещата кухня, вместо да наблюдава тази позорна сцена!

Отвън се чу сигнал на рог, който възвестяваше пристигането на чужд човек. Вторият сигнал даде на местните хора да разберат, че не ги заплашва опасност. В залата влезе един от норманските стражи, следван от пратеник в прашни дрехи, и Сейдри изтръпна.

Мъжът беше облечен в кралските цветове, следователно идваше от страна на Уилям. Беше целият в прах, значи бе изминал дълъг път. Мъжът прекоси залата с бързи крачки и се отпусна на едно коляно пред Ролф дьо Варен. Господарят на дома му даде знак да стане, след това даде заповед на присъстващите да опразнят залата, макар че вечерята още не беше свършила. Сейдри изпита остра болка. Как да разбере какво има в посланието, щом трябваше да напусне залата?

Тя се помота наоколо и нарочно остана последна. На излизане хвърли поглед през рамо и видя, че Ролф държеше в ръка запечатаното

послание – но не се готвеше да го отвори. Тя все още не знаеше дали норманинът може да чете. Защо не му беше казала, че тя умее да чете, може би сега щеше да я повика, за да чуе кралското послание! Погледът му обходи нетърпеливо залата и спря върху нея. Сейдри побърза да излезе.

Щом се озова в двора, тя се огледа нерешително. Вероятно норманинът щеше да прочете документа, но непременно щеше да изслуша и устното съобщение на пратеника.

Каквото и да беше, посланието явно беше късо, тъй като рицарите скоро получиха позволение да влязат отново в залата. Ролф седеше удобно на високия си стол и пиеше червено вино. Явно беше започнал да свиква с това питие. Погледът му беше устремен към огъня. Пратеникът седна в другия край на масата, точно срещу Сейдри. Тя си каза, че не бива да пропуска този изключителен случай. Погледна кокетно непознатия и му се усмихна. Той беше рус като норманина, със среден ръст и съвсем обикновено лице. Мъжът я погледна учудено.

– Изглеждате уморен, господине – отбеляза тихо тя. – Сигурно е много уморително да яздите бързо и на голямо разстояние.

– Права сте, уморително е – отговори поласкано той, откъсна голямо парче агнешко и се нахрани с охота. – Но аз съм млад и силен, затова съм най-надеждният кралски пратеник – похвали се с пълна уста той.

– Наистина ли? – прошепна почтително тя.

– Кълна се в бога, че казвам истината – отвърна гордо той и се ухили. – Как ви е името, госпожице? Нито в Англия, нито дори във Франция не съм виждал толкова красиво момиче.

– Аз се казвам Сейдри, а вие?

– Пол. – Мъжът опразни чаша вино. – Искате ли да се поразходим след вечеря?

Сейдри си припомни задачата си и отговори без колебание:

– Да, с удоволствие. – Ако мъжът очакваше нещо повече от разходката, щеше да остане горчиво разочарован.

Ролф наблюдаваше разговора им с нарастващо недоволство. Когато Сейдри дари младия мъж с ослепителна усмивка, норманинът изпита остра болка. Никога досега не беше изпитвал ревност. Едновременно с това в сърцето му се надигна подозрение. Какво целеше тази малка вещица с кокетството си? Когато пратеникът продължи да възхвалява достойнствата си, а Сейдри да го гледа едва ли не с обожание, Ролф се раздражни още повече. Дали момичето беше решило да го предизвика, да го подложи на изпитание? Или беше достатъчно глупаво да повярва, че

пратеникът ще ѝ каже нещо за плановете на краля? А може би наистина харесваше това хлапе с жълто около устата, което нямаше представа от живота? Явно Алис бе прочела мислите му. Гласът ѝ прозвуча злорадо:

– Виждате ли, милорд, как Сейдри прави мили очи на кралския пратеник? Отвратителна гледка. Ами да, тя не е по-различна от майка си. Същата проститутка!

Думите ѝ разпалиха още повече ревността му. Дали Сейдри наистина беше като майка си, любовницата на стария граф – неговата курва? Дали обичаше да примамва мъжете и да си играе с тях?

– Не държа да чуя мнението ви, госпожице – отговори остро той. – Ако желая да науча нещо от вас, ще попитам. Затова запазете злобните приказки за себе си.

Бледите бузи на Алис почервенияха.

Ролф стана, избута стола си и напусна залата с мрачно изражение. Рицарите му скочиха от местата си. Сейдри трепереше от възбуда. Беше дошло времето да измъкне новини от пратеника!

Всички бяха станали с изключение на пратеника, Сейдри и Алис, която седеше начело на масата и кипеше от злоба. Младият рицар се облегна удобно назад, изпружи дългите си крака и устреми жаден поглед към гърдите на Сейдри.

Тя усети нарастващ страх. Как да постъпи, за да го накара да ѝ разкаже за кралското послание? Тя се приведе към него и се усмихна изкусително.

– Чувате ли как пеят славеите?

Усмивката му стана още по-широка.

– Не бива да пропускаме концерта им. – Той стана и ѝ махна с ръка да го последва.

Алис бутна настрана стола си и стана. Запъти се към сестра си, спря зад стола ѝ и попита с треперещ от омраза глас:

– Харесва ли ти норманската плът, Сейдри? Очевидно миналата нощ е била едва началото. – Последните думи прозвучаха като змийско съскане.

Сейдри неволно вдигна ръка да я зашлеви, но се овладя. Тя си имаше своя цел, а глупакът, който я чакаше, не беше чул злобната забележка на сестра ѝ. Без да каже дума, тя се надигна и му подаде ръка. Вместо да я изведе навън, той я привлече грубо към себе си и започна да я целува по устата и да опипва гърдите ѝ. Сейдри се опита да се изплъзне, но в следващия момент се озова просната на масата. Без да се бави, мъжът вдигна полите ѝ.

– Престанете! – изкрещя гневно тя, напълно забравила намерението си. Мъжът вдигна полата ѝ до коленете и легна върху нея. Мазната му уста шареше по шията ѝ, пръстите му се впиха болезнено в гърдата ѝ. Тя се опита да издърпа полата си надолу, а с другата изблъска лапата му от бюста си и направи опит да се изправи. Паниката заплашваше да я скове. Внезапно осъзна, че той беше много по-силен от нея и ей сега щеше да я вземе насила.

В този момент прозвуча заповедническият глас на Гай и Сейдри едва не изплака от облекчение.

– Престанете! Какво правите, за бога?

Пратеникът на краля спря да я мачка и се извърна към влезлия, без да пуска жертвата си. Сейдри го блъсна с все сила и успя да се освободи. Скочи и се втурна към спасителя си.

– Гай!

– Лорд Ролф желае да говори с вас, Сейдри – съобщи със сериозно лице Гай, устремил поглед към кралския пратеник. – Така ли трябваше да благодарите на нашия господар за оказаното ви гостоприемство?

Сейдри никога не бе помисляла, че може да се зарадва на повикването на норманина. Тя изкачи на един дъх стълбата, докато младият мъж се защитаваше сърдито – и я обвиняваше, че го е примамила. Сейдри спря пред голямата стая, приглади косата и полите си. Внезапното нападение я бе изтощило и сега се чувстваше потна, задъхана и трепереше. Ала преди да е успяла да се овладее, вратата се отвори. Норманинът застана пред нея с мрачно лице. Погледът му беше така настойчив, че косата на тила ѝ настръхна.

– Трябва ми лекарство – заговори рязко той.

Сейдри знаеше как изглежда, но се възмути до дън душа от дръзкия му поглед. Дали беше повярвал, че тя се е любила с кралския пратеник?

– За какво ви е?

Мъжът се усмихна заплашително.

– В слепоочията ми пулсира адска болка.

Той имаше главоболие? И я беше повикал, за да ѝ поиска лекарство? В гърдите ѝ се надигна недоверие.

– Мисля – отговори подигравателно тя, – че няколко канички от нашето добро червено вино бързо ще облекчат болката.

– Гневиш ли се, Сейдри? – Гласът му преливаше от ирония. – Попречих ли ти?

– Вие сте моят господар и повелител – отговори със същия тон тя. – Как бихте могли да ми попречите?

– Правилно – настави той, приведе се и впи поглед в подутата ѝ уста. – Аз съм твоят господар и повелител. – Усмивката му беше толкова страшна, че Сейдри се разтрепери. – Не искам червено вино. Искам лекарство. Едно от твоите магьоснически питиета. За да облекчи главоболието ми.

Магьоснически питиета. Думите му бодяха като остри игли. Сейдри му обърна гръб, но той я сграбчи за рамото и грубо я обърна към себе си.

– Искам го веднага, Сейдри – настоя упорито той. – Не се мотай.

Тя го изгледа с разширени от ужас очи. Той ѝ даде ясно да разбере, че беше опасно да флиртува с пратеника. Заля я гореща вълна, настроението ѝ внезапно се подобри.

– Не се мотая, господарю.

– Добре. Върви и ми донеси лекарството – заповяда мрачно той.

Сейдри тръгна да донесе лекарството и чу как вратата шумно се затвори зад нея. Изведнъж в гърлото ѝ избликна смях.

18

– Той заповяда на хората си да изгорят селото!

Сейдри погледна смаяно братовчед си Теди.

– Това е шега!

– Не, истина е. Цялото село ще бъде изгорено!

Преди два дни Сейдри бе занесла на норманина поисканото лекарство и веднага бе освободена. На следващия ден Ролф бе тръгнал нанякъде с двадесет рицари и се бе върнал късно през нощта.

Сейдри не можа да открие къде са били и по каква причина. Никой не ѝ даваше работа и тя можеше да прави каквото си ще. Избягваше да се мярка пред очите на Алис, затова прекара повечето време с баба си. Двете събраха билки, нарязаха ги, свариха различни лекарства: за облекчаване на болки, за спиране на кръвоизливи, сънотворни, срещу безплодие и импотентност. Сега беше ранна сутрин.

Теди стисна до болка китката ѝ.

– Не можеш ли да го прокълнеш, Сейдри? – помоли глухо той. – Ти си добра вещица, знам. Но не можеш ли да направиш поне едно изключение? Пожелай му смърт, моля те! Той ще разруши къщите ни!

Норманинът е студенокръвно чудовище, каза си Сейдри. Злобата ѝ нарастваше. Тя прекоси двора и погледна мрачно към новата крепост, която вече беше нараснала на три етажа, грозна четириъгълна грамада с тесни бойници вместо прозорци, гордо изправена на хълма край селото, заобиколена от дълбоки ровове. Под нея бяха пасищата за овцете, нивите с жито и плодните градини. В този момент от покрива на една селска колиба се издигнаха пламъци.

Сейдри прибра голите си и хукна към селото. Ужасът вледеняваше сърцето ѝ. Норманинът седеше на дяволския си жребец, заобиколен от трима рицари, и наблюдаваше сцената. Като я чу да идва, той погледна през рамо, но лицето му остана безизразно.

– Веднага престанете!

Нещо, подобно на усмивка, изви въгълчетата на устните му. Сейдри изпъшка, гърдите ѝ се вълнуваха. Погледът му спря точно върху тях. Поглед на вълк, изгладнял през дългата зима.

– Не ме ли чухте? – изкрещя вбесено Сейдри.

– Ти не се меси – отговори студено той и ѝ обърна гръб.

Вече три колиби бяха в пламъци. Письците на отчаяните жени

отекнаха болезнено в ушите ѝ.

– Вие нямате душа – изсъска гневно Сейдри. – Нямате и сърце. Презирам ви! – Сълзи замъглиха очите ѝ.

Норманите хвърляха факли в сламените покриви. Половината село гореше.

Ролф отново се обърна към нея. Лицето му помрачня.

– Селото трябва да се махне.

– Защо, за бога! Това са техните къщи. Това е животът им!

– Селото ще бъде отново построено, Сейдри – отговори студено мъжът. – Не се меси в неща, които не разбираш.

Сейдри не обърна внимание на обяснението му.

– Сигурно ви доставя огромно удоволствие да доказвате властта си. Харесва ви да причинявате смъртен страх на бедните и слабите!

– Престани да говориш глупости!

– Искате безпомощните хора да живеят във вечен ужас, нали? Жените, децата, крепостните. Да, това е проява на смелост. Учудвам се, че не са ви нарекли Ролф Смелия при толкова геройства!

Лицето му потъмня още повече. Гай дьо Шант, който беше зад него, смръщи чело, неспособен да проумее, че някой бе посмял да прояви такова нахалство. Другите двама рицари се престориха, че не са чули нищо. Сейдри беше извън себе си от гняв и страхът ѝ изчезна.

– Точно така ще ви наричам от днес: Ролф Смелия!

Реакцията му дойде толкова бързо, че тя изобщо не можа да реагира. Едва успяла да изрече последната дума, и Ролф я грабна и я хвърли по корем на седлото пред себе си. В следващия миг жребецът се понесе в луд галоп към гората. Дробовете на Сейдри бяха напълно изпразнени и тя изпитваше силна болка. Виждаше само ботуша на норманина в стремето, а под него бясно носещата се земя. Обзе я ужас при мисълта, че можеше да падне и да бъде стъпкана от могъщите копита на бойния жребец. Ужасът ѝ се примеси с луд страх. Кой знае какво щеше да ѝ стори това чудовище!

Защо, за бога, не бе съумяла да запази самообладание? Защо трябваше да изкрещи в лицето му такива обиди?

Конят спря изведнъж. Норманинът скочи от седлото и я дръпна грубо. Тя увисна безпомощно на рамото му, ръката му стискаше безмилостно талията ѝ. Сейдри се опита да се отбранява, но бедрото ѝ се удари тежко в неговото. Главата ѝ за малко да се забие в земята. А когато усети, че той вдигна полата ѝ над главата, тя изпищя гневно и замята ръце и крака с надеждата да го улучи.

– Ти не престана да ме предизвикваш! – изскърца със зъби мъжът и разголи бялото ѝ дупе. Беше бесен от гняв и голотата ѝ не му направи впечатление. – Държиш се като невъзпитано хлапе. Затова ще те накажа, както наказват разглезените деца.

– Ако посмеете да ме ударите... – изграчи дрезгаво тя и отново замахна.

– Е, какво ще стане? – попита подигравателно той и шумно я цапна по задника.

Ударът съвсем не беше слаб, но сломи съпротивата ѝ за съвсем кратко време.

– Как смеете! – изкрещя разярено тя и се опита да го ритне.

Той я задържа без усилия, макар че тя се мъчеше с всички средства да се освободи от недостойното положение.

– Правя всичко, което ми харесва – гласеше резкият отговор.

Последва нов удар, по-силен от първия.

– Колко сте смел! – изпъшка тя и отчаяно продължи да се бори.

Трети удар опари бялата ѝ плът.

– Нито един мъж не се е осмелявал да разговаря така с мен, камо ли пък жена – изфуча той и впи горящ поглед в нежната ѝ плът, в дългите, съвършено оформени, бедра и кръглия стегнат задник.

– Никога няма да ви го простя – изплака тя. Унижението беше много по-болезнено от ударите.

– Не ми трябва прошката ти. Длъжен съм да влея в главата ти малко разум – проговори дрезгаво той, без да отмества поглед от задника ѝ. Ръката му помилва твърдата плът.

Сейдри изпищя, сякаш я беше опарил. Пръстите му продължиха милувката и тя спря да диша.

– Ти поставяш търпението ми на нечувано изпитание – продължи през здраво стиснати зъби той и ръката му продължи да милва стройното бедро. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ и стигнаха само на сантиметър от влажната горещина на женствеността ѝ.

Заля я гореща вълна. Ръката му се придвижи още малко напред и докосна меките кичурчета, които скриваха центъра на женствеността ѝ. Твърдят му член пулсираше мощно до хълбока ѝ.

– Моля ви, не го правете – прошепна с пресекващ глас тя. – Моля ви, недейте!

Мъжът отдръпна ръката си, обърна я и я сложи на коляното си. Ръцете му стиснаха хълбоците ѝ в железни клещи.

– За малко да се забравя – произнесе дрезгаво той. От гърлото му се

изтръгна дълбок стон. – За бога, Сейдри, не мога... – Слабините му се притиснаха към таза ѝ, горещи и твърди, и тя усети устата му на шията си. Само след миг ще загубя девствеността си, помисли си отчаяно тя, обзета от някаква сладка омая.

Внезапно норманинът я пусна.

Сейдри изпищя и по-бърза да се отдръпне от него, помагайки си с ръцете и коленете. Извърна се и се сви на кълбо като смъртно ранено животно, облегната на близкия дъб. Изпъшка и устреми поглед към него. Биенето на собственото ѝ сърце отекваше болезнено в ушите ѝ.

Мъжът стоеше на колене в тревата със сведена глава и стиснати юмруци. На челото му бяха избили ситни капчици пот. Тя усещаше и виждаше вътрешната борба. Разумът се стремеше да надделее над плътската жажда. Напрежението бе мъчително. Сейдри изплака от страх. Той вдигна глава и я прониза с трескави сини очи.

Тя се отдръпна още назад.

– Няма да ти причиня болка – произнесе дрезгаво той.

– Мразя ви!

Ролф се изправи бавно.

– Няма да ти причиня болка.

От очите ѝ потекоха сълзи.

– Така ли? – Тя се изсмя горчиво. – Биете ме и искате да ме насилите, а твърдите, че не ми причинявате болка?

Челюстта му се скова.

– Не съм те насилил. Ти ме предизвикваш, Сейдри.

– Много добре! Знаех си, че съм виновна за позорните ви деяния!

Очите му потъмняха.

От гърлото ѝ се изтръгна стон. Тя се надигна, облегна гръб на грапавото стъбло и се притисна в него. Мъжът я наблюдаваше.

– Ако не беше сестра на господарката – процеди през здраво стиснати зъби той, – ако беше момиче от народа, щях да те взема, без изобщо да се замисля. Щях да те любя, докато ти се наситя, за да те изтръгна от душата си и да те излича от съзнанието си. Аз съм само един мъж, Сейдри, а ти ме мъчиш без мяра.

– Вината не е моя!

– Напротив, твоя е – възрази той и гласът му омекна. – Красотата ти не може да се опише с думи. И смееш да ми се противопоставяш, както не се осмеляват дори мъжете. Да не мислиш, че мога да устоя на бурята, която разгаряш в мен! Аз съм мъж, по дяволите!

– Да не искате да стоя бездейна и да гледам как изгаряте къщите на

хората?

Той не обърна внимание на възражението ѝ.

– Ти посмя да се опълчиш срещу мен пред очите на рицарите ми! Предупреждавам те за последен път, Сейдри! Не ме докарвай до лудост. Ако го направиш още веднъж, ще се озовеш легнала по гръб, и вече няма да има пощада.

– Ето че сте в състояние да насилите сестрата на бъдещата си жена!

– Какво ме е грижа чия сестра си, когато легнеш под мен? Тогава ще си само Сейдри, красивата вещица с медноцветна коса и тъмносини очи.

Тя се изчерви. Ала отчаянието ѝ даде сила да се противопостави на магията, която излъчваха думите му. Сега по-важно беше друго.

– Какво ще стане с хората от селото?

– Ще им построя нови къщи – отговори сърдито той. – Но на друго място. Това не беше просто каприз, Сейдри. Аз съм военачалник и съм преживял повече битки, отколкото можеш да си представиш. Селото ще бъде построено покрай стените на крепостта, за да мога да го защитавам по-добре. Това е предимство за всички, не само за мен. Това би харесало дори на братята ти, сигурен съм.

Нима се бе излъгала? Нима бе избухнала прибързано?

– Хайде, Сейдри – проговори глухо Ролф. – Ще те придружа до вкъщи.

– Нямам никакво намерение да се върна с вас – изфуча тя. – Не харесвам коня ви. Ще се прибера пеша.

Лицето му беше безизразно, погледът празен.

– Тръгваш с мен. Няма да те оставя сама тук.

– И защо не? – извика вбесено тя.

– Защото не искам – гласеше резкият отговор.

Двамата се погледнаха в очите и Сейдри разбра, че бе изгубила битката. Сълзите ѝ потекоха неудържимо. Прозрението за собствената ѝ безпомощност бе толкова горчиво. Тя стана и се обърна към селото. Ролф беше протегнал ръка да я подкрепи и сега се обърка. Когато отпусна ръка, в жеста му имаше безпомощност. Сейдри вдигна поглед, видя объркването му и нещо, което много приличаше на съчувствие. В следващия миг мъжът се отвърна от нея.

– Щом искаш да вървиш пеша, не те задържам повече – проговори рязко той и се метна на седлото.

Сейдри остана на мястото си и скръсти ръце. Лицето му беше затворено и издаваше напрежение. Той ѝ кимна, обърна жребеца си и се

отдалечи в галоп. Сейдри остана дълго на мястото си, неспособна да отвърне поглед от отдалечаващата се фигура.

Новината ѝ бе донесена преди обед от Теди. И беше толкова прекрасна, че Сейдри едва не подскочи от радост. Моркар беше дошъл и я чакаше в гората зад градината с плодните дървета.

Моркар идваше тъкмо навреме – защото на следващата сутрин норманинът щеше да се венчае за Алис.

Сейдри трябваше да се яви на обяда, за да не събуди подозрения. Може би Ролф щеше да си помисли, че тя е нещастна и се е оттеглила да си ближе раните в усамотение. Все още беснееше от гняв при спомена за позорното наказание, което ѝ бе наложил, но изпитваше и облекчение, че той я бе пуснал навреме. За в бъдеще трябваше да бъде по-предпазлива. Не бе помислила, че заедно с гнева събужда и желанието му. През следващите дни щеше да се държи на разстояние и да не го предизвиква с необмислени думи.

Обядът продължи цяла вечност, но Сейдри издържа стоически. Избягваше да поглежда към годениците, но отново и отново усещаше горещия поглед на Ролф. Когато норманинът и хората му се върнаха на строежа, тя грабна кошничката за билки и се запъти с леки стъпки към градината, като през цялото време се озърташе. Слава богу, никой не я проследи.

Едрата фигура на Моркар се виждаше отдалеч. Брат ѝ я чакаше на полянката край брега на потока. Сейдри изхълца от радост и се втурна насреща му. Мъжът засия, сините му очи блеснаха. Грабна я на ръце и я завъртя в кръг в изблик на луда радост.

– Добре ли си, Моркар? – попита тя, след като той я пусна, и взе лицето му между ръцете си.

– Аз ли? – отговори засмяно той и притисна ръцете ѝ към бузите си. Но бързо стана сериозен. – Сейдри... как живееш?

– Добре съм.

– Онези кучета... направиха ли ти нещо?

Тя усети как лицето и пламна.

– Не.

Прегръдката му стана по-здрава, красивите черти на лицето потъмняха.

– Какво се случи?

Бузите ѝ пламтяха. Тя познаваше добре избухливия нрав на

Моркар.

– Нищо не се случи – увери го с твърд глас тя. – Наистина! Преди да разбере коя съм, норманинът искаше да ме насили. Но разбра навреме и оттогава ме е оставил на мира.

– За кого говориш?

– За норманина, разбира се.

– За Ролф дьо Варен? Безмилостния?

Сейдри кимна.

– Разкажи ми всичко – подкани я настойчиво Моркар.

– Нямам какво да ти разкажа. Бях в Кесоп, за да лекувам една свиня. Той ме сметна за селянка. Мъжете му бяха разгонили бунтовниците и когато поисках да избягам, той се втурна да ме преследва. Но селяните им казаха коя съм, преди той да... преди да е успял да осъществи намерението си. Тогава... – тя направи опит да се усмихне – тогава го оставих да вярва, че съм лейди Алис, и това ме спаси от нахалството му.

Моркар избълва няколко ядни проклетия.

– Ако бях там, щях да го убия!

– Всичко свърши, Моркар – отговори успокоително тя. – Къде е Едуин?

– Раната му е почти зараснала. Няма да допуснем да конфискуват имотите ни, Сейдри – извика страстно той. – Засега сме слаби, но щом съберем хора и оръжие, ще прогоним норманите.

– Преди четири дни в Елфгар пристигна кралски пратеник. За съжаление не можах да открия какво послание носеше. На следващия ден норманинът взе двадесет рицари и потегли още на разсъмване. Върнаха се след два дни. Нямам представа какво са правили.

– Онова копеле Уилям имаше затруднения с шотландците на север. – Моркар вдигна рамене. – Знаем, че е помолил Ролф за подкрепления, за да отблъсне онези разбойници. Явно този човек се ползва с пълното му доверие. Опитен воин е и не знае поражение. – Моркар смръщи чело. – Дяволски трудна задача е да се биеш срещу него, Сейдри!

Младата жена помилва ръката му.

– Сам ли дойде?

– Двама от хората ми чакат зад хълма. Нямам никакво желание да се срещна с норманина. Не сега. Вярно ли е, че Алис ще се омъжи за него?

– За съжаление това не е слух, Моркар. Венчавката е определена за утре.

– И Алис е съгласна?

– Да, напълно.

Лицето му помрачня още повече. Сейдри се опита да защити сестра си.

– Опитай се да я разбереш, Моркар. Бои се, че е остаряла и няма да си намери мъж. А той е представителен и силен.

– Само да можем да сторим нещо, за да предотвратим тази сватба! Алис трябва да откаже и да се обяви за болна!

– Би трябвало да я отвлечете, за да ѝ попречите да се омъжи – отвърна тихо Сейдри.

– Поне да имах повече хора – изръмжа сърдито Моркар. – Но в момента нямам право да рискувам живота на спътниците си. Това би било самоубийство.

– Може би мъжката му сила ще откаже и двамата няма да станат съпрузи пред бога. – Сейдри не вярваше в тази възможност. Мъж като Ролф нямаше да се провали пред нито една жена!

– Сейдри, ти ми даде чудесна идея! – извика Моркар. – Не можеш ли да му пробуташ някакво питие, което да го разболее?

– Нима искаш да го убия? – попита ужасено тя.

– Не, разбира се – засмя се той. – Аз не съм убиец, а и знам, че ти никога не би сторила подобно нещо. Мислех за питие, което да го разболее, за да отложат сватбата.

– Слушай, Моркар, не мога да го накарам да боледува до деня, в който ти и Едуин ще си възвърнете Елфгар!

– Права си – промърмори замислено той. – Това вероятно ще го убие.

– Точно така. И не би било справедливо. Не мога да го направя. Никога не съм вършила зло.

Мъжът помилва нежно бузата и.

– Нямах ли някое питие, което да намали мъжката му сила? – попита оживено той. – Така ще предотвратим консумирането на брака и когато си върнем Елфгар, ще го обявим за невалиден. По този начин норманинът няма да може да претендира за имуществото ни. Толкова ли не можеш да намериш някое безобидно питие?

– О, Моркар, не знам. – Мисълта беше отвратителна. От друга страна обаче, това нямаше да му навреди особено. Този човек беше силен и жаден за любов като разгонен жребец. Някое безобидно лекарство, което да намали огъня в слабините му... желанието му да спи с Алис...

Сейдри кимна, Моркар избухна в смях и я прегърна.

– Ти си моята смела сестричка – проговори гордо той. – Имаш

повече смелост в малкото си пръстче, отколкото Алис в цялото си мършаво тяло.

Сейдри не бе убедена в необходимостта от подобно действие, но мисълта, че норманинът няма да може да обладае сестра ѝ, ѝ достави задоволство. Тя прегърна брат си и скри лице на гърдите му.

Ролф беше проследил Сейдри, когато излезе с кошничката си за билки и се запъти към овощната градина. Стори му се подозрително, че тя често поглеждаше през рамо, сякаш искаше да се увери, че никой не я следи. Явно замисляше нещо. Но какво? Той видя как тя мина между плодните дръвчета и изчезна в гората. Обзе го лошо предчувствие; беше му крайно неприятно, когато тя скиташе сама в гората. Ролф пришпори коня си и препусна след нея.

Застанал на безопасно разстояние, той проследи срещата ѝ с един едър на ръст, тъмнокос мъж. Явно двамата не се бяха виждали отдавна и радостта им беше взаимна. Ролф проследи стъписано как Сейдри се хвърли в прегръдката на непознатия. После двамата заговориха сериозно, настойчиво. Ролф потисна гнева си и се приближи към полянката. За съжаление не беше достатъчно близо, за да чуе за какво си говорят. Накрая мъжът избухна в смях и отново я грабна в прегръдката си. Сейдри скри лице на гърдите му и той я залюля като бебе.

Ролф извади меча си и препусна в галоп към полянката.

Сейдри изпищя пронизително. Моркар я блъсна настрана, извади меча си и зачака неприятеля. Саксонецът имаше светкавично бързи рефлексии, но едва бе успял да заеме позиция, когато Ролф връхлетя върху него и замахна да го пониже. Оръжията се сблъскаха и се чу оглушително дрънчене. Ударът на Ролф беше толкова силен, че Моркар падна на земята, но десницата му стискаше здраво тежкия меч. Гъвкав като котка, саксонецът скочи на крака и зае позиция за отбрана.

Ролф дръпна юздите на коня си и скочи от седлото с вдигнат меч. Очите му се разшириха от изненада.

– Моркар!

Противникът му се усмихна мрачно.

– Какво удоволствие, норманино – изскърца със зъби той. – Отдавна си мечтая за този ден!

– Престанете! – изпищя пронизително Сейдри, осъзнала, че единият от двамата щеше да загине в предстоящата битка. – Моля ви, не се бийте! В името на небесния отец, престанете!

– Хайде, саксонецо, приближи се – изръмжа Ролф.

Моркар замахна срещу него и норманинът парира светкавично.

Мечовете се стрелкаха като светкавици, кръстосваха се и се удряха със звън. Ехото на двубоя отекваше в околните скали. Противниците се дебнеха, нападаха и се оттегляха, парираха и удряха. Острието на норманския меч разпори ръкава на туниката на Моркар и му нанесе рана под лакътя. Моркар улучи Ролф над дясното око. От раните потече кръв, но това не разтревожи особено противниците. Те продължиха да се дебнат, изчаквайки удобния момент за нападение. Ролф връхлетя пръв и улучи бедрото на Моркар. Саксонецът отговори със светкавичен удар, който принуди Ролф да се отбранява; норманинът направи няколко крачки назад, престори се, че се препъва, размаха меча и безмилостно подгони противника си.

На полянката се чуваха само дрънченето на желязото и пъшкането на биещите се. И двамата бяха облени в пот, ризите бяха залепнали за мускулестите гърбове. Кръвта капеше в околото на Ролф и го затрудняваше, но той не посегна да я изтрие. Постепенно силите им отслабнаха. Движенията им станаха по-бавни и тромави. Моркар нападна, Ролф отрази удара. Очевидно бяха равностойни противници.

Сейдри наблюдаваше двубоя със затаен дъх. Ужасът я сковаваше. Не можеше да се намеси, защото това би означавало сигурна смърт за Моркар. Брат ѝ трябваше да победи, за да избяга. Ала норманинът напегна и последните си сили и доби превъзходство.

Кракът на Моркар се заплете в едно коренище. Той се олюля и норманското острие се устреми безмилостно към сърцето му. Сейдри изпищя като безумна, обзета от смъртен страх. Моркар се отпусна на едно коляно и тялото му се скова. Острието на вражеския меч се опря в гърдите му, но не го прониза.

– Защо се бавите, норманино? – попита глухо Моркар, който все още стискаше меча в ръката си, но позицията му беше твърде неудобна, за да нанесе удар. Това щеше да означава неминуема гибел. – Аз не се боя от смъртта.

– Пуснете меча си, саксонецо – заповяда дрезгаво Ролф. – Пуснете го или ще удари последният ви час.

– Не! – изпищя отчаяно Сейдри и се втурна към брат си. – Моля ви, господарю, не го убивайте!

Ролф не я удостои с внимание.

– Пуснете меча, ако ви е мил животът. Иначе ще ви понижа.

Моркар срещна безстрашно погледа му.

– Моля те, предай се! – изплака Сейдри. – Моля те, Моркар, моля те!

Моркар отпусна меча си.

Ролф го изрита с крак по-далече от ръката му, без да сваля острието от гърдите на противника. Натисна по-силно с меча си и Моркар падна на колене.

– В името на крал Уилям – обяви тържествено норманинът, – вие сте мой пленник.

Сейдри стоеше точно зад Ролф. Сега беше моментът да се намеси! Без да се замисля, тя се наведе и сграбчи най-близкия камък, готова да го стовари върху главата на норманина.

Ролф се обърна светкавично, сграбчи я грубо за китката и едва не й счупи костите. Камъкът падна от изтръпналите пръсти и норманинът я блъсна грубо на земята. Моркар скочи, но преди да е успял да стигне до меча си, победителят отново го държеше в шах с оръжието си. Двамата мъже се погледнаха втренчено. Точно в този миг пристигнаха петима рицари, водени от Гай, очевидно алармирани от пронизителните викове на Сейдри.

Ролф се усмихна ледено, без да сваля поглед от саксонца.

– Хвърлете го в подземията, Гай – заповяда той и добави по-тихо, без да поглежда към коленичилата Сейдри: – С нея ще се занимава по-късно.

20

Гай отведе Сейдри в къщата и двамата влязоха в голямата зала. Алис, която играеше с двете си рунтави кученца, вдигна учудено глава. Гай се обърна към Сейдри:

– Чакайте го тук.

Сейдри сведе поглед. Сърцето ѝ беше пълно с отчаяние. Моркар беше хвърлен в подземията зад къщата. Освен това беше ранен. Някой трябваше да се погрижи за раните му. А тя беше длъжна да му помогне да избяга!

Алис, която милваше копринената козина на кученцето си, попита пронизително:

– Какво става тук? Защо моят господар е пожелал да го чакаш?

– Появи се Моркар, Алис – отговори беззвучно Сейдри. – Норманинът го взе в плен.

Алис пое шумно въздух.

– Ами Едуин?

Сейдри хвърли мрачен поглед към Гай.

– В този момент Едуин препуска към Елфгар начело на сто воини, за да прогони норманина в морето!

Ролф влезе в залата със звънящи шпори. Лицето му беше напрегнато, очите искряха.

– Разкажи ми повече, скъпа – проговори учтиво той.

Сейдри се извърна рязко.

– Нали ме чухте!

– Вярно ли е това? – изкрещя Алис и закърши ръце.

Сейдри се обърна към нея.

– Как не те е срам! Единственото, което те притеснява, е, че връщането на братята ни би могло да осуети сватбата ти. Винаги ли мислиш само за себе си?

– За кого друго да мисля, Сейдри? Може би за теб? Ти, която мърсуваш с годеника ми! Да не мислиш, че не знам? Ти искаш да попречиш на сватбата ни само защото го искаш за себе си. Не заради Едуин!

– Стига! – изръмжа Ролф. – Лейди Алис, оставете ни сами. И ти, Гай.

Алис се изчерви като рак, понечи да каже нещо, но само щракна пръсти и излезе от залата, следвана от кученцата си. Гай също се

оттегли. Сърцето на Сейдри биеше болезнено в ребрата ѝ. Какво ли възнамеряваше норманинът?

Погледът му беше леден.

– Моите съгледвачи не откриха и следа от сто въоръжени саксонци, Сейдри. Искам да узная истината!

Младата жена преглътна буцата страх, която беше препречила гърлото ѝ.

– Скрили са се. Но не знам къде.

Мъжът я гледаше мълчаливо. Сейдри се опита да скрие треперещите си ръце в гънките на полата.

– Би трябвало да те е страх – проговори опасно тихо Ролф. – Да изпитваш смъртен страх.

Тя трябваше да го помоли за прошка даже ако това означаваше да падне на колене пред него. Но нямаше да го направи. Никога. Само го погледна, без да мръдне от мястото си, с разширени от ужас тъмносини очи.

– Храня опасението, че твоето присъствие в дома ми е като на змията в градината – каза след малко Ролф.

Сейдри не отговори.

– Вероятно знаеш – продължи мрачно мъжът – какво е наказанието за измяна?

Сърцето се качи в гърлото ѝ и едва не я задуши. Дали щеше да заповяда да я бичуват? Или направо щеше да я прати на бесилката? Тя навлажни пресъхналите си устни.

– Да. – Гласът ѝ едва се чуваше.

Ролф се заразхожда напред-назад като лъв в клетка. Мълчанието продължи безкрайно, като ставаше все по-мъчително. Най-сетне той се обърна и я прониза с поглед.

– Но не е измяна, ако случайно си срещнала брат си в гората.

Коленете ѝ омекнаха. Какво облекчение!

– Сейдри!

– Да, милорд.

– Ти ме омагьоса, затова ти прощавам, но те предупреждавам, че следващия път няма да има милост. Ако извършиш предателство, ще бъдеш наказана като предателка. Разбра ли ме?

Кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Тя преглътна мъчително и успя да произнесе едва чуто: „Да“.

– Разбра ли ме? – повтори рязко той. И на неговото слепоочие пулсираше вена.

– Да – прошепна тя.

– Тогава се махни от очите ми, преди да съм променил решението си.

Сейдри скръсти ръце на гърдите си.

– Милорд?

Очите му святкаха от гняв.

– Сейдри...

– Моля ви... може ли да превържа раните на брат си?

– Не! Излез оттук!

Сейдри се обърна, направи няколко колебливи крачки в посока към вратата, после изведнъж побягна. Щом излезе на чист въздух, тя се облегна на една бъчва и се опита да спре треперенето на тялото си. Спаси се на косъм от най-тежкото наказание и сега благодареше от все сърце на бога, на Свети Едуард в светилището му в Уестминстър и на Свети Кътбърт. Но страшната действителност оставаше: Моркар беше пленник на норманина.

И тя беше единствената, която можеше да му помогне.

Сейдри много бързо измисли как да улесни бягството на Моркар.

Щеше да поръси яденето на войника, който го пазеше, със стрити билки. Той щеше да заспи, след което тя щеше да отвори вратата на затвора и да освободи брат си. Конят щеше да го чака в горичката.

След това всичко зависеше от него.

Дотогава тя не биваше да мисли за заплахата на норманина.

Ала когато излезе от къщата и тръгна към гората, за да събере билки, Сейдри установи уплашено, че Гай върви на крачка след нея. Когато спря, и той спря.

– Сър – попита мрачно тя, – защо ме следвате като сянка?

– Лорд Ролф ми заповяда да ви придружавам навсякъде – отговори учтиво младият рицар.

Сейдри извърна лице, за да скрие стъписването си. После продължи пътя си. Щеше да събере билките, които ѝ трябваха, а по-късно щеше да помисли как да се отърве от Гай, за да освободи брат си. Ужасът ѝ нарасна, когато вечерта Гай пренесе нара си до нейния и се изтегна да спи. Значи норманинът беше решил да я охранява ден и нощ. Сейдри почака малко и се надигна. Когато се запъти навън, Гай я последва.

– Искам само да удовлетвори естествените си нужди – изфуча тя.

– Съжалявам, госпожице – отговори той. – Но където сте вие, там ще бъда и аз.

Побесняла от гняв, Сейдри вирна брадичка и се запъти към

храстите. Гай вървеше по петите ѝ, само учтиво ѝ обърна гръб, докато се облекчаваше. Когато се върна в залата, яростта я заслепяваше.

Независимо от късния час – вече беше след полунощ, – тя изкачи стълбата и заудря с юмрук по вратата на голямата стая. Норманинът отвори веднага и застава пред нея чисто гол с бдителен поглед. Когато я видя, напрежението изчезна от погледа му и отстъпи място на весели искри. Сейдри се изчерви и устреми поглед към гърдите му. Гай, който стоеше зад нея, се покашля.

Ролф избухна в тих смях.

– Какво щастливо съвпадение – заговори ухилено той. – Жената от сънищата ми се яви пред мен от плът и кръв точно в момента, когато имам най-голяма нужда от нея.

Това не беше смешно, никак даже. Лицето на Сейдри пламтеше, но тя вдигна поглед и го погледна право в очите.

– Нямате ли срам? Или сте решили да се представите пред мен в целия си блясък?

Ролф отметна глава назад и отново избухна в смях.

– Всъщност би ми било много приятно да ти се покажа, Сейдри.

Гласът му прозвуча толкова изкушаващо, че сърцето ѝ спря да бие.

Ролф се обърна към Гай.

– Чакай я долу.

– Не, останете! – възпротиви се Сейдри. Разбира се, Гай не обърна внимание на възражението ѝ и се запъти към стълбата. Когато се обърна отново към Ролф, тя хвърли бърз поглед към слабините му и с ужас отбеляза, че членът му набъбва. – Не можете ли да се покриете?

– Защо, след като вече си тук? – отвърна шеговито той.

– Но аз съм тук не заради това, което си мислите – произнесе дрезгаво тя и отново устреми поглед към рамото му.

Ролф се обърна, влезе в стаята и посегна към панталона си. Сейдри гледеше като замаяна мускулестия му гръб и твърдия задник. За малко да забрави защо го бе потърсила в стаята му.

Ролф напъха крака в панталона си, наметна тънка риза и я покани с широк жест. Сейдри мина през прага, но остана в близост до вратата. Сега, когато гневът ѝ беше отслабнал, забеляза, че норманинът е в необичайно добро настроение. Тя хвърли бърз поглед към каната с вино на раклата и се запита дали именно в нея не трябваше да се търси причината за веселостта му. Той забеляза погледа ѝ и се ухили.

– Желаяш ли чаша вино, Сейдри?

– Отвращавам се от норманските лозя – отговори надменно тя.

– Наистина ли?

– Да.

– Но норманските плодове носят силни семена – нима не знаеш?

– Не си играйте с думите. Знаете какво имам предвид.

Сините очи засвяткаха.

– Има нормански плодове, които със сигурност ще ти се усладят.

Сейдри отново пламна от смущение.

– Вие сте пиян!

– Имам всички основания да празнувам.

– О, да – каза горчиво тя. – Можете да представите главата на брат ми пред онова копеле, вашия крал.

Веселостта му изчезна.

– Точно така.

– Искам да ме освободите от присъствието на Гай. Нямам нужда от пазач.

– Значи искаш, така ли? – Мъжът вдигна развеселено едната си вежда.

– Исках да кажа, моля ви за това – побърза да се поправи тя.

Той се облегна лениво на перваза на камината и я повика при себе си.

– Можеш да поискаш от мен всичко, за което мечтае сърцето ти.

Сейдри примигна смаяно.

– Ела тук и поискай от мен онова, което желаеш, Сейдри. Тази нощ съм много щедър. – Усмивката му беше безкрайно чувствена.

Сърцето ѝ биеше лудо, нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

– Не говорите сериозно.

– Напротив – възрази тихо той. – Говоря напълно сериозно. Не знаеш ли, че можеш да получиш от мен всичко, за което копнееш?

Тя го погледна невярващо.

– Особено... – Погледът му обходи жадно стройната ѝ фигура. – Особено когато стоиш пред мен само по тънка риза, когато очите ти са потъмнели от гняв, а пълните ти устни са леко отворени... може би дори за мен...

Сейдри потрепери.

– Разпусни косата си – помоли той с мекия глас, от който тя се боеше като от огън.

– Какво?

– Никога не съм я виждал разпусната. Искам да те видя. Направи ми това удоволствие, Сейдри.

– Не съм дошла да ви правя удоволствие – проговори със стегнато гърло тя. – Дойдох да ви помоля да ме освободите от охраната на сър Гай. Той не ме изпуска от очи дори когато отивам да удовлетворя естествените си нужди. Това е унижително.

Погледът му се плъзна по закръгленостите ѝ с видима наслада.

– Не ти вярвам – проговори провлечено той.

Сейдри се изчерви.

– Разпусни косата си – прошепна нежно той. – Моля те.

Норманинът не ѝ заповядваше, той молеше. Думичката се плъзна от устата му като мед, но тя бе сигурна, че я употребява извънредно рядко. Въпреки това не можеше да изпълни желанието му.

Преди да е осъзнала какво става, Ролф застана пред нея и развърза панделката, която държеше плитката ѝ. Сейдри не посмя да се помръдне, не посмя дори да си поеме дъх, когато пръстите му разплетоха сърчно дебелината плитка и разпуснаха копринената медноцветна коса по раменете и гърдите ѝ чак до хълбоците.

Тя не можеше да отмести очи от пламтящия му поглед. От гърлото му се изтръгна дрезгав звук, много подобен на стон. Тя трябваше да му избяга, докато имаше сила да го стори. Гърбът ѝ се удари във вратата, но мъжът я последва и отново зарови пръсти в прекрасната ѝ коса.

– Загубен съм – прошепна едва чуто той и тя го погледна изумено.
– Аз съм безвъзвратно загубен.

Ръцете му обхванаха тила ѝ.

– Ти ме омагьосваш, Сейдри.

Всъщност той ме омагьосва, помисли си тя. Големите му ръце бяха толкова топли. Погледът ѝ се впи в устата му, която беше съвсем близо, и тя си пожела да усети целувката му. В този миг в съзнанието ѝ изникнаха два неканени образа: на Алис, която спеше в стаичката над голямата зала, и на Моркар, който беше заключен във влажното подземие. Те я накараха да се отдръпне.

– Не ме докосвайте, моля ви!

– Една целувка – пророни дрезгаво той. – Само една целувка, Сейдри.

Той я притегли към себе си. Тя направи безпомощен опит да се освободи, но той не го забеляза. Изстена гърлено и завладя устните ѝ. Устата му я засмука и устните ѝ се отвориха като от само себе си, меки и покорни. Тялото ѝ се отпусна и се сгуши в него.

Устните му продължиха към шията ѝ и тя се изви, за да му се предложи. Той я милваше с устни и език и издаваше гърлени звуци. Устата

му намери ухото ѝ.

– Искам те, Сейдри – прошепна пламенно той. – Тази нощ, сега, като насън. – Ръцете му се стегнаха около нея, той я притисна към вратата, отри хълбоците и възбудената си мъжественост в горещото ѝ тяло. – Кажи да, Сейдри – настоя той и целуна нежната кожа на тила ѝ. – Тази нощ е само наша, Сейдри, скъпа моя. – Той я вдигна на ръце.

Сейдри беше като упоена и не забеляза как я отнесе на леглото. Никога преди това не я беше молил, никога не бе проявявал нежност и пламенност. Винаги заплашваше, настояваше, изискваше подчинението ѝ, сякаш бяха на война. А сега се държеше като нежен любовник – и тя се поддаде на изкушението. Знаеше какво предстои и го искаше.

А той, воинът с непогрешим инстинкт на роден победител, също го знаеше. Положи я меко върху широката постеля.

– Моля те – прошепна дрезгаво той, помилва гърдите ѝ и легна върху нея.

Съвестта ѝ отново се обади. Гневният поглед на Моркар я прониза. Той беше пленник, норманинът щеше да го обеси. Мъглата на чувственото опиянение се вдигна, силата на волята се върна.

Отчаяна, тя го отблъсна от себе си.

– Не! Не, никога! Аз ви мразя, норманино! Брат ми гние в затвора, сестра ми спи в съседната стая. Утре ще се венчае за нея и ще сподели леглото ѝ. Кога ще обесите Моркар? Наистина ли очаквате да ви се подчиня?

Мъжът лежеше върху нея, но бе престанал да я милва. Дъхът му излизаше на мощни тласъци.

– Значи идваш при мен посред нощ, а после ме отблъскваш? – попита опасно тихо той. – Играеш опасна игра, Сейдри. Съвсем малко ми остава, и ще те взема. Нищо няма да ме спре. – Той се потърка заплашително в слабините ѝ.

Сейдри лежеше скована и неподвижна. Желанието ѝ отстъпи място на леден страх.

– Алис чува всяка дума.

– Тя спи.

– Съмнявам се. Аз ще се разпищя и годеницата ви няма да се зарадва, когато види как бъдещият ѝ съпруг насилва собствената ѝ сестра.

– Само преди минута нямаше да бъде насилие.

Сейдри преглътна горчивата истина.

– Загубих си ума, но това няма да се повтори. Пуснете ме!

– Ти ме подлудяваш! – процеди през зъби той и притисна устни в

косата ѝ. Тялото му падна тежко върху нейното, членът му пулсираше до бедрото ѝ. – Това е мъчение – изръмжа той. – Най-ужасното мъчение.

Сейдри не смееше да се помръдне, за да не предизвика гнева му. След като разумът ѝ се върна, тя се уплаши ужасно, че сестра ѝ, чиято стая беше съвсем близо, е подслушала цялата сцена.

Сейдри не можеше да надделее вътрешното си раздвоение. Трябваше да остане спокойна и да се възползва от желанието на норманина да я има! Но не се чувстваше достатъчно силна и се боеше, че в решаващия момент пак ще я обземе грешно желание.

Тялото му ѝ тежеше. Тя беше пленница в леглото му. По някое време усети как той се отпусна и прегръдката му се разхлаби. Сейдри се опита да се измъкне изпод него, за да се освободи. Хватката му веднага се стегна. Той не искаше да я пусне. Тя стисна зъби и остана да лежи неподвижна, зачака страхливо следващата чувствена атака.

Но тя не дойде. Ролф опря лице до бузата ѝ, ръцете му я притиснаха към силното тяло. Въздъхна няколко пъти, после дишането му стана равномерно и дълбоко. Сейдри наостри уши. Нима беше заспал? Толкова ли много вино беше изпил?

Мислите ѝ отново потекоха бързо, дори трескаво.

Норманинът спеше, Гай беше долу в залата, тя беше свободна, без охрана. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Гай беше убеден, че тя е в леглото на норманина. Можеше да се спусне от прозореца по въже от усукани чаршафи, да приспи пазача на затвора с упойващо питие, да пригответи кон и да освободи Моркар...

Сейдри се измъкна предпазливо изпод заспалия мъж. Скочи от леглото, промъкна се на пръсти до вратата и се ослуша. В къщата цареше тишина. Ако Алис беше будна и беше подслушала сцената в покоите на норманина, нека продължи да си мисли най-лошото. Свободата на Моркар беше много по-важна.

Изпълнена с безсилен гняв, Алис ходеше напред-назад в стаята си.

Той имаше наглостта да я мами, докато тя спеше в съседната стая – и то със собствената ѝ сестра! Алис искаше да крещи, да се нахвърли с юмуци срещу норманската свиня и собственоръчно да удуши Сейдри. Тя, господарката, беше подложена на унижения и подигравки и целият Елфгар го знаеше. Не можеше да понася повече това положение.

Тя си вдъхна смелост, излезе в коридора, но изведнъж застина на мястото си и загуби кураж. На следващата сутрин щеше да се омъжи за Ролф. Точно сега не беше моментът да се изправи срещу него. И изобщо имаше ли право да му отправя такива горчиви упреци? Какво щеше да стане, ако се ядосаше и откажеше да я направи своя жена? Господи, защо нямаше малко повече власт!

Той те иска заради Елфгар, напомни си тя. Ти имаш власт над него. Ако не я поставиш на изпитание, никога няма да знаеш колко далече можеш да отидеш.

Решена на всичко, Алис застана пред вратата на голямата спалня и се ослуша. Не се чуваше нищичко, нито пъшкане, нито стонове. През ума ѝ мина ужасяваща мисъл. Ами ако омразната ѝ сестра беше убила годеника ѝ?

Сейдри беше напълно способна на такова престъпление, тъй като беше непоколебимо вярна на Едуин и Моркар.

Без да се бави повече, Алис блъсна вратата. Посрещна я шумно хъркане.

А Сейдри, която се ровеше в една отворена ракла, застина уплашено наскреда движението.

– Какво правиш там? – попита рязко сестра ѝ и се обърна към леглото, където Ролф спеше дълбоко, облечен с панталон и риза. Значи не бяха се съвокуплявали като животни. Алис изпита едва ли не разочарование. – Отрова ли му даде?

– Не, разбира се, че не – отговори спокойно Сейдри и затвори капачка на раклата. – Пил е малко повече, това е всичко. Затова заспа. Търсех му второ одеяло.

– Ти си лъжкия! Мръсна уличница! Махай се оттук! Знаем защо си дошла. – Алис трепереше от гняв, сълзи замъгляваха погледа ѝ. – Искаше да го прелъстиш, да го ласкаеш, докато се съгласи да освободи

Моркар!

– Не е вярно – отговори с принудено спокойствие Сейдри. Исках само да го помоля да ме освободи от постоянната охрана на Гай. Алис...
– Гласът ѝ се понижи до заклинателен шепот: – Трябва да помогнем на Моркар.

– Ти си луда – изкрещя Алис и се втурна към вратата. – Гай! – извика пронизително тя и направи крачка към стълбата. – Гай, елате бързо, тази вещица е отровила господаря!

Сейдри замръзна на мястото си.

Само след минута дотича обърканият Гай. По петите му тичаха Белтен, още двама нормани и Ателстън. И четиримата се втурнаха към леглото.

– Нищо не съм му сторила – извика гневно Сейдри. – Той е пиан!

Гай сграбчи Ролф за раменете и го раздруса.

– Разбира се, че го е отровила, дала му е едно от магьосническите си питиета – изкрещя разярено Алис. – Гай, заповядвам ви да я хвърлите в подземие то при брат ѝ. Тази змия извърши предателство!

Гай раздруса господаря си още по-силно. Ролф изпъшка, надигна се с мъка и се огледа замаяно.

– Какво става тук? – изръмжа недоволен той.

– Как се чувствате, милорд? – попита загрижено Гай. – Наистина ли сте отровен?

Погледът на Ролф се проясни и той избухна в смях.

– Не, не съм отровен – промърмори той и се отпусна тежко на възглавниците. – Омагьосан съм, Гай, омагьосан... Остави ме да спя.

– Мисля, че наистина е пиан – установи объркано Гай. – Никога не съм го виждал в това състояние.

– На вечеря изпи две стомни вино – намеси се Ателстън. – Видях как слугинята му отнесе една стомна в спалнята, а по-късно и още една. Оставете го да се наспи. Утре ще бъде добре.

Старият саксонец изгледа пронизващо Алис, която се изчерви виновно.

– Исках само да защитя господаря си – заекна тя. – Какво друго можех да помисля, когато го заварих в това състояние, а тя претърсваше раклите?

Гай се обърна рязко към Сейдри.

– Какво търсехте?

– Завивка. – Младата жена вдигна рамене. – Погледнете го. Легнал е върху одеялото, а нощта е хладна.

– Аз ще се погрижа за него – заяви злобно Алис. – Изчезвай! – изкрещя сърдито тя. – И никога повече не влизай в тази стая!

В ума на Сейдри се въртеше само една мисъл: всичките ѝ планове бяха унищожени в зародиш. Поне за тази нощ.

Яркото слънце нахлу в стаята и го събуди.

Ролф изстена. А след минута бе нападнат от силни болки в главата. Имаше чувството, че някой методично удря тила му с парче скала. Той се изправи и с мъка устоя на желанието си да се отпусне отново в меката постеля и да заспи.

Снощи се бе напил до безсъзнание. А днес беше сватбеният му ден. Той протренира отново и скри лице в ръцете си. Помнеше всичко, което се случи снощи – или почти всичко.

Започна да пие на вечеря, като мрачно се поздравяваше за залавянето на Моркар. След дългата изтощителна битка виното бързо го замая. Не можеше да си обясни защо беше в толкова лошо настроение, след като трябваше да тържествува. Припомни си обещанието на Уилям да го възнагради с васалното имение Дърхам, ако му заведе Едуин и Моркар, но пак не се зарадва.

Дали кралят беше произнесъл сериозно това обещание? Моркар беше равностоен противник. Когато се запозна с братята малко след Хейстингс, Ролф изпита уважение към двамата силни воители и умели пълководци. Той умееше да преценява хората и се убеди лично в силата, ума, решителността и смелостта на Едуин и Моркар. Още тогава си каза, че не би желал да се срещне с тях на бойното поле.

Моркар умееше да си служи с меча не по-зле от него. Ролф размишляваше усилено. Когато понечи да пониже противника си, пиесците на Сейдри отекнаха болезнено в сърцето му. А после седна на високата маса и започна да се налива с вино, без да се вслушва в смеховете и приказките на вечерящите. Отново и отново си представяше Сейдри, разширените от страх тъмносини очи. Тя обичаше брат си.

И беше готова да извърши предателство.

Тази жена ме превърна в баба, мислеше мрачно Ролф. Той не беше глупак. Тя имаше предварителна уговорка да се срещне с брат си на това място, а Моркар бе официално обявен за предател. Тя се бе противопоставила на заповедите му, макар да знаеше какво наказание я заплашва. Но той не я наказва, даже я взе под своя закрила. Не само я защити, но и си обеща, че няма да съобщи на краля за предателството ѝ, с което

наруши всичките си принципи. Ролф бе мъж на честта със строги правила. За първи път в живота си нарушаваше кодекса на честта. Бе на път да измами краля си.

Заради една жена.

Това не биваше да се случи. Той трябваше да научи Сейдри на послушание дори ако това означаваше да я върже с верига при кучетата в двора. Тя никога вече не биваше да се противопоставя на заповедите му. Той не можеше да ѝ позволи да стане предателка.

Ако се опиташе да помогне на Моркар, тя щеше да си понесе последствията. Не можеше да я пощади още веднъж.

Настроението му ставаше все по-мрачно. Докато вечеряха, Алис по обичая си прекаляваше със знаците на внимание и непрекъснато доливаше чашата му.

Ръката ѝ докосваше неговата, смехът ѝ кълтеше в ушите му фалшив и немелодичен. Малките ѝ гърди се притискаха в рамото му. Тя му беше безразлична, не, още по-лошо, тя му досаждаше, изнервяше го.

Сейдри, която седеше в другия край на масата, не погледна нито веднъж към него.

Той можеше само да се надява, че тя е наясно какъв късмет е имала да се отърве без наказание. По дяволите! Той беше загубил мъжествеността си. Тази вещица го бе омаяла и той я закриляше, вместо да я накаже според законите. А единствената ѝ цел беше да унищожи всичко, което беше важно за него.

Алис гукаше в ухото му ласкателства, но той не ги чуваше. Погледът му беше устремен към жената с медноцветна коса. Сравнението съвсем не беше в полза на годеницата му. За бога, трябваше да се ожени за Сейдри, а не за злобната и бърлива жена, която седеше до него!

Макар да съзнаваше, че не може да отмени утрешната венчавка, той не съумя да прогони съкровения си желания.

А после, часове по-късно, когато се опитваше да заспи, тъкмо когато се бе съблякъл, тя се появи в стаята му като неземно видение. И изведнъж нощта стана красива, тъмнината отстъпи място на радостта. Тя бе чула безмълвните му молитви, беше дошла да прогони мрачните му мисли, да го разведри и както се надяваше с пияната си глава, да донесе облекчение на измъченото му тяло.

За съжаление Ролф не можеше да си спомни какво беше станало по-нататък.

Двамата се целуваха. Той я целуна и тя отговори на целувката му с дива пламенност. А после? Нищо повече не помнеше. Последната му

ясна мисъл беше, че Сейдри е лежала тихо в прегръдката му. Дали беше спал с нея? Сигурно не, защото това не можеше да се забрави.

Чукането на вратата го върна рязко в действителността. Ролф изръмжа някакъв отговор. Старият Ателстън влезе, поздрави бодро и сложи на раклата до леглото голяма купа с овесена каша. Ролф смръщи нос от миризмата.

– Махни проклетата каша! – заповяда сърдито той.

– Денят е прекрасен, милорд – обясни развеселено Ателстън.

Ролф го изгледа подозрително.

– И кое му е хубавото?

– Днес ще се състои вашата сватба – напомни му саксонецът. – А вие се успахте. Трябва да се облечете и след час да бъдете в параклиса.

Ролф притисна болезнено пулсиращите си слепоочия и простена.

– След един час? Няма да успея. – Главоболието му стана още помъчително.

22

Оказа се съвсем лесно.

Подготовката за празничната трапеза беше започнала още вчера сутринта и вървеше в пълен ход. Кухнята приличаше на разбунен кошер. Вътре работеха двойно повече слуги от обикновено и десетки мъже и жени се суетяха трескаво около печките и масите. Между голямата зала, кухнята и складовете се точеше постоянна върволица хора. Сватбата не беше само за благородниците, в нея участваше цялото село. Трябваше да пригответ достатъчно за всички – супи, печено, сладкиши, а виното и бирата щяха да се леят без мяра. Освен това тази сватба беше нещо съвсем особено. Крепостните се бяха сдобили с нов господар и всички искаха да му угодят. Особено след като норманинът беше сдържал обещанието си и изгореното село вече се строеше на друго място. Първите селски къщурки бяха почти готови.

Сърцето на Сейдри биеше мъчително в гърлото; от рано сутринта ѝ се гадеше. Това е само от вълнение, внушаваше си постоянно тя. Беше чула слухове, че норманинът възнамерява още в деня след сватбата да отведе Моркар в Йорк. За нея това означаваше: сега или никога. Зарът беше хвърлен. А и моментът беше благоприятен. Сред всеобщата бъркотия планът ѝ имаше всички изгледи за успех. Тя беше длъжна да успее.

Сейдри упорито гонеше от ума си мисълта за наказанието, което я заплашваше. Нима вчера Ролф не бе проявил снизходителност? Въпреки това по гърба ѝ лазеха студени тръпки, когато си припомняше настойчивото му предупреждение, че втори път няма да има милост.

Също така упорито гонеше от ума си мисълта за сватбата.

Теди излезе от кухнята, понесъл табла с ядене и стомничка с бира, и забърза към задната страна на къщата, където беше входът към подземното. Сейдри го настигна.

– На поста ли го носиш?

Теди не ѝ обърна внимание. Беше задъхан и изпотен.

– Да. И ще ме набият, ако не се върна веднага в кухнята, за да въртя пилетата над огъня.

– Дай ми таблата – каза тихо Сейдри и му препречи пътя.

Теди спря и я погледна подозрително; хитрите му очички святаха. След бегъл миг на взаимно разбиране младежът вдигна рамене.

– Благодаря ти, Сейдри. – Той ѝ връчи товара си, обърна се и затича

обратно към кухнята.

Той знае какво възнамерявам, каза си Сейдри. Тя знаеше много добре, че ако я разкрият, никога няма да издаде неволното съучастие на братовчед си. Че ще поеме цялата вина върху себе си. Гърдите ѝ бяха стегнати като с тежка верига. Искаше ѝ се Теди да беше отнесъл таблата, но не можеше да натовари невинното момче с тази опасна задача. На таблата имаше хляб и сирене. В стомничката се пенеше бира. Сейдри беше решила да не прилага същата хитрост като с Гай. Тя остави таблата на един пън, вдигна капака на кошничката, която носеше, извади парче козе сирене с подправки, сложи го на таблата и хвърли другото сирене в храстите.

Постът щеше да си изяде сиренето, билките в него щяха да предизвикат бунт в червата му и да го отдалечат за дълго от вратата на затвора. Сейдри познаваше всички слабителни средства и беше избрала най-силното.

Затворът беше мрачна, дълбока дупка с падаща врата и се намираше зад господарската къща. Сейдри бе посямля да слезе долу един-единствен път, когато беше малко момиченце – страховито преживяване, което никога нямаше да забрави. В дупката беше задушно, толкова задушно, че тя не можеше да диша и беше тъмно като в рог. В мрака се стрелкаха плъхове, босите ѝ стъпала затънаха в калта. Братята ѝ я подтикваха да слезе в подземие, за да види какво има там. Сейдри реши да изпита смелостта си, без много да се замисли какво я очаква в мрака. Ала когато се озова в дупката, толкова черна и тясна, бе връхлетяна от див ужас. Обливаха я студени и горещи вълни, завладя я сковаващ страх.

– Ще затворим вратата, за да знаеш какво изпитват затворниците – извика ѝ отгоре Моркар.

– Не! – изпищя Сейдри, но вече беше твърде късно. Вратата падна с трясък и тя остана сама в непрогледния мрак.

После стана нещо странно. Тя задиша тежко, започна да хърка, дробовите ѝ се пръскаха, задушаваше се. Стените идваха все по-близо и заплашваха да я смачкат под тежестта си.

Сейдри изпищя. Пищеше пронизително, ровеше с нокти в замазаните с глина стени и умоляваше да я пуснат. Мислеше, че ще умре, че е погребана жива...

Едуин веднага отвори вратата, скочи при нея и я взе в прегръдката си. Сейдри трепереше с цялото си тяло, пшкаше и се мъчеше да си поеме въздух, хълцаше несдържано. Когато отново се озова вън, под ярката слънчева светлина, тя се засрами от смъртния си страх. И изведнъж

осъзна защо никога не беше влизала с братята си в пещерите, които те обичаха да изследват. След този ден вече не смееше да влезе в тясно и тъмно помещение.

Каква подигравка. Моркар, вторият син на граф Елфгар, гниеше в затвора на бащиния си дом. Но това няма да трае дълго, каза си решително Сейдри.

Постът до вратата, едър тип с широки рамене и грубо лице, я изглежда подозрително. Сейдри остави таблата пред него и му подаде стомничката.

– Няма да пия от магьосническите ви отвари – изръмжа враждебно той.

– Както желаете – отвърна кратко Сейдри, вдигна таблата и се обърна да си върви.

– Сложила ли си отрова в бирата? – попита подире ѝ той.

– Ти да не ме мислиш за глупачка? Последния път имах дяволски късмет, че лорд Ролф не ме наказва. Никога не бих се осмелила да повторя. Виж, ще си хапна от хляба и сиренето, ако това ще те успокои.

– Я да те видя – подкани я той.

Сейдри си отчупи залък хляб и съвсем малко парченце от сиренето и спокойно ги мушна в устата си. Знаеше, че хапчица от сиренето няма да ѝ навреди. Постът я наблюдаваше внимателно, но очевидно се успокои и изяде останалото с голям апетит.

Сейдри го прокле наум. Закъсняваше. Скоро новобрачните щяха да влязат тържествено в параклиса и отсъствието и щеше да събуди подозрения. Тя грабна таблата, прибра полите си и ускори крачка. За да почете празничния ден, беше избрала черна одежда, защото за нея беше ден на траур.

Селяните и норманите вече се бяха подредили по продължение на пътя от господарския дом до параклиса, малка каменна постройка в края на селото. Мястото на Сейдри беше доста напред, редом с Ателстън. Изпитателният му поглед ѝ беше неприятен, тя сведе глава и сърцето ѝ на тежа от болка. Хората наоколо пускаха шеги и избухваха във весел смях, всички се радваха на предстоящото празненство. Въздухът ухаеше на пресен хляб, печено месо и сладкиши. Небето беше блестящо синьо, слънцето грееше. Децата викаха и пискаха от удоволствие, кучетата лаеа възбудено. Сейдри подръпна неспокойно колана си.

– Идват – извика някой и сред множеството се надигна ликуване.

Алис седеше грациозно на гърба на благородната бяла кобила, ес-кортирана от Гай и Белтен. Носеше великолепна сватбена премяна,

снежнобяла, цялата обшита с перли. Тя започна да шие роклята с помощта на слугините си още в деня след пристигането на норманина и сега беше много горда от постигнатото. Тънък воал, поръбен със златни конци, се спускаше над лицето ѝ, но не беше в състояние да скрие тържествуващата усмивка. Гъстата тъмна коса беше навита на букли и падаше свободно до талията. Господарката на Елфгар беше прекрасна булка. Чиста и непорочна, готова да посрещне жениха си. Сейдри с мъка потисна гаденето си.

Ала когато видя Ролф, престана да диша.

Норманинът беше възседнал могъщия си боен кон и двамата образуваха едно цяло. Конят беше богато украсен, гърбът му беше покрит с плат в царскосиньо, извезано със злато. Гривата и опашката бяха срсани и увити със сини и златни панделки, сбруята и юздите също бяха украсени, дори стрemenата блестяха в златно и синьо. Животното потропваше неспокойно, тъй като господарят го принуждаваше да върви съвсем бавно.

Туниката на Ролф беше от най-fino царско синьо кадифе и блестяше на слънцето. В това облекло рицарят приличаше на древен бог. Селяните поздравиха господаря си с плахо уважение и безкрайно учудване. Този мъж беше неземно красив. Червена наметка, подплатена със златна коприна, се спускаше на богати дипли от раменете му. Лявата ръка почиваше върху дръжката на меча, украсена с рубини, сапфири и топази; на безименния пръст блестяше огромен пръстен с печат, заобиколен с черни перли. Панталонът беше тъмночервен, чорапите сини. Златните шпори на ботушите искряха под слънчевите лъчи.

Той седеше изправен, без да се усмихва. Сейдри не можеше да откъсне поглед от неземното видение. Мразеше го за всичко, което беше причинил на нея и братята ѝ; мразеше го, защото се женеше за сестра ѝ и в същото време преследваше с похотта си нея, Сейдри, но най-много го мразеше за тази божествена красота. В гърлото ѝ се надигна жлъч. Когато мина бавно покрай нея, той я погледна пронизващо. Тя можеше само да се надява, че е разгълкувал правилно омарата в очите ѝ.

Защо сърцето ѝ биеше така мъчително, защо я пронизваше непоносима болка? Венчавката се извърши пред параклиса, за да я видят всички, и не трая дълго. Церемонията свърши за няколко минути. Хванати за ръце, младоженците се обърнаха към ликуващото множество. От всички страни им хвърляха цветя и пъстри панделки. Грамадният златнорус младоженец редом с крехката тъмна булка... Вече бяха мъж и жена, господар и господарка на Елфгар.

23

Постът отново се присви от болка и хукна към храстите.

Сейдри, която беше напуснала незабелязано шумния празник, стоеше зад близкото дърво и чакаше напрегнато. В горичката зад нея беше вързана кафявата кобила. Когато постът се скри в храстите, младата жена се промъкна безшумно към падащата врата.

В сватбата участваше цялото село и наоколо не се виждаше жива душа. Сейдри дръпна бързо железното резе и с мъка отмести тежката каменна плоча.

– Моркар! Моркар!

Тя се вгледа напрегнато в мрака и видя брат си, свит в един ъгъл.

– Ти ли си, Сейдри?

Тя хвърли въжената стълбичка.

– Побързай! Трябва да се измъкнеш оттук!

Моркар беше прекарал само два дни в мрачната дупка и все още имаше достатъчно сили. Изкатери се сръчно по люлеещата се стълбичка, но когато излезе под ярката слънчева светлина, извика от болка.

– Нищо не виждам!

Сейдри бутна каменната плоча на мястото ѝ и сложи резето. После хвана брат си за ръка и го потегли към горичката.

– Ще ти мине – прошепна утешително тя. Едва когато затича, усети, че Моркар куцаше. Кракът му беше превързан.

Двамата навлязоха в горичката и спряха. Очите на Моркар привикваха бавно към светлината. Той се обърна към сестра си и я прегърна с безкрайна нежност.

– Бог да те благослови – прошепна трогнато той.

– Как е кракът ти?

– Зараства. Норманинът изпрати една слугиня да почисти раната и да ме превърже – отговори бързо той и отвърза кобилата.

Не само бедрото, ръката му също беше грижливо превързана, установи учудено Сейдри. Моркар се метна на гърба на коня.

– Бог да те благослови – извика Сейдри.

– Теб също, сестричке – засмя се мъжът и сините му очи засвяткаха. Беше бледен, но си бе останал предишният Моркар, горд, красив и дързък. – Ще се върна – обеща той.

После обърна коня и препусна в галоп към края на гората. Сейдри

го проследи, докато се скри от погледа ѝ, и се отпусна трепереща в тревата. И изведнъж избухна в сърцераздирателен плач.

Ролф не се усмихваше.

Седеше до съпругата си под голямото орехово дърво и наблюдаваше норманите и селяните, които ядяха и пиеха, смееха се и танцуваха. Той не ядеше, нито пиеше. Главоболието му не беше отслабнало, все още му се гадеше. Възприемаше веселата бъркотия наоколо като в мъгла, всичко му се струваше някак си недействително. Вече беше женен мъж.

Лицето на Алис беше порозовяло от вълнение, тя огризваше внимателно едно кокалче. Когато усети погледа му, тя вдигна глава. Очите ѝ бяха големи, блестящи, пълни със страх. Усмихна му се, но Ролф не отговори на усмивката ѝ. Даже се извърна настрана. Изведнъж закопня да възседне жребца си и да полети като вихър през гората. Бързата езда щеше да му се отрази много добре. На всяка цена трябваше да си възвърне поне част от старата жизненост. Беше смъртно уморен, като че цяла нощ не беше затворил очи. Никога не беше преживявал такъв тежък махмурлук.

– Не сте ли гладен, милорд? – попита го за трети път Алис.

– Не.

– Нима празничният обяд не е според желанията ви?

– Всичко е както трябва – отговори мрачно той и отново си пожела жена му да не беше толкова загрижена за него. Усилията ѝ да водят нищо значещи разговори го изнервяха. Изобщо не беше в настроение за това.

– Желаете ли малко вино? – попита тя и вдигна стомната.

Ролф махна с ръка.

– Не, Алис, моля те. Боли ме глава и съм уморен. Яжте и пийте и ме оставете на мира.

Алис остави стомната, старайки се да не показва недоволството си.

Ролф скръсти ръце и се загледа с невиждащи очи към множеството гости, които се веселяха от сърце. Изражението му издаваше досада.

Празникът се проточи безкрайно дълго, но най-после свърши.

Ролф се разхождаше нервно по коридора и чакаше да го повикат в спалнята, където подготвяха булката за нощта. Никога през живота си не беше усещал такава умора, всяка костичка го болеше. Слава богу, че

поне главоболието беше изчезнало. Копнееше да се изтегне в удобното си легло и да заспи дълбоко. Но нямаше право да го стори. Това беше сватбената му нощ. Нямаше представа как ще се справи с изпълнението на съпругеските си задължения. Не само че беше прекалено уморен и безсилен да преспи със съпругата си, но и изпитваше ужас от предстоящия акт.

Алис трепереше. Най-после съкровено желание на сърцето ѝ се осъществи. Тя беше съпруга на норманина. Облякоха я в скъпоценна нощница от тънки дантели, разресаха косата ѝ и я настаняха в леглото. Облегната на възглавниците, тя чакаше. Сега щеше да плати цената за онова, което беше сторила – и това я изпълваше с ужас.

Тя си припомни силното мускуесто тяло на норманина и се разтрепери още по-силно. Колко отблъскващо! Загиналият ѝ годеник поне беше красив, строен и гъвкав. От него не се страхуваше. А и той нямаше тромавите маниери на проклетия норманин! Божичко, само да можеше да затвори очи и да избее предстоящото мъчение като насън. Нямаше право да вика, нито да се съпротивлява. Трябваше да го изтърпи. Щом Сейдри харесваше прегръдките на този тромав грубиян, значи и тя трябваше да бъде смела. Щеше да го изтърпи и да му покаже, че е изпитала удоволствие. Алис се сгърчи от уплаха. Норманинът влезе, без да почука.

Алис се зави до брадичката и го погледна очаквателно. Както обикновено, и в деня на сватбата им той се държа неучтиво и през цялото време беше навъсен. И сега беше същият. Без да я удостои с поглед, той отиде до раклата и започна да се съблича. Как не се засрами от присъствието ѝ! Тя хвърли бърз поглед към тялото му, отбеляза широкия гръден кош, жилестите крака и отвратено сведе очи. Нямаше да го гледа, ако той не я принудеше.

Алис усети как тежестта на мъжа ѝ разклати леглото и спря да диша. Ролф се изтегна по гръб и простена. Алис чакаше. На челото ѝ избиха ситни капчици пот. Той не я докосна. Скоро настана пълна тишина. Алис вдигна недоверчиво глава.

Мъжът ѝ лежеше по гръб, притиснал очите си с ръка, и спеше.

Алис зяпна смаяно.

Първото чувство – облекчение – бързо се изпари и отстъпи място на слисване, заместено от разочарование. Той не я желаеше! В гърдите ѝ се надигна гняв. Той пронизваше сестра ѝ с пламтящи погледи,

забиваше огромното си копие в нея, а изобщо не даряваше с внимание законната си съпруга! Тя бе венчана за него пред бога! Ала преди да е преспал с нея, двамата не бяха истински женени, нито пред бога, нито пред света. Алис закипя от гняв.

Ролф се събуди бавно, като от дълбок припадък. Постепенно усети топлината до бедрото си. Ръката му попипа мястото и докосна меката плът на жена му.

Първата мисъл беше като светкавица – Сейдри! Тя беше тук, в леглото му, и го чакаше. Ала съзнанието му скоро се проясни и разочарованието се впи болезнено в стомаха му.

Това не беше Сейдри.

Трябваше само да вдигне глава, за да види законната си съпруга. Лейди Алис.

Ролф се събуди окончателно. Както често се случваше сутрин, членът му беше готов за любов, корав и пулсиращ. Той помнеше отлично, че през сватбената нощ не беше консумирал брака си. Ала когато осъзна кой лежи до него, кръвта му изстина и членът му омекна. По дяволите, трябваше веднага да преспи с жена си, преди желанието му да се е изпарило окончателно.

Ако до мен беше Сейдри, сигурно щях да се нахвърля върху нея като дивак, помисли си мрачно той и посегна към съпругата си.

Алис изпъшка уплашено, когато Ролф я дръпна към себе си и легна отгоре ѝ. Той разтвори бедрата ѝ с коляно и вдигна нощницата ѝ. При това мислеше за другата – за вещицата с медноцветни коси, която го преследваше ден и нощ. Възбудата му нарасна.

Алис въздъхна дълбоко, а когато членът му се потърка в сухата ѝ плът, неволно изохка и се скова.

В този миг прозвуча сигнал на фанфари. Тревога!

Легнал върху Алис, готов да я вземе, Ролф се стресна и скочи. Веднага забрави какво трябваше да стори, забрави самото съществуване на Алис. Хвърли се към раклата и грабна мечата си. Прозвуча нов сигнал.

Ролф напъха краката си в панталона и нахлузи вълнената риза. По стълбата изтрополиха тежки стъпки.

Ролф приседна на леглото и обу ботушите си. На вратата се почука.

– Влез – изрева Ролф, за да надвика третия сигнал на стражата.

– Милорд – изхърка задавено Гай, без да смее да престъпи прага. – Много съжалявам...

– Какво е станало? – прекъсна го гневно Ролф.

– Саксонецът е избягал.

Ролф замръзна на мястото си.

– Моркар е избягал – повтори Гай. – Няма го в затвора!

24

– Как допуснахте това да се случи? – изгърмя Ролф.

– Открихме го едва сега, защото един от робите отиде да му занесе хляб и вода. Луи отмести каменната плоча, за да му подаде яденето, но пленникът беше изчезнал.

Ролф беше вече на вратата.

– Милорд! – извика подире му Алис и стисна завивката с треперещи ръце.

Ролф спря за миг, но не се обърна.

– Не сега, милейди.

– Надявам се, знаете кой е извършил това отвратително дело – извика триумфално Алис – Само сестра ми е могла да го освободи!

Ролф я погледна презрително през рамо и излезе в коридора. Запъти се с големи крачки към залата, следван от Гай.

– Разпределете войниците на групи и ги изпратете да претърсят околността – заповяда той. – Кога е застъпил на пост Луи?

– В полунощ.

– Там ли е бил пленникът?

– Той не знае – отговори сподадено Гай.

– През деня на пост пред затвора беше Жан, нали?

– Да. И двамата ви очакват – съобщи Гай, когато влязоха в залата. – Ето ги. – Постовете чакаха чинно край вратата.

– Кой последен видя затворника? – попита рязко Ролф.

Жан излезе напред.

– Аз, милорд.

– Кога?

– Вчера, когато поех стражата.

– Увери ли се, че пленникът е на мястото си, когато предаде поста на другаря си?

Жан сведе глава.

– Беше късно и си помислих, че спи.

– А ти? – попита все така остро Ролф, обърнат към Луи. – Убеди ли се, че пленникът е в дупката?

– Не, милорд – отговори младият Луи, изправен като свещ пред господаря си. – И аз си помислих, че спи. Но...

– Какво?

– Сигурен съм, че не е избягал, докато аз бях на пост. Не съм затворил очи нито за миг, не съм напускал поста си, заклевам се. И ако съм дал лъжливи показания, нека бог ме порази със светкавицата си.

Ролф кимна кратко и се обърна към Жан, който се беше изчервил като рак.

– Ти какво ще кажеш?

– Вината е моя – изхърка пресипнало момъкът. – Бях болен, милорд. Изведнъж ме заболя корем, червата ми сякаш се заплетоха и трябваше да отида в храстите. Не можех да се удържам.

Лицето на Ролф помрачня, но той се овладя. Само очите му засвяткаха опасно.

– Кога се разболя?

– Малко след като се нахраних, милорд, по време на сватбеното празненство.

– Вземи му меча – заповяда Ролф на своя довереник Гай и отново се обърна към Жан. – Засега си уволнен от служба. Ще чакаш, докато взема окончателно решение.

Гай впери поглед в господаря си.

– Мислите ли, че...

– Почти съм сигурен, че е бил отровен. Има ли и други случаи на това внезапно заболяване?

– Не.

Изведнъж Жан вдигна глава.

– Милорд!

– Какво има още?

– Тя ми донесе яденето.

В залата се възцари потискаща тишина.

– Коя е тя? – попита Ролф, макар да знаеше отговора.

– Вещицата... сестрата на господарката... Сейдри.

За миг Ролф спря да диша, застина неподвижен. После пулсът му се ускори. Лицето му остана безизразно, като вкаменено.

– Появата ѝ не събуди ли недоверието ти – след като знаеш, че в Кесоп тя даде отрова на Гай?

– Разбира се, че проявих недоверие. Но тя хапна от всичко по-малко, милорд, за доказателство, че яденето не е отровно. Като си помисля, сещам се, че си взе съвсем малки парченца.

Ролф усети пронизваща болка в слепоочията. Гневът заплашваше да го надвие. Тя е знаела много добре какво прави, знаела е какви последиствия ще има тази безумна постъпка и въпреки това е освободила

бунтовника.

Сейдри беше извършила предателство. Болката, която лумна в гърдите му, беше непоносима.

– Знаех си – изграчи Алис, която беше влязла безшумно и стоеше зад мъжете. – Преди две нощи Сейдри ме помоли да ѝ помогна да организира бягството на Моркар. Казах ѝ, че е полудяла.

Ролф, който беше готов да я прекъсне и отпрати, изведнъж наостри уши.

– Защо не ми съобщихте веднага?

– Защото вие спяхте дълбоко, господарю, под въздействието на виното – отговори с лека злоба тя. Очите ѝ искряха. – Заповядах на Гай да я хвърли в дупката, но той не ме послуша.

Ролф хвърли бърз поглед към доверения си рицар. Гай пристъпваше смутено от крак на крак.

– Лейди Алис ни повика в покоите ви, защото сметна, че Сейдри ви е отровила, милорд. Затова я обвини в предателство. Аз установих, че сте пили прекалено много и сметнах, че не е нужно да затварям момичето. Ако съм направил грешка, ще приема всяко наказание, което сметнете за необходимо да ми наложите.

– Правилно си постъпил. – Ролф вдигна ръка и пое дълбоко въздух. – Няма смисъл да търсим Моркар. Сигурно отдавна е стигнал при брат си.

Гай кимна.

– Потърсете Сейдри – заповяда кратко Ролф. – Вържете я в обора и я охранявайте.

– Да, милорд.

Ролф се обърна и пристъпи към голямата сватбена маса. Дълго стоя неподвижен, после изведнъж вдигна ръка. Юмрукът му се стовари с огромна сила и разтроши дебелото дърво с оглушителен шум.

Сейдри премести тежестта си и се опита да намери по-удобно местенце на глинения под. Китките ѝ бяха вързани на гърба и дългото въже беше праметнато през една от гредите на тавана. На десет стъпки от нея седеше пазачът ѝ и наблюдаваше минаващите. А днес покрай обора непрекъснато минаваха хора.

Сейдри скоро престана да извърща засрамено лице, когато селяните я зяпаха с отворена уста. Вече половин ден клечеше на земята и беше свикнала с любопитните погледи. Всички жители на селото бяха

пожелали да се уверят лично в арестуването ѝ и шепнешком си съобщаваха, че става въпрос за измяна.

Не само селяните, Алис също бе дошла да я види. С енергични къси стъпки, с високо вдигната глава и очи, искрящи от задоволство. Сейдри също изпъна рамене и се напрегна, докато въжетата се връзаха в плътта ѝ. Опасяваше се от най-лошото.

– Сега ще си платиш за всичко, вещице! – изфуча Алис. – Скъпо ще си платиш!

Подигравката ѝ опъна до скъсване и без това обтегнатите нерви на Сейдри, но сестра ѝ не остана дълго и пленницата успя да се овладее. Треперейки с цялото си тяло, тя се опита да преглътне напирашите сълзи.

Собствената ѝ сестра я мразеше и се радваше на сполетялото я нещастие. Да, сега щеше да си плати за стореното. Сейдри знаеше какво я очаква, защото норманинът я бе предупредил.

Света Дево, майко божия, как ли щеше да я накаже?

Сейдри никога не беше изпитвала такъв страх.

Когато на сутринта видя Гай, тя разбра, че е дошъл да я арестува. Нямахме смисъл да бяга – пък и къде би могла да отиде? Тя го изчака край селския кладенец с упорито вирната брадичка. Очакваше, че той ще я отведе при норманина. Зад фасадата от хладнокръвие и надменност се криеше дива паника. Сърцето ѝ пърхаше като пленена птичка. Но тя нямаше да покаже страха си пред норманина. Странно, но Гай не я отведе при него, а в обора, където я връзаха за гредата. Там прекара цялата сутрин и почти целия следобед. Не ѝ дадоха дори хапка хляб и глътка вода. Оставиха я на студения под без одеяло. Може би така беше по-добре, защото ѝ без това ѝ се гадеше. Преди час най-после ѝ донесоха чаша вода, за да навлажни пресъхналото си гърло, и я изведоха навън да се облекчи.

Кога щеше да дойде Ролф?

Страхът отново стегна гърдите ѝ в железни клещи. В гърлото ѝ беше заседнала буца и тя не можеше да я преглътне. Колкото повече време минаваше, толкова по-страшно ѝ ставаше. Гневът му щеше да бъде грозен. Дано само дойде по-скоро, за да преживее решаващия сблъсък! Чакането бе най-страшното мъчение. На челото ѝ изби пот, горещи капчици се плъзнаха към гърдите ѝ, ризата залепна за тялото ѝ. Ролф нарочно я оставяше да се топи от неизвестност, за да увеличи страха ѝ. И постигна целта си.

Когато падна нощ, страхът я замъчи още по-силно.

Дали щяха да я обесят?

Сейдри безмълвно помоли небето за милост.

Не можеше да се обърне към пазача си, макар че отчаяно желаше да го попита каква съдба ѝ е отредена. Предателските мисли преценяваха различните възможности...

Ако започне да умолява норманина, ако се хвърли разплакана в краката му, той може би ще се смили и ще я пощади. Тя видя пред себе си вкамененото му лице, безмилостно и студено, видя и себе си: как се вкопчва в туниката му, хленчи за милост и осъзнава, че този път няма да има пощада. Сейдри затърси отчаяно друго решение.

Дали да пусне в ход женските си оръжия? Не! Никога! Не можеше нито да плаче, нито да проси, камо ли пък да го прелъсти. Не, нямаше да моли за милост. Щеше да приеме спокойно присъдата даже ако я чакаше смърт.

Той щеше да я изпрати на бесилката.

Тя беше извършила предателство и животът ѝ не струваше и пукната пара.

Сейдри не можа да заспи. Не можа дори да заплаче. Сви се на студения под и застина неподвижна. Въображението ѝ рисуваше страшни картини. Непрекъснато се виждаше да виси на въжето.

25

Кръвясалите очи на Ролф се взираха в празното пространство. Той седеше сам в залата. Снощи изпрати хората си да си легнат и остана на масата. Прекара там цялата нощ. По някое време заспа и бе спокоен от кошмарни сънища. Видя пищащата Сейдри... голият ѝ гръб беше нашарен от камшика... един войник замахна и камшикът изплющя заплашително. Кожата на гърба ѝ се разкъса. Пръсна кръв и Ролф извика задавено: „Престанете!“ Ала кървавото мъчение не спря. Той отново отвори уста и извика с все сила. Викаше отново и отново – но от гърлото му не излизаше нито звук. Изведнъж се събуди, изпотен и треперещ, и се видя да седи на дългата маса, скрил глава в ръцете си. Така бе прекарал цялата нощ.

Не можеше да го направи.

Но трябваше, трябваше.

Ролф разтърка лицето и очите си. Той беше върховният господар в Елфгар. Думата му беше закон. Воините бяха под негова команда, той владееше победените области. Наказанието за престъпването на закона за държавна измяна не беше празна заплаха. Той управляваше с железен юмрук и не знаеше милост. Предателите се наказваха с бичуване, когато ставаше въпрос за жени или подрастващи; възрастните мъже увисваха на бесилката. В разбунтуваните области се налагаха по-тежки наказания, същото важеше за времена на въстания и размирици. Той бе заповядал да изгорят село Кесоп, тъй като селяните бяха дали подслон на дузина саксонски стрелци. Такава беше политиката на Завоевателя. Тя беше закон за поданиците му и не познаваше изключения. В противен случай скоро щяха да се възцарят анархия и хаос.

Не можеше да го направи.

– Милорд?

Ролф не беше чул Гай да влиза. Даде му знак да седне.

– Не мога да го направя.

Гай, отдавнашен довереник и верен спътник, познаваше най-добре чувствата на господаря си.

– Тя ви омагьоса още от първия миг, милорд.

– Прав си...

– Чуйте ме, милорд – продължи настойчиво Гай. – Всички в селото знаят какво е направила.

– Това ми е ясно.

– И чакат да видят какво ще сторите.

Ролф изкриви уста.

– Трябва да я накажете.

– Ако ми бе жена – изръмжа гневно норманинът, – щях да я затворя в някоя стая и да хвърля ключа и никой нямаше да ме обвини.

– Но тя не ви е жена – възрази меко Гай.

Ролф се изсмя сухо при мисълта за съпругата, която го чакаше горе в покоите му. Не беше влизал там от сутринта, когато му съобщиха за предателството.

– Повярвай – промърмори мрачно той, – аз знам много добре коя ми е жена и коя не. – Той се надигна тромаво. – Доведи я в двора точно на обед.

Гай също стана.

– Да, милорд. – В очите му се четеше плах въпрос.

– Ще я накажа – обеща глухо Ролф.

Сейдри знаеше. Селяните оживено си шепнеха новината. Затворницата трябваше да бъде отведена по обед в двора на замъка, за да бъде наказана от господаря на Елфгар. Сейдри се чувстваше безпомощна и жалка. Слуховете и предположенията бяха безброй. Дали щяха да я бичуват или направо да я окачат на бесилката? А може би господарят, който бе хвърлил око на вещицата, нямаше да ѝ наложи такова строго наказание, а щеше да я хвърли за няколко дни в подземие? Но, каквото и да беше, за жителите на Елфгар ставащото беше безкрайно интересно и вълнуващо. Първият случай, в който новият господар трябваше да докаже властта си. А и ставаше въпрос за най-тежкото престъпление, което можеше да извърши един поданик – държавна измяна. Всички бяха възбудени до крайност и плахо се питаха какво наказание ще наложи норманинът.

Сейдри трепереше с цялото си тяло и се опитваше да се пребори с напирещите сълзи. Изпитваше смъртен страх. Твърде често беше предизвиквала норманина, отново и отново поставяше на изпитание търпението му.

Щеше да свърши на бесилката. Тя произнесе безмълвна молитва. Помоли се на Исус Христос и на всички светци. Помоли се и на старите езически богове, които никога не беше призовавала. Призова ги да ѝ дадат сила да понесе съдбата си с достойнство, да понесе страданието и да

умре като мъченица, а не като страхливка. Опасяваше се, че в последния момент ще загуби самообладание, ще се хвърли с плач в краката му и ще умолява за милост.

Имаше още много време до обед, но часовете минаваха безмилостно бързо. Сейдри наблюдаваше пътя на слънцето, което бавно, но равномерно се приближаваше към най-високата си точка. Нечия сянка падна върху сламата в краката ѝ; Сейдри вдигна стресната глава. Никой досега не се беше осмелявал да дойде толкова близо до нея. На прага стоеше Алис. Усмивката ѝ беше зла.

– Той е бесен от гняв, Сейдри. Ти помогна на ценния пленник да избяга. Той няма да пощади предателката.

Сейдри затвори очи. За бога, защо трябваше да изтърпи и това?

Алис клекна пред нея.

– Ти ще умреш, Сейдри.

Младата жена отвори очи и срещна погледа на сестра си.

– Ще понеса онова, което ми е писано.

Алис избухна в смях.

– Като че имаш възможност за избор!

За нейно облекчение Алис стана и се отдалечи. Когато сестра ѝ си отиде, Сейдри се сви на кълбо и се опита да преглътне заседналата в гърлото ѝ буца. После изпъшка и се облегна на дървената стена. Значи беше истина: тя щеше да умре. Дълбоко в нея досега бе мъждукала искрица надежда, че Ролф ще пощади живота ѝ.

А после се случи нещо, което граничеше с чудо.

Тя усети как изпълненото ѝ със страх сърце се успокои и започна да бие по-бавно. Сковаващият страх, който гризеше вътрешностите ѝ, се уталожил. Светът наоколо стана по-тих – тя възприемаше всичко приглушено: блеенето на овцете, смеховете на селяните, скърцането и трополенето на запрегнатата с волове каруца, която мина по улицата. Сейдри престана да трепери. Тялото ѝ натече и се отпусна; беше напълно спокойна, сякаш бе взела лекарство, което упояваше и забавяше всичките ѝ сетива. Изпълни я чувство, което много приличаше на веселост, на безгрижие. Слънцето вече не я пареше, а стопляше нежно изстиналото ѝ тяло. Глиненият под не беше корав и влажен, а меки приятно хладен. Цвъркането на птичките по дърветата звучеше по-мелодично, лаят на кучетата утихна. Само зрението ѝ сякаш се бе подобрило, тя виждаше цветовете по-ясни, контурите по-остри. Престана да мисли за ужаса, който я очакваше. Страшните картини изчезнаха от въображението ѝ. Тя се намести по-удобно до стената, задиша спокойно и равномерно и

зачака да я отведат. В душата ѝ се възцари мир.

Точно на обед Ролф излезе от господарската къща. Не се изненада, когато откри, че всички селяни са събрани в двора на замъка. Не беше и очаквал друго, тъй като лично беше изпратил Луи и Белтен да ги доведат от полето. Цял Елфгар трябваше да види как новият господар налага наказание на предателката.

Устата му беше опъната. Очите му изглеждаха празни и без блясък. Лицето му беше безизразно. Стоеше като изсечен от камък на широкото стълбище и се опитваше да се освободи от всички излишни емоции, акт на волята, която беше упражнявал с години и владееше до съвършенство. Каквото трябваше да стане, щеше да стане. Не можеше да влияе само върху лудото биене на сърцето си, но владееше напълно тялото и душата си.

Лейди Алис стоеше до него с високо вдигната глава, ръката ѝ почиваше върху лакътя му.

Селяните зашепнаха оживено, някой извика:

– Ето ги, идват!

Стомахът на Ролф се преобърна. Той стисна здраво зъби и погледна към Сейдри, която току що бе влязла в двора, водена от Гай. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба, роклята ѝ беше мръсна и цялата в сламки. Разпиляната коса висеше по гърба и гърдите ѝ. Тя вървеше с високо вдигната глава и опънати рамене. Когато приближи, Ролф видя ясно израза на лицето ѝ, което излъчваше увереност и достойнство. Сърцето му се сви от болка.

Тя го погледна право в лицето. Ролф видя спокойствието и самообладанието в тъмносините очи. Сърцето заплашваше да изскочи от гърдите му, по слепоочието му потече струйка пот. Гай отведе Сейдри пред стълбището.

Ролф я погледна в очите, прочете в тях гордост и овладяност пред лицето на ужаса, но не откри страх, само равнодушие. Тази жена беше по-смела от много мъже. Тя нямаше да се унижава пред него, да плаче и да моли за милост; нямаше да покаже слабост.

– Сейдри – започна с глух глас той.

Тя се усмихна почти весело и той най-после видя следите от засъхнали сълзи.

– Готова съм – отвърна просто тя.

Така му се искаше да я грабне в прегръдката си, да я защити!

– Ти извърши предателство – продължи с овладян глас той. – Наказанието ти е десет удара с камшик.

Ресниците ѝ затрепкаха. Десет удара! Алис я бе излъгала! Нямахше да я обесят, нямахше да умре! Велики боже, щеше да остане жива!

Ролф се стъписа. Изумлението и облекчението ѝ му показаха, че тя бе очаквала смъртна присъда и се бе подготвила за смъртта. През множеството мина въздишка на облекчение. Застаналата до него Алис нададе остър вик, но той не ѝ обърна внимание. Ролф се учуди с какво самообладание Сейдри беше очаквала смъртта. Учуди се още повече, когато разбра, че тя беше очаквала смъртна присъда, че го считаше способен на такава жестокост. В гърлото му се надигна горчив смях и едновременно с това му се дося да се разплаче заради онова, което я очакваше. Ролф дьо Варен не беше пролял нито сълза през целия си досегашен живот!

– Десет удара с камшик – повтори дрезгаво той. Всеки, имал нещастieto да опита камшика, знаеше, че десет удара бяха твърде жестоко наказание за нежната женска кожа. Струваше му свръхчовешка сила и самообладание да не обърне гръб на осъдената и да се скрие.

Нямаше право да показва слабост. Трябваше да остане на мястото си и да гледа. Махна с ръка в посока към Гай, който знаеше какво да прави.

Сейдри бе отведена до кола за мъчения и завързана за него с гръб към множеството. Гай разголи гърба ѝ до талията. Кожата ѝ блещукаше златна под палещото слънце. Ролф спря да диша.

– Луи! – изрева той. Младият мъж вдигна камшика и се обърна към господаря си.

– *Ne rompre pas la peau* – заповяда рязко Ролф. „Не наранявай кожата ѝ!“

Луи пребледня.

Ролф усети как от всичките му пори избликна пот. Погледът му беше втренчен в опънатия гръб на осъдената. Тя беше напълно неподвижна.

– Започвай – нареди дрезгаво той.

Камшикът изсвистя във въздуха и плесна върху гърба на Сейдри. Тя потрепери, но от устните ѝ не излезе нито звук. Появи се широка червена ивица, но кожата не се разкъса. Ролф стисна юмруци. Алис издаде звук, който много приличаше на кискане. Ролф я погледна унищожително и като видя злата ѝ усмивка, не можа да се въздържи.

– Запазете тази отвратителна злоба за себе си! – изръмжа той.

При следващия удар Сейдри се сгърчи, а Ролф потрепери той,

който никога не беше изпитвал страх от физическата болка. Камшикът изплющя отново, ударите идваха бързо един след друг. Едва на шестия удар Сейдри изплака задавено. Ролф неволно направи крачка напред. Дойдоха седмият и осмият удар и сред червените, подути ивици, нашарили гърба ѝ, се появи струйка кръв. Сейдри изпъшка и дръпна въжетата, с които бяха стегнати китките ѝ. Ролф стискаше юмруци с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха, а ноктите се впиха болезнено в дланите. Не можеше да откъсне очи от гърба на Сейдри. Чуваше гърлените звуци на съпругата си, която очевидно се наслаждаваше на мъчението на сестра си. Изплющя и последният удар. Сейдри изохка едва чуто и се отпусна безсилно.

Ролф се втурна като вихър към нея. Измъкна светкавично камата си и преряза въжетата още преди Луи да е успял да прибере камшика. Без да обръща внимание на изумено шепнещите селяни, той се наведе над нея. Последните три удара бяха разкъсали нежната кожа. Ролф преглътна мъчителното гадене. Ако беше хапнал нещо тази сутрин, непременно щеше да повърне.

– Сейдри – прошепна дрезгаво той и я хвана през кръста.

– Не ме докосвай – изпъшка тя, но не се опита да се отбранява.

Той я вдигна на ръце, внимавайки да не докосва гърба ѝ.

– Je le regrette¹ – прошепна нежно той.

Тя изплака и се вкопчи в него, скри лице на гърдите му.

1. Je le regrette (фр.) – Съжалявам – Б.пр.

26

Ролф я занесе в къщата и изкачи стълбите на един дъх. Искаше да я отнесе в собствената си стая, но разумът му заповяда да излезе на чардака, където внимателно я положи върху леглото, на което ношуваше Алис, преди да стане негова съпруга.

Алис го следваше по петите.

– Какво правите? – попита остро тя. – Трябва да я хвърлите в подземие! И без това ѝ наложихте твърде меко наказание...

Ролф се обърна с гневно святакащи очи.

– Поведението ви е засрамващо.

Алис застина на мястото си.

– Приберете се в стаята и помислете как трябва да се държи една господарка.

Алис го погледна с разширени от ужас очи.

– Искате да ме затворите, така ли?

– Махнете се оттук! – изгърмя Ролф. – Ще се показвате пред очите ми само когато ви викам!

Алис се обърна рязко и се отдалечи по коридора.

Ролф затвори очи, за да прогони отвратителния образ на жената, която беше гледала с жадно любопитство как сестра ѝ се гърчеше от болка под ударите на камшика. Трепереше от отвращение. Алис очевидно беше изпитала удоволствие да присъства на наказанието на сестра си. Той тръсна глава, отпусна се на колене, вдигна ръката на Сейдри и я помилва нежно. Тя извъртя глава и го погледна с потъмнели от болка очи, в които пламтеше омраза.

– Махнете се от мен! – изсъска тя.

Ролф отпусна безпомощно ръка и се изправи.

– Ще изпратя някой да превърже гърба ти – проговори с мъка той. – Ще останеш на чардака, докато оздравееш. – Искаше да я има близо до себе си, искаше да знае, че се грижат за нея и че тя ще оздравее.

– Какво? – попита подигравателно тя. – Защо не се вслушахте в думите на очарователната си съпруга? Няма ли да ме хвърлите в подземие? Но милостивото ви внимание дойде твърде късно. – Една сълза се отрони от окото ѝ и бавно потече по горещата буза.

Ролф знаеше как се чувстваше тя в този момент и не се разсърди. Проследи падането на сълзата и си пожела да има малко повече смелост

и да я изтрие – той, който никога не се беше оплаквал от липса на смелост. Погледът му се върна на изранения гръб, покрит с подути сини ивици и три кървави резки, където кожата беше разкъсана от камшика. Сигурно щяха да й останат белези.

– Сейдри – повтори съвсем тихо той.

Тя го удостои с презрителен поглед и се извърна към стената.

Ролф не можеше да откъсне очи от нея. Не му оставаше нищо друго, освен да си отиде, макар че всичко в него се противеше да я остави сама в това състояние. Обърна се и закричи бавно към изхода.

Едва когато вратата се затвори след него, Сейдри даде воля на сълзите си.

– Няма нищо, няма нищо – шепнеше утешително старата жена. – Знам, че те боли, но не бива да мърдаш.

Сейдри стисна здраво зъби. Баба й трябваше да измие раните, за да не загнойт. И най-малкото докосване й причиняваше адска болка, гръбът ѝ гореше в огън. Тя затвори очи и по бузите ѝ потекоха сълзи.

– Ти си силна, детето ми – продължи с дълбокия си глас бабата, прастара жена със съвсем бяла коса, обрулено от времето лице и тъмно-сините очи на внучката си. – Раните скоро ще зараснат.

– Няма ли да ми се караш?

– Познавам те, Сейдри. Ти направи само онова, което трябваше.

– Трябва да помагам на братята си, разбираш ли, трябва!

– Тихо, не се вълнувай.

Сейдри скри лице във възглавницата, докато старата жена покри раните с влажни компреси.

– Мразя го – изсъска през стиснатите си зъби тя. – Той няма сърце.

– Така ли? – усмихна се иронично баба ѝ. – Затова ли пререза въжетата и те донесе в къщата пред очите на цял Елфгар и на хората си?

Сейдри се изчерви като рак.

– Сигурно е изпитал уризеня на съвестта, макар че това би ме учудило извънредно много. – Но тя помнеше очите му преди бичуването, помнеше страданието и вълнението, които се четяха в тях. Чу отново дрезгавия му глас, когато произнесе името ѝ... като молба. Но защо, защо?

– Той изпълни дълга си също като теб – каза бабата. – Не очаквах такава бъркотия. Женен е за Алис, а гледа само теб. А сега и това.

– Той е един похотлив козел – изсъска отвратено Сейдри. –

Нахвърля се върху всяка слугиня и селянка, която му хареса. Засега иска мен, но аз съм сестра на съпругата му. Е, поне притежава известна почтеност и не смее да ми досажда.

– Така значи – промърмори замислено баба й. – Значи само похотта го е накарала да бъде толкова мек и нежен с теб. Нали видях как те положи на тази мека постеля.

Сейдри изпуктя презрително. В този момент вратата се отвори и тя знаеше, че е той. Вдигна глава и се постара да вложи в погледа си дълбока омраза.

– Как е тя? – попита Ролф и пристъпи по-близо.

– Скоро ще се оправи. Селската кръв й дава сила.

Сейдри извърна лице, усетила погледа му върху голия си гръб. Бяха съблекли разкъсаната й одежда. Хълбоците й бяха покрити с тънък чаршаф. Беше безпомощно изложена на погледа му.

– Ще останат ли белези? – попита мрачно той.

– Да, но едва забележими, ако редовно я мажа с мехлема. А с времето, кой знае? Мисля, че белезите ще изчезнат почти напълно.

– С времето – повтори беззвучно Ролф.

– В момента не мога да направя нищо повече за нея – заключи старата жена и се надигна с пъшкане.

Ролф хвърли последен поглед към Сейдри и съпроводи старичката до вратата.

– Много ви благодаря – проговори тихо той.

Бабата се усмихна.

– Не ви подобава да ми благодарите, милорд.

Ролф я погледна сериозно.

– Въпреки това много благодаря – повтори и я изведе в коридора.

Алис чу стъпките му.

Тя ходеше напред-назад като затворена котка и не можеше да намери покой. Когато чу енергичните стъпки на господаря си по стълбата, тя спря, вслуша се и се постара да изпише на лицето си покорство.

Беше късно. Вечерята отдавна беше свършила. Той не й нареди да слезе в залата, една слугиня й донесе яденето в стаята. Цял Елфгар знаеше, че господарката е наказана – и то само заради вещицата Сейдри.

Унижението и гневът се надпреварваха в сърцето й, но най-силна беше омразата. Тя мразеше съпруга си и курвата му по-силно от всякога.

Но трябваше да се овладее. Нямахме право да покаже вълнението си. От сутринта след сватбата, когато щеше да упражни съпругеските си права, Ролф не я беше докосвал. А така ѝ се искаше бракът им да е вече консумиран. Тази нощ мъжът ѝ нямаше причини да занемари съпругеските си задължения.

Ролф влезе в покоите си, но не я удостои дори с поглед. Алис беше готова за нощта и стоеше пред огнището. Подуши го като уплашена сърна, за да разбере в какво настроение е. Без да каже дума, норманинът започна да се съблича.

– Изглеждате уморен, повелителю. Позволете да ви помогна. – Тя пристъпи към него.

Ролф кимна безмълвно и я остави да свали туниката му, а после и ризата. Алис се стараше да не се докосва до голата му плът. Когато все пак пипна кожата му, тя потрепери от отвращение, но той не го забеляза.

Той се наведе да изуе ботушите си, но Алис побърза да свърши и това. Той не се възпротиви. След това свали бавно чорапите и панталона. Алис сгъна дрехите му подчертано грижливо, за да не гледа голотата му. Този мъж беше напълно лишен от чувство за срам. Тя си припомни как членът му напираше към утробата ѝ и цялата се скова.

Когато се обърна, Ролф беше вече в леглото. Лежеше по гръб със затворени очи. Алис се приближи предпазливо. Мъжът ѝ изобщо нямаше вид на жадуващ любовник, изглеждаше безкрайно изтощен. Алис се пъкна под завивката, но той не се помръдна. В гърдите ѝ се надигна лошо предчувствие – той искаше да спи! Нямахме намерение да я люби.

От една страна, изпита облекчение, но честолюбието и суетата ѝ не можеха да допуснат подобно нещо. Тя се приближи до него и коляното ѝ се докосна до бедрото му. Той не се помръдна.

Тя не беше похотлива изкусителка като сестра си. Какво да направи, та да привлече вниманието му? И защо той се държеше като добродетелен монах? Алис докосна ръката му.

– Милорд?

Ролф не спеше; ресниците му трепкаха, погледът му бе буден. Устните ѝ трепереха.

– Съжалявам – прошепна тя, – не исках да ви разгневя. Можете ли да ми простите?

– Вече го забравих – изръмжа той. – А сега заспивайте. – И се обърна на другата страна. Алис се уплаши от могъщия му гръб. Така ѝ се искаше да изпълни нареждането му, да се отърве от досадната интимност.

Но не можеше. Трябваше да му стане истинска съпруга.

– Милорд? Мога ли да ви кажа още една дума?

Ролф седна в леглото.

– Какво желаете, Алис? – попита с нескривано нетърпение той.

Гневът ѝ заплашваше да избухне.

– Нямате ли желание да изпълните съпружеските си задължения?

Мъжът я погледна с присвити очи.

– Не, нямам това желание.

Алис примигна стреснато. Не беше очаквала този отговор, не знаеше какво трябва да каже.

– Не искате да консумирате брака ни? – повтори невярващо тя.

– Не искам.

Алис се отдръпна.

– Не разбирам. Аз съм ваша съпруга.

Очите на Ролф изпущаха светкавици. Той отметна завивката, скочи от леглото и отиде до прозореца. Какво му бе сторила?

– Тогава ще ви обясня – отвърна рязко той. – Днешното ви поведение ме отврати. Вече нямам желание да ви докосна. – Хвърли бегъл поглед към мъжествеността си и заключи: – Ни най-малко желание, както виждате.

Лицето на Алис смени цвета си, стана бледо, после почервения. Настъпни дълга пауза, прекъсната от нея.

– Не искате да бъда ваша съпруга, така ли?

– Вие сте моя съпруга – отговори рязко Ролф. – Вече сме венчани.

– Не наистина. Не пред бога.

Ролф я погледна студено.

– Когато съм в по-добро настроение, ще се опитам да наваксам. Но не сега. Не тази нощ.

Алис сложи ръка на гърдите си, опитвайки се да успокои лудото биене на сърцето си. Не можеше да повярва. Един ден, когато беше „в по-добро настроение“, той щеше да консумира брака им. Какво да прави сега? Да излезе пред хората и да изкрещи болката и унижението си? Не, в никакъв случай! Та нали нямаше да може да гледа хората в очите, ако знаеха, че мъжът ѝ не е изпълнил съпружеските си задължения. А и всички знаеха, че той преследва сестра ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Нима не искате синове? Аз ще ви подаря много наследници. Аз съм млада и здрава.

Ролф се изсмя безрадостно.

– Аз имам синове – половин дузина деца, пръснати от Нормандия до Анжу. В Съсекс също имам двама сина. Повярвайте, мадам, имам достатъчно наследници.

– Значи нашият брак ще съществува само на книга? – попита горчиво Алис. Но после ѝ хрумна една идея. Представата, че той ще я люби, ѝ бе отвратителна още от самото начало, но тъй като знаеше, че бракът трябва да бъде консумиран, тя бе готова да изтърпи омразния акт. Но ако никой не узнаеше истината, тя щеше да си живее като негова съпруга, без да търпи досадните му милувки.

– Когато споменът за отвратителното ви поведение по време на днешното наказание избледнее, ще поискам правата си на съпруг – обясни ледено Ролф. – Но това със сигурност няма да стане тази нощ. Ще си запазите девствеността още известно време. Лека нощ, лейди Алис – заключи енергично той и отново си легна.

Божичко, как го мразеше.

И какво щастие, че нямаше да се любят.

Разбира се, тя щеше да се погрижи цял Елфгар да повярва, че бракът е бил консумиран. А това не беше трудна задача.

27

Въпреки изтощението си Ролф не можеше да заспи.

Утре трябваше да отведе Моркар при краля – такива бяха плановете му. Веднага след залавянето на опасния престъпник беше изпратил доверен човек с бърз кон да занесе добрата вест на краля. Ролф се мяташе неспокойно в леглото. Знаеше, че кралят ще побеснее от гняв, когато разбере за бягството на Моркар, и това го плашеше. Уилям непременно щеше да настоява да узнае всички подробности. А той, Ролф, отговорният военачалник, със сигурност щеше да получи наказание.

Това не го тревожеше особено. Сега най-важното беше да защити Сейдри. Той нямаше намерение да разкрие идентичността ѝ пред крал Уилям. Тя беше изтърпяла наказанието си. Щеше да съобщи на краля, че една крепостна е извършила предателство и е получила съответното наказание. Но това беше само половината истина – в нея имаше голяма доза лъжа.

Сейдри не беше просто крепостна, тя беше несъща сестра на Моркар. Тази подробност щеше да бъде особено важна за краля. Ако откриеше, че Ролф е скрил този съществен факт, Уилям щеше да побеснее от гняв. Това си беше чиста измама. Той нямаше право да крие нищо от краля си.

Ролф беше готов да излъже своя крал – за да защити една жена.

Той беше омагьосан в истинския смисъл на думата.

Нямаше право да маме краля си. Той беше най-верният, най-важният военачалник на Уилям, познаваше дълга си, държеше много на честта и верността. Вече десет години му служеше като васал и никога не беше занемарявал задължението си. Съвестта му беше чиста. Като мамеше краля, мамеше и себе си. Как да остане верен на Уилям и в същото време да защити Сейдри?

Но ако разкриеше истинската и идентичност, тя беше заплашена от много по-тежко наказание – а може би и от смърт.

Ролф се намираще в мъчителен конфликт на съвестта. Докъде щеше да стигне, ако продължаваше да я защитава, нея, предателката? Къде бе границата между нейната и неговата държавна измяна?

Съпругата му лежеше до него и спеше дълбоко. Беше усетил облекчението ѝ, когато ѝ заяви, че няма намерение да консумира брака им. Той се чувстваше отвлечен, не само от Алис но и от собственото си

поведение. Само преди месец щеше да изпълни съпружеските си задължения, без да го е грижа дали съпругата му е симпатична, или не. И отново изпита луд гняв към нея, като си припомни злобата и задоволство-то ѝ от болките на Сейдри.

Той се бе закле да не докосва Сейдри и сега отново повтори клетвата си. А щом не можеше да я има, трябваше да обуздае желанието си и да го унищожи. Но как, как? Това беше най-трудната задача в живота му.

По дяволите, тази жена ме е урочасала, каза си за стотен път той. Толкова ли не разбираше, че излага на риск живота си? Не проумяваше ли колко е опасно да се намесва в кралските дела? Ако Уилям заповядаше да я обесят, Ролф не можеше да стори нищо, нищичко, за да спаси красивата ѝ шийка от въжетото. А може би тя усещаше, че има власт над него? Може би се надяваше, че заради нея той ще се отрече от краля си? Дали затова действаше така лекомислено и дръзко? Щом беше решила да извърши предателство, трябваше поне да се погрижи постъпката ѝ да остане в тайна, а не целият свят да е посветен в предателството ѝ!

За първи път в сърцето му пропълзя леден страх. Коремът му се сви, в гърлото му се надигна жлъчка. Никога през живота сине беше поставял под въпрос създадения от бога ред, никога не се беше интересувал от чувствата на жените. Не го беше грижа дали любовниците му страдаха, дали се радваха, дали бяха щастливи, или нещастни. Никога през живота си не беше изпитвал съмнение във верността си към краля. Той беше васал на Уилям. Най-верният му човек. Ако тази част от живота му престанеше да съществува, какво, по дяволите, щеше да остане от него?

Ти си Ролф дьо Варен, напомни си мрачно той, Ролф Безмилостният, граф на Елфгар – ти си най-успешният военачалник на Уилям... Защо, за бога, не можеше да заспи?

По някое време все пак задряма. Първо си помисли, че съпругата му го е събудила с хленченето си. Изведнъж се отърси от съня, взря се напрегнато в мрака. Алис спеше спокойно до него. Тогава чу отново жалния плач, като на уплашено дете. Но веднага разбра, че не плаче детето, а жената, вещицата, която го преследваше и в сънищата му. Скочи от леглото още преди да е помислил какво трябва да стори.

Тя плачеше насън.

Ролф хукна към вратата, изпълнен с лоши предчувствия. Тя имаше болки, тресеше я и сънуваше кошмари. Спря за миг в коридора, чу стонете ѝ. Надникна в стаичката. Сейдри трепереше, размахваше ръце и

крака, мяташе се неспокойно. Сигурно и тя беше преследвана от същите кошмари, които измъчваха и него преживяваше отново наказанието си, мъчението, унижението. Ролф се върна в покоите си и грубо раздруса Алис за рамото.

– Събудете се – заповяда той. – Алис, събудете се веднага.

Тя примигна сънено.

– Какво има?

– Трябва да идете при сестра си.

Алис седна в леглото и го погледна смаяно.

– Какво искате от мен?

– Идете при сестра си. Събудете я. Има кошмар. И проверете дали има болки. Хайде, какво чакате?

Алис смръщи чело. Стана, без да каже дума, и потърси шала си. Ролф запали свещ и я последва на чардака до вратата на стаичката. Алис отиде до леглото на сестра си и я раздруса също така грубо, както той я бе събудил.

– По-внимателно – изръмжа зад нея той. – Не виждате ли, че има болки!

Алис прехапа устни и преглътна резкия си отговор.

– Сейдри, събуди се. Събуди се веднага.

Сейдри чу смеха на Алис и се скова в очакване на следващия удар с камшика. Болките бяха непоносими, но тя не искаше да пици; нямаше право да покаже слабост пред норманина. Плачеше, защото съзнаваше, че няма да издържи на страшните болки. Виждаше го пред себе си, горд и красив, и предателското й сърце копнееше той да я утеши и да я отнесе далече от мястото на ужаса. Не, изкрещя някой в съня й. Той е твой враг, той е, който ти причинява тези болки. Но тя не се вслуша в този глас. В объркания й кошмар Ролф беше нейният спасител. Странно, но тя знаеше как ще свърши сънят: той ще я вземе в обятията си и ще я отнесе някъде далече. Тогава болките щяха да престанат. Единственото й желание беше той да побърза, за да сложи край на мъчението.

– Ролф, моля те – изкрещя тя. – Моля те, Ролф!

– Събуди се, Сейдри – заповяда сърдито Алис.

При първия писък на Сейдри Ролф се сгърчи като от удар. Никога досега не го беше наричала по име. Нервите му се опънаха. И тогава тя изкрещя името му още веднъж. Той се озова с два скока до леглото и, наведе се над нея, сложи ръка на рамото й. Не обърна никакво внимание на Алис, която изхъмка презрително и се изправи. Падна на колене до леглото и прошепна дрезгаво до лицето на спящата:

– Събуди се, Сейдри, събуди се.

Ръката му се плъзна към тила ѝ, помилва го нежно. Тя хленчеше и стенеше. Той не можеше да разбере дали продължава да спи, когато се премести по-близо и се сгуши в него. Ръката му сама се мушна под гърба ѝ и я притисна към силното му тяло.

– Събуди се – помоли я той и топлият му дъх помилва челото ѝ. В мислите си шепнеше утешителни думи, копнееше да изпие с целувки сълзите от лицето ѝ. Едновременно с това осъзнаваше болезнено присъствието на съпругата си, която упорито не искаше да излезе от стаята. Да върви по дяволите тази фурия!

Топлите длани на Сейдри опипаха голите му гърди и се вкопчиха в раменете му. Лицето ѝ се допря до неговото, сълзите ѝ намокреха кожата му. Ролф я притисна нежно до себе си и се почувства щастлив, както никога досега.

Забрави Алис. Целуна косата на Сейдри, залюля я като бебе.

– Прости ми – помоли дрезгаво той, докато разумът му смаяно регистрира, че молеше една жена за прошка. Никого досега не беше молил да му прости, камо ли пък жена. Но в тази тъмна нощ разумът и законите бяха загубили силата си. Най-последно усети момента, в който Сейдри се събуди окончателно.

Тя се раздвижи неспокойно, после затихна в прегръдката му. Ресниците ѝ затрепериха до гърдите му като пеперудени крилца. Ролф разбра какво ще последва, стегна прегръдката си, притисна главата ѝ към гърдите си. Престана да диша. Сейдри също не смееше да си поеме дъх.

Той усещаше колко е несръчен, тромав и глупав, но нямаше сили да се отдели от нея. Едновременно с това чувството за щастие, което го бе пронизало преди минути, се засили дотолкова, че му се зави свят. Беше преживял десетки победи, но никога не беше усещал тази блажена замаяност. Тя не се бранеше срещу него, притискаше се към гърдите му, издаваше тихи въздишки. Той отново я залюля нежно като бебе. Нямаха нужда от думи, от обяснения. А после чу равномерно ѝ дишане и разбра, че тя отново беше заспала дълбоко и спокойно.

В гърдите му се надигна разочарование.

– Това е отвратително – проговори зад гърба му Алис.

Дали Сейдри е спала през цялото време? – запита се почти плахо мъжът. Но за какво беше този глупав въпрос? Той бе повярвал, че тя не се брани срещу прегръдката му, и тази мисъл бе замаяла главата му като тежко вино. Остави я внимателно на възглавницата, стана и се обърна към Алис. Гласът му прозвуча ледено:

– Ако я бяхте утешили, както подобава на сестра и жена, нямаше да се наложи да се намеся.

Очите на Алис се напълниха с гневни сълзи.

– Вие ме засрамвате пред подчинените ми!

– Не съм ви засрамирл.

– А нима не ме унижавате, като вземате сестра ми за любовница?

– Тя не ми е любовница, Алис – отговори предупредително Ролф, хвана ръката ѝ и я изведе в коридора. Щом влязоха в брачните покои, я стисна по-силно и я обърна към себе си. – Но е време да ви обясня нещо. Вие сте моя съпруга и аз ще се отнасям към вас с дължимото уважение. Но ако още веднъж посмеете да заговорите за отношенията ми с друга жена, ще заповядам да ви затворят. Аз съм мъж и смятам да се ползвам от всички права на мъжете. Права, които изобщо не ви засягат. Мога да имам всяка жена, която пожелае. Щом ви казвам, че Сейдри не ми е любовница, не смейте да ме наричате лъжец. Никога. Ясен ли съм?

– Да – отговори с вдигната глава Алис. – Позволете да кажа само още една дума.

Ролф пусна ръката ѝ и кимна. Мислите му се върнаха в стаичката на чардака.

– Нямам нищо против да имате и други жени – заговори гордо Алис. – Даже ще се радвам, ако се забавлявате с тях. Аз съм благородна дама и предпочитам да бъда пощадена от досадното мъжко внимание. Никога не съм имала намерение да ви обвинявам в лъжа. Но като виждам как сестра ми ви се умилква и ви изкушава...

– Достатъчно. Темата е приключена. Аз отивам да спя, а вие правете, каквото искате.

Той ѝ обърна гръб и се запъти към леглото. Мина доста време, преди Алис да го последва.

– Къде отивате, милорд?

– В Йорк.

Алис се постара да скрие учудването си. Ролф даваше нареждания на васала си, който оставаше да управлява Елфгар и воините му. Гай кимна и излезе от покоите на господаря. Ролф събра в една кожена торба дрехи за смяна, наметка от ръждивочервено кадифе със синя подплата и предаде торбата на пажа си. За пътя беше сложил черната си наметка. Брошката ѝ беше украсена с огромен, обкован в злато, топаз. В този ранен утринен час беше доста хладно.

– Колко време ще останете там? – попита Алис, която беше много зарадвана от заминаването му. Така нямаше да се тревожи, че той ще си възвърне доброто настроение и ще пожелае да консумира брака им. Нямаше да се ядосва на високомерието и грубите му маниери. Свобода! Искаше ѝ се да пее от радост.

– Не по-дълго от необходимото – гласеше резкият отговор. – Най-много четиринадесет дни. Ако ме задържат, ще ви уведомя.

Алис кимна. Не посмя да го попита за причината за пътуването. Щом той не намираще за нужно да ѝ я съобщи, тя нямаше да си отваря устата.

Ролф се запъти с енергични крачки към вратата, наметката се развя, шпорите издрънчаха. Ръката му почиваше върху дръжката на меч. Гордата войнствена походка ѝ напомни за баща ѝ и братята ѝ. От една страна, тя не харесваше начина, по който съпругът ѝ ограничаваше личната ѝ свобода и високомерно я покровителстваше точно както правеха мъжете от семейството ѝ. От друга страна обаче, беше ѝ много приятно, че съпругът ѝ е могъщ господар, защото това увеличаваше славата ѝ като господарка на Елфгар. Един ден синовете ѝ щяха да станат господари на тези земи. Обстоятелство, което ѝ напомни, че беше длъжна да му роди наследник, за да запази мястото си като господарка на Елфгар.

Ролф спря на прага и погледна замислено към чардака. Омразата към норманина и сестра ѝ отново пламна в гърдите на Алис. Споменът за съпруга ѝ, който миналата нощ беше прегърнал Сейдри с безкрайна нежност и мекота, я въбесяваше. Сейдри представляваше сериозна заплаха за нея, каквото и да твърдеше Ролф. Тя го усещаше. Тя го знаеше.

Ролф стоя дълго, загледан към вратата на стаичката, където

почиваше Сейдри. Алис знаеше, че сестра ѝ още спеше и че в сърцето на съпруга ѝ се водеше вътрешна борба. След минута той изпъна рамене и енергично закрачи по коридора. Тя чу тежките му стъпки по стълбата и си откъсна. След бърз поглед към съседната стаичка Алис го последва, за да се сбогуват на стълбището, както изискваше приличието.

Дузина рицари вече чакаха в двора, възседнали конете си. Всички бяха въоръжени с мечове, копия, бойни брадви и щитове. Копията им бяха украсени с пъстри флагове. Конете потропваха неспокойно и пръхтяха. Всички войници носеха ризници, подплатени с кожа, железни наколеници и шлемове. Алис потрепери. Военните винаги ѝ внушаваха ужас. Сейдри и братята ѝ бяха пълни глупаци да вярват, че имат някакъв шанс срещу тази желязна лавина.

Конят на Ролф беше възбуден и ратаят едва удържаше юздите му. Буйното животно риташе всеки, който посмееше да се приближи. Ушите му бяха наострени, главата му се мятеше на всички страни. Ратаят, който го държеше, се пазеше от мощните копита. Ролф спря на стълбата и поправи черната си наметка. Тя беше подплатена с червена коприна и Алис си представи, че е обляна в кръв.

– Милорд, позволете ми още един въпрос – заговори високо и ясно тя.

Ролф кимна милостиво.

– Мисля, че е време да омъжим Сейдри. Може би за някой селянин или надзирател.

Лицето на Ролф остана безизразно, само очите му пламнаха.

Алис сложи ръка върху неговата и продължи настойчиво:

– Така ще бъде най-добре за всички ни.

– Ще помисля – отговори кратко той.

– Бог да е с вас, повелителю – изпрати го учтиво Алис.

– Пожелавам ви добро здраве. – Ролф се обърна рязко и възседна жребџа, който беше толкова ядосан, че се опита да изрита дори господаря си. Ролф го плесна с длан по шията и животното се успокои. Малкият отряд излезе от двора, рицарите вдигнаха високо копията и всички можах да видят цветовете на Дьо Варен: червено, черно и кралско синьо.

Алис вдигна полите си и се върна в къщата. Както се надяваше, в този ранен утринен час слугините още не бяха влезли да чистят господарските покои. Тя грабна ножчето, което използваше при ядене, порязя пръста си, размаза бликналата кръв по чаршафа и се засмя доволно.

После намаза с кръв и вътрешната страна на бедрата си и повика

слугинята да ѝ приготви голямата вана.

Кървавите петна по чаршафа не можеха да бъдат подминати и слугинята, която ѝ помогна да се окъпе, побърза да разпространи новината. Тази нощ бракът беше консумиран.

Сейдри се събуди с угризения на съвестта и се почувства нещастна. Помнеше всяка подробност от съня си, като че беше действителност – все още усещаше топлото мускулесто тяло, нежната прегръдка, чуваше утешителните думи. Не искаше да се събуди, искаше да спи още – и да го сънува.

Ала нощта вече не я прегръщаше с кадифено черни утешителни ръце. Тя беше будна, а през прозореца струеше ярка слънчева светлина. Със светлината я заля и грозната действителност. Сейдри се обърна предпазливо настрана и простена, когато разранената кожа на гърба ѝ се опъна. Раните бяха доказателство за случилото се вчера. Колко си глупава, укори се сърдито тя. Този мъж не е способен на нежност. Той е чудовище, враг, той заповяда да те бичуват. Луда си да го сънуваш по този начин.

Беше ѝ горещо, потеше се и я тресеше. Това е благодарение на него, повтаряше си горчиво тя, за да забрави съня.

От брачните покои се чуваше гласът на слугинята, която си подпяваше някаква не особено прилична песничка, докато оправяше леглата. Сейдри въздъхна, опря се на лакът и посегна към стомничката с вода, но тя беше празна. Бе ужасно жадна, имаше болки, температурата ѝ се покачваше, умората ѝ тежеше. Тя падна отново по корем, опря лице на ръцете си и се опита да прогони и последните остатъци от съня. Той беше толкова жив, толкова... истински.

Тя чу стъпки по стълбата, но не им обърна внимание. Отново задряма, питайки се сънено кога ли ще дойде баба ѝ, за да смени превръзките – и отново, като последна глупачка, се запита дали и той ще дойде да види как е прекарала нощта. Момичетата се кискаха и бъбреха весело. Една от тях спомена норманина и се изсмя многозначително. Сейдри наостри уши.

– Чувала съм, че бил страхотен любовник – тъкмо каза Мери.

– Ако е толкова похотлив, защо не е докоснал нито една от нас, от както е тук? – оплака се Бет. – Велики боже, никога няма да забравя какво правихме в Кесоп – той е толкова силен, а онази работа му е...

В паметта на Сейдри изникна неканен спомен. Видя норманина да

се любви с Бет, видя тъмното напрегнато лице, огромния член, който се триеше в хълбоците ѝ...

– Защото това ще засегне лейди Алис – отговори Мери. – Мисля, че затова не поглежда към слугините. Но и това ще стане.

– Ако питаш мен, той я засегна ужасно, като не преспа с нея в сватбената нощ – засмя се Бет. – Ако аз бях в леглото му, цяла нощ нямаше да затвори очи!

Сейдри се отпусна на възглавницата. Не искаше да подслушва и въпреки това го правеше. Не можеше да повярва в чутото не беше възможно да е истина. Но и да беше, защо сърцето ѝ биеше така болезнено?

– Бет, Мери, моля ви, елате за малко при мен – повика тя.

Момичетата влязоха и плахо се изправиха до вратата. Мери носеше вързоп с мръсно бельо.

– За какво си говорехте?

Двете сведоха засрамено глави.

– Нищо особено – излъга Бет и се изчерви.

– Кажете ми истината, това е много важно за мен – и за Елфгар. Наистина ли норманинът не е спал с Алис?

Бет вдигна глава.

– Не беше спал с нея до последната нощ – отговори тихо тя и посочи чаршафите.

Сейдри едва чу отговора ѝ. Прониза я остра болка. По чаршафите се виждаха кървави петна! Докато тя е спала и е сънувала утешителната му прегръдка, той се е любил с Алис. Мери изтълкува погледа ѝ като въпрос и разгъна чаршафа, за да ѝ покаже петната. Сейдри извърна лице. Защо беше тази болка? Какво я засягаха действията на Ролф? Досега беше вярвала, че той е консумирал брака си още първата нощ. Нямаше право да се чувства наранена.

– Моля ви, донесете ми вода – прошепна дрезгаво тя и се опита да се обърне настрана. За всичко беше виновна треската. Нямаше друга причина за сълзите, които напиреха в очите ѝ. – И кажете на баба, че трябва да смени превръзките.

– Какво се мотаете тук, мързелани такива? – попита грубо Алис, която се беше появила безшумно в коридора. – Идете да си вършите работата! – Тя проследи със зъл поглед слугините, които побързаха да се отдалечат, после се протегна, прозя се и се облегна на стената. – Не изглеждаш особено добре, Сейдри.

– Махни се от стаята ми, Алис – отговори уморено Сейдри.

– Вече знам защо си отваряше краката за него, скъпа – изгука

доволно Алис. – Прекрасно е да усещаш в себе си този силен мъж, нали? И е жаден за любов като разгонен бик! Мислех, че няма да ми хареса, но се оказа, че е страхотно.

Сейдри видя норманина да лежи върху Алис, видя възбудената му мъжественост. Прогони гневно неприятната картина и въздъхна.

– Алис, не се чувствам добре. Имам треска. Моля те, нека да повикат баба. И заповядай да ми донесат вода.

– Няма да допусна старата вещица в дома си – отговори рязко Алис. – Но ще ти дам вода, от мен да мине. – Тя се обърна и излезе бързо от стаичката.

Сейдри искаше да ѝ обясни, че баба ѝ трябва да смени превръзките, защото раните могат да се възпалят, но не намери сили да го стори. Вместо това се отпусна на възглавницата и тихо заплака. Слугините ѝ донесоха вода чак късно следобед.

Варовиковите скали на Йорк блестяха в различни отсенки на бялото. Този път строяха крепостта от камък, за да стане непревземаема. Дървената палисада около опожарената руина на старата наблюдателна кула беше заменена с висока стена от светлите йоркски камъни.

Ролф, следван от рицарите си, яздеше покрай огромния строеж, в който участваха почти всички жители на Йорк. Огромните скални блокове, докарвани с волски коли от каменоломната, трябваше да бъдат изтеглени с дебели въжета до отредените им места. Събираха се по трима-четирима работници, за да вдигнат един блок и да го поставят в стената. Навсякъде цареше оживление, кипеше трескава работа, каруци докарваха дървени греди и чакъл, робите въртяха ръчките на макарите, под каменните блокове стояха рамо до рамо работници, за да ги насочат в нужната посока. На стената ги посрещаха стотици ръце и рамене, които поставяха камъните по местата им и ги подпираха с лостове, за да имат здрава опора. На строежа бяха дошли и много улични търговци, които предлагаха хляб, агнешко и бира. Между работниците се мотаеха деца, твърде малки, за да вземат участие в работата, и играеха на гоненица. Кучета лаеха възбудено и тичаха насам-натам. Основите на стената бяха напълно завършени, от новата кула бяха издигнати два етажа.

Ролф и хората му бяха тръгнали от Елфгар преди три дни. В горещия юнски следобед малкият отряд мина по широката главна улица на Йорк; град, който от времето на датчаните беше значителен търговски център. Къщите бяха построени по целия хълм и стигаха чак до дълбокия ров пред новата стена на крепостта. Пристигането на рицарите беше посрещнато с възторжени викове от продавачите на пазара, от просяците, джебчиите и децата, които разпространиха вестта по всички улички, кръчми и домове на Йорк. Ролф отново и отново чуваше минувачите да шепнат със страх и почитание името му.

Уилям беше установил резиденцията си в бъдещия двор на замъка. Пурпурното знаме с кралския герб поздрави новодошлите от високата си мачта на крепостната стена. Отрядът мина по падащия мост и влезе във вътрешния двор.

Ролф даде нареждане на хората си да слязат от конете и препусна право към палатката на Уилям. Един паж пое юздите на коня му, друг изтича да съобщи за пристигането му. Уилям се бе оттеглил на

съвещание с несъщия си брат Одо, един от най-могъщите аристократи, владетел на Дувър, и със саксонца Елдрид, който беше провъзгласен за епископ на Йорк. Беше всеобщо известно, че Одо също имаше претенции към богатото епископство, и Ролф предполагаше, че желанието му скоро ще бъде изпълнено.

Уилям носеше туника в пясъчен цвят, дълга до земята, стегната с богато избродиран колан, на широките му рамене се диплеше пурпурна наметка. Той видимо се зарадва от пристигането на Ролф и стана да го посрещне.

– Станете веднага, човече – извика той, когато васалът се отпусна на едно коляно пред господаря си. – Станете, какво чакате? И оставете ненужните формалности. Къде е онзи предател? Искам да заплюя в лицето тази мръсна саксонска свиня!

Ролф се надигна бавно. Беше препускал като вихър насам. Не бе посямал да изпрати някого от васалите си, защото знаеше колко страшен може да бъде кралският гняв.

– Моркар успя да избяга, месир – отговори спокойно той, без да отмества поглед от лицето на Уилям.

Кралят замръзна на мястото си, но в следващия момент избухна в луд гняв. Изрева няколко богохулни проклетия, тресна с юмрук по масата, ритна я с все сила и я преобърна. Одо и Елдрид се отдръпнаха уплашено към стената на палатката. Лъхтейки от гняв, кралят се обърна към верните си васали.

– Излезте веднага оттук! – изрева той, очите му изскочиха от орбитите, лицето му пламна тъмночервено. – Не, ти остани! – заповяда той в посока към Одо, който също се беше обърнал да си върви. Елдрид вдигна с трепереща ръка платницето и изскочи навън.

Уилям се обърна към Ролф.

– Чакам обяснението ви!

– Пленникът избяга по време на тържествения сватбен обяд. Когато открихме бягството му, беше твърде късно да го преследваме. Аз съм на ваше разположение, месир. – Ролф се отпусна отново на едно коляно.

Уилям отново се разкрещя като бесен. Викаше, кълнеше, ходеше напред-назад като звяр в клетка. Най-после спря пред Ролф и погледна сведената му глава с искрящи от гняв очи.

– Не мога да разбера – заговори по-спокойно той, след като беше излял гнева си. Всички хора в кралството се бояха до смърт от избухливостта му. – Вие сте най-добрият ми военачалник. Как допуснахте това да се случи? Сигурно някой е извършил предателство. Или са

подкупили охраната?

Стомахът на Ролф се преобърна.

– Постът имал силни болки и за малко напуснал мястото си пред вратата на затвора. Веднага го уволних от служба. Реших, че не е необходимо да му наложа по-строго наказание.

– Станете, за да мога да ви гледам в очите – заповяда Уилям и Ролф побърза да се надигне. – Сигурно са му дали отрова?

– Да, месир.

– Проклятие! – Уилям заудря с юмруци по стената. – Тези саксонци са котило отровни змии. Но аз ще ги смачкам като въшки! – Погледът на черните му очи беше пронизващ. – Да смятам ли, че престъпникът, който е извършил държавна измяна, е заловен?

Сърцето на Ролф се сви от болка.

– Да, месир.

– Искам да чуя подробности – настоя нетърпеливо Уилям. – Защо се колебаете?

– Предателката е жена, крепостна. Тя дала на стража отрова и помогнала на Моркар да избяга. Получи наказанието си.

– Какво означава това? Трябва да я обесите!

Ролф срещна с безизразно лице погледа на краля, макар че вътрешностите му се свиваха от страх. Не се боеше за себе си, само за Сейдри. Мигът настъпи. Нямахше право да лъже краля си.

– Бичувах я, месир. Никога вече няма да извърши предателство.

Уилям примигна неразбиращо.

– Вие да не сте си загубили ума? Една робиня е помогнала на водача на последните размирици да избяга и в отплата е получила само няколко удара с камшик? Какво означава това, Ролф?

Сега трябваше да разкрие на краля коя е в действителност Сейдри. Ролф се постара да остане спокоен и отново погледна Уилям в очите. Нито погледът, нито гласът му издадоха бурята, която бушуваше в душата му.

– Ваше величество, тя е робиня – моя робиня. Досега никога не сте поставяли под въпрос решенията ми. Заповядах да я накажат и да я оставят под арест. Смъртта ѝ вероятно щеше да подтикне поданиците ми към нови престъпления, затова сметнах, че е по-добре да наложа меко наказание. Смъртта ѝ щеше да накара двамата водачи на бунта да прибегнат до лично отмъщение. Убеден съм, че постъпих мъдро. В крайна сметка истинската отговорност за бягството на Моркар е моя. Очаквам наказанието, което ще ми наложите. – Той коленичи отново пред краля

и сведе поглед.

Уилям отново заходи напред-назад в тясната палатка. След минута се обърна към васала си.

– Лишавам ви от длъжността кастелан. Меко наказание – тъй като ви се доверявам напълно. Но бъдете уверен, Ролф, че ако беше друг човек, щях да го лиша от всичките му имоти. Свободен сте.

Ролф се надигна. Струваше му много усилия да не разкрие кипящото си възмущение. Онова, което стана току-що, беше дълбоко унижение. Той бе загубил длъжността си кастелан на Йорк и с това половина от властта си. Беше очаквал сурово наказание, но това беше чудовищно. И всичко само заради тази вещица, каза си гневно той.

Всичко стана заради Сейдри.

Той не разкри истината на краля си. Означаваше ли това, че е излъгал и себе си?

– Чуйте, Ролф! – Успокоеният глас на Уилям го настигна на входа на палатката. – Донесете ми главите на двамата бунтовници и ще възстановя доверието си във вас.

Едуин ходеше напред-назад и размишляваше трескаво.

Моркар седеше до лагерния огън и разсеяно разравяше жаравата с една пръчка. Алби стоеше мълчаливо в сянката на дърветата и наблюдаваше братята.

Нощта беше ясна, небето обсипано със звезди. В мочурището, дива, недостъпна земя на границата между Англия и Уелс, беше хладно. Две дузини мъже населяваха лагера в подножието на гъсто обрасъл хълм. Повечето спяха, един свиреше на флейта и жалните и тонове се примесваха с хъркането на другарите му. Група войници бяха седнали край друг лагерен огън, шепнеха си приглушено и избухваха в тих смях.

Моркар се изправи и скри ръце в диплите на наметката си. Изрита пръчката с върха на ботуша си и Едуин се обърна към него, стреснат от шума.

– Не можеш да го направиш! Прекалено е опасно. Помисли си какво стана с мен! За малко да сервираш главата ми на Завоевателя на сребърна табла.

– Ще отида. – Едуин говореше с непоколебима решителност, но Моркар усети в гласа на брат си нещо, което го уплаши: примирение.

– Ти се отличаваеш с хладен разум и пресметливост за разлика от мен. Никога досега не си постъпвал неразумно. Знаеш, че е лудост! –

възпротиви се Моркар и сините му очи пламнаха от гняв.

– Не мога да стоя бездеен и да гледам как норманинът владее земи-те ми – отговори глухо Едуин, вдигна глава и се вгледа в ярките звезди. Моркар стоя дълго загледан в гърба на брат си, преди да заговори отново.

– Поне изчакай още няколко дни, братко. Още куцаш особено кога-то си уморен и напрегнат. Ще отидем двамата, когато оздравееш напълно.

– Двамата? – усмихна се уморено Едуин. – Не, братко. Ще отида с Алби, без теб.

– В никакъв случай – отговори сърдито Моркар. – Няма да се разделяме. Нищо няма да ме спре да те последвам, кълна ти се. Норманинът е опасен, Едуин. Ако сме двамата, можем да го победим.

– Нямам намерение да се бия с Ролф Безмилостния – увери го мрачно Едуин. – Още не.

– Не те съветвам да опитваш – засмя се Моркар. – Аз съм по-добър от теб в боя с меч, признай, но не мога да се меря с него.

– Ще вляза в открит бой с норманското куче само ако бъда принуден да го сторя – отвърна замислено Едуин и издаде тежка въздишка. – Подходящият момент все още не е дошъл. Трябва да се огледам и да разузная положението.

– Аз ще ти помогна да се огледаш.

Едуин вдигна широките си рамене.

– Ще го направим. Трябва да знам дали слуховете са верни. По дяволите, като си представя, че е опожарил селото и е издигнал къщи за селяните на друго място! – Едуин повиши глас. Позволил си е да премести моето село!?

– Такива са норманите. И на други места стават такива неща – обади се Алби от сянката на дърветата.

– Прав си. Но когато постъпват така със собственото ти наследство... – Едуин поклати глава.

– Какво узна от съгледвачите ни, Алби? – попита напрегнато Моркар, когато младият мъж излезе от сянката и пристъпи към огъня.

– Сватбата се е състояла – отговори колебливо Алби. – Ролф строи нова крепост в нормански стил.

Моркар изруга, Едуин стисна зъби.

– Тази глупачка Алис – изсъска ядно Моркар. – Предаде ни, без да му мисли!

– Как е Сейдри? – попита Едуин.

– Носят се лоши слухове... – Алби замлъкна.

– Кажни ни всичко, което знаеш – заповяда Едуин.

– Да не е ранена? – попита уплашено Моркар.

– Наказали са я заради бягството ти, Моркар. Узнах, че норманинът е заповядал да я бичуват.

Моркар нададе гневен вик, Едуин стисна ръце в юмруци.

– Това е само слух. Нали знаете как се променя една случка, когато я разпространяват селяните. Може би изобщо не е вярно – опита се да ги успокои Алби.

– Аз съм глупак! Защо не я взех със себе си? – изкрещя отчаяно Моркар. – Изобщо не помислих какво я очаква. Никога не мисля на време!

– Не се обвинявай. Не знаем дали е вярно. – Едуин сложи ръка на рамото на брат си. – Сейдри ни трябва там, където е.

– Чух още един слух – намеси се колебливо Алби. – Но и той не е по-добър. – Пронизващият поглед на Едуин му заповяда да говори. – Казват, че норманинът открито задиря Сейдри. Разправят, че я погълщал с поглед. – Алби сви рамене. – Ако е така, надали е заповядал да я бичуват.

– Бог да му е на помощ, ако я докосне! – изкрещя гневно Моркар.

Едуин побърза да смени темата, за да го укроти.

– Има ли новини от Херуорд Будния?

– Планирал е въстание срещу Роджър Монтгомъри. В близост до Шрюсбъри, но не знам нищо повече.

– Много добре – кимна Едуин. – Ще отидем в Елфгар, а после ще се срещнем с Херуорд.

– Какво възнамеряваш? – попита Моркар.

Едуин се усмихна за първи път тази вечер. Мрачното му лице се разведри и той показа равните си бели зъби.

– Мисля, братко, че през септември ще тръгнем на война. Ти, аз и Херуорд Будният.

30

– Умира ли? – попита Алис.

Слугинята Мери стоеше до нея в стаичката на черпака. Двете се взираха уплашено в окъпаната в пот, трясеща се фигурка в леглото.

– Не знам – прошепна Мери.

Алис усукваше безпомощно шнура на колана си. Пръстите ѝ трепереха. Не позволи на бабата на Сейдри да пристъпи до леглото на болната – не можеше да търпи в къщата си старата вещица. И тъй като се наслаждаваше неописуемо на новата си власт, тя забрани на слугините да се грижат за болната. Оттогава беше минала цяла седмица. Никой не влизаше в стаята на Сейдри, дори Мери, за да не се разпространяват ненужни слухове. Сейдри имаше висока температура и се топеше пред очите на сестра си. Примамливата ѝ красота си отиваше. Измършавяла до неузнаваемост, бледа, с хлътнали бузи и стъклен поглед, Сейдри приличаше на призрак.

– Мислиш ли, че ще умре? – попита нетърпеливо Алис.

Мери пристъпваше неспокойно от крак на крак.

– Мисля, че да – проплака тя. Господарката никога не я беше питала за мнението ѝ и тя се опасяваше да каже истината.

Алис твърде често беше пожелавала Сейдри да умре. Когато преди една седмица затвори омразната си сестра в стаичката ѝ и я остави само на вода, тя тържествуваше. Вещицата трябваше да се научи къде ѝ е мястото, трябваше да страда. А когато след един ден установи, че Сейдри е тежко болна, Алис отново пожела смъртта ѝ. Но сега триумфът ѝ отлетя и в сърцето ѝ пропълзя уплаха.

Дали щяха да обвинят нея за смъртта на Сейдри?

Тя си припомни лицето на норманина. Страхът ѝ нарасна, в гърлото ѝ се надигна гадене. Не се съмняваше, че той ще я затвори в някоя стая и ще захвърли ключа – завинаги и за вечни времена. Естествено преди това щеше да заповяда да я бичуват. Алис се видя вързана на стълба за мъчения, чу изплющяването на камшика и усети почти физически парещата болка, докато нежната ѝ кожа се разкъсваше под ударите. Разтрепери се с цялото си тяло. В очите ѝ се появиха сълзи. Ако не се погрижеха незабавно за нея, Сейдри щеше да умре; и не заслужаваше нищо друго. Но Алис щеше да плати скъпо и прескъпо за това, а тя не беше готова за вечно заточение. Значи трябваше да спаси омразната си

сестра. Ами ако беше твърде късно и Сейдри въпреки грижите умреше?

– Повикай старата вещица, Мери. Побързай! – Алис сграбчи слугинята за рамото и я обърна към вратата. – Кажи й, че Сейдри е на умира-не. Да донесе всичките си лекове! – Алис грубо блъсна слугинята към изхода.

После колебливо пристъпи към леглото и се наведе над треперещата, плувнала в пот, фигура. Дося й се норманинът да види любимата си в това състояние. Със сигурност нямаше да изпита никога вече желание да я люби, само отвращение. Алис се наслади на тези представа, но бързо се върна в действителността. Ако видеше Сейдри в това жалко състояние, лорд Ролф щеше да я накаже жестоко. Значи тя беше длъжна веднага да се погрижи за възстановяването на сестра си, преди господарят да се е върнал. Имаше и други начини да се отърве от нея. Нали той й бе обещал, че ще помисли за женитбата й? Можеха да я омъжат за някой шотландец, който воюваше по северните граници. Това би означавало да се отърват завинаги от нея. Блестяща идея!

Алис реши да иде в параклиса. Цялото село трябваше да *узнае*, че тя се моли за оздравяването на болната си сестра. От днес нататък щеше да ходи всяка сутрин там и да се моли.

Сейдри видя смъртта.

Смъртта съвсем не беше страховитият скелет, тракащ с кости. Не приличаше и на дявола. Смъртта се яви пред нея във фигурата на замайващо красива магьосница, която й обеща вечен мир. Красивата жена се носеше над нея, обвита в прозирни бели воали, светлата й кожа блестеше и ухаеше сладко, косата й висеше почти до петите, тежка и блестяща, с цвят на разтопен мед. Красавицата се усмихна многообещаващо и й махна.

Да, помисли си Сейдри, ще отида. С радост ще отида при нея. Не мога да остана нито миг повече в този ад.

Болките й бяха неописуеми. Цялото й тяло беше една голяма рана, като че я бяха мачкали между камъни. Раните й пареха като огън. Изпитваше дива жажда, но не й даваха вода. Сигурно вече беше умряла и се намираще в ада. Тогавя чу гласа на сестра си. Алис питаше дали тя ще умре, а това означаваше, че е още жива.

Тя си припомни норманина и в сърцето й лумна гняв. Красивата смърт отново й махна и се усмихна весело.

– Не! – опита се да изкрещи Сейдри. – Още не мога да умра. Махни

се!

Ала красавицата се приближи с усмивка на лице, безкрайно примаваща и сладка. Сейдри се запита дали пък до леглото ѝ не е дошла някоя вещица и се уплаши. И изведнъж разбра, че фигурата, която се носеше около нея и я мамеше, смъртта, бе самата тя.

Сейдри вдигна ръка, за да докосне красивия призрак, който толкова много приличаше на нея. Другото ѝ Аз, смъртта, или която и да беше прелестната призрачна фигура, протегна към нея бялата си прозрачна ръка с разперени пръсти. Сейдри с ужас разбра, че смъртта искаше да я улови в магията си и да прекрати земното ѝ съществуване. Смутена, тя се запита дали пък не виждаше собствената си душа, която се носеше над нея и искаше да се отдели от тялото ѝ.

– Ела – примами я смъртта със завладяващо мелодичен глас. – Ела с мен!

Сейдри изпъшка уплашено. Ако душата ѝ вече бе напуснала тялото, тя беше мъртва. И тогава в съзнанието ѝ изникна образът на норманина, остро изсеченото лице, кораво и непреклонно. Очите му се потопиха в нейните.

– Не! – изплака тя и дръпна ръката си, обзета от внезапно отвращение. Не можеше да докосне призрака. – Махни се! Няма да дойда с теб. Още не. Много е рано.

Без да се тревожи от протестите ѝ, красивата смърт дойде още по-близо.

Сейдри се отдръпна. Но нямаше измъкване. Женската фигура, която приличаше досущ на живата Сейдри, вървеше към нея и не спираше. Сейдри разбра, че е загубена, и се разплака. Когато смъртта приближи лицето си към нейното, Сейдри затвори очи и разбра, че краят беше дошъл... Но не се случи нищо. След минути тя посмя да отвори очи и – о, чудо! – призракът беше изчезнал.

Тя изплака облекчено и през булото от сълзи видя кръглото усмихнато лице на баба си.

– Не плачи, детето ми. Всичко ще се оправи. Ти се върна, Сейдри. Отново си при нас.

Сейдри се отпусна изтощено на възглавницата, затвори очи, стисна с все сила топлатата ръка на баба си и притихна. Дали беше сън? Или наистина беше видяла душата си?

Ролф спази обещанието си и се върна в Елфгар точно след

четирнадесет дни.

Беше минала седмица, откакто трябваше да изтърпи гнева на краля, и бурята в душата му беше утихнала. Но не можеше да забрави, че е загубил Йорк заради Сейдри, че е излъгал краля си заради нея. Съзнанието за това не преставаше да гризе вътрешностите му. Не можеше да допусне ново предателство. Затова щеше да я постави под постоянна охрана. Беше твърдо решен да си възвърне онова, което бе загубил така лекомислено. Много скоро щеше да отведе бунтовниците Едуин и Моркар пред Уилям Завоевателя – живи или мъртви, за да поправи стореното. Не можеше да си прости, че е излъгал господаря си.

Когато видя пред себе си Елфгар, настроението му се вдигна. Строителството на новата крепост напредваше бързо. Кулата беше готова, селските къщи също, вече бяха започнали стената около вътрешния двор. Само след две седмици крепостните съоръжения щяха да бъдат завършени и щяха да започнат строежа на крепостната стена. Не биваше да губи нито ден.

А ако вещицата знаеше къде се криеха братята ѝ, той щеше да я принуди да признае.

Непрекъснато мислеше за Сейдри. Само мисълта за нея беше достатъчна и слабините му се опъваха, мъжествеността му набъбваше и се втвърдяваше – обстоятелство, което допринасяше съществено за избухливостта му. Отдавна не се беше любил с жена – всъщност още от деня, когато се облекчи със селянката в Кесоп. И това щеше да се промени. Равнодушието му към другите жени беше смешно и досадно.

Лейди Алис го очакваше в двора пред къщата. Явно беше излязла да го поздрави, за да видят всички колко добри са отношенията им. Лошото настроение се върна. Той слезе от коня и се обърна към Гай:

– Имахте ли проблеми?

– Не, милорд. Всичко върви по план.

– Добре се справяш – похвали го Ролф и го удари по рамото. После се обърна към Алис: – Милейди, добре ли се чувствахте по време на отсъствието ми?

Алис се поклони дълбоко.

– Да, повелителю. Заповядах да донесат вино в покоите ви. Приготвили сме и гореща вода. Уморен ли сте? – Погледът ѝ потърси очите му.

– Не, но имам спешна нужда от баня. – Къде ли бе вещицата?

Ролф последва Алис в къщата и обходи с поглед голямата зала. Нито следа от Сейдри. Толкова по-добре, че не му се мяркаше пред очите. Той се качи в стаята си и милостиво позволи на Алис да му помогне при

събличането. Горещата вода беше дяволски приятна след дългото пътуване. Той затвори очи и не обърна внимание на чукането по вратата. Алис отвори и даде път на слугинята, която носеше табла с хляб, сирене и вино.

Ролф вдигна с мъка уморените си клепащи. Тази едра, привлекателна жена беше слугинята, с която се беше забавлявал в Кесоп! Тъмнокоса, набита, с пълни гърди и чисто лице. Хълбоците ѝ бяха примамливо закръглени. Тя забеляза погледа му и се врътна многозначително, но той не я удостои с повече внимание.

– Хлябът е корав – каза укорително Алис. – Ще ида да донеса пресен. Обърната към Бет, която събираше прашните пътни дрехи на господаря, тя заповяда: – Изпери ги по-скоро!

Бет промърмори нещо в знак на съгласие и Алис излезе от стаята. Ролф не можеше да разбере защо тази глупава гъска бягаше от него. Още в самото начало беше усетил, че е обезпокоена от нещо, а претекстът, под който излезе, беше смешен. Можеше да изпрати слугинята за топъл хляб. Бет продължаваше да събира бельото му и очевидно не бързаше. Когато се наведе, Ролф с удоволствие отбеляза колко хубав беше задникът ѝ.

– Ела при мен – заповяда той.

Тя се изправи и го дари със сияеща усмивка.

Ролф се облегна удобно. Бет не го остави да ѝ повтори и се приближи с люлеещи се бедра, стиснала под мишница вързопчето с дрехите. Ролф погледна вързопчето, после пода. Тя разбра и веднага го пусна. Той ѝ подаде кърпата и тя насапуниса раменете му.

Ролф впери поглед в напращелите ѝ гърди.

– Кърмиш ли?

– Да – прошепна тя и се изчерви.

Ръката му се плъзна към тежката ѝ гърда и я притисна внимателно. Бет престана да го сапунисва. Той се приведе, извади гърдата ѝ от ризата и я засмука.

Бет изпъшка, вкопчи се в мокрите му рамене и тикна гърдите си в лицето му. Ролф я пусна разочаровано. Членът му не можа да се втвърди или поне не достатъчно, за да я люби. Освен това жената миришеше на кисело. Гневно прогони от ума си мисълта за другата, която ухаеше на теменужки.

– Измий се хубаво и след вечеря ела в обора.

Бет се усмихна и лицето ѝ пламна в радостно очакване. Ризата ѝ беше мокра, връхчетата на гърдите ѝ опъваха тънкия плат.

– Да, господарю, с удоволствие – отговори шепнешком тя. – Искате ли да ви измия гърба?

Ролф я прогони с рязък жест.

31

Когато слезе в голямата зала да вечеря, Ролф бе обзет от странно, неопределимо чувство, но упорито отричаше, че то има нещо общо с очакване и радост. Спря на прага и огледа насядалите около масите хора.

Сейдри. Тя седеше в края на високата маса, на обичайното си място, с гръб към него. Когато я видя, сърцето му заби по-силно, и това го ядоса. Слабините му се опънаха и натежаха – въздействие, което не може да се получи при допира със слугинята, която го миеше. Той отиде до мястото си и седна, следван от Алис, която упорито вървеше след него, макар че той изобщо не забелязваше присъствието ѝ.

Мъжете се нахвърлиха върху яденето като изгладнели вълци. Само Ролф, който допреди минута умираше от глад, не можеше да преглътне нито залък. Погледът му беше привлечен като с магия към другия край на залата. Първото му впечатление беше, че Сейдри е бледа като платно. Бе отслабнала по време на отсъствието му, изглеждаше крехка и ранима. И не погледна към него. Нито веднъж.

Как съм могъл да очаквам нещо друго, помисли си той и се прокле за глупостта си. Тя го мразеше, когато се появи неканен в дома на братята ѝ, а сега го мразеше още повече заради наказанието, което се видя принуден да ѝ наложи. Той си взе парче месо от голямата табла, отрязал си малко с ножчето си, но накрая го остави. Алис сложи ръка върху лакътя му.

Ролф се обърна рязко към нея. Като видя едва сдържания гняв в погледа му, тя се отдръпна уплашено.

– Простете – проговори съвсем тихо тя.

– Не е заради вас – изръмжа той и се закле, че тази нощ завинаги ще прогони Сейдри от мислите и живота си.

– Милорд?

Ролф изръмжа раздражено и изпи на един дъх чаша вино.

– Намерихте ли време да помислите за онова, което ви казах, преди да тръгнете?

Ролф хвърли месото на кучетата и те се сбиха за тлъстата плячка.

– За какво сме говорили?

– За женитбата на сестра ми – обясни търпеливо Алис, като се стараеше да вложи в гласа си вълнение и съчувствие.

При тази мисъл настроението му се влоши още повече.

– Не. – Резкият тон даде на Алис да разбере, че господарят ѝ няма желание да обсъжда темата. Разбира се, че изобщо не беше помислял за това. Сега мисълта да омъжи Сейдри за друг прозвуча като подигравка, по неприятна от всичко, което беше чувал досега. Макар че това беше най-доброто разрешение.

Не, нямаше да го направи. В никакъв случай. Това решение беше лесно. Щеше да изличи желанието си да я има по друг начин; със слугинята, с всяка жена, която му харесаше. Но не можеше да я омъжи за друг. Освен това тази жена беше опасна и трябваше постоянно да я държи под око. Това заключение беше напълно логично и прогони недоволството му.

– Изпратете ми Сейдри! – заповяда той и се надигна.

Алис го погледна с разширени от ужас очи.

– Искате да обсъдите нещо с нея ли?

Мъжът се усмихна заплашително.

– Да. – После отиде до камината и се загледа в пламъците. Усети как тя се приближи, усети физически присъствието ѝ.

Сладко. Възбуждащо. Мускулите му се напрегнаха, дъхът му се ускори, на челото му избиха ситни капчици пот. Това е от горещината на огъня, помисли си подигравателно той. Мъжествеността му се обади. Той се обърна бавно към нея. Потресът беше неописуем.

В първия момент помисли, че това не е тя, а друга жена, която има бегла прилика с нея.

Ролф се овладя бързо. Докосна внимателно брадичката ѝ, сякаш се опасяваше, че сянката на жената, която бе оставил преди две седмици, ще се разпадне. Бавно обърна лицето ѝ към своето. Бузите бяха хлътнали и изглеждаха сиви, под теменуженосините очи имаше дълбоки тъмни сенки. Погледът ѝ бе трескав, пълен с болка. Въпреки това тя бе прекрасна. Измършавяла и бледа, косата ѝ бе загубила омайващия си блясък, но въпреки това бе останала най-красивата жена на света. Ролф бе безкрайно учуден от нахлулите в сърцето му нежни чувства.

– Какво се е случило? – попита дрезгаво той.

– Бях болна.

Съвестта го загриза. Не биваше да поставя въпроса, но не можа да се удържи.

– След наказанието ли?

– Да – отговори с гордо презрение Сейдри и срещна погледа му.

– Как си сега?

– По-добре. Отново съм здрава. – Тя вирна упорито брадичка, но той забеляза треперенето ѝ.

– Имаш ли треска?

Тя поклати глава.

– Трепериш – отбеляза тихо той и докосна рамото ѝ.

Сейдри се отдръпна. Дишането ѝ се ускори.

– Аз... нищо ми няма.

Тя се боеше от него, свиваше се като куче, което са изритали злобно. Какво друго бих могъл да очаквам? – запита се горчиво той, измъчван от угризения на съвестта.

– Имаш нужда от почивка. Трябва да се храниш. Искам да ядеш по шест пъти на ден. Искам да напълнееш.

– Заповед ли е това? – Треперещият ѝ глас бе пълен с ирония. Сега не можеше и нямаше да ѝ позволи да го предизвика.

– Да. Очаквам след една седмица да станеш отново жената, която оставих при заминаването си. Ясен ли съм, Сейдри?

– Може би така ми харесва повече – отговори нахално тя. – В този вид поне съм сигурна, че няма да ми досаждате с преследването си.

На устните му заигра усмивка, погледът му падна върху пищните гърди, които изглеждаха много по-примамливи на фона на крехката фигура.

– Искаш ли да проверим?

Сейдри скръсти ръце и направи крачка назад.

– Наистина ли ще тръгнете да задирият една болна жена?

Усмивката му се задълбочи.

– Само преди минута се опитваше да ме убедиш, че не си болна.

– Сам виждате, че излъгах.

– Значи сега си и лъжкия, не само предателка?

– И защо не? Вие сте съпруг и изневерявате на жена си.

– Обвиняваш ли ме?

– Аз ли? Казвам само истината.

– Ти казваш истината или лъжеш винаги когато ти харесва. Не си постоянна, Сейдри – настави с мек глас Ролф.

– А вие спите със съпругата си или ме задирият винаги когато ви харесва! – отговори наперено тя. На бузите ѝ избиха червени петна.

Ръката му стисна рамото ѝ. Куражът ѝ беше достоен за уважение, но гласът му прозвуча предупредително:

– Престани да се перчиш! Пък и вълнението ти вреди. Болестта може да се върне.

– Какво ви е грижа? – изсъска тя и сама се учуди на горчивината в гласа си.

Лицето му се вкамени. Той мълча дълго, преди да отговори:

– Здравето и благополучието на всички крепостни и селяни от Елфгар зависят от мен, аз нося отговорност за тях. Това важи и за теб. Къде спиш?

– Алис ми заповяда да се преместя при баба.

– Искам да спиш под моя покрив.

– За да ви е по-лесно да ми досаждате?

Погледът му я прониза.

– За да си ми винаги под око. Ти си предателка, Сейдри. Не мога да ти вярвам. – Той си припомни отново загубата на Йорк и начина, по който бе измамил Уилям, и сърцето му се сви от неясно предчувствие.

Залата беше празна, както беше заповядал, само Гай беше при него. Голямата входна врата беше отворена и той можеше да наблюдава суетния на хората си и крепостните. Първи юли беше великолепен топъл ден. Нито едно облаче не помрачаваше синевата на небето. В залата беше задушно. Тънкият жакет беше залепнал за тялото му.

Гай беше възмутен. Ролф му разказа за срещата си с Уилям и за наложеното му наказание.

– Това е несправедливо – възмути се верният му васал. – Как можа да ви накаже така строго? Вие сте най-добрият му човек, и той го знае!

– Уилям не обича да отрупва с благодеяния верните си хора – отговори мрачно Ролф и отново погледна към двора. Чакаше Сейдри, беше наредил да я повикат. Снощи не му даде сърце да я разпита. Сега трябваше да навакса.

– Искам да следиш всяка нейна стъпка – заяви глухо той.

Гай не попита за кого става дума. Не посмя да заговори.

– Кажки какво имаш да ми кажеш – заповяда Ролф, забелязал колебанието му.

– Милорд, аз не й вярвам. Може би е по-добре да я затворим.

Представата да хвърли Сейдри в мрачното подземие беше ужасяваща.

– Тя няма да извърши второ предателство – отговори твърдо той, макар че сам не си вярваше. – А и ми е необходима тук. – Гай го погледна объркано и Ролф се ухили. – Ако някой влезе във връзка с бунтовниците, това може да бъде само тя.

Очите на Гай светнаха. Беше разбрал.

Сейдри застана на прага. Слънчевата светлина падаше в гърба ѝ и обграждаше тъмния силует със светло сияние. Ролф ѝ даде знак да влезе. Тя се приближи колебливо. При вида ѝ норманинът отново усети болка. Въздействието, което тази жена упражняваше върху него, му напомни, че снощи се бе постарал да прогони дивия копнеж да я има. Но не можа. Беше толкова развълнуван, че напълно забрави уговорката със слугинята. Тази жена не само го подлудяваше, тя бе ограбила и мъжката му сила. Тази мисъл беше особено горчива.

Гай се обърна да си върви.

– Остани – заповяда Ролф, усмихна се на Сейдри и ѝ посочи стола на Алис. – Седни.

Тя го изгледа подозрително, но послушно седна на посоченото ѝ място. Ролф се изправи пред нея в целия си грамаден ръст.

– Къде са братята ти, Сейдри?

Тя примигна слисано.

– Не знам.

– Не ме лъжи. Аз съм господарят тук и те питам още веднъж: къде са братята ти?

– Не знам – отговори упорито тя.

Той вдигна ръка и помилва бузата ѝ – застрашително бавно и нежно.

– Заради подлото ти предателство загубих Йорк. И с твоя помощ ще си върна онова, което ми бе обещано и трябва да ми принадлежи. Нищо няма да ми попречи да издиря Моркар и да го отведе при краля. Разбра ли ме?

Очите и потъмняха от гняв.

– Ако разчитате на моята помощ, няма да я получите!

– Имам намерение да те омъжа – проговори замислено Ролф.

Сейдри извика стреснато.

Ролф знаеше, че свободата ѝ е извънредно важна за нея и се надяваше да ѝ изтръгне истината с помощта на тази заплаха.

– Ако се съгласиш да ми дадеш исканите сведения, може би ще променя решението си. Но ако продължиш да упорстваш, ще ти избира съпруг – още днес. Човек от народа, който няма да се уплаши да ти изтръгне истината с бой. Мъж, който ще иска да послужи на новия си господар и няма да допусне жена му да прояви непокорство. Разбра ли ме?

– Няма да го направите.

– Напротив, и то с удоволствие – отговори с опасна мекота той.

Сейдри сведе поглед към конвулсивно стиснатите си ръце.

– Наистина не знам къде са. Единственото, което научих, е, че се крият в блатата – отговори тихо тя и вдигна глава. В очите ѝ блестяха сълзи.

Ролф разбра, че тя казваше истината. Беше му крайно неприятно да я мъчи така, да я заплашва. Но трябваше да се отърси от това проклето съчувствие.

– Е, добре. – Тя не му каза нищо, което той вече не знаеше.

– Моля ви, милорд – проговори нерешително Сейдри.

Той я погледна очаквателно.

– Не ме омъжвайте.

– Ще помисля още малко – отговори мрачно той, даде знак на Гай, обърна се и напусна залата.

Сейдри не изпускате от очи кралския пратеник.

От разпита беше минала цяла седмица. Всяка сутрин тя се будеше с боязливата мисъл, че норманинът ще я повика отново, за да ѝ съобщи името на избрания от него съпруг и датата на сватбата. Ако той си беше наумил да я омъжи, тя не можеше да стори нищо, за да му попречи.

Но той не я повика. Дните се точеха мъчително. Нищо не се случваше. Обитателите на господарския дом се преместиха в новата крепост. Сега в старата къща ношуваха войниците и домашните роби. В каменната норманска кула, която нямаше прозорци, а само тесни бойници, беше мрачно и задушно. Сейдри мразеше внушителната сграда. Приземният етаж беше определен за склад, голямата зала беше на първия. Най-отгоре бяха спалните на господаря и съпругата му, чардакът и още една стая. Сейдри спеше в голямата зала под постоянния надзор на Гай.

Откакто Ролф се върна, не я караха да работи. Тя прекарваше по-голямата част от деня при баба си в селото, далече от норманина и грозната му крепост. Възстанови се от болестта си и силите ѝ се възвърнаха. Заплашителната среща със смъртта остана само като страшен кошмар.

Сейдри бе влязла случайно в голямата зала, за да си вземе чиста риза. Малкото ѝ дрехи бяха прибрани в дървена ракла, скрита под нара ѝ. Светлината, която падаше през тесните високи отвори, осветяваше съвсем слабо огромното помещение и почти не достигаше до задните ъгли. Когато влезе Ролф, придружен от непознат мъж с прашно пътническо облекло, Сейдри се стресна. Тя присви очи, огледа внимателно влезлия и разбра по цветовете, че е пратеник на краля.

Ролф нареди да донесат вино и храна; двамата мъже заеха място на дългата трапеза. Ролф се облегна удобно във високия си стол. След минута Мери донесе табла с хляб, сирене, месен пастет, бира и вино. Пратеникът се нахрани с видима охота, изпи чаша вино и си наля втора.

Сейдри се сви по-навътре в сенчестия ъгъл.

– Няма защо да бързаме – заговори Ролф. – Не гълтай яденето като изгладнял вълк.

– Яздих ден и нощ, милорд – отговори с пълна уста пратеникът. – По заповед на краля.

Без да избърше мазните си пръсти, той извади от ризницата си навит на руло пергамент и го подаде на норманина. Ролф го пое, дръпна

замислено шнура, но не го отвори.

– Има ли нещо ново в Йорк?

– Стражата на брега забеляза два датски кораба – отговори мъжът, като продължаваше да мляска. – Опасяват се от нови нападения. Но корабите се отдалечиха.

Ролф мълчеше.

– Кралят е доволен от новата крепост и назначи за кастелан Жан, незаконния син на Одо. Шотландците нападнали Ларби и опожарили селото. Одо потегли срещу тях с кралски отряд. Казват, че ги разбил и ги отблъснал далече към Кимбрия. Мисля, че това е всичко – завърши разказа си пратеникът и посегна към пастета.

Сърцето на Сейдри биеше болезнено в гърлото. Посланието, посланието, молеше се безмълвно тя. Защо не говореха за писмото на краля? Тя не смееше да се помръдне. Беше чула твърде много неща и вече не можеше да издаде присъствието си.

– Къде са сега датските кораби? – попита Ролф.

– Отминаха на юг.

Ролф си наля вино и отпи голяма глътка.

– А, да, има и още нещо: Уилям съобщи на всеослушание, че ще смачка бунтовниците още преди зимата. Планира да прекара Колелата в Уестминстър.

Ролф разкриви устни в едва забележима усмивка.

Точно в този момент нещо мъхесто се стрелна през голите крака на Сейдри. Тя не се страхуваше от плъхове, но се пазеше от тях, тъй като ухапването им беше отровно. Но беше слушала толкова внимателно, че при допира на плъха изохка уплашено.

Ролф скоочи от мястото си, обърна се към нея и погледът му пламна от гняв.

Сейдри се изчерви до корените на косите. Изправи се колебливо и притисна към гърдите си чистата риза. Не можеше да отмести поглед от него, прикована от някаква неведома сила.

Усмивката му стана по-широка.

– Ела при нас, Сейдри – покани я любезно той.

– Исках само да си взема чиста риза – оправда се смутено тя. – Аз... не исках да ви преча.

Мъжът продължаваше да се усмихва.

– Ела, Сейдри. – Той направи широк жест с ръка.

Тя излезе отсянката и застана на метър от него. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Норманинът изглеждаше напълно спокоен.

– Седни при нас – покани я той.

Сейдри беше смаяна. Той ѝ придърпа стола на Алис и преди тя да е успяла да откаже, ръката му меко, но непоколебимо я притисна да седне. Той зае отново мястото си до нея. Пратеникът изяде пастета, изтри с опакото на ръката мазнината от устата си и се оригна доволно.

– Милейди – поздрави учтиво той.

– Това не е милейди – обясни невъзмутимо Ролф. – Тази дама е сестра ѝ.

Той продължи да разпитва кралския пратеник за пътуването му, за селата, през които е минал по пътя си, как са го приемали местните хора, добра ли е житната реколта, разпита го даже добри ли са пътищата. Сейдри непрекъснато поглеждаше пергаментата в ръката му. Мъжете заговориха за времето. После за Хю дьо Брамбър, който наскоро щял да се ожени за дъщерята на един богат саксонски земевладелец. Говореха за какво ли не, само не за кралското послание.

Сейдри седеше тихо, старайки се да не привлича вниманието им върху себе си, и се чудеше защо норманинът я бе поканил да им прави компания. Погледът ѝ все по-често търсеше свитъка с посланието на Уилям. Ръката на Ролф почиваше спокойно върху масата.

– От сърце се радвам, че Хю дьо Брамбър си намери такава жена – каза най-сетне Ролф. – Той е почтен човек и ще управлява добре имението си.

– Това е и моето мнение – съгласи се пратеникът и се облегна назад, сит и доволен.

Ролф посегна към кралското послание и най-после удостои Сейдри с поглед. Тя усети как бузите ѝ пламнаха и се смути още повече. Той се обърна учтиво към пратеника.

– Свободен си.

Мъжът се поклони почтително и напусна залата. Ролф подръпна шнура на свитъка. Лицето му изразяваше досада. Сейдри се изпоти цялата. Той си играеше с нея на мишка и котка. Най-после тя се осмели да вдигне поглед към него. Този човек умееше да изглежда равнодушен. Тя можеше да се закълне, че е открила в очите му дори весела искрица.

– Можеш ли да четеш, Сейдри?

Тя не повярва на ушите си.

– Аз... да, мога – заекна смутено тя.

Мъжът склони глава настрана.

– Необичайно за жена.

– Да.

– Но ти и без това си необикновена, прав ли съм?

Тя издържа на погледа му. Какво беше замислил? Дали забележката му се отнасяше до обвиненията в магьосничество? Той се усмихна и разви посланието, вдигна го и го прегледа набързо. После го остави на масата.

– Аз не мога да чета. Прочети ми какво пише кралят.

Сърцето на Сейдри спря да бие, след това продължи с удвоена сила. Ръцете ѝ трепереха. Пое пергамента и зачете, без да смее да го погледне.

– Кралят – започна с глух глас тя и се покашля. – Кралят ви изпраща поздрав. А по-нататък се казва... – Беше ѝ много трудно да продължи. Сърцето ѝ преля от болка. – Заловили са шпионин... шпионин на братята ми.

– Продължавай.

– Бунтовниците отново замислят въстание, но шпионинът не е дал сведения къде трябва да избухне. Може би ще стане много скоро. Посланието е предупреждение. – Тя въздъхна и остави свитъка. Мислите ѝ бяха в хаос. Кого ли бяха заловили кралските палачи? Дали Едуин наистина замисляше ново въстание? Кога трябваше да започне? Още сега? Беше твърде рано! Норманите бяха предупредени и щяха да се подготвят. Трябваше веднага да се свърже с Едуин!

Сейдри усети настойчивия поглед на норманина. Изчерви се и му подаде посланието. Ролф го поднесе към свещта и проследи с равнодушен поглед как пламъците го погълнаха. В това време умът му работеше трескаво.

Стръвта беше погълната. Капанът беше заложен.

Бащата на Теди се казваше Фелдрик и беше вуйчо на Сейдри, брат на майка ѝ, отдавна вдовец; Теди беше най-малкият му син, четиринадесет годишен. Сейдри дълго беше бродила безцелно из селото, знаейки, че един от хората на Ролф не я изпуска от очи. Уж случайно срещна Фелдрик, който събираше дърва за огрев зад колибата си.

– Не мога – изръмжа той.

– Трябва – отговори настойчиво Сейдри. – Моля те!

– Защо точно аз? – попита Фелдрик и зарови пръсти в гъстата си коса.

– Помисли малко! Братята ми са в опасност – обясни трескаво тя. – Фелдрик, трябва да ги предупредим, че норманите са *узнали* за

планове им. Аз щях да отида лично, но господарят е заповядал да следят всяка моя стъпка. Ти можеш да се измъкнеш още тази нощ. Никой няма да те види. Щом стигнеш блатата, всеки саксонец ще ти посочи пътя. Моля те!

Фелдрик въздъхна.

– Е, добре, щом така искаш – съгласи се най-после той. – Ще се опитам. Но ако не ги намеря до две седмици, ще се върна.

– Благодаря ти, Фелдрик – отговори облекчено Сейдри. – Никога няма да го забравя.

През нощта Фелдрик се измъкна от селото и пое към блатата. Белтен тръгна след него.

На следващата сутрин Сейдри се събуди с чувство за предстояща беда. Беше много разтревожена за съдбата на братята си, но и се гордееше, че е съумяла да намери доверен човек и да го изпрати при тях, за да ги предупреди какво им се готви. Най-после беше направила нещо за Едуин и Моркар. Това беше лична победа – тя бе надхитрила норманина. Наистина бе успяла да го измами.

По време на обяда погледът му често я търсеше, но тя избягваше да поглежда към него. Страхуваше се, че той ще прочете в очите ѝ чувството за вина. При това тя нямаше никакви основания да се измъчва, защото дългът ѝ повеляваше да подкрепя братята си в борбата им срещу норманите. Въпреки това съвестта я гризеше.

Бет, която сервираше днес, едва не изсипа таблата с печеното в скута ѝ, когато се наведе над ухото ѝ и ѝ прошепна веднага след обяда да иде при нея в кухнята. Сейдри се постара да скрие изненадата си. Познаваше Бет от детските си години, но не бяха приятелки. Фактът, че Бет искаше да ѝ каже нещо тайно, събуди любопитство и надежда.

След обяда норманинът поведе хората си на лов. Сейдри, която беше под постоянна охрана, се разходи безцелно из двора и срещна Бет на входа на кухнята.

– Какво има? – попита развълнувано тя.

Лицето на Бет беше зачервено от вълнение.

– Видях Моркар – прошепна тя и хвърли тревожен поглед към пазача на Сейдри, който стоеше настрана и ѝ хвърляше влюбени погледи.

Сейдри се разтрепери. Веднага разбра защо Бет се беше изчервила: Моркар обичаше да се забавлява с нея в сламата. Всички жени обичаха брат ѝ и Бет не правеше изключение.

– Къде е той?

– При баба ти.

Сейдри изпъшка уплашено и се обърна да си върви. Сянката ѝ веднага тръгна след нея.

– Как ще се отърва от него?

– Аз ще се погрижа – засмя се Бет. – О, Сейдри, да знаеш как ми се иска Едуин и Моркар да се върнат!

Бет не изглеждаше особено очарована от Ролф дьо Варен. Сейдри се скри в кухнята и зачака. Слугинята отиде при пазача с примамливо

поклащащи се хълбоци, нарече го по име и двамата започнаха да се задяват. Роджър явно не беше дорасъл да се справи с жена като Бет, която най-спокойно мушна ръка в панталона му. Той простена и очите му изскочиха от орбитите. Сейдри побърза да се измъкне зад гърба му и на минаване видя как Бет клекна пред норманина и пое твърдия му член в устата си.

Задължена съм ѝ, повтаряше си тя, докато тичаше към селото. Щом стигна първите къщи, забави крачка, защото никоой не биваше да забележи бързането ѝ. Как Моркар бе посмял да влезе в селото, в бърлогата на лъва? Сейдри кипеше от гняв и беше готова да се нахвърли върху него с укорни думи. Когато влезе в стаичката на баба си, старицата седеше на масата с двама мъже.

Сейдри затвори тихо вратата и зяпна неразбиращо.

Едуин стана и на устните му заигра усмивка.

Боже, колко красив беше, истински мъж и господар! Очите ѝ се напълниха с радостни сълзи. Той я прегърна и я притисна към силните си гърди. Сейдри се вкопчи в раменете му и изхълца. След смъртта на стария граф Едуин се отнасяше към нея бащински.

– Не мога да повярвам, че си посмял да влезеш в селото!

– Не говори за това – засмя се той и сложи пръст на устните ѝ. – Няма ли да поздравяш и Моркар?

Сейдри прегърна брат си, но той я отстрани от себе си, огледа я и попита загрижено:

– Добре ли си? Вярно ли е, че...

Властният жест на Едуин го прекъсна.

– Сега нямаме време за това. – Той се обърна отново към сестра си. – Възшност аз не исках да влезем в селото, но когато норманинът потегли на лов с половината си хора, не можах да устоя на изкушението.

– Отидоха в гората и няма да се върнат преди здрачаване.

Погледът на Едуин потърси нейния.

– Добре ли си, Сейдри?

– Разбира се. – Тя махна с ръка и продължи загрижено: – Едуин, снощи изпратих Фелдрик да ви търси! – Разказа му за кралския пратеник и за писмото, което Ролф я бе помолил да прочете.

Едуин стана видимо неспокоен, а Моркар въздъхна.

– Сигурно заловеният е Джон – промърмори замислено той. – Не сме го виждали цяла седмица.

– Не е ли по-добре да ми кажете къде се криете, за да мога да...

– Не – прекъсна я остро Едуин. – Постъпила си правилно.

Саксонецът ще ни намери, докато норманинът няма шанс. Фелдрик ще се забави, защото първо трябва да го изпитат, но ще стигне до нас. Не искам да се излагаш на опасност, Сейдри.

Тя кимна и си припомни заплахата на норманина да я омъжи, ако още веднъж посмее да помогне на братята си.

– Ще отложите ли въстанието?

Едуин я погледна втренчено и поклати глава.

– Но, Едуин, моля те! Прекалено е опасно!

– Ние не се страхуваме – процеди през зъби Моркар.

– Времето е добре избрано, Сейдри – увери я Едуин. – Вярвай ми. – Той се усмихна. – Както вярваше на баща ни.

– Но аз ти вярвам – увери го с треперещ глас тя.

Моркар беше, както винаги, нетърпелив.

– Сейдри, какво ти сториха след бягството ми? Вярно ли е, че норманинът те задиря?

Сейдри пламна от срам и сведе очи.

– Нищо не ми сториха.

– Това не е отговор – отсече остро Едуин.

Сейдри не можеше да лъже братята си.

– Той заповяда да ме бичуват. Но раните зараснаха.

– Проклетият кучи син! – изфуча разярено Моркар. – Ще го убия!

– Ти си смело момиче, Сейдри – похвали я Едуин и я погледна втренчено.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Ти щеше да се гордееш с мен. Не помолих за милост. Дори не виках.

– Гордея се с теб – усмихна се топло Едуин. – Искаш ли да ни помогнеш, Сейдри? Макар че ще поемеш голям риск?

– Знаеш, че съм готова да ви помагам.

– Много добре. Продължавай да се ослушваш. Справяш се добре. Трябва да знаем какво планира норманинът. Не мога да чакам случайни вести, не мога да вярвам на слуховете. Трябват ми подробности.

Сейдри го погледна въпросително.

– Той... докосвал ли те е?

Мина доста време, преди тя да проумее смяната на темата. Лицето ѝ отново пламна.

– Значи го е правил – установи глухо Едуин. Моркар скочи и отново се закле, че ще убие лично норманското куче. Едуин му даде знак да замълчи, вдигна брадичката на сестра си и я погледна право в очите.

– Още ли си девствена, Сейдри?

Тя се изчерви до корените на косите.

– Да.

– Той не се бои от теб като другите мъже, нали?

– Да.

– Казаха ми, че е луд по теб. Вярно ли е?

– Аз... мисля, че да.

Едуин отстъпи назад, без да я изпуска от очи.

– Той е красив мъж.

Сейдри зяпна смаяно. В гърдите ѝ се надигна неясно предчувствие. Обзе я ужас.

– Едуин?

– Сейдри, ти можеш да придобиеш голяма власт над него, ако проявиш малко повече сърчност и увереност. Жената винаги има власт над мъжа.

Моркар извика възмутено, но веднага затисна устата си с ръка. Сейдри гледаше брат си с ням ужас.

Гласът на Едуин беше дълбок и будеше доверие.

– Не ми е лесно да те помоля за това. Ако не можеш да понесеш милувките му, ще проявя разбиране. Мислих дълго, сестричке, и те питам: какво е твоята девственост в сравнение с победата ни в тази война?

Сейдри беше изумена. Все още не искаше да повярва на чутото. Той искаше от нея да се отдаде на норманския враг, да се пожертва. Едуин, големият ѝ брат, нейният идол.

– Ако доброволно станеш негова любовница, Сейдри, ако съумееш да се доближиш до него, ще можеш да му изтръгнеш всички тайни.

– Не мога да повярвам, че искаш това от нея – проговори с едва съдържан гняв Моркар.

Едуин го погледна замислено.

– Аз не ѝ заповядвам. И не ми е никак лесно да ѝ отправя тази молба. Но ако аз можех да дам онова, което може да даде тя... – Той помълча малко и добави с твърд глас: – За Елфгар съм готов да пожертвам всичко.

Едуин искаше от нея да влезе в леглото на норманина, да му стане любовница, да му продаде тялото си. Защо тази мисъл беше толкова потискаща? Сега беше война. Животът ѝ, девствеността ѝ бяха без значение. Онова, което беше важно, беше Елфгар, наследството на братята ѝ, освобождаването на графство Мерсия, победата над норманите. Господи, тя нямаше избор!

- Ще го направя, Едуин.
- Погледът на брат ѝ беше изпълнен със съчувствие.
- Знаех, че така ще отговориш.
- Устните ѝ затрепериха. Една сълза се отрони от окото ѝ.
- Но Едуин... Какво ще стане, ако норманинът не ме иска?
- Тогава няма какво да губиш – отговори кратко той.

Какво да стори, та да прелъсти норманина?

Сейдри лежеше свита на кълбо на нара си в голямата зала и не можеше да затвори очи. Непрекъснато размишляваше над новото си положение и почти не обърна внимание на завръщането на Ролф и хората му. Сърцето ѝ тежеше от болка, мъчеха я страхове и съмнения, макар че напразно се старееше да прогони унието си. Трябваше да повярва на Едуин. Той беше неин брат и господар. Толкова искаше да му помогне. Нямаше причина да трепери от страх. Опасенията ѝ бяха напразни.

Но нищо не беше в състояние да прогони потиснатостта ѝ. Рицарите на Ролф влязоха шумно в залата и веднага поискаха ядене и вино. Тя чуваше гласа на водача им във веселата бъркотия; той явно беше в добро настроение. Сейдри се обърна настрана и огледа насядалите около масата мъже. Погледът ѝ потърси мъжа, който беше завладял мислите ѝ. Той беше в центъра на новата ѝ задача. Ролф стоеше пред камината и топлеше ръцете си. Беше обърнал към нея смело изсечения си, горд профил. Да, той наистина беше красив мъж. Косата му блещукаше златна на фона на пламъците. Алис му поднесе чаша вино и той я изпразни на един дъх. Тя му каза нещо и той ѝ дари една от редките си усмивки. Усмивката му винаги напомняше на Сейдри за изгрева на слънцето. Сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна и я погледна право в лицето.

Сейдри сведе глава и се обърна на другата страна. Още не беше готова да започне с прелъстяването. Беше много рано за това. В гърдите ѝ се надигна отчаяние, примесено със срам.

Тя не беше изкусителка, нямаше представа откъде да започне и как да продължи. Нима не беше претърпяла пълен провал с първия кралски пратеник? Преди Едуин да ѝ направи това предложение, тя беше на мнение, че норманинът я желае, но сега я мъчеха страхове и съмнения. Ами ако само си играеше с нея на котка и мишка? Ако желанието му да я има беше само плод на фантазията ѝ? Ако в последния момент усетеше отвращение от злия ѝ поглед, както беше станало с другите мъже? Ако я отблъсне?

А после се появи и друга страшна мисъл. Какво щеше да стане, ако плановете ѝ се увенчаеха с успех, ако го приемеше в леглото си и по време на акта избухнеше в сълзи и му признаеше всичко?

Най-сетне Сейдри заспа и бе споходена от безумни сънища.

Тя, искусителката, вървеше към него, облечена само с тънка риза. Намираха се на полянка сред гората, пламтящият му поглед я пронизваше. Сейдри се чувстваше уверена в себе си. Засмя се и затанцува за него. Въртеше се, извиваше се, за да му покаже цялата красота на тялото си. А той я гледаше жадно...

Тя бе свалила дрехите си. Пристъпваше към него съвсем гола. Той я поглъщаше с поглед. Сейдри не усещаше страх, потиснатостта ѝ беше изчезнала, изпълваше я само радостно очакване.

Тя беше съвсем близо до него, когато той избухна в смях.

Смееше се и не искаше да спре. Сейдри замръзна на мястото си. Тогава разбра той ѝ се надсмиваше. Не я желаше. Тя, глупачката, само си беше въобразявала. Никой мъж досега не я беше пожелавал. Изведнъж се появи Алис и също избухна в смях.

– Вещица! – изкрещя пискливо тя. – Вещица! Той е мой!

Алис прегърна Ролф, който продължаваше да се смее с пълно гърло. Сейдри искаше да потъне в земята от срам, искаше да умре. Как може да се случи това...

– Вещицата да бъде бичувана! – заповяда през смях Ролф.

– Сто удара с камшик – подкрепи го тържествуващо Алис.

Сейдри поиска да помоли за милост, но с ужас установи, че гласът ѝ отказва. Камшикът изсвистя, първият удар се стовари върху гърба ѝ. Тя изпищя от болка. Подигравателният глас на Алис я накара да стисне зъби. Ролф продължаваше да се смее, явно намираше ситуацията безмерно смешна – той не я желаше, искаше само да я подиграе.

После някой я прегърна, за да я утеши. Бичуването беше свършило. Сънят ѝ беше неразбираем, объркващ, но тя знаеше, че лежи в обятията на Ролф.

– Не плачи – утешаваше я той. – Не плачи.

Сейдри се събуди с мокро от сълзи лице. Войниците вече ставаха от наровеите си, кучетата се мотаеха наоколо и лаеха. Сейдри лежеше неподвижна, сърцето ѝ биеше до пръсване. Помнеше всяка подробност от съня, който беше много по-страшен от първия ѝ кошмар, преживян след бичуването. Ръцете ѝ трепереха. Тя беше глупачка. Та това беше само сън! Но изглеждаше толкова истински, толкова близък до действителността.

Това е само сън, повтори си строго тя. Ти знаеш, че той те желае. А пък ако те отблъсне, какво от това? Преживяла си достатъчно обиди от страна на мъжете, нали? Сигурно няма да бъде по-лошо от досегашното – а и ще си спестиш нощите с него.

Вече нямаше право да отлага неизбежното.

Трябваше да бъде много внимателна, да се прави на срамежлива и в същото време да го дразни и примамва. Пред очите ѝ отново оживяха подробности от съня, но тя побърза да ги прогони. Трябваше да бъде силна и смела. Сейдри излезе навън, изми се на кладенеца и веднага забеляза, че охраната ѝ не беше вдигната. Днешният ѝ пазач бе съвсем млад, почти дете, името му беше Уилфрид.

Преди норманинът да се засели в Елфгар, Сейдри се къпеше в реката, извън селото, на скрито място в гората. Отдавна не беше ходила там, защото се страхуваше от натрапниците. Сега ѝ хрумна чудесна идея: можеше да помоли Ролф да ѝ позволи да се изкъпе в реката без придружител.

Естествено той щеше да отхвърли молбата ѝ. Тогава тя щеше да му подметне, че той лично би могъл да я придружи, щом ѝ няма доверие. Обзе я неизпитвана досега възбуда, примесена със страх. Щом стигнеха на брега, тя щеше да го помоли да се обърне, за да може да се съблече и изкъпе. Сигурно нямаше да мине много време и щеше да се озове в прегръдката му. По-добре е да свърша работата си колкото може по бързо, повтаряше си тя с лудо биещо сърце. Сигурно щеше да мине доста време, преди той да ѝ се довери дотолкова, че да я посвети в плановете си.

Единствената ѝ грижа беше, че планът ѝ не е достатъчно добре обмислен. Е, каза си решително тя, скоро всичко ще се изясни.

Когато тръгна към новата кула, тя установи разочаровано, че планът ѝ трябваше да почака, тъй като норманинът и дузина от рицарите му бяха възседнали могъщите си бойни коне. Сейдри остана загледана във величествената фигура на седлото. С каква лекота седеше на коня, как го укротяваше само с едно движение. По едно време той се обърна към нея, но тя устоя на напора да извърне лице и посрещна спокойно погледа му.

В очите му се появи учудване. Сейдри не отмести поглед и забеляза как учудването се превърна в пламък. Стомахът ѝ се сви на топка. Под искрящия жаден поглед тялото ѝ се стегна, дъхът ѝ се ускори. Май не съм особено сръчна, каза си сърдито тя и побърза да се извърне.

Лицето ѝ пламтеше от срам. Най-добре да влезе в кулата. Беше съвсем близо до стълбището, когато той препусна към нея и едрият черен жребец ѝ препречи пътя. Сейдри се отдръпна страховито, но Ролф приближи коня си към нея, докато гърбът ѝ се опря в стената. Той се наведе от седлото с дръзка усмивка и блестящи очи.

– Не можах да устоя на поканата – прошепна пламенно той.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

– Това не беше покана – отговори с необичайно писклив глас тя, забравила, че трябваше да го прелъсти, не да му противоречи.

– Така ли? – ухили се той и се наведе още по-близо до нея. – Тогава бъди по-предпазлива с погледите, Сейдри. Това между нас не е лека игра.

– Аз... исках само... – измънка тя и не можа да продължи. Кракът му докосна бюста ѝ и това я обърка напълно. Хищническата усмивка и пронизващият поглед я накараха да загуби самообладание.

– Какво искаше? – Усмивката му стана още по-широка. Очевидно му доставяше удоволствие да я гледа в това неловко положение. – Вероятно си се възхищавала на външността ми – предположи той.

Сейдри се вкопчи веднага в тази възможност.

– Сам знаете – отговори тихо тя, старайки се да се овладее, – че жените не могат да ви устоят. Знам, че се наслаждавате на това.

– Радвам се, когато ме следи твоят поглед, Сейдри – поправи я лениво той. Конят му се движеше неспокойно. Случайно ли беше това? Коляното на Ролф се допря до гърдите ѝ. Връхчетата им веднага се втвърдиха и опънаха тънкия плат на ризата. Заля я гореща вълна.

– Аз съм само една обикновена жена – прошепна с пресекващ глас тя. – Не съм вещица, и вие го знаете. Жена от плът и кръв.

– Не е нужно да ми го напомняш – отговори меко той и протегна ръка към нея. Показалецът му докосна бузата, продължи надолу към гърлото. Погледът му беше устремен към гърдите ѝ. Сейдри почти се задушаваше от усещане, на което не беше в състояние да даде име – а може би не искаше да го назове. Много добре помнеше как ръцете му бяха милвали гърдите ѝ и сега се запита дали той пак ще я докосне. Плътта ѝ копнееше да го усети.

Разбира се, той не можеше да го направи на публично място, пред очите на хората си. Ролф я пусна, конят се отдръпна назад и увеличи разстоянието помежду им. Усмивката замръзна на устните му, светлината в погледа му угасна. Той обърна рязко коня си, вдигна десница и даде знак на хората си да го следват. Малкият отряд мина с гръм и трясък по падащия мост.

Сейдри скръсти ръце пред гърдите си. Мъглата на упоението, предизвикана от близостта му, постепенно се разсея. Когато отново беше в състояние да разсъждава разумно, тя си каза, че той наистина я желае. Това не беше само плод на въображението ѝ. Не беше чак толкова

трудно да го прелъсти. Но защо сърцето ѝ примираше от болка?

Сейдри се обърна към стълбището, за да влезе в кулата. Едва тогава видя Алис, застанала на най-горното стъпало. Лицето ѝ беше зачервено, в очите ѝ пламтеше дива ревност.

Алис. Обстоятелство, което не беше взела предвид. Напълно беше забравила да съобрази плановете си и с Алис. Със съпругата на Ролф.

Каква игра играеше тази малка вещица?

След обяда Ролф седя дълго във високия си стол, начело на масата, загледан замислено в жената, която седеше в другия край на залата. През цялото време, докато обядваха, тя му хвърляше кокетни погледи, но в тях имаше и детинска безпомощност, плахост, която лишаваше от убедителност опитите ѝ да го прелъсти. Ако не я желаше толкова силно, наивните ѝ опити за кокетство щяха да го развеселят. Но той я желаше с всяка фибра на тялото си. Членът му беше набъбнал и пулсираше болезнено. Той премести тежестта си, потърси по-удобна поза. Откъде беше дошла тази промяна в настроението ѝ след толкова гняв и омраза?

Каква беше целта ѝ?

Дали да я постави на изпитание, за да открие докъде е готова да стигне в играта си?

А може би се лъжеше? Може би това не беше игра. Той знаеше, че и тя полага усилия да скрие желанието си. Може би тя го желаше също така силно, колкото той нея. Може би беше готова да се поддаде на желанието. Може би му бе простила жестокото наказание. Ролф се прокле наум и си заповяда да внимава. Не можеше да се поддаде на мечтите си.

Той не беше забравил клетвата си. Но ако тя продължаваше да го предизвиква с тези плахи, но еднозначни погледи, той неизбежно щеше да загуби самообладание, да прати по дяволите клетвата си и да я вземе. Ролф стисна здраво зъби, за да се овладее.

Той успя да откъсне погледа си от нея и се обърна към Гай и Ателстън, които разговаряха за шотландските нападения над северните граници. След като Уилям беше прогонил клана Кемпбъл в Кимбрия, по крайбрежието, особено в близост до Еошайър, отново се беше стигнало до кървави сблъсъци, и този път подклаждани от клана на Кемпбъл от Танталон.

– Днес дузина овце, утре цяло стадо – говореше раздразнено Гай. – Но тези кучета не познават господаря ми. Той ще ги натика всичките в морето!

Ателстън се усмихна на младежката разпаленост на Гай.

– Шотландците са големи хитреци, а Кемпбъллови са най-хитрите между тях – намеси се Ролф. – По-уместно би било да сключим споразумение с тях. Макар че не мога да им вярвам, поне можем да отложим

войната за известно време.

Алис, която седеше тихо отстрани, изведнъж се намеси в разговора и мъжете около масата я изгледаха учудено.

– Може би мирът ще стане по-траен, ако сключим с тях истински съюз – предложи делово тя.

– Вие пък какво разбирате от тези неща, милейди? – отбеляза развеселено Ролф.

Тя го погледна право в лицето с големи и невинни кафяви очи.

– Аз съм отраснала в тази сурова страна, милорд. Знаете ли, че баща ми, старият граф, искаше да ме омъжи за един от тези шотландци? – Гласът и изтъня и се изостри. – Разбира се, само за да имаме дълъг и траен мир. Помолих баща си да обмисли женитбата още веднъж и той ме пощади.

– Бракът е най-добрият и най-сигурният път за създаване и поддържане на мирни съседски взаимоотношения – подкрепи я Гай.

Ролф избухна в смях.

– И ти ли заговори за брак, Гай?

Младият рицар се изчерви.

– Аз съм на мнение, че между саксонците и норманите щеше да се възцари мир, ако Уилям беше удържал на думата си и бе омъжил дъщеря си Изолда за Едуин от Мерсия.

– Уилям щеше да постъпи много глупаво, ако беше съсредоточил твърде много власт в ръцете на този опасен саксонец – възрази спокойно Ролф. – Но ако добре си спомням, Изолда горещо помоли баща си да спази даденото обещание.

– За съжаление – обади се отново Алис – в моя случай нещата стояха другояче. Шотландецът, който трябваше да стане мой съпруг по волята на татко, ми отказа.

Ролф я погледна изпитателно, питайки се каква цел преследваше с това открито признание за поражението си. Впрочем досега не му беше направило впечатление, че жена му проявява интерес към политиката и военните сблъсъци. Той я погледна с високо вдигнати вежди.

Алис продължаваше да го гледа в очите и лъжата излезе без усилие от устните ѝ.

– Шотландецът искаше Сейдри, но баща ми категорично отказа дори да обсъди тази възможност.

Ролф се усмихна студено. Беше разбрал.

– Смятате ли, лейди Алис, че този шотландец все още се интересува от сестра ви? – Тонът му беше напълно равнодушен.

– Ами да, възможно е – отговори бързо Алис.

– Простете, милорд – намеси се Гай. – Един такъв брак би бил много полезен за нашето дело.

Ролф овладя недоволството си.

– Възможно е – отвърна хладно той.

Ама че съм глупак, наруга се безмълвно той. Най-добре е да я омъжа за някой шотландец, така не само ще подсигурия границите си, ами и никога вече няма да се изправя лице в лице с вещицата. Той си представи живо как един от онези груби червенокоси шотландци отвежда в леглото си Сейдри и му стана гадно.

Алис се облегна назад и сведе глава. Ала Ролф видя злобната ѝ усмивка и недоволството му нарасна. Той скочи от мястото си и се запъти с бързи крачки към вратата. Нежна женска ръка го задържа за ръкава.

– Милорд? – попита боязливо Сейдри.

Ролф застина на мястото си. Тя скръсти ръце и сведе глава, за да избегне погледа му.

– Искаш да говориш с мен, така ли? – попита той, опитвайки се да овладее чувствата си.

– Да, моля ви. – Тя се осмели да вдигне очи към него.

Игра ли е това, или не? – запита се отново той, неспособен да реши. Погледна я втренчено и ѝ махна с ръка да го следва. Двамата излязоха в двора.

– Е, какво искаш?

Сейдри хвърли бърз поглед през рамо. В първия момент Ролф помисли, че тя иска да се увери, че не ги подслушват, но след това осъзна, че тя искаше да насочи вниманието му към пазача си Уилфрид. Стана му ясно какво целяха смелите ѝ погледи. Тя искаше да се освободи от постоянната охрана. Ролф се усмихна сковано.

– Милорд, искам да ви помоля да ми окажете една голяма милост – започна колебливо тя и потвърди подозрението му.

Ролф скръсти ръце пред гърдите си и зачака.

– Още от детските си години – продължи тя – ходя на едно скрито място в гората, за да... – тя го изгледа крадешком – се къпя.

Ролф я погледна нетърпеливо, но се овладя.

– В горичката има едно уединено местенце и аз ходех там всеки ден. Но откакто вие дойдохте в Елфгар, вече не смея да се къпя там – страх ме е, че хората ви ще ме проследят. Чувствам се мръсна и много искам да се изкъпя. Но как да го направя, след като този тронав хлапак, когото сте пратили да ме следи, върви по петите ми ден и нощ? Моля

ви, освободете го за един час. Какво толкова лошо бих могла да извърша за това кратко време?

Ролф си я представи гола, потопена до хълбоците във водата, светлите гърди, блещукащи под слънцето.

– Ти си предателка, Сейдри – отговори делово той. – Не мога да ти вярвам, затова съм заповядал да те охраняват.

Тя преглътна.

– Ако отида с него... – тя посочи към Уилфрид, – може да ми стори зло!

– Ела тук, Уилфрид! – извика Ролф и младият мъж пристъпи към тях. – Сейдри иска да се окъпе в реката – обясни глухо той. – Ти ще я охраняваш както обикновено, но ще останеш с гръб към нея. Разбра ли ме? Няма да я гледаш. Дай й десет минути за банята. Ако я докоснеш, ще те накажа със смърт – ще те прониза собственооръчно с меча си. – Той погледна пронизващо Сейдри. – Ето, вече няма от какво да се опасяваш.

Тя побледня.

– Сигурен ли сте? – Въпросът ѝ прозвуча необяснимо настойчиво.

– Напълно сигурен. – Ролф я погледна и добави равнодушно:

– Ако предпочиташ, можеш да се окъпеш в някоя от стаите на горния етаж. Веднага ще заповядам на слугините да ти приготвят ведро с топла вода.

Теменуженосините очи потъмняха, пищните гърди се развълнуваха под тънката риза.

– Предпочитам да се окъпя в реката – отвърна упорито тя. – Обичам да плувам и да се пръскам с вода. Обичам да се забавлявам.

Аха, значи искаше да поплува.

– Десет минути – определи строго Ролф. – В продължение на десет минути можеш да лудуваш на воля във водата.

Сейдри не каза нито дума. Той видя, че е объркана и гневна.

Ролф се съмняваше, че тя искаше просто да се окъпе в реката. Тази вещица беше замислила нещо – или искаше да го изпита. Той ѝ даде възможност да изпрати Фелдрик при братята си, за да открие скривалището на бунтовниците. Трябваше на всяка цена да ѝ попречи да извърши ново предателство. Иначе трябваше да ѝ наложи много по-строгово наказание, дори смърт. Единствената възможност беше да охранява ден и нощ дръзката женичка и да не ѝ позволява да върши глупости. Дали тя таеше надежда, че край реката ще я чака пратеник на братята ѝ? Или имаше намерение да го изкуши с така наречената „баня“? Дали пък не

беше решила да го надхитри, да го накара да я последва, за да го примами в капан?

– Не му вярвам – проговори най-сетне Сейдри и се извърна леко към Уилфрид.

Докъде щеше да стигне?

– Тогава няма да плуваш в реката.

Ролф се учуди безкрайно, когато очите ѝ овлажняха.

– Вие... не искате ли да...?

– Какво да искам?

По ресниците ѝ надвиснаха сълзи.

– Аз вярвам във вас – произнесе тя толкова тихо, та Ролф помисли, че не е чул правилно.

– Какво каза?

– Аз вярвам във вас – повтори тя и сведе поглед към нервно потръпващите си ръце.

Тя искаше той да я придружи на реката и да я наблюдава, докато се къпе? Думите ѝ отекнаха в ушите му. Прелъстяване или капан?

– Искаш аз да те охранявам, докато се къпеш гола в реката?

– Нне, искам да кажа... да.

Той я хвана с два пръста за брадичката и вдигна главата ѝ към лицето си.

– Каква игра играеш? – попита рязко той. Трябваше да се включи в играта, за да я изпита. Трябваше да отиде с нея на реката. Дали малката вещица щеше да посмее отново да извърши предателство?

– Това не е игра – отговори възмутено тя.

Така му се искаше да я придружи, да я наблюдава, докато се къпе, да я вземе... Не. Тя със сигурност беше замислила нещо.

– Да не би да искаш да ме прелъстиш? – изръмжа той и разхлаби хватката си.

– Нне.

– Желаш ли ме, Сейдри? – попита с опасно мек глас той.

– Не! Да! Пуснете ме! – По бузите ѝ потекоха сълзи.

– Каж ми истината. Да или не?

– Оставете ме на мира, оставете ме на мира! – изкрещя сърдито тя.

Ролф я пусна. Сърцето биеше като чук в гърдите му. Тя премълчаваше нещо; без съмнение желанието не беше единственият мотив за действията ѝ. Ролф изпита див гняв към хитростта, която вероятно се криеше зад поканата ѝ.

– Върви! – произнесе дрезгаво той. – Върви да плуваш или не ходи,

не ме е грижа.

Той и обърна гръб и се отдалечи. По-късно щеше да разпита пазача й как е минало къпането. Не, нямаше да позволи на вещицата да го примами в капан.

Сейдри преглътна сълзите си и се обърна към Уилфрид, който вървеше на две крачки след нея. Отпусна се в сянката на едно ябълково дърво и се опита да се овладее. Планът ѝ беше глупав, осъден на неуспех от самото начало. Тя беше най-несръчната изкусителка в целия свят. Чувстваше се унижена, обидена. Но... ако той наистина я желаше, защо бе отказал да я придружи?

Денят беше горещ и задушен. Сейдри примигна към слънцето, без да обърща внимание на Уилфрид, който рееше поглед в далечината и се стараше да не се обърща към нея. Тя мразеше норманина. Беше много ядосана на Едуин, който очакваше от нея да играе ролята на прелъстителка. Беше ядосана и на себе си, че се държа като последна глупачка.

Беше горещо, тя се потеше и кипеше от гняв. След като изкуството ѝ на прелъстителка беше отказало, значи вече не се налагаше да играе роля и можеше спокойно да поплува в реката. А ако пазачът посмееше да я нападне, щеше да му разбие черепа с някой камък. Сейдри стана решително, прекоси овоцната градина, но изведнъж спря и Уилфрид едва не я блъсна.

– Ще ида да плувам – обяви властно тя. – И ще остана на реката не само десет минути, а целия следобед. Ако посмееш да гледаш към мен или се опиташ да ме докоснеш, ще те прокълна. Ще прокълна и майка ти, баща ти и братята ти. Ще ти пратя чумата и ще умреш!

Уилфрид побледня и отстъпи крачка назад.

Беше толкова приятно да излее гнева си, макар че бедното момче с нищо не беше заслужило такова отношение. Тя продължи към реката, твърдо решена да се държи така, сякаш той не съществуваше. Нямаше да му позволи да ѝ развали удоволствието.

И щеше да забрави, че първият ѝ опит да прелъсти норманина бе претърпял провал.

Трябваше да си изясни нещата. След вечеря Ролф отиде право при Уилфрид.

– Ходихте ли на реката?

– Да – отговори младият войник. – Не съм я докоснал, милорд.

– Не се съмнявам – отговори успокоително Ролф. Значи Сейдри наистина е искала да се окъпе? Искала е да поплува, да се позабавлява – и е проявила доверие към него, като го е поканила да я охранява. Ролф изпита безкрайно облекчение, но дори то не беше в състояние да прогони напълно подозренията му. Извърна се и погледна към Сейдри. Тя се хранеше с апетит. Прясно измитата коса беше сплетена на дебела плитка.

Можеше ли да й има доверие?

На следващия ден точно когато рицарите се упражняваха на площадката, а Ролф наблюдаваше двубоите, Уилфрид пристигна тичешком. Мъжете всеки ден мятаха копия и се учеха да отбиват удари с щитовете, хвърляха чук и въртяха меч. При вида на Уилфрид Ролф се обезпокои. Защо беше напуснал поста си?

– Какво се е случило? – извика насреща му той, опасявайки се, че Сейдри е извършила поредната глупост. Сърцето му заби ускорено. Това момиче беше непредвидимо!

Уилфрид дишаше тежко от бързото тичане.

– Пак отиде на реката. Не ви е помолила за позволение и аз й обясних, че не може така, но тя не пожела да ме послуша. Изсмя ми се в лицето, нарече ме жалък глупак. Какво да правя?

– Не бива да я изпускаш от очи нито за миг – укори го строго Ролф. – Това е заповед, Уилфрид. Върни се веднага при нея.

Той се ядоса ужасно, че момъкът я бе оставил сама. Утре щеше да го накаже за този пропуск. Никой от хората му нямаше право да занемарява задълженията си. Най-добре да го прати да чисти оборите или да му послужи известно време като паж. Уилфрид се обърна и хукна да бяга. Ролф го проследи и запомни мястото, където влезе в гората.

Не можеше да съсредоточи вниманието си върху бойните упражнения. Погледът му отново и отново се връщаше на мястото, където Уилфрид бе изчезнал между дърветата. Някъде там беше вирчето, където се къпеше Сейдри. Не, със сигурност не беше капан. Тя не е имала

намерение да извърши предателства. Колкото и невероятно да звучеше, тя действително е искала да се окъпе в реката, нищо повече. Дали се къпеше гола? Ролф си представи съвършената ѝ фигура и пропусна да види как Белтен атакува яростно Гай, избяга копието от ръката му и нададе тържествуващ вик.

– Ако не се защитава по-добре – скара му се Ролф, – главата ти скоро ще бъде набучена на копието на някой саксонец.

Гай сведе глава и лицето му потъмня. Ролф отново се разсея и пропусна новото нападение и сблъсък на копията. Погледът му беше привлечен като с магия към гората, където неговата нимфа лудуваше във водата. Той изръмжа гневно и вдигна копието си. Гай и Белтен приключиха втория сблъсък. Този път никой не загуби копието си.

– Белтен! – извика предизвикателно Ролф, нахлупи шлема си и поsegна към тежкия щит. Рицарят се приготви за нападение. Гай насочи коня си към края на турнирната площадка. Белтен препусна към господаря си в див галоп, Ролф пришпори бойния си жребец и полетя като вихър срещу нападателя. Усещаше могъщия гръб на животното между бедрата си, следеше с мрачно удоволствие как земята летеше под копитата му и знаеше, че в този миг и Белтен изпитва същото опиянение от бързата езда. Копието му се удари в оръжието на противника, който имаше намерение да пробие щита му, но улучи само края му. Ролф обърна рязко коня си и нападна светкавично, преди Белтен да е успял да се овладее. Този път устремът му беше толкова мощен, че Белтен се строполи от седлото. Рицарите избухнаха в ликуващи викове. Ролф се намести по-удобно на седлото и изпъшка. Погледът му отново отлетя към гората. След това се обърна към Гай. – Ти си наред.

Ролф предизвика поне една дузина рицари на двубой един след друг и хвърли поне половината от тях от седлата, строши копието на Роджър и щита на Бю. Чарлз си изкълчи глезена при падането от коня. Мъжете престанаха да ликуват. Ролф често се включваше в упражненията на рицарите си; това дори се очакваше. Необичайното беше, че днес водачът им се биеше като обезумял, изправи срещу себе си дузина от хората си и ги победи. Обикновено Ролф извикваше двама или трима от най-добрите и ги обучаваше на някои специални трикове. Днес всички изпитаха на гърба си лошото му настроение.

Най-после Ролф захвърли копието и шлема. Кръвта шумеше в слепоочията му, дъхът му излизаше на тежки гласъци. Русите къдрици бяха залепнали за челото му. Той погледна отново към гората и изведнъж пришпори коня си.

В края на гората норманинът слезе от коня и продължи пеша. Дишането му постепенно се успокои. Чуваше плискането на водата – а по някое време чу и човешки глас. Сейдри като че ли пееше. Първо видя Уилфрид. Войникът седеше с гръб към водата и се стресна до смърт, когато Ролф изникна внезапно пред него. Господарят сложи пръст на уста си, за да му заповяда да мълчи, после му махна с глава да си върви. Едва тогава погледна към реката.

Сейдри не бе гола, установи разочаровано Ролф. Носеше тънка риза, водата ѝ стигаше до хълбоците. Розовата ѝ плът блещукаше под тънката тъкан. Косата ѝ висеше свободно по раменете и гърба великолепна, изпъстрена със златни точки. Краищата ѝ бяха мокри. Тя пляскаше във водата и се смееше и изглеждаше неземно красива. Ръката на Ролф неволно докосна издутия панталон.

Сейдри се потопи във водата, изскочи отново на повърхността и се изтръска като куче. Ризата бе залепнала за тялото ѝ и не скриваше нищо. Когато се покатери на един камък, той можа да види закръглените бедра и стройните крака. Зърната на гърдите ѝ бяха като черни перли. Тя се засмя и скочи във водата с главата надолу.

Ролф дишаше накъсано и не преставаше да се проклина, че я бе последвал. Тя е сестра на съпругата ми, повтаряше си нещастно той. Припомни си клетвата, която беше дал. Но членът му беше толкова корав, че го болеше. Той го попипа през панталона и с мъка потисна стона си. Никога досега не беше изпитвал такова диво желание, имаше чувството, че всеки миг ще се пръсне. Сейдри се потопи отново и когато излезе, приглади назад мокрите си къдрици. Покатери се отново на камъка, затвори очи и обърна лице към слънцето. Настани се удобно, облегна се назад, опряна на лакти, и гърдите ѝ щръкнаха към слънцето.

Ролф се разтрепери. Бръкна в панталона си, обхвана члена си и започна да го мачка. Сейдри отърси мократа си коса като кученце, водните капки заблестяха под слънчевата светлина като диаманти. Възбудата му се увеличи. Кръвта зашумя в ушите му. Погледът му се потопи в тъмния триъгълник между бедрата ѝ. Ръката му се плъзгаше ритмично по члена. Трябваше да се махне, но знаеше, че вече не е в състояние да го стори.

Сейдри се претърколи по корем и Ролф окончателно загуби самообладание. Копнееше да стисне розовото ѝ дупе, да го мачка и разтрива, както сега правеше със себе си. Той простена задавено. Знаеше, че тя го е чула, но не го беше грижа. Не можеше другояче. Ръката му ускори движението си, вече не внимателно, а силно и бързо, беше съвсем близо

до експлозията, точно сега не можеше да спре...

Сейдри скочи уплашено, погледът ѝ преброди близките дървета, откри го, видя какво прави... За момент погледите им се срещнаха, потънаха един в друг. Когато затвори очи, Ролф запечата образа ѝ в съзнанието си, чу изплашеното ѝ пъшкане. Разхлаби за миг хватката си, пръстите му се задвижиха по-бързо, безумно бързо... След миг изкрещя, в тялото му избухна гръм и възбудата се облекчи на буйни тласъци.

Когато отвори очи, убеден, че тя си е отишла, сърцето му биеше безумно. Сейдри си бе на мястото. Стоеше на другия край на брега с разширени от уплаха очи, отворени устни, трепереща, скръстила ръце. И го гледаше. Ролф вдигна панталона си.

– Все още ли вярваш, че мога да те охранявам, докато се къпеш? – попита задавено той.

Сейдри поклати глава.

Той изтри ръката си в близкото дърво, без да сваля поглед от нея. Дали следващия път щеше да устои на копнежа си да я вземе? Въпросът нямаше нужда от отговор. Той беше загубил самообладание. Положението беше станало непоносимо.

– Какво? – изпищя уплашено Алис.

– Бет ми каза – отговори усърдно Мери, която съвсем правилно беше разтълкувала вика на господарката като жадно любопитство.

– Били са тук? – попита слисано Алис. – Сигурна ли си? Ако ме лъжеш, ще заповядам да те бичуват и да те хвърлят в подземие!

Мери се отдръпна, красивата ѝ уста затрепери.

– Говоря чистата истина. Бет видяла само Моркар, но той ѝ казал, че и Едуин е дошъл. Пратили я да повика Сейдри, за да си поговорят с нея. – Мери хвърли страхлив поглед към господарката си. – Може би не биваше да ви казвам...

– Напротив – отговори Алис и сърцето ѝ заби ускорено. Постъпи правилно, като ми каза. – Тя извади една златна монета от кесийката на колана си и избута Мери към вратата. – А сега си върви, остави ме сама. Трябва да размисля.

Когато Мери излезе, Алис се отпусна трепереща на леглото. Знаеше, че ще стане така. Сейдри отново замисляше предателство. Само че този път не бяха успели да я заловят. Какво ли наказание щеше да ѝ наложи този път Ролф? Не можеше да я остави ненаказана. Тя се бе срещнала с братята си под носа на норманския господар! Алис плесна с ръце.

Това беше чудесен шанс да се отърве завинаги от омразната си сестра.

Тя знаеше отлично какво трябва да направи. Скочи от леглото, излезе навън и се спусна като вихър по стълбата, за да намери съпруга си. Той тъкмо влизаше в залата. Изглеждаше спокоен и дори весел, без обичайното мрачно изражение, което Алис прие като добър знак. Тя го поздрави и той отвърна любезно на поздрава ѝ.

– Трябва да говоря с вас – настави тихо тя.

Ролф се усмихна приветливо и ѝ придърпа един стол.

– Моля, седнете, милейди.

– Бих предпочела да отидем на място, където никой не може да ни чуе – обясни тя. – Не е ли по-добре да се качим в покоите си?

Очите му светнаха развеселено и той я последва без възражения на втория етаж. Алис затвори грижливо тежката дъбова врата. Ролф се изтегна на леглото и въздъхна доволно.

– Милорд, аз също имам свои шпиони – започна решително Алис.

– Наистина ли? – Той я погледна по-внимателно.

– Да. И току-що узнах нещо, което е от изключителна важност и за двама ни.

– Виждам, че сте развълнувана. Продължавайте.

– Помните ли следобода, когато отидохте на лов? Тогава Сейдри се е срещнала с Едуин и Моркар.

Ролф се надигна на лакти и я погледна невярващо.

– Вярно е. Двамата дошли в селото малко след като вие потеглихте. Тя отново е замислила предателство, милорд!

– Това е тежко обвинение. Имате ли доказателства?

– Да. Слугинята Бет занесла на Сейдри вест от Моркар. Може би тя ще отрече, тъй като има любовна връзка с брат ми. Говорят даже, че едно от хлапетата ѝ е негово. Но ако заповядайте да я набият, ще признае истината.

Ролф стана и пристъпи към опушената камина. Постоя известно време с гръб към Алис, после бавно се обърна.

– Вие непрекъснато обвинявате сестра си в какво ли не, Алис. Обвинението ви звучи твърде подозрително.

Алис пристъпи към него и сложи ръка на рамото му.

– Милорд, аз съм господарка на Елфгар и имам намерение да си останя такава. Ако някой замисля бунт срещу вас, аз се опитвам да му попреча. Защото измяната към вас означава измяна и към мен. За първи път в живота си получих онова, за което копнеех, и няма да позволя на никого да ми го отнеме. Вашите интереси са мои интереси, затова се

стремя да ви пазя – както пазя себе си. Признавам, че не сме много близки, но трябва да сте сигурен, че съм ви вярна. На мен можете да имате доверие.

– Красиви думи – промърмори той.

– Искрени думи.

Ролф не отговори.

– Какво ще правите сега? – попита смело Алис.

Погледът му беше пронизващ, но тя беше отишла твърде далеч и вече не се плашеше от нищо. Ролф се усмихна горчиво.

– Вие просто горите от нетърпение да споделите с мен мислите си. Продължавайте.

Тържествуваща усмивка пробяга по лицето ѝ.

– Тя ще бъде вашата гибел, милорд – нашата гибел. Тя живее между нас, но тя е шпионка. Тази жена е опасна. Ако беше мъж, отдавна да сте заповядали да я обесят. Пазачът, който трябва да е постоянно до нея, явно е занемарил задълженията си. Нямаме друг избор, освен да я затворите. Завинаги.

– Защо смятате, че нямам друг избор?

– Е, ако предпочитате, можете да я омъжите за някой шотландец. Или за французин... а може би и за ирландец. Във всеки случай тя трябва да се махне оттук, да живее далече от нас, за да не ни създава трудности!

– И аз така мисля – отговори Ролф. – Точно така.

Веселостта му изчезна, очите му потъмняха от гняв.

Ролф беше извън себе си от гняв.

Не заради двамата саксонци, които се бяха промъкнали в Елфгар под носа му и с това бяха доказали безстрашието си – те заслужаваха уважение. Случаят му даваше повод за стратегически размишления, не и за гняв. Гневът му се насочи срещу Сейдри.

Тя отново го бе измамила и бе рискувала кожата си, макар да знаеше колко е опасно. Дали очакваше, че той ще прояви снизходителност? Глупости! Ролф си припомни за десетте удара с камшик, с които бе принуден да я накаже, и разбра, че няма да понесе второ бичуване. Тя явно го усещаше. Иначе би ли посмяла да извърши второ предателство?

Тя не можеше да знае, че Ролф я бе предпазил от гнева на своя крал и с това бе нарушил железните си принципи. Като премълча името ѝ, той извърши постъпка, която граничеше с предателство. Това не биваше да се случи втори път.

След като отпрати Алис, той се заразхожда нервно напред-назад в стаята си. Можеше да разбере защо съпругата му го бе предупредила за деянията на Сейдри. Алис беше честолюбива, също като него. И двамата се наслаждаваха на властта, която им даваше Елфгар. Досега Алис му беше само досадна, но сега разбра, че в нейно лице имаше ценна съюзница. Честолюбието ѝ можеше да бъде задоволено само докато успехът му беше сигурен. Ролф ѝ заповяда да не предприема нищо по отношение на сестра си, да държи очите и ушите си отворени, но устата здраво затворена. Съюзница като нея беше точно това, което му трябваше, за да запази себе си и позицията си в Елфгар. Подаръкът, който му поднесе съпругата му, беше повече от щастлива случайност.

Какво да прави с вещицата? Беше толкова ядосан, че страшно му се искаше да удари с юмрук по стената, но не го направи, тъй като живо си спомняше болката, когато разтроиш с юмрук тежкия плот на масата в голямата зала.

Алис беше преценила съвсем правилно ситуацията. Сейдри наистина беше заплаха. Тя беше по-опасна от обикновена шпионка, защото изпитваше към него лична омраза. Той знаеше това, знаеше го още от самото начало. Тя бе успяла да се изплъзне от ръцете на пазача си, за да се срещне с братята си, и щеше да го направи и друг път. Имаше само две възможности да се справи с нея точно както беше отбелязала Алис. Или

да я затвори в подземието, или да я омъжи и да я отпрати.

Ролф изруга ядно. Сърцето не му позволяваше да я отпрати. Не смееше да помисли защо толкова упорито отказваше да се отърве от нея, като я омъжи. Представата да я затвори в подземието му беше също така отвратителна. Но в никакъв случай не можеше да остави нещата така. Още докато се връщаше от реката, беше стигнал до този извод. Знанието, че Алис може да му бъде вярна съюзница, трябваше да го подтикне да се отърве от Сейдри. В противен случай щеше да му се наложи постоянно да я закриля и да намира несъстоятелни извинения за измамните ѝ, докато Ролф дьо Варен, верният следовник на краля, се превърне окончателно в жалък предател.

Този път нямаше да му бъде трудно да я опази. Можеше да каже на Алис, че е проявил милост към Сейдри само за да открие скривалището на братята ѝ. Каква гадна лъжа. Наистина ли трябваше да търпи измамницата под покрива си?

Той беше Ролф дьо Варен, граф на Елфгар. Беше дошъл с херцог Уилям от Нормандия, за да воюва със саксонците. Всичко, което имаше, беше получено по милостта на господаря му. Заради Сейдри вече беше загубил половината от притежанията си, кастеланството на Йорк. Алис беше напълно права. Той беше длъжен да спре тази жена, защото това щеше да го доведе до гибел. Сега обаче трябваше да вземе конкретни мерки срещу предателството ѝ.

Ако продължеше да я закриля, това щеше да бъде нарушаване на всичките му принципи. Той щеше да стане съмнителен като военачалник, като водач на рицарите си; щеше да предаде всичките си ценности, да загуби смелостта и решителността си. В досегашния си живот Ролф винаги знаеше какво е правилно и какво не и беше действал според принципите си. А сега всичко се обърка.

Не мога повече така, каза си той и разумът му се вкопчи в една сламка. Ако той не я защитеше, трябваше да го направи някой друг.

Изведнъж лицето му се разведри. Решението на проблема дойде от само себе си. Това беше спасението! Той отвори с трясък вратата на покоите си и изрева да му пратят Гай.

– Какво? – прошепна невярващо младият рицар и побледня като платно.

Ролф се усмихна хладно. Решението му беше непоколебимо.

– Ти ще се ожениш за Сейдри – повтори тихо той.

Гай пое шумно въздух.

– Утре ще разгласим венчавката – продължи делово Ролф. – Ще се

ожените вдругиден. Ще ти дам отпуска.

Гай се стараше да запази самообладание. Устните му трепереха.

– Както заповядате, милорд.

– Естествено ще получиш добра зестра. – Този път усмивката на Ролф беше истинска и сърдечна. – Ще ти дам васалното имение Дъмстънбъроу заедно със селото. Утре ще определим границите на новото ти притежание. А що се отнася до службата при мен... Е, Гай, ти знаеш, че не мога без теб. Тази година ще служиш при мен триста дни. Ако през следващата година подсигуриш границите на Елфгар, службата ще бъде съответно съкратена.

Очите на Гай блеснаха радостно. Отдавна хранеше надежда да получи васално имение. Вярно е, че Дъмстънбъроу беше малко имение: двадесетина селски къщи, няколко ниви и езерце, но много по-важен беше фактът, че щеше да притежава собствена земя. След време, когато можеше да си го позволи, щеше да има и собствена свита. Дъмстънбъроу беше напълно достатъчен като начало. Пажът му щеше да стане първият рицар от неговата свита. Той щеше да го повиши и да му връчи шпорите.

– Благодаря ви, милорд – проговори развълнувано Гай, коленичи, улови ръката на Ролф и я целуна.

– Стани, стани! – извика развеселено норманинът. – А сега да поговорим сериозно.

Гай кимна и в погледа му блесна внимание.

– Трябва да пазиш Сейдри.

– Знаем – побърза да отговори младият рицар. – Ще се погрижа предателството да не се повтори. Няма да й позволя да мами нито мен, нито вас.

Ролф кимна. Знаеше, че Гай няма да й причини болка, но се съмняваше, че той ще съумее да ограничи свободата й. Най-доброто беше веднага да й направи дете, за да отклони вниманието й от политиката и бращата й. Но Ролф побърза да прогони тази мисъл.

Скоро след това той освободи Гай и поиска стомна вино. Имаше всички основания да празнува. Проблемът беше решен или почти. Този умел ход осигуряваше на Сейдри силен защитник. Дори ако отново извършеше предателство, като съпруга на Гай тя нямаше да бъде наказана със смърт, а щеше да бъде затворена до живот. Като я омъжваше за един нормански благородник, Ролф постъпваше изключително умно. Така нямаше да му се наложи да я хвърли в затвора или да я омъжи за някой чужденец и да я отпрати – за да не я види никога вече.

При тази мисъл в гърдите му се надигна гняв. Нямаше никакво значение дали щеше да я вижда, или не. Той нямаше право да я притежава. Никога. Беше я обещал на най-добрия си рицар. С това спасяваше небагодарницата от бесилката. А Гай беше почтен и добър мъж, не беше избухлив и нямаше да злоупотребява с нея. Ролф не можеше да понесе мъжете, които изливаха гнева си върху по-слабите. Не можеше да понесе и мисълта, че някой би могъл да причини зло на Сейдри – пък бил той и най-верният му човек.

Ала в гърдите му се образува корава, неприятна буца и той знаеше много добре откъде идваше тя. Ревност. Изведнъж видя Гай, който отиваше при младата си невеста в сватбената нощ, видя го да я люби и да я посещава и през следващите нощи. Гай беше млад, в разцвета на мъжката си сила. Ролф си припомни общите им нощни похождения, когато се забавляваха с красиви слугини в плевните. Гай щеше да ощастливи Сейдри, сладостните ѝ стонове щяха да бъдат за него.

По дяволите, това изобщо не ме засяга, каза си той скърцайки със зъби.

Сейдри нямаше представа защо норманинът е наредил да я повикат. Алис лично я придружи до горния етаж и като видя самодоволното ѝ изражение, младата жена бе обзета от неприятно предчувствие. Вратата към голямата стая беше отворена, Ролф стоеше до камината с гръб към нея. Като чу стъпките ѝ, той се обърна.

При вида му Сейдри се изчерви. Не можеше да не си спомни вчерашната им среща край реката и как той се бе самозадоволил, докато я гледаше. Действията му не преставаха да я учудват. Той се бе промъкнал близо до нея, наблюдаваше я тайно, но не смееше да я докосне. Защо бе предпочел да се задоволи сам? В началото тя беше като парализирана, очите ѝ не се откъсваха от набъбналия член и ритмично движещата се мъжка ръка. Заля я гореща вълна и тя цялата се разтрепери. След като всичко свърши, тя се втурна да бяга, останала без дъх, шокирана като никога досега.

Ролф устреми поглед към нея и лицето ѝ пламна. Без да съзнава какво прави, тя сведе поглед към дясната му ръка, после го премести към слабните. Уплахата ѝ от това безсрамие беше толкова силна, че едва не извика. Така ѝ се искаше да избяга. В този момент би дала всичко да бъде далече от него. Ъглите на устата му се вдигнаха в лека усмивка. Тя знаеше, че е прочел мислите ѝ, и се скова цялата в очакване на

подигравателна забележка. Пак ли щяха да проведат един от многобройните си словесни сблъсъци?

– Ти ще се омъжиш за Гай дьо Шант.

Сейдри извика задавено.

– Утре ще разгласим вестта за предстоящата женитба в църквата, а венчавката ще се състои вдругиден. – Той я измери с равнодушен поглед. – Надявам се, че си щастлива от решението ми.

Сейдри пристъпи крачка напред.

– Не. Искам да кажа, това не може да бъде! Вие... какво означава това?

– Точно онова, което казах. Ти ще се омъжиш за Гай. Подарих му като зестра едно малко имение. – Ролф не се усмихваше. Ти ще станеш господарка на Дъмстънбъроу, Сейдри.

Това не я интересуваше. Беше толкова слисана, че забрави предпазливостта.

– Моля ви, не разбирам. Това... шегали е?

Ролф загуби търпение.

– Не е шега. Ти ще се омъжиш. Това е всичко. А сега си върви. – Той ѝ обърна гръб.

Сейдри загуби ума и дума. Ако той я желаше, защо я омъжваше за друг? Тя трябваше да го прелъсти, да му стане любовница. А той беше решил да я омъжи за Гай. В очите ѝ запариха сълзи. Той не я искаше, тя му беше напълно безразлична.

– Няма да се омъжа за него – проговори с треперещ глас тя.

Ролф се обърна към нея мрачен, заплашителен.

– Не смей да се противопоставяш на волята ми – каза той толкова тихо, че тя потреperi. – Решението ми е взето и нищо не може да го промени.

– Вие ме наказвате! – извика отчаяно тя. – Защо, за бога? Нали ви казах, че братята ми се крият в мочурището! Нищо повече не знам. Моля ви, милорд, не ми причинявайте това!

Челото му се смръщи още повече, очите му засвяткаха гневно. Зададеният от сълзи глас разколеба решителността му, но само за миг.

– Това не е наказание. Помисли. Току-що получи собствена господарска къща. Не бъди неблагодарна. И престани да поставяш на изпитание търпението ми. – Той отново ѝ обърна гръб.

Сейдри с мъка потисна риданието си. Това не биваше да се случи! Нима всичко помежду им е било само игра? Нима пламтящите му погледи са били само подигравка, извратена форма на жестоко мъчение?

Ами онова, което беше станало на реката? Сълзите й закапаха.

Тя затърси отчаяно логично обяснение на решението му. Даже той да я желаше, какво значение имаше това? Плътското желание не представляваше нищо за мъж като него. Той имаше всичко, което желаше. Имаше Елфгар и Алис. Ако наистина изпитваше нещо към нея, нямаше да я омъжи за друг, а щеше да я запази за себе си, да я направи своя любовница. Това беше само доказателство, че е студен и безчувствен, и съвсем не беше ласкателно за нея. Това означаваше край на всичките й планове да помогне на братята си. Какво да прави сега? Да се подчини на волята му? Нима имаше друг избор? Ослепяла от сълзи, тя стоеше и се взираше в гърба му.

След минута обаче се овладя, пристъпи енергично към него и сложи треперещата си ръка върху мускулестото рамо.

– Не ме омъжвайте, моля ви – прошепна с пресекаващ глас тя. – Моля ви, умолявам ви!

Ролф потрепери от докосването ѝ и се обърна.

Сейдри не свали ръката си. И когато той се обърна, докосването се превърна в милувка. Тя положи ръка върху гърдите му, раздвижи леко пръсти и усети биенето на сърцето му, силно като удар с чук и непрекъснато ускоряващо се. Погледите им се срещнаха.

– Аз... готова съм да направя всичко – заговори през сълзи тя. – Но не ме принуждавайте да се омъжа за Гай.

– Всичко ли?

– Да.

– Ти май ми предлагаш любовни услуги, Сейдри?

Тя си заповяда да издържи на погледа му.

– Да...

Ръката му покри нейната и тя повярва, че е постигнала целта си. Той я стисна здраво, едва не ѝ смачка пръстите и тя изохка. Ролф кипеше от гняв.

– Само недей да си въобразяваш, че можеш да ме изкушиш, Сейдри – изръмжа той. – Не си играй с мен. И престани да плачеш. Сълзите ти не ме трогват.

– Аз... аз не играя – заекна тя и се опита да издърпа ръката си, но той не ѝ позволи.

– Ще се омъжиш за Гай – отсече рязко той. – Нищо няма да промени решението ми, даже и най-примамливото предложение от твоя страна. А сега излез оттук! Не искам да те виждам до сватбата. Върви!

Гласът му отекна като гръм. Той я блъсна към вратата и тя се

олюля. Погледна го с дива омраза и избяга от стаята.

38

Можеше да избяга. Още не беше късно.

Това бе последната ѝ мисъл през нощта, преди сънят да я надвие, и първата ѝ мисъл, когато се събуди в утрото на сватбата си.

Часовете, откакто норманинът ѝ заповядала се омъжи за васала му, минаха като в мъгла. Ясни и действителни бяха само страхът и отчаянието. Щеше да се омъжи за човек, когото почти не познаваше, за норманин, за смъртен враг. Скоро щеше да напусне Елфгар – завинаги. Страхът и безсилието растяха, причиняваха ѝ гадене. Всичко беше станало толкова бързо. Тя вече нямаше право да разполага със съдбата си.

Претърпя провал, не можа да изпълни задачата, която ѝ беше поставил Едуин. Братята ѝ сигурно вярваха, че вече е станала любовница на норманина, а тя не беше напреднала нито крачка, беше далеч от целта си както в първия ден.

Унижението и обидата разкъсваха вътрешностите ѝ. Тя се бореше с тях, опитваше се да отрече огорчението, но не можеше да го прогони. Чувстваше се като ранено животно. „Той не ме желае!“ Той я отблъсна. Ожени се за сестра ѝ. Алис топлише леглото му нощ след нощ. Докато тя не беше нищо повече от краткотрайно забавление, бегло приключение. Той реагира враждебно на опитите ѝ за сближаване и за да сложи край на зловната си игра, оповести, че ще я омъжи за васала си.

Сейдри плачеше почти непрекъснато. Не искам нищо от него, внушаваше си тя. Мразя го, винаги съм го мразила. Въпреки това отказът му горчеше като отрова. Тя, която беше преживяла толкова много откази, беше отблъсната още веднъж. Защо не беше свикнала с отказите? Защо не си бе изградила броня от равнодушие? Защо неговият отказ я засегна също така дълбоко и болезнено както някога, когато баща ѝ я излъга и се опита да я убеди, че годеникът, който ѝ бе избрал, не е подходящ за нея, макар тя отдавна да знаеше, че младият мъж е отказал да я направи своя съпруга.

Сейдри упорито си внушаваше, че плаче само защото няма възможност да помогне на Едуин и Моркар. Не защото единственият мъж, който не се плашеше от „злия“ ѝ поглед, който ѝ беше вдъхнал чувството, че е красива и желана, си бе поиграл с нея и я бе захвърлил. Вече ѝ се беше наситил и я прехвърляше на друг, за да се наслаждава на съпружеския живот със сестра ѝ.

Още не беше късно. Можеше да избяга. Но къде да отиде? При Едуин, за да му изповяда позора си? Или да се крие в гората като диво животно? Норманинът щеше да прати хората си да я търсят и накрая щяха да я открият. И нищо нямаше да се промени – той щеше да я принуди да застане пред брачния олтар с васала му.

Сейдри лежеше на нара си в голямата зала и се взираше с невиджащи очи в гредите на тавана. Всички останали бяха станали отдавна и се занимаваха с дневната си работа; но това не я тревожеше. Унинието и потиснатостта я задържаха в леглото. Не ѝ оставаше друг избор, освен да се омъжи за Гай и да продължи с опитите да разузнава в полза на братята си. По този начин можеше поне да се бори за Елфгар.

Но и тази мисъл не ѝ донесе утеха.

Най-красивата рокля на Сейдри беше от шафрановожълто платно и тя много я обичаше. Днес обаче я намрази. Алис влезе в стаичката на чардака тъкмо когато Мери и Бет помагаха на булката да се облече.

– Спрете! – извика тя. – Почакайте с обличането.

Сейдри не я погледна. Алис прекоси с бързи стъпки коридора и се скри в брачните си покои.

Венчавката щеше да започне скоро. Малко, скромно празненство, несравнимо с разкошната сватба на норманина и сестра ѝ. Ролф беше определил младоженците да живеят в старата господарска къща, където да заемат голямата стая. Сейдри се чувстваше болна и нещастна.

Алис се върна и подаде нещо на slugинята.

– Свали тази ужасна риза – заповяда тя на Сейдри. – Много е мизерна за булка.

Сейдри дори не се погледна. Ризата ѝ беше от груба вълна, износена и на някои места закъпена. Мери ѝ помогна да я съблече и Алис лично нахлузи през главата ѝ една от своите ризи.

– Сигурно искаш да бъдеш красива за съпруга си, Сейдри – проговори с меден гласец тя.

Ризата бе девствено бяла, а тъканта толкова фина, че изглеждаше прозрачна. Мери я смъкна до хълбоците и поклати глава. Алис бе по-дребна и по-крехка от Сейдри и ризата я стягаше.

– Не ми става – отбеляза равнодушно булката.

Мери разпори шевовете на гърдите и хълбоците, за да ги отпусне, и сърчно ги заши. Сега беше много по-добре. Облякоха ѝ златножълтата одежда и я стегнаха с широк тъмносин колан. Бет изчетка дългата

медноцветна коса и я разпусна на гърба, като непрестанно я уверяваше, че никога не е виждала такава хубава булка.

– Боже, каква коса имаш! Толкова дълга и блестяща! Сър Гай ще има да се чуди, като те види. Изглеждаш като богиня.

– Млъкни най-сетне, Бет! – скастри я сърдито Алис.

Мери вплете в косата ѝ жълти карамфили. Сейдри отказа да се погледне в голямото огледало от месинг, макар че слугините го тикнаха под носа ѝ.

Ролф очакваше булката и свитата ѝ навън, пред новата кула. Погледът му беше хладен и равнодушен. Остра болка прониза сърцето на Сейдри. След нея дойде гневът. Тя го погледна с омраза и му пожела да умре. Той ѝ подаде ръка и я отведе при бялата кобила, която Алис беше яздила на сватбата си. Гаденето ѝ се усили.

Гай чакаше бъдещата си съпруга пред параклиса. Господарят на Елфгар лично щеше да отведе булката пред олтара. Той хвана юздите на бялата кобила и бавно мина по падащия мост. Параклисът беше във външния двор на замъка. Там бяха събрани всички жители на Елфгар, за да участват в празненството.

Сейдри гледаше право пред себе си между наострените уши на благородната бяла кобила. После погледът ѝ спря върху широкия гръб на мъжа, който водеше кобилата за юздата. Той беше облечен официално, носеше кралскосиня туника и червена наметка. Спомни си какъв беше на сватбата си, гордо изправен върху могъщия боен жребец, приличен на езически бог, красив и смел. Откъслечи от спомени се стрелкаха в ума ѝ: Ролф, който след бичуването преряза въжетата ѝ и я отнесе на ръце в покоите си; Ролф, който я наблюдаваше край реката и се самозадоволяваше; Ролф, който ѝ се усмихваше, замаян от виното, и молеше за целувка; Ролф, отново на кон, който бе заповядал да опожарят Кесоп. Сякаш усетил погледа ѝ, той обърна глава и я погледна. Сейдри вложи в погледа си цялата омраза, на която беше способна. Мъжът вдигна рамене едва забележимо и отново погледна напред.

Гай стоеше пред параклиса до отец Бонифас, който криеше умело пияното си състояние, и нервно пристъпваше от крак на крак. И младоженецът беше облечен празнично. Наметката беше от зелено кадифе, туниката беше един тон по-тъмна, а панталоните червени. Той хвърли бърз смутен поглед към невестата си.

Непроницаем, Ролф ѝ помогна да слезе от коня, отведе я при Гай и

отстъпи назад. Свещеникът се покашля и започна тържествената служба. Обърна се към Гай и произнесе брачната клетва.

– Вземаш ли тази жена за своя съпруга?

– Да, отче.

– Обещавах ли да я обичаш и уважаваш, докато смъртта ви раздели?

– Да, отче.

– Тогава вземи ръката ѝ и повтаряй след мен: аз, Гай дьо Шант, вземам теб, Сейдри, пред бога и светата църква за своя съпруга и се заклевам да ти бъда верен и да те подкрепям в добри и в лоши дни, в болест и нужда, докато смъртта ни раздели.

Гай повтори думите на свещеника и всичко свърши. Сейдри беше съпруга на Гай дьо Шант.

Младата невеста се разхождаше неспокойно напред-назад. Брачните покои бяха украсени с гирлянди от цветя, на масичката имаше ядене и вино. Свещите разпространяваха златно сияние. Невестата трябваше да се подготви и да посрещне съпруга си. Но Сейдри отказа да се съблече и остана с празничната си жълта рокля. Е, поне от цветята можеше да се отърве. Тя се наведе над леглото и започна да ги събира с трескави движения.

Празничната вечеря продължи с часове. Гостите ядяха с апетит, смееха се, пиеха и танцуваха. Годениците седяха на специално издигнатия подиум под големия орех. Гай ядеше и пиеше и очевидно не бързаше да напусне празника. Сейдри не хапна нито хапка, не изпи нито една глътка вино. Отначало, както изискваше обичаят, женихът ѝ предлагаше най-вкусните късчета печено, но тя не прие нито едно, и той се отказа. Освен това Гай не се опита да поведе интимен разговор с нея и тя му беше благодарна за тактичността. Седеше безмълвна и неподвижна, като вкаменена и не забелязваше какво става на празничната маса.

Гледаше само Ролф. Присъствието му ѝ се натрапваше, защото той седеше отдясно на булката. И той нямаше желание да разговаря. Само от време на време правеше несръчни опити да се шегува с Гай. Погледът му често я търсеше, но тя се държеше така, сякаш той не съществуваше. Нито веднъж не се обърна към него. Изпитваше странна замаяност; имаше чувството, че сватбеното ѝ тържество е само сън. И това състояние ѝ беше много по-приятно от болката, която я прониза при събуждането, болка, която я мъчеше от два дни насам.

На вратата се почука.

Сейдри стисна ръце в юмруци.

– Влез.

Гай влезе и затвори грижливо тежката дъбова врата. Като видя, че невестата му не е в леглото, примигна смутено.

– Прощавай... Вероятно съм подранил. Ще дойда по-късно.

Обърна се отново към вратата и понечи да излезе.

– Спри! – Заповедническият ѝ тон го стресна. – Аз няма да се подготвя за теб и за сватбената нощ – заяви твърдо тя. Гай опули очи. – Аз не исках тази женитба – продължи с нарастващ гняв тя. – Не искам да живея с теб!

Лицето му стана кораво и безмилостно и това го направи по-възрастен, напомни ѝ, че той е нормански рицар и най-верният сподвижник на Ролф.

– Аз обаче я желая.

– Ти искаш Дъмстънбъроу, не мен!

Лицето му пламна.

– Права си. Но Дъмстънбъроу е обвързан с теб, той е зестрата ти. Няма да се откажа от него, а това означава, че ще имам и теб.

– Вземи си Дъмстънбъроу – изфуча Сейдри. – Той не ме интересува. Но аз няма да бъда твоя.

Гай я погледна слисано.

– Значи няма да ми позволиш да упражня съпружеските си права?

– Ако ме докоснеш, ще умреш! – изсъска заплашително тя.

Гай примигна смаяно.

– Ще те прокълна. Ще направя така, че ще загубиш мъжката си сила. Зъбите ти ще изпаднат, косата също. Мислиш ли, че няма да го направя? – Тя се изсмя пронизително. – Аз имам магически сили! Само за една нощ ще те превърна в старец. Предупреждавам те!

Гай се прекръсти уплашено.

– Не бива да действаш прибързано – опита се да я укроти той. – Аз няма да те принуждавам за нищо. Не искам да ти причиня болка.

Сейдри се отпусна.

– Изслушай ме – заговори делово тя. – Аз ще бъда твоя съпруга – вече сме венчани. Преди тази сватба ти изобщо не ме забелязваше. Не отричай! Никога не си ме поглеждал с желание. – В гласа ѝ звънна горчицина. – Нито един мъж не ме е поглеждал така, след като види окоето ми. Свикнала съм. Никой не бива да знае какво става между нас. Вярно е, венчаха ни, но това не значи, че сме длъжни да спим заедно. Ти не ме

желаеш, ти се страхуваеш от мен. Можеш да имаш всяка жена, която поискаш. Аз няма да те спирам. Не ме е грижа с коя ще се търкаляш в сеното. Разбрахме ли се?

– Но аз трябва да имам наследници!

– Вземи си любовница – отговори с безразличие тя. – Вземи си недокосната девойка, която да ти бъде вярна. Направи й дете и го признай за свой законен наследник. Много мъже правят така.

– Ще бъда честен и ще ти призная, че наистина не те желая – отговори с видимо облекчение Гай. Думите му я пронизаха болезнено и мисълта за Ролф отново й се натрапи. – Но не защото ме е страх – прибави бързо той.

– Я виж ти! – промърмори подигравателно тя.

– Смятам обаче, че е неестествено да не спя с жена си.

– Никой няма да узнае. Пък и ти не си се оженил за нормална жена.

Наистина ли искаш да спиш с вещица, която има зъл поглед?

Гай направи гримаса.

– Не, всъщност не. Светът е пълен с красиви момичета. Но никога досега не съм се отклонявал от дълга си.

– А какво ще кажеш за дълга пред бога?

Лицето му се разведри.

– Права си. Ти не си нормално същество и не се боиш от господата. Първият ми дълг е към небесния ни повелител. Защо веднага не се сетих за това? Съгласен съм, уговорката влиза в сила от днес. Но никой не бива да узнае истината, Сейдри. Никой и никога.

– Можеш да разчиташ на мен – отговори с усмивка тя. – Аз ще се държа като примерна съпруга.

Двамата се погледнаха в очите. След малко Гай вдигна рамене и се запъти към масичката, където бяха подредени табли с ядене и пиене. Той си взе едно пастетче, захапа го и попита с пълна уста:

– Гладна ли си?

Сейдри кимна с усмивка. Стомахът й се бунтуваше. Изведнъж усети вълчи глад. Направи крачка към масичката, но преди да е успяла да каже дума, някой почука силно на вратата.

Сейдри застина на мястото си. Гай се обърна рязко, ръката му се стрелна към меч.

– Кой е?

– Господарят ти. Отвори! – проехтя гласът на Ролф.

Гай се втурна към вратата и вдигна тежкото резе.

– Какво има? Да не са ни нападнали?

Ролф погледна пронизващо васала си. Сините очи святкаха заплашително.

– Идвам да изискам правото си.

Гай се отдръпна назад.

– Разбира се – отговори с известно неудобство той. – За кое право говорите, милорд?

Студените очи на Ролф бяха вперени в лицето на Сейдри.

– Le droit de seigneur.²

2. Le droit de seigneur (фр.) – Правото на първа брачна нощ.

Настъпи мълчание.

Сейдри не сваляше поглед от норманина. Ролф беше дошъл да спи с невестата на васала си. Сърцето се удряше болезнено в ребрата ѝ. Очите му бяха безмилостни. В тях имаше гняв и дива решителност.

Никой не обръщаше внимание на Гай, който се овладя бързо, погледна бегло Сейдри и се поклони пред господаря си.

– Естествено аз ви отстъпвам това право, милорд – прошепна той и побърза да се оттегли. Ударът, с който тежката дъбова врата се затвори зад него, отекна като гръм в ушите на Сейдри.

Тя потрепери и сведе глава. Ролф се раздвижи. Откопча брошката, която придържаше черната му наметка, и я пусна на пода. Сейдри уплашено отстъпи крачка назад. Мъжът срещу нея откопча колана с оръжие-то. Едва сега ѝ стана ясно какво предстоеше. Той искаше да спи с нея. Сега, след като я отблъсна, след като я предаде в ръцете на друг мъж. Отново я бе пожелал.

– Това не може да бъде истина! – прошепна ужасено тя.

Ролф се извърна настрана и внимателно положи меча си върху раклата. После пак я прониза със студения блясък на очите си.

– Напротив – отговори провлечено той. – Аз съм напълно сериозен.

Без да бърза, той съблече туниката си и я хвърли на пода. Голите му гърди блещукаха златни под трепкащата светлина на многобройните свещи.

Сейдри отчаяно се опитваше да се овладее. Този човек си въобразяваше, че може да прави с нея, каквото си иска.

– Но вие ме омъжихте за Гай!

– Да не мислиш, че не знам? – изфуча в отговор той и очите му потъмняха от гняв.

Тя се хвана като удавница за таблата на леглото.

– Ами Алис! – извика отчаяно тя. – Алис ми е сестра. Тя ви е съпруга!

– Аз съм господар на Елфгар – заяви високомерно той. – И ще взема онова, което ми принадлежи.

Сейдри бе обзета от ужас. Обърна се и побягна към другата страна на леглото. Ролф се стрелна към нея и тя разбра, че няма да му избяга. Той беше твърдо решен да я има. Мъжът стисна до болка нежната ѝ

китка и грубо я привлече към себе си.

– Не! – изпищя тя и се опита да го удари.

Ролф ѝ подложи крак и тя политна назад. Падна тежко на коравия под, но продължи да се отбранява с ръце и крака, докато той се настани удобно върху нея и стегна хълбоците ѝ с бедрата си. Тогава пусна китките ѝ и с едно-единствено дръпване раздра роклята и ризата ѝ чак до талията.

Сейдри нададе гневен вик, надигна се насреща му. Ноктите ѝ се впиха в бузата му и я раздраха до кръв.

Ролф сграбчи светкавично китката ѝ, вдигна ръцете ѝ над главата и я задържа неподвижна. Сейдри осъзна, че съпротивата е безсмислена и спря да се брани. Дватама се погледнаха в очите. В неговия поглед светеше дива решителност, нейният беше пълен с ужас.

– Престани да се бориш с мен – заповяда той. – Можеш само да загубиш.

– Никога няма да престана да се боря с вас – изкрещя тя и направи отчаян опит да го отърси от себе си. – Проклет норманин!

Той разтвори бедрата ѝ с коляно и вдигна полата ѝ до бедрата. Тя усети голата, влажна главичка на члена му между бедрата си. Събра всичките си сили и се опита да стисне крака. Напразно. Членът му проникна мощно в утробата ѝ.

Сейдри изпищя. Болката я прониза с неподозирана сила. Тя извърна глава и затвори очи. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Той триеше члена си в нея грубо, бързо и дълбоко. Тя усещаше болезнено големината и твърдостта му и се страхуваше, че всеки миг ще я разкъса. Тласъците му бяха ритмични, бързи и дълбоки, ставаха все по-бързи и мощни... Накрая той издаде животински рев и рухна изтощен върху нея.

Всичко свърши, помисли си тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. Онова, което трябваше да стане, стана. Нямахше прелъстяване. Това си беше чисто изнасилване. Е, поне мина бързо. Тя лежеше неподвижна, само сърцето ѝ биеше силно. Пламенно се надяваше, че той ще стане и ще си отиде.

Но Ролф изобщо не даваше признаци, че ще се отдели от нея. Лицето му се опираше в свивката на шията ѝ, тя усещаше наболата брада на бузата му, парещия неравномерен дъх върху кожата си. Коравите му гърди мачкаха голата ѝ гръд, сърцето му биеше по-бързо от нейното. Краката му между нейните не бяха отпуснати, а разделяха със сила бедрата ѝ. А полуотпуснатият му член все още беше в нея... и пулсираше на тласъци.

Прегръдката му стана по-здрава. Сейдри се надяваше, че той най-после ще я пусне. В тялото ѝ се надигна странно трептене. Когато той се потърка в нея, гърдите ѝ се опънаха. Зърната им се втвърдиха и щръкнаха, по кожата ѝ пропълзя странна топлина. А в утробата ѝ, все още запълнена с огромния му член, нахлу гореща вълна. И тогава усети устните му на шията си.

Сейдри се опита да се измъкне изпод него, но здравата прегръдка и тежестта му не ѝ дадоха шанс. Устните му я милваха нежно, побиха я сладостни тръпки. Тя направи нов опит да му се изплъзне. Устата му галеше шията ѝ. Едната му ръка започна да милва гърдите ѝ. Тя се задъха и усети как членът в утробата ѝ отново нараства. Женската ѝ плът го обгърна здраво и тя отново се уплаши от могъщата мъжественост, която изпълваше утробата ѝ. Той простена, мушна се по-дълбоко в нея и вдигна глава, за да я погледне в очите.

Сейдри срещна погледа му и усети странна замаяност. Тялото ѝ пулсираше трескаво. Тя вдигна таза си насреща му и го пое дълбоко в себе си. Ролф се усмихна, наведе се над нея и завладя устните ѝ.

Тя се поколеба, но отвори устните си.

Ръката му се зарови в косата ѝ, докато устата му си играеше нежно с устните ѝ. Езикът му проникна навътре. Сейдри отговори на целувката и се сгуши в него. Той заигра с езика ѝ и в същото време могъщият му член започна да се трие в утробата ѝ. Сейдри изпъшка доволно и се нагоди към движенията му. Езикът ѝ предизвикателно милваше неговия.

Той обхвана с две ръце тила ѝ, зацелува я жадно, ухапа устните ѝ, едва не я задави с езика си. После вдигна глава и продължи да се трие в нея отново, и отново. Сейдри трепереше като в треска. Хълбоците ѝ се надигаха срещу неговите, очите ѝ бяха затворени, главата отметната назад. Тя се вкопчи здраво в мускулестите му рамене и ускори движенията си. И тогава усети как горещата му уста засмука зърното на гърдата ѝ, усети нежното ухапване на зъбите му. В този момент вътрешността ѝ сякаш се разпукна и се изля в дъжд от заслепяващи искри, заляха я вълни на неописуемо блаженство, отнесоха я надалеч. Вълнението беше толкова силно, че тя се уплаши да не загуби съзнание.

Не знаеше колко време бе минало, когато лениво отвори очи, все още под влияние на сладкото опиянение. Той се бе опрял на ръце и я гледаше втренчено, коравият му член пулсираше в нея. Какво стана? – запита се безпомощно Сейдри. Тя лежеше под норманина. Под мъжа, когото мразеше. Той я бе взел насила. А само след няколко мига я бе накарал да се забрави от страст и да изживее в обятията му никога

неизпитвано блаженство. Тя се изчерви от срам и гняв, опита се да го отблъсне и да се изправи.

– Махнете се от мен! – изсъска вбесено тя.

Ролф не обърна внимание на думите ѝ. Наведе се над нея и започна да милва връхчето на гърдата ѝ с език, да го облизва и смуче, после нежно го загриза. Сейдри въздъхна и отново се остави безводно на бурята, която я носеше на крилете си. Притисна тялото си към неговото, зарови пръсти в косата му. Ролф се засмя тържествуващо. Продължи да милва с ръце и устни гърдите ѝ, докато тя се загуби във водовъртежа на сладострастието, надигна се насреща му, решена да получи колкото се може повече, и го пое дълбоко в себе си. Най-после той се включи в ритмичния ѝ танц, потоци се дълбоко в нея, смачка я под себе си и този път сладостните им викове се обединиха.

След време Ролф се претърколи настрана и Сейдри най-сетне се опомни.

– Не искам да си отида – прошепна той. Тя вдигна очи към него. Норманинът беше коленичил до нея, широкоплещест, силен, с безупречно тяло. Панталонът му беше отворен. Мъжествеността му почиваше уморено в гнездото от руси кичурчета. Погледът ѝ се впи в лицето му.

И Ролф не можеше да откъсне очи от нея. Ръката му милваше набъбналите ѝ гърди, спусна се към тясната талия и плоския корем. Докосването му беше изпълнено с обожание. Тя не можеше да разгадае израза на лицето му, но когато той вдигна поглед, тя видя в дълбините на очите му трескав блясък. Преди да е осъзнала какво я очаква, той я вдигна и я отнесе на леглото. Значи още не е свършило, помисли си тя и отново бе обзета от сладка замаяност, която много приличаше на щастие.

Ролф легна до нея, опря се на лакът и отново започна да милва коrema ѝ. Сейдри наблюдаваше движенията на загорялата от слънцето мъжка ръка върху светлата си кожа и усещаше как членът му, притиснат в бедрото ѝ, отново нараства. Чу се да стене, клепачите ѝ натежаха, тя се нагоди към чувствените му милувки. Пръстите му се заровиха в гъстите копринени кичурчета, които скриваха срамните ѝ части, и Сейдри изпъшка, не толкова сърдито, колкото от наслада.

Ролф помилва нежно венериния хълм, раздели с един пръст влажните срамни устни и спря за миг на отвора на утробата ѝ. Всяка мисъл за съпротива се стопи без остатък. Сейдри разтвори крака, за да го приеме.

– Моля те – прошепна тя.

Устата му обхвана твърдото връхче на гърдата ѝ, засмука го, пръсът му се плъзна във влажната утроба. Сейдри извика от наслада, забрави всичко около себе си, тялото ѝ се разтърси от сладостни тръпки. Ролф легна върху нея, нададе гърлен вик и насочи члена си към утробата ѝ.

Ролф лежеше с широко отворени очи в мрака и държеше в обятията си спящата Сейдри.

Не можеше да заспи, не искаше да спи. Любиха се няколко пъти, вече не помнеше колко пъти се изля в нея, но не беше уморен. Намираше се в особено състояние, сетивата му бяха изострени като след битка, когато всяка фибра от тялото му пулсираше, кръвта пулсираше във вените му, а разумът работеше с кристална яснота. Той лежеше на една страна, прехвърлил крак върху бедрата ѝ, ръцете му я прегръщаха закрилително. Усмихна се и я притисна по-силно към себе си.

Веднъж бе прекъснал любовната игра, за да смени изгорелите свещи. Искаше да я вижда, да наблюдава преживяванията ѝ, докато се движеше в нея. Нима не знаеше от самото начало, че с нея ще бъде точно така? Че ще събуди у него гореща страст и желание да се изразходва докрай. Нима не бе подозирал, че тя е способна на огнена страст като никоя друга преди нея?

Лицето ѝ почиваше на гърдите му, бузата и беше притисната до мускулестата гърд. Той целуна нежно върха на главата ѝ и започна да милва копчинената ѝ коса. Ръката му трепереше.

Отново се втвърди от желание.

Това беше смайващо. Но не можеше да го отрече. Не бива да я любя толкова често, укори се той, но си спомни, че тя всеки път го посрещаше със страст, която напълно отговаряше на неговата. Сигурно беше изранена, но утре щеше да си почива. Тази нощ беше само негова. От утре щеше да принадлежи на друг.

В гърдите му се надигна гняв, но той побърза да го прогони. Вместо това се наслади на нежната кожа под ръката си, притисна рамото, учудващо широко за жена. Плъзна пръсти по ръката ѝ и ги преплете с нейните. Макар и заспаля, тя го стисна силно.

Скоро щеше да дойде утрото и той трябваше да си отиде. Нощта мина твърде бързо. Той помилва тясната талия, вдигна пълната бяла гърда. Учудващо дълги зърна, каза си развеселено той и проследи втвърдяването им. Тези гърди бяха създадени да кърмят бебета – и да

радват мъжете. Той сведе глава и езикът му заигра около зърното.

Все още заспала, тя се извърна, за да му осигури по-добър достъп до гърдата си. Докато мракът в стаята бавно отстъпваше място на утринната зора, Ролф продължи любовната игра. Устата му смучеше гърдите ѝ, пръстите му нежно се плъзгаха между бедрата ѝ. Усети събуждането ѝ, чу дрезгавия ѝ стон. Тя разтвори крака, надигна се срещу него, отметна глава назад и помоли за целувка.

Сивото небе навън се оцвети в розово. Болката го прониза като нож, но той я прогони и легна между бедрата ѝ. Устата му завладя нейната, членът му проникна устремно в утробата ѝ и тя изпищя. Ролф обхвана с две ръце дупето ѝ и потъна дълбоко в нея. Очите ѝ се отвориха, все още замъглени от съня, погледът ѝ потъмня от желание и се загуби в очите му. Той я целуна отново. И тя беше забелязала утринната зора. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, езикът ѝ потърси неговия.

– Моля те – прошепна до устата му тя, – моля те!

Сигурно това беше същата молба, която той беше готов да изкрещи! Нощта да не свършва, утрото да не идва. В обятията на Сейдри, в тясната ѝ гореща утроба той забрави света. Тя посрещаше тласъците му с буйна страст, отговаряше трескаво на целувките му. Ноктите ѝ оставиха кървави следи по гърба му и болката го подлуди. Пулсиращият му член я завладя без остатък и двамата станаха едно цяло. Надигаха се и падаха, извиваха се и трепереха, окъпаните в пот тела се удряха едно в друго, хълбоците им се тресяха, докато най-сетне дойде екстазът и мигът на освобождаването. Експлозията остави след себе си поток от огнена лава.

Сърцето на Сейдри продължаваше да бие като безумно, когато усети, че той се отдели от нея. Тя знаеше, че вече е утро, бе видяла розовите ивици на зората, когато Ролф я събуди със страстна прегръдка. Сърцето ѝ се сви, в гърлото ѝ се образува буца. Тя усети как дюшекът се раздвижи и без да отвори очи, разбра, че той е станал.

Страхуваше се да отвори очи, да види утрото – и него. Чу го да се облича. Буцата в гърлото ѝ стана по-голяма, заплаши да я задуши. Дали да отвори очи? Или да се престори на заспала? Какво да му каже? Той не беше казал нито дума през цялата нощ, откакто я бе отнесъл на леглото. Беше ѝ трудно да диша. Чу звън на метал и разбра, че е препасал меча си. Сейдри отвори очи.

Ролф стоеше в средата на стаята. Докато закопчаваше наметката на рамото си, погледът му беше устремен към нея. Сейдри преглътна мълчително напиратите в очите ѝ сълзи. Лицето му беше безизразно,

кораво и затворено, напрегнато, но овладяно. И очите бяха безизразни, засенчени от дългите ресници. Той отговори на погледа и, обхвана с един поглед стройната ѝ фигура от голите гърди до хълбоците. Тя не си направи труда да се покрие, вече не се срамуваше от него. Той я погледна отново в очите, после се обърна към изхода. С три дълга крачки се озова до вратата, отвори я и изчезна.

Сейдри седна в леглото и се загледа с невиждащ поглед в затворената врата. Изведнъж помещението стана студено и пусто. Вратата, стоята се размиха пред очите ѝ. Чувството за самота беше толкова силно, че тя избухна в плач. Вдигна колене към гърдите си, сведе глава и тихо зариде. Раменете ѝ се тресяха.

По обед Сейдри беше възвърнала душевното си равновесие.

Откакто Ролф си отиде рано сутринта, тя не бе видяла никого. Гай вероятно беше с рицарите на площадката или изпълняваше други задачи. Не се появи дори слугиня да ѝ помогне при обличането. Всички слуги бяха заети в кухнята, за да приготвят яденето на войниците. До нея достигаха само шумове от тракане на съдове и приглушени гласове. Сейдри беше благодарна, че я оставиха сама.

Но не можеше вечно да се крие в стаята си.

След като сълзите ѝ пресъхнаха, тя се чувстваше празна и опустошена, но поне достатъчно силна, за да се облече и да слезе, както обикновено, за обяд. Рано или късно трябваше да се изложи на любопитните, дебнещи погледи на околните. Рано или късно трябваше да се срещне с него.

Когато установи, че няма какво да облече освен разкъсаната жълта одежда, сълзите ѝ отново потекоха. Нямахме друг избор, освен да я облече и да се опита да я закръпи, за да скрие голотата си. Когато влезе в кухнята, слугините престанаха да се кискат и опулиха очи насреща ѝ.

Сега тук работеха други слугини, повечето бивши кухненски прислужници, като Тилди и Теди бяха преминали в кухнята на новия замък. Погледът на Сейдри потърси Лети, нейна връстница, която я гледаше с големи тъжни очи.

– Моля те, иди отгатак и ми донеси кафявата рокля и една риза от раклата – помоли Сейдри.

Лети приглади назад влажните си червени къдрици и изтри запотеното лице с опакото на ръката.

– Значи той разкъса красивата ти одежда – отбеляза съчувствено тя. – Веднага ще се върна – обеща с усмивка тя и хукна през двора.

Сейдри се ядоса още повече, когато усети, че отново беше на път да избухне в сълзи. Върна се в старата къща, но не посмя да влезе в брачните покои, а остана в голямата зала. Къщата беше празна. Лети удържа на думата си и пристигна задъхана с желаните дрехи. Сейдри ѝ благодари сърдечно.

– Няма нищо – отвърна засмяно Лети. – Ако не се държим една за друга, тези мръсници ще ни довършат, нали?

Сейдри беше смаяна от думите на Лети; слугинята не беше

взискателна и лягаше с всеки мъж, който я пожелаеше – това не беше тайна. След пристигането на норманите тя беше спала поне с дузина войници. Сейдри побърза да се преоблече.

– Той... причини ли ти болка? – попита Лети, устремила поглед към синините на китките ѝ.

Сейдри си припомни как Ролф беше извил ръцете ѝ, след като тя издра лицето му, и странно защо, изпита желание да го защити.

– Не, не ми причини болка.

Лети не настоя за повече обяснения.

– Защо не си останеш в леглото? Никой няма да те обвини в нищо.

Сейдри я погледна упорито.

– Не. Ще ида в замъка и ще се нахраня на голямата маса, както винаги.

Лети вдигна рамене. После се ухили дяволито.

– Вярно ли е това, което говорят? Наистина ли е силен и издръжлив като бик?

Сейдри пламна от срам. Не можеше да говори за това, още не.

Преди да заеме мястото си на масата за обяд, Ролф обходи с поглед голямата зала. Сейдри не бе там и това го разочарова.

Той изпъна рамене. Всичко свърши. Взе я, утоли жаждата си, насити ѝ се, задоволи похотта си. Откакто я напусна на разсъмване, той си заповяда да не мисли повече за нея. И наистина успя. Нямаше да се връща към миналото. Беше му все едно дали тя ще се появи за обяд или не; нямаше да се ядосва, че е омъжена за друг, че тази нощ ще лежи в обятията му. Ролф въздъхна и седна.

Алис напълни чашата му. Не беше виждал съпругата си след сватбеното празненство и сега хвърли бегъл поглед в нейната посока. Лицето ѝ беше като издялано от бял камък. Ръката, която му наля вино, беше спокойна. Тя избягна погледа му.

И това не го развълнува. Той беше господар на Елфгар и ако отново му хрумнеше да упражни правото си на първа брачна нощ, щеше да преспи с всички булки по селата и никой нямаше право да му възразява. Той започна да се храни спокойно и с добър апетит. Сейдри все още не идваше. Той си заповядала не мисли за нея, но изведнъж го обзе тревога. Тя не беше силна като него, нощта сигурно я беше изтощила до крайност. Може би беше болна, може би кървеше, след като той я бе любил многократно, без да я щади. Може би се чувстваше разбита и не беше в състояние да напусне леглото. Но по вероятно беше отново да е проявила упорство и само заради това да не е дошла да се нахрани.

Сейдри знаеше, че е закъсняла, но не бързаше. Вървеше към падащия мост с влачещи се стъпки и сведена глава. Беше много потиснатата, в гърдите ѝ отново заседна буца, която заплашваше да запуши гърлото ѝ. Защо я душаха сълзи? Трябваше да изпитва облекчение. Най-лошото отмина. Тя бе съпруга на Гай и това я спасяваше не само от задирията на норманина, но и я въздигна в много по-добро положение. Освен това беше постигнала съгласие с Гай да не споделят брачното легло. Трябваше да бъде щастлива.

– Сейдри, Сейдри!

Младата жена се обърна изненадано и видя Фелдрик да тича нагоре по хълма. Обзета от паника, тя се втурна насреща му.

– Какво има?

Тя знаеше, че се е върнал от мисията си; още вчера го беше видяла на сватбената трапеза, Фелдрик пое шумно въздух и заговори накъсано:

– Момчето ми се разболя. Ще дойдеш ли да го видиш?

– Разбира се – отвърна бързо Сейдри и го последва към външния мост. Много добре знаеше, че момчето не е болно, че има нещо друго, Фелдрик беше донесъл вест от братята ѝ, но вчера нямаше как да ѝ я предаде пред толкова много хора. Щом оставиха зад себе си стените на замъка и стигнаха до селото, тя поиска да узнае истината.

– Алби иска да говори с теб.

Сейдри ускори крачка. Алби я чакаше зад мелницата. Селският площад беше пуст. Алби отново беше преоблечен като роби се криеше в сянката.

– Да не би да носиш лоши вести? – попита задъхано Сейдри. – Как са братята ми?

– Добре са, не се тревожи – успокои я ухилено Алби.

– Слава на бога! – Сейдри въздъхна облекчено.

– Но Едуин започва да проявява нетърпение. Имаш ли нещо ново за него?

Сейдри побледня.

– Не, нищо не съм научила.

– Още ли не си отвела норманина в леглото си, Сейдри?

Значи Алби беше посветен в тайната ѝ. Тя се изчерви до корените на косата си.

– Значи Едуин те изпраща, защото си мисли, че съм научила нещо важно? Още е много рано!

– Времето не чака – възрази Алби. – Въстанието ще избухне след седем седмици. Наистина ли не знаеш нищо? Още ли не си примамила норманина в леглото си? Говори!

Бузите на Сейдри пламтяха. Чувстваше се жалка и безполезна.

– Алби, боя се, че имам лоши новини. Норманинът ме омъжи за един от рицарите си. – Тя се засрами от сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ.

Алби я погледна втренчено и тихо изруга. Сейдри нетърпеливо изтри сълзите от лицето си. Алби сложи тежката си ръка на рамото ѝ.

– Съжалявам, Сейдри – промърмори той.

– Това не е всичко – продължи мрачно тя. – Норманите все още държат на един стар езически обичай. Господарят ме взе през първата ми брачна нощ.

Мрачното лице на Алби се разведри.

– Какво? Но това е добра новина, Сейдри!

Тя се отдръпна като опарена.

– Може би, но не узнах нищо за плановете му. – Значи беше добра новина, че върху нея бяха упражнили насилие? Изведнъж в гърдите ѝ се надигна гняв срещу Алби, срещу братята ѝ.

– Ама ти не проумяваш ли? Все още можеш да му станеш любовница, трябва само да продължиш да го изкушаваш и да си по-хитра. Нищо не е загубено. Трябва да завоюваш доверието му, за да можем да си върнем Елфгар и да натикаме него и хората му в морето.

Тя искаше да му изкрещи в лицето, че няма нито сили, нито възможности да завоюва доверието на варварина, че ѝ е отвратително да споделя леглото му. Но не посмя. Срамът и унижението, които я измъчваха още от сутринта, заплашваха да я надвият. Никой не се интересуваеше какво е изстрадала. Норманинът я взе насила, но после направи така, че тя преживя безумна наслада и неземеен екстаз в обятията на смъртния враг. Това беше много по-страшно от насилието. Проклетият норманин я напусна също така студено и безразлично, както я беше взел първия път. Никой не си направи труда да я попита как се чувства. Нито един от близките ѝ. Норманинът я опозори, братята ѝ я използваха за своите цели. Сейдри стисна ръце в юмруци. Беше сам сама на света. По дяволи те всички мъже!

– Трябва да вървя – проговори несигурно Алби. – Е, поне ще съобщя на братята ти, че напредваш. Бог да те благослови, Сейдри.

Тя беше твърде гневна и разочарована, за да го изпрати с благословия. Но едно беше ясно: тя не можеше да бъде любовница на

норманина. Никога. На никаква цена.

Нямаше да влезе още веднъж в леглото му. Но и това решение не ѝ донесе утеха. Даже се почувства по-зле от преди.

Погледът му бе привлечен като с магнит към нея, когато тя прекоси залата с бърза стъпка и се насочи към масата. Главата ѝ беше високо вдигната, погледът устремен право напред. Без да го удостои с поглед, тя седна на мястото си в края на дългата маса.

Ролф забеляза няколко неща едновременно: Алис, която седеше до него, се скова; рицарите внезапно замлъкнаха; сърцето му спря, после заби с удвоена сила. Трябваше да положи много усилия, за да престане да я гледа. Гладът му изчезна, въпреки това той продължи да яде, дъвчейки бавно. Постепенно разговорите се възстановиха. Ролф не погледна отново към края на масата, това не беше нужно. Присъствието ѝ изпълни сетивата му.

Сейдри трепереше вътрешно. Когато влезе в залата, присъстващите спряха да разговарят, всички погледи се устремиха към нея – и жените, и мъжете я зяпнаха любопитно. Струваше ѝ огромно усилие да скрие вълнението си под равнодушна маска особено когато усети върху себе си хищническия му поглед.

Изведнъж осъзна, че е извършила грешка, като е седнала в долния край на масата. Мястото на съпруга ѝ беше отясно на Ролф и тя беше длъжна да седне до него. Един бегъл поглед потвърди, че Гай също беше забелязал грешката ѝ. Той стана и тръгна към нея. Един от мъжете се изсмя. Бузите на Сейдри пламнаха. Гай погледна пронизващо смеещия се и той замлъкна.

– Сейдри, мястото на съпругата ми е до мен. – Той я хвана за лакътя и внимателно ѝ помогна да се изправи. Учтивостта му я изпълни с благодарност.

– Остава въпросът дали тя наистина ти е съпруга? – попита шеговито Белтен от другия край на масата. – Май имаш да наваксваш!

Напомнянето, че не младоженецът, а господарят беше прекарал първата брачна нощ с булката, пожъна буен смях. Сейдри се изпоти цялата. Гай изпъна рамене. Макар да знаеше, че всички ще ѝ се подиграват, сега ѝ се дощя да потъне в земята. Само чудовището, което беше отговорно за позора ѝ, не се развълнува. Какво го беше грижа, че всички ѝ се надсмиваха! Сейдри хвърли към него поглед, изпълнен с омраза, но той продължаваше да се храни, сякаш внезапно беше оглушал.

– Изисквам удовлетворение за тази безвкусна и груба забележка, Белтен – отговори рязко Гай и поведе Сейдри към горния край на

масата. Ателстън ѝ направи място и тя побърза да седне на пейката. Ролф не я удостои с внимание, сякаш тя изобщо не съществуваше, и Сейдри отново си пожела да беше на другия край на света.

– Нашият смел рицар явно е в лошо настроение – продължи през смях Белтен. – Знам какво би повдигнало духа му... – Той се изсмя отново и няколко мъже се присъединиха към него.

Преди Гай да е намерил подходящите думи за отговор, Ролф остави ножа си и изгърмя:

– Край на приказките!

Е, поне негодникът прояви малко почтеност и сложи край на грубите подигравки на Белтен, помисли си горчиво Сейдри, която бе устремила поглед към ръцете в скута си. Ролф се изправи рязко.

– Няма да търпя караници между хората си – заяви строго той. – Ако съпругата на Гай се чувства засегната – той избягна да погледне към нея, – Белтен е длъжен да се извини.

Съпругата на Гай, помисли си още по-горчиво Сейдри. Той вече не се интересуваше от нея.

– Разбира се, че се чувства засегната – отговори вместо нея Гай посред смутеното мълчание. – Ти трябва да се извиниш, Белтен. Или ще се видя принуден да престъпя изричната заповед на господаря си и да те призова на двубой.

– Искрено съжалявам. – Белтен се изправи и се поклони в посока към Сейдри, която най-последно вдигна очи. – Това беше само шега. Не исках да ви засегна.

Сейдри измърмори няколко нищо значещи думи и отново сведе глава. Съжаляваше безкрайно, че беше дошла да обядва, но още повече съжаляваше, че бе срещнала норманина, това студено, безчувствено чудовище. Двамата бяха прекарвали безумна любовна нощ, но тя не означаваше нищо за него. Той беше студен като лед. Беше взел онова, което му се полагаше, и веднага след това забрави всичко, което беше помежду им.

Само да можеше и тя да забрави.

Той си бе заповядал през целия следобед да не мисли за нея и почти успя.

Но успехът се оказа краткотраен. След като се навечеряха, повечето от рицарите му си легнаха, но Ролф не можеше да заспи. Разхождаше се в покоите си като тигър в клетка и гневът му нарастваше. Не можеше да прогони мрачните мисли, те бяха по-силни от волята му. Откакто тъмната нощ беше изместила деня, Сейдри обсеби мислите му. В момента тя беше в брачните покои с Гай. Дали двамата се любеха? Дали тя отговаряше на целувките му със същата страст, с която беше отговаряла на неговите?

Ролф изруга ядно и удари с юмрук перваза на камината. Болката, която го прониза, беше добре дошла, но не можа да го отклони от мъчителните мисли.

Полудявам, каза си горчиво той. Нямахше право да ревнува. Нямахше право да мисли за отмъщение, да, дори за убийство.

Опита да се успокои с логични размишления. Сейдри беше само жена. А на този свят имаше повече от достатъчно жени. Необяснимото опияняващо желание, да я има, щеше да отmine. Имаше много по-важни неща, за които трябваше да мисли, вместо да посвещава цялото си внимание на една жена. Омъжи я за Гай, за да я спаси от смъртната присъда, която се полагаше на предателите на короната. Велики боже, дали Гай я любеше точно в този момент? И още по-лошо, дали Сейдри го посрещаше с радост? Тази жена подлудяваше всички мъже. Той изпита това на собствения си гръб. Не можеше да удържи гнева си, чувствата го задушаваша. Пръстите го сърбяха да удуши най-верния си сподвижник, най-добрия си приятел.

Струваше му свръхчовешки усилия да не изскочи като вихър от замъка, да отиде в старата къща, да издърпа Сейдри от ръцете на Гай и да го смачка в стената.

Вече съм луд, каза си мрачно той. Тя е негова съпруга!

Неочаквано на вратата се почука. Ролф се озова с два скока на прага и я отвори с трясък. Като видя искрящите му от гняв очи, Алис се отдръпна уплашено. Беше облечена в най-красивата си нощница.

– Какво искате? – изфуча ядно той.

– Аз... – Какво да каже? Беше дошла от отчаяние, с надеждата той

да я посрещне с радост. Надяваше се да му стане истинска съпруга, той да излее семето си в нея, да ѝ дари дете. А той я посрещна кипящ от гняв и я уплаши. Въпреки това отчаянието ѝ даде сили. Усещаше с цялото си коварно и хитро същество, че положението ѝ е застрашено. Той беше отишъл при Сейдри в първата ѝ брачна нощ и това изостри подозрителността ѝ. Твърдо решена да скрие от него унижението си, тя се усстреми към единствената си цел: да има дете от съпруга си, да го накара да забрави вещицата.

Защото заплахата беше станала съвсем реална: ами ако Сейдри вече беше забременяла от него и му родеше дете?

– Милорд, донесох ви горещо вино с подправки... за да се успокоите.

– Какво имате предвид? – изскърца със зъби Ролф.

Алис мина смело покрай него, без да обръща внимание на раздразнението му. Остави стомничката с вино на раклата и се обърна отново към него, знаейки, че той стоеше с гръб към огъня в камината и сиянието му правеше фината тъкан на нощницата ѝ прозрачна. Дали той щеше да я погледне? Дали тя щеше да съумее да събуди желанието му? Слугите ѝ разказаха, че е разкъсал дрехата на Сейдри. Дали щеше да го направи и с нея? А може би щеше да я удари?

– Не искам вино – отговори грубо Ролф.

– Изпийте го, милорд – помоли задъхано Алис. – Може би аз ще съумея да намаля болката ви... да стопля самотата ви.

– Вън! – изгърмя той.

Алис се сгърчи, сякаш я беше ударил.

– Вън! И не смейте да се явявате неканена в стаята ми!

Алис избяга в коридора. Ролф изрита вратата с такава сила, че стениите затрепериха. После продължи неспокойната си разходка.

Слънцето стоеше високо в небето. Ролф отново пришпори жребца си, който от изтощение беше станал кротък като агне. Хълбоците му трепереха, тялото му беше мокро от пот, устата му беше в пяна. Жакетът на Ролф под плетената ризница беше съвсем мокър.

– Следващото упражнение! – заповяда той на дюзината мъже, които тренираха от няколко часа.

Един изстена и Ролф рязко обърна глава, за да поиска сметка от виновника, но не можа да открие кой бе посмял да прояви слабост.

– Гай! – изрева той. – Застани в края на редицата. Аз ще яздя срещу

теб.

Лицето на Гай беше червено и запотено от напрежение. Той кимна несигурно. Мъжете застанаха един срещу друг в две дълги редици. По-между им беше просторната турнирна площадка. Ролф застана на мястото си и наложи шлема си. Кръвта биеше болезнено в слепоочията му. Погледът му беше устремен към противника. Към Гай.

Днес беше безмилостен. От часове тренираше рицарите, гонеше ги до изтощение. При това не щадеше и себе си. Той насочи копието си срещу Гай и във въображението му отново изникна омразната картина. Гай се любеше със Сейдри. Но тази нощ, помисли си с мрачно задоволство Ролф, младият съпруг ще бъде твърде уморен, за да направи няколко крачки до леглото, камо ли пък да се люби с жена си.

Той даде заповед и двете редици препуснаха в луд галоп една срещу друга.

Ролф се носеше устремно срещу Гай. Копието му улучи щита на младия рицар точно в средата, Гай загуби равновесие и едва се задържа на седлото. Ролф вече два пъти го беше хвърлял от коня. Гай отдавна беше разбрал, че това не е военна игра, че Ролф е решил да го изтощи до крайност. Това не го уплаши. Той застана срещу началника си безстрашно и с мрачна решителност. Този път обаче копието му не улучи щита на противника.

Дали Гай я любеше всяка нощ, дали я ощастливяваше така пълно, както беше с него?

Двамата препуснаха отново един срещу друг. Копието на Ролф повторно улучи щита на Гай точно в средата и рицарят едва не се строполи. Копието на Гай само закачи щита на господаря му. Ролф върна коня си в изходна позиция и даде заповед за нова атака.

Слънцето вече беше залязло, когато той най-сетне разпусна хората си и им заповяда да разведат изтощените животни в двора, за да ги успокоят. Никой не казваше нито дума, главите им бяха сведени, върховете на копията сочеха земята. Това са най-добрите рицари на света, каза си изведнъж Ролф, обзет от гордост. Днес ги беше докарал до границите на възможното, но никой не се изложи. В битката сяха да бъдат непобедими.

Гай остана назад и го изчака. Лицето на Ролф помрачня. Не биваше да се отнася така жестоко с младия мъж, не биваше да излива гнева си върху него. Но и Гай издържа изпитанието с чест. Не напразно беше негов заместник въпреки младите си години. Ролф не искаше да говори с Гай, не искаше да го вижда, не искаше да мисли, че горещо желаната

жена е притежание на друг мъж. Въпреки това отведе коня си при него и двамата тръгнаха заедно към замъка.

– Денят беше дълъг и тежък – започна колебливо Гай и хвърли бърз поглед към господаря си. – Мъжете доказаха издръжливостта и бойния си дух, милорд. Никой не се оплака, никой не се отказа.

– Прав си, момчетата се биха смело – съгласи се Ролф. – А ти беше най-добър от всички.

– Вие не ме оставихте на мира през целия ден – ухили се Гай. – Но ще дойде денят, когато ще ви хвърля от седлото.

Ролф се засмя.

– Още отсега ме е страх от този ден.

Гай се присъедини към смеха му. Ролф обичаше младия рицар, не можеше да го мрази, макар че изгаряше от ревност. Ревност. Наистина ли ревнуваше?

– Е – продължи той, преди да е успял да се овладее, – как ти харесва брачният живот? Щастлив ли си?

Гай се поколеба, както подозрително отбеляза господарят му. Доскоро двамата заедно бяха ходили на лов за момичета като истински братя по оръжие. Гай непрестанно се хвалеше с любовните си приключения и говореше открито за блаженството, което изживявал с жените, описваше картинно преживяванията си, както обичаха да правят повечето мъже. За него любенето си беше любене и жените не се различаваха особено една от друга. Възбудените разкази на Гай за малката червенокоса и дебеличката сламеноруса развеселяваха Ролф. Самият той никога не помнеше какви бяха косите на жените, с които се беше любил. Но сега изпита разочарование и подозрение, защото Гай очевидно не желаше да опише радостите, които бе изпитал в прегръдките на Сейдри. Вероятно причината беше, че Гай дължеше уважение на съпругата си, докато това не важеше за прислужничките.

– Брачният живот е приятен – отговори най-сетне Гай. Ролф усети как лицето му се сгорещи. Той знаеше най-добре колко е „приятно“ със Сейдри. Стана му ясно защо Гай не желае да му опише подробно нощните си преживявания. Той бе познал страстта на Сейдри и искаше да я запази за себе си. Тя го омагьосваше по цяла нощ с любовното си изкуство – докато господарят на Елфгар се мяташе в леглото си като безумен и не можеше да затвори очи от ревност.

Ролф смушка коня си и препусна по-бързо. Лицето му потъмня от гняв.

След вечеря Алис се разположи удобно пред камината в голямата

зала с гергефа си и двете кученца. Беше доста късно, когато съпругът ѝ отиде при нея, спря до огъня, погледна я в лицето и каза приглушено:

– Времето настъпи. Очаквам те в покоите си. – После се обърна рязко и напусна залата.

Алис го проследи с разширени от ужас очи. Ръцете ѝ затрепериха. Най-после, най-после щеше да му стане истинска съпруга. Страх присви стомаха ѝ. През последните дни лошото му настроение беше непоносимо – всъщност от нощта, която бе прекарал със Сейдри в брачните покои. Във въображението на Алис се появиха неканени картините, които я преследваха от няколко дни: Ролф, който разкъсваше дрехата на Сейдри, хвърляше я на пода и я пронизваше с могъщия си член, раняваше я, причиняваше ѝ болка.

Алис се разтрепери по-силно. Тази картина я преследваше, откакто Мери ѝ донесе клюката и ѝ показа разкъсаната жълта одежда. Дали норманинът щеше да се държи по същия начин и със съпругата си? Тя потрепери от внезапен студ и дъхът ѝ се ускори.

Ролф седеше на голямото легло и пиеше вино. Мислите му съвсем не бяха при съпругата, която тази вечер трябваше да загуби девствеността си. Те бяха при жената на другия – при Сейдри. Всяка нощ го мъчеха диви фантазии и помрачаваха съзнанието му. Гай беше при жена си, милваше я, лежеше върху нея. Гневът и ревността го задушаваша. Кръвта пулсираше лудо във вените му и заграваше слабините му.

Чукането по вратата прекъсна мрачните размишления. Той се надигна и покани жена си да влезе. Лицето му помрачня още повече. Отдавна трябваше да е преспал с жена си. Днес щеше да навакса пропуснатото. Вместо да се занимава с жената на Гай, трябваше най-сетне да заее собствената си нива.

Алис веднага забеляза, че настроението му не се е подобрило, видя и чашата с вино на раклата. Той я измери с хладен поглед.

– Време е да консумираме брака си.

– Аз няма да се съпротивявам – отговори с изтънял гласец тя. – Знаете, че искам синове от вас.

– Аз ще направя всичко, което зависи от мен, за да имаме деца.

Алис се вмъкна в леглото, скована от страх и вътрешен бунт.

Ролф угаси светлините и в стаята се възцари пълен мрак.

Тя чу как мъжът ѝ свали туниката и панталона си, представи си едрото, нашарено с белези тяло, което можеше да смачка една крехка жена. Той си легна, зави се до брадичката и дълго лежа тихо край нея. В гърдите ѝ се надигна разочарование. Ако можеше да се вярва на Мери,

Ролф се бе нахвърлил върху Сейдри като изгладнял вълк и я бе взел на пода. На следващия ден слугинята беше изтрила голямо кърваво петно от плочките. Той беше разкъсал дрехите ѝ, беше я хвърлил на пода... Алис се раздвижи неспокойно.

Ролф издаде звук, който изразяваше едва ли не отвращение, обърна се към нея и вдигна нощницата ѝ до кръста. Ръката му се плъзна по бедрата и се мушна между краката ѝ. Алис извика уплашено.

– Не мърдай – изръмжа мъжът. – Не мога да те взема, без да те пипам.

Разочарованието ѝ нарасна. Тя усети члена му до бедрото си, но той съвсем не беше корав и напрегнат като на жребец за разплод. Ролф не се възбуди, както се беше възбудил със сестра ѝ. Той я милваше упорито, за да изпита поне малко желание да я люби. Алис беше отвратена от интимното докосване. По някое време той престана да я опипва, легна върху нея и се надигна на лакти. Алис си представи какво беше направил със сестра ѝ и потръпна. В този момент членът му нахлу в утробата ѝ.

Прониза я остра болка и тя изпищя.

Ролф спря за малко, но не защото се трогна от вика ѝ, а защото отворът ѝ беше твърде тесен. Пое си дъх и отново се заби в нея. Тя нададе дрезгав вик, сякаш я разкъсваше на парченца. Той беше спал с много жени, но никога не беше срещал такава тясна утроба. Осъзна, че ще я нарани с грамадния си член, но не спря да се движи. Двамата трябваше да консумират брака си, и тя беше длъжна да понесе болките, не можеше другояче...

Алис повярва, че той ще я убие.

– Спри – изплака тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. – Престани, ще ме разкъсаш. Моля те!

Ролф спря, но не излезе от нея.

– Съжалявам – проговори равнодушно той. – Ти си много тясна за мен, но с времето ще свикнеш. – И започна да се движи в нея ритмично и без да се напъва.

Алис захълца задавено. Болката в слабините ѝ беше непоносима; тя го заудря с юмруци, за да го прогони. Но той не спря да се трие в нея. А когато тя повярва, че ще загуби съзнание от болка, тялото ѝ се разтресе от внезапно нахлулия порой силни тръпки и болезнените викове се превърнаха в сладостни стонове. Тя се вкопчи в шията му като удавница и изпищя.

Фактът, че Алис бе достигнала върха, изненада Ролф. Той дори не

беше достатъчно възбуден и това го радваше, тъй като тя беше твърде тясна за мъж като него; членът му можеше да я убие. Неочакваната ѝ реакция го учуди безкрайно. Той не ѝ беше доставил удоволствие, само ѝ беше причинил болка. Оргазмът ѝ го възбуди, той ускори движенията си, потърси облекчение. Тя отново изпищя от болка, но той беше твърдо решен да излее семето си в нея.

Алис застана задавено.

Ролф усети как членът му се уголемява и се потопи дълбоко в нея. Ноктите ѝ се впиха в раменете му.

– Искам да ме набучиш! – изкрещя тя. – Да, точно така, още по-дълбоко, да, да!

Той се разговари от напрежението и жена му посрещна оргазма му с диво хълцане и еластични движения на таза.

Ролф се отдръпна от нея веднага след като се облекчи. Излезе от утробата ѝ още замаян от преживяното напрежение. Разумът му се прояви бързо. Искеше му се да се изсмее. Неговата зла малка съпруга можеше да изпитва удоволствие само ако ѝ причиняваха болка. Странно, но това не го изненада.

42

– Сейдри, трябва веднага да дойдеш! – изпъшка Мери, без да спре да тича.

Сейдри, която разговаряше с двама роби в двора между кухнята и къщата, се обърна стреснато.

– Какво се е случило? – попита тя.

– Господарят! Ранен е и не позволява никой да го докосне. Иска ти да го лекуваш!

Беше минала цяла седмица от позорната сватбена нощ. Сейдри не беше виждала Ролф от обяда на следващия ден, когато Белтен ѝ се присмя пред очите на всички. Стоеше си в старата къща и надзираваше прислугата или отиваше в селото при баба си, само и само да стои далече от него. Веднъж мина през овощната градина, за да скъси пътя, и чу крясъците на мъжете, които се упражняваха на турнирната площадка. Видя го отдалече на гърба на силния сив жребец, бързо извърна поглед и ускори крачка. Той не я забеляза.

Преди два дни Ролф взе Гай и дузина други рицари и отиде на лов. Сейдри знаеше, че ловците са се върнали преди около час, тъй като беше чула сигнала на пазача, а след това и шумното влизане на малкия отряд в двора на замъка. През това време тя и Лети посипваха пода на голямата зала с пресни трици и Сейдри не обърна внимание на пристигането на норманите. Лети обаче се втурна с радостни викове към вратата, за да наблюдава идването на рицарите и да поздрави любимците си.

Сейдри бе успяла да прогони сватбената нощ от мислите си. Само нощем споменът за случилото се я мъчеше като страшен кошмар. Образът на норманина я връхлиташе като буря. Тя си повтаряше отново и отново, че го мрази, че се отвращава от него. Обидата от безчувствеността му беше намаляла и тя се стараше да се обгради със стена от равнодушие. Затова се учуди, че при думите на Мери кръвта ѝ се сгорещи и ръцете ѝ затрепераха.

– Отивам да си взема кошничката с лекарства – изрече бързо тя. Ролф беше ранен!

Сякаш ѝ бяха пораснали криле, с такава бързина се понесе към залата.

Мери непрекъснато я подканяше да побърза.

– Какво се е случило? – попита със страх Сейдри.

– Нападнал го глиган! Господарят бил набучен от грамаден глиган!
По лицето на Мери течеха сълзи.

Значи глиганът го е набучил на бивните си. Сейдри остави плачещата слугиня и хукна към покоите си. Гърлото ѝ беше пресъхнало, сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя взе кошничката си, прекоси с бързи стъпки двора на замъка, мина по моста и се втурна като подгонена към вратата на голямата зала. Норманите стояха на групички със сериозни лица и разговаряха приглушено. Като на погребение! Рицарите отстъпиха, за да ѝ сторят място. Сейдри хукна към стълбището. Само след миг беше на втория етаж и отвори с трясък тежката дъбова врата към спалнята му.

Алис и Белтен бяха застанали до леглото, от другата страна стояха Гай и Ателстън. Сейдри виждаше само главата, шията и раменете на Ролф. Вероятно го бяха съблекли. Но той не се бореше със смъртта, както се беше опасявала. Седеше спокойно и лицето му изразяваше равнодушие. Сейдри потръпна от болка. Той беше толкова красив, същински езически бог, грамаден и златен, и отново излъчваше неустоимата чувствена привлекателна сила, която тя се опитваше да забрави през последната седмица.

Той я видя, погледите му се срещнаха. Сейдри, която бе престанала да диша, пое дълбоко въздух. В гърдите ѝ се надигна гняв. Той не бе сериозно ранен, това се виждаше от пръв поглед. В очите му светеше дива жажда. Така можеше да гледа само мъж, който познаваше физическата наслада. Безсрамният му поглед ѝ даде да разбере, че той възнамеряваше да повтори изживяното удоволствие.

– Ела тук – заповяда той с твърд глас. – Ранен съм.

Ако той е ранен, аз съм вещица, каза си сърдито Сейдри, но стисна зъби и пристъпи към него. Сърцето се удряше немилостиво в ребрата ѝ. Двамата мъже ѝ сториха място. Алис обаче не се помръдна, дори собственически сложи крехката си бледа ръка на рамото на мъжа си. Тази гледка ѝ причини гадене.

Най-после Сейдри видя раната и от гърлото ѝ се изтръгна вик.

Ролф беше напълно гол. На дясното му бедро зееше огромна кървава дупка, която стигаше чак до коляното.

– Донеси гореща вода и чисти кърпи – заповяда Сейдри на слугинята и коленичи до леглото в краката на Алис. Тя усети върху себе си втренчения му поглед, но невъзмутимо започна да опипва подутата и гореща плът около раната. Мускулите на Ролф се опънаха под докосването ѝ.

– Боли ли? – попита загрижено тя.

– Не – отговори той. – Твоето докосване не ми причинява болка, Сейдри.

Нежността в гласа му я накара да вдигне глава. Погледът му беше дързък и едновременно с това безкрайно мек. За момент тя забрави раната и присъствието на другите. Алис се обърна сърдито и полите ѝ прошумоляха. Сейдри се овладя, а и стиснатите бледи устни на Ролф ѝ подсказаха, че той има болки.

– Много ли ви боли?

– Познавам и много по-страшни болки.

– Не се правете на герой – укори го тя.

– Но аз много искам да бъда герой в твоите очи, Сейдри – прошепна нежно той.

Споменът за сватбената нощ се върна в съзнанието ѝ с неочаквана сила.

– Подобни думи не оказват желаното въздействие.

– С това не ми казваш нищо ново. – Той се засмя глухо.

– Милорд – намеси се с остър глас Алис, – не седите удобно. Ще ви донеса още възглавници, ще ви...

– Седнал съм достатъчно удобно – прекъсна я грубо Ролф. – Престани да ме глезиш. Не съм дете.

Алис бързо издърпа ръката си. Без да се трогва от унищожителния поглед на сестра си, Сейдри прегледа раната и облекчено установи, че не е много дълбока. Въпреки това трябваше да я почисти основно и да я зашие. Бет донесе ленени парцали и кана с гореща вода и ги остави на пода до Сейдри. Полата на Алис беше толкова близо, че можеше да падне във водата. Сейдри вдигна глава.

– Би ли отстъпила малко настрана, Алис? Имам нужда от място.

– Не, ще остана – отговори сърдито сестра ѝ.

– Лейди Алис, идете до камината – заповяда гневно Ролф.

Алис се нацупи, но не посмя да протестира.

Сейдри изпита съчувствие към сестра си. И тя би се засегнала от такъв остър тон. Много ѝ се искаше да знае как Ролф прекарва всяка нощ в леглото на жена си, след като очевидно не може да я търпи. Но симпатията нямаше нищо общо с плътската страст, и тя го знаеше най-добре. Всъщност този въпрос не я засягаше. Тя тръсна глава и потоци един парцал в горещата вода.

– Ще ви заболи.

– Приятно ми е да страдам – промърмори той и я погледна в очите.

Сейдри почисти раната. Ролф не издаде нито звук, само мускулите

му потръпваха при докосванията ѝ. Сейдри посвети цялото си внимание на раната. Когато сметна, че може да бъде доволна от резултата, извади игла и конец от кошничката си и направи няколко ситни шева. Ролф седеше като изсечен от камък, само дъхът му се ускори.

За да отклони вниманието му, тя заговори.

– Успешен ли беше ловът, като изключим тази неприятна история с глигана?

– О, да. Убихме три елена, между тях един с прекрасни рога. Убихме и един вълк, и глигана.

– Предполагам, че звярът се е научил на копието ви?

– Разбира се – отговори той.

След като заши раната, Сейдри въздъхна облекчено, вдигна глава и сякаш едва сега забеляза голотата му. Погледът ѝ падна върху слабините му, където членът почиваше спокойно в гнездото от руси косми, продължи към плоския корем, тесните хълбоци и широкия гръден кош. Лицето ѝ пламна. Тя прибра иглата и конца в кошничката си и приготви лапа от билки.

– Как допуснахте да ви нападне?

– Става по-бързо, отколкото си мислим. Дивите животни са коварни и непредвидими.

– Ловът е опасно удоволствие – заключи тя и наложи върху раната билковата каша. После я превърза здраво с парчета лен. – Недоумявам как мъжете го харесват. – Сейдри се старееше да се съсредоточи върху работата си, защото много ѝ се искаше да помилва мускулестото му бедро.

– Опасността е, която ни привлича като с магия – обясни с усмивка той.

Сейдри потръпна под настойчивия му поглед.

– Мисля, че е детинско да доказваш мъжествеността си по този начин – отговори пренебрежително тя.

– Обвиняваш ме, че съм мъжествен, така ли? – попита тихо той. Чувственият шепот ускори биенето на сърцето ѝ. Тя вдигна поглед и видя как членът му набъбна. Сведе смутено клепачи, а той се усмихна самодоволно.

– Явно е, че не страдате от силни болки – установи делово тя, стана и се обърна да си върви. Той хвана ръката ѝ.

– Остани още малко.

– Готова съм. – Тя се принуди да го погледне.

– Остани – повтори той. – Много ме боли.

– Знам какви са тези болки – промърмори иронично тя.

– Можеш да ги облекчиш, стига да пожелаеш.

– Нека го направи съпругата ви!

– Ах, така ли? – Той вдигна едната си вежда. – Тя не може, само ти си в състояние да го сториш.

– Престанете! – изсъска тя. – И ме пуснете да си ида.

– Само ако обещаеш да дойдеш пак. Трябва да ми смениш превръзката.

– Това може да го свърши и...

– Ти си длъжна да се грижиш за мен. Няма да допусна друг човек до раната си.

Сейдри въздъхна нетърпеливо.

– Кога ще дойдеш пак? – Тя се поколеба.

– Утре.

– Тази вечер. Ще дойдеш тази вечер. Може да ме втресе. – Той се усмихна.

Сейдри не се опасяваше от треска и възпаляване на раната.

– Щом приключа домашните си задължения, ще дойда да ви видя.

Лицето му потъмня, сините очи засвяткаха опасно.

– Задължения! Сигурно към съпруга ти? Вероятно той всяка нощ изисква да ги изпълняваш? – попита с режещ глас Ролф. – Отговори ми. Липсваше ли ти през последните две нощи?

Сейдри го погледна слисано и не намери думи за отговор.

– Тази вечер... – изсъска през зъби той – ще изпълниш дълга си към своя господар. И не забравяй кой съм – понижи глас той. – Аз те дадох на Гай, но мога и да те отнема от него.

Самодоволният начин, по който се разпореждаше с живота ѝ, я вбеси. Обстоятелството, че правото беше на негова страна, засили гнева ѝ. Волята и думата му бяха закон в Елфгар; той можеше да ѝ заповяда да се разведе, можеше да прави с нея каквото си иска.

– Готова съм. Мога ли да си отида?

– Можеш да си отидеш – отговори с неочаквано мек глас той. – Но не вярвам, че си готова. – Усмивката му беше студена. Мисля, че ние с теб още не сме свършили един с друг.

43

Макар че болката пулсираше в ранения му крак, Ролф стана от леглото, докуцука до камината и се загледа в пламъците.

Острият му слух долавяше всеки шум пред вратата, която нарочно беше оставена открената. Чакаше напразно. Сейдри не идваше.

Той се гневеше на себе си. Беше я обидил с похотливите си забележки. При това съвсем не беше в характера му да говори по този начин на жените. Тази синеока и червенокоса красавица бе объркала напълно ума му. Защо я унижи по този безвкусен начин? Може би защото не я беше виждал цяла седмица? А може би причината беше в нежните ѝ докосвания, които го възбуждаха въпреки раната...

Все пак това не беше основание да се подиграва с нея в присъствието на чужди хора, и то пред Гай и съпругата му.

Ролф знаеше, че не може да заповядва на телесните си реакции, но е господар на думите си. Нямаше извинение за безсрамното му държание. Бледото лице на Алис и треперещите ѝ устни му дадоха достатъчно ясно да разбере, че е чула тихо произнесените думи и е била дълбоко засегната. Толкова по-учудващо беше поведението на Гай, който не изглеждаше особено впечатлен от дързостта на господаря си. Или прелестите на Сейдри го бяха оставили студен, или притежаваше завидно самообладание и сила на волята. На негово място Ролф щеше да се превърне в убиец. Разбира се, трябваше да се има предвид, че Гай уважаваше дълбоко своя господар; може би именно това му даваше сила да запази самообладание.

Ролф съжаляваше, че ѝ е заповядал да дойде при него, но беше безкрайно разочарован, когато тя не се появи.

Вероятно в този момент беше в обятията на съпруга си... Но след секунди чу стъпките ѝ.

Той се обърна рязко към вратата и се вслуша напрегнато в леките ѝ крачки. Тя застана на прага, прекрасна и дръзка, както винаги, стиснала пълните си устни. Теменуженосините очи бяха пълни със светли искрици.

– Както виждам, треската още не ви е отнесла, милорд – поздрави иронично тя. – Значи мога спокойно да си отида.

Ролф се усмихна, докуцука до леглото и седна.

– Трябва да прегледаш крака ми.

Тя се подчини с неохота. Ролф беше само по риза, която стигаше до средата на бедрата му. Без да се колебае, Сейдри вдигна ризата и откри бедрото му. Явно беше съвсем добре, защото още при първото ѝ докосване членът му шръкна величествено.

– Това е комедия! – извика възмутено тя и се отдръпна.

– Не съм виновен, че упражняваш толкова силно въздействие върху мен.

– Отказвам да мамя съпруга си.

В гърдите му пламна гняв.

– Ти да не мислиш, че ти заповядах да дойдеш, за да изневериш на съпруга си? Да не мислиш, че искам да сложа рога на най-верния си спътник?

Тя се сви под ледения му поглед.

– Не само го мисля, милорд, знам го.

Той я сграбчи за китката и я хвърли на леглото. За да не докосне ранения му крак, тя не посмя да окаже съпротива.

– Ти си много самонадеяна, Сейдри – изскърца със зъби той.

– А вие сте чудовище!

– Аз няма да сложа рога на най-добрия си рицар.

– Тогава ме пуснете да си ида.

Той я хвана с другата ръка под брадичката и я принуди да го погледне в очите.

– Каква е тази внезапна промяна? Обичаш ли го?

– Какво? – Напълно объркана, тя се опита да се изтръгне от железната му хватка. Напразно.

– След толкова кратко време? – попита рязко той. – Само след няколко нощни прегръдки си решила да му останеш вярна? Чакам отговора ти!

Тя мълчеше упорито. Но очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Толкова ли щастлива те прави той, Сейдри? – изръмжа раздражено Ролф.

– Това изобщо не ви засяга – процеди през зъби тя.

– Отговори!

– Да! – изкрещя тя и сълзите потекоха по бузите ѝ. Никога нямаше да му каже истината – а тя беше, че съпругът ѝ не я намираше привлекателна и предпочиташе да се забавлява с Лети и Бет. Никога нямаше да му разкрие тайната си.

– Няма да ти причиня болка, няма да те докосна, няма да те насиля – затова изтрий сълзите си и стани – заповяда рязко той и я блъсна.

Сейдри политна и едва не се строполи на пода.

– Върви си! – заповяда с тих глас той. – Размислих. Вече не се нуждая от теб.

Сейдри изтри сълзите си и изпъна рамене. Не можеше да се откъсне от злия му поглед.

– Върви при съпруга си – изфуча той. – Върви и го приласкай. И повече не ми се мяркай пред очите.

Тя стоеше като парализирана, не бе способна да се помръдне.

– Какво чакаш? Или пак ще си играеш на изкусителка? Да не мислиш, че ме впечатляваш кой знае колко с тази медноцветна коса и с красотата си... и с това треперене? Онова, което ми предлагаш, съм го имал хиляди пъти. Ти си само жена, и въздействаш върху мен точно колкото другите жени.

Жестоките думи я улучиха като удар в лицето. Замаяна, тя се обърна към вратата.

– Кажи на Алис да дойде при мен – извика подире ѝ той. – Кажи ѝ, че ми трябва веднага.

Сейдри изхвърча навън.

След седмица Ролф и Гай потеглиха към имението Дъмстънбъроу, за да огледат земите. Кракът на Ролф беше излекуван, раната беше напълно зараснала, само се чувстваше малко скован и се надяваше, че дългата езда ще освежи мускулите му. Водеше със себе си дузина мъже, за да бъде подготвен за възможни нападения от страна на шотландците. Остави Елфгар под заповедите на Белтен и знаеше, че верните му хора щяха да го пазят като своя земя. След ден и половина път малкият отряд стигна до селото, разположено на северната граница. Завършиха огледа още същата вечер.

Мъжете запалиха огън и налягаха наоколо за нощувка. Ролф се опитваше да раздвижи скованите си крайници. Кракът го болеше, духът му бе обзет от странно безпокойство. В селото всички спяха, макар че пристигането на рицарите бе предизвикало голяма възбуда сред селяните. Толкова далече на север хората твърде рядко виждаха господаря си и хич не ги беше грижа дали той е саксонец, или норманин. Гостите получиха богата вечеря и големи количества бира. Гай си намери удобно местенце за къща и го отбеляза с колчета. Щом Ролф си намереше друг заместник, той щеше да дойде в Дъмстънбъроу и да започне строежа. И в един недалечен ден Сейдри щеше да се установи като господарка в новия си дом.

Не че Ролф се вълнуваше от проблемите ѝ. От сърце ѝ желаше да си живее добре в Дъмстънбъроу със съпруга, когото обичаше! Може би тя щеше да дойде с Гай още следващия път и щеше да живее тук дори когато той се върнеше в Елфгар, за да поеме отново службата си. Трябваше да бъде доволен от развитието на нещата. Гай беше смел рицар; да знае, че той охранява северната му граница, щеше да бъде голямо облекчение за него. Ролф вече беше решил да наеме още хора и да разположи на север голям гарнизон.

Сейдри. Дали сега копнееше за съпруга си? Болка гризеше вътрешностите му, задаваше го горчивина. Той стана и се отдалечи от лагерния огън, опитвайки се да прогони необяснимото си безпокойство.

Тя се бе влюбила в Гай. Лекомислена, това беше точната дума. Тази жена беше лекомислена и непостоянна. Как беше възможно това? Той съзнаваше, че е невъзможно да спечели сърцето ѝ с едно изнасилване. Но нима след първия буен изблик не беше проявил нежност и

внимание? Ролф изпуктя презрително. Какво го беше грижа за чувствата ѝ? Любовта беше за глупаците – за жените и невръстните хлапета. В действителност любовта не съществуваше, тя беше само деликатно описание на плътската страст. Дали в обятията на Гай Сейдри изпитваше същата страст, както в неговите? Той си повтори за хиляден път, че повече не се интересува от нея, че може свободно да избира между красавиците на страната, които в тъмнината надали се различаваха много една от друга.

Той беше стигнал почти до селото и вече се готвеше да се връща, когато до ушите му внезапно достигна дрезгав смях. Това беше Гай! Ролф напрегна очи и се взря в мрака.

Под един дъб, слабо осветен от бледата луна, седеше любовна двойка. Любопитството му се събуди. Трябваше да разбере дали това наистина е Гай. Той се приближи безшумно и най-после ги видя.

Гай се беше облегнал на едно дърво, жената седеше на слабините му, полите ѝ бяха усукани на кръста. Дватамата се движеха ритмично и стенеха задавено. Ролф усети нарастващ гняв.

Той застина неподвижен и почака, докато двамата свършиха. Жената се надигна, изкиска се и приглади полите си. Гай също стана, вдигна панталона си и я плесна по задника. В този миг видя Ролф и се стресна. Момичето също го бе забелязало и в погледа му блесна възхищение. Но Ролф не ѝ обърна внимание и тя се отдалечи разочаровано.

– Търсите ли ме, милорд?

– Не, минах случайно. – Дватамата закряха бавно към лагера.

– Ти не си верен на съпругата си – заговори без заобикалки Ролф. Това беше твърдение, но прозвуча като начало на разпит.

Гай се покашля смутено.

– Не. И не мисля, че е нужно. Още съм твърде млад, за да се задоволя с една-единствена жена, още повече пък с вещица.

– Тя не е вещица – отговори гневно Ролф.

– Съжалявам, забравих, че вие сте на друго мнение. – Гай изведнъж загуби самоувереността си.

– Учудвам се – продължи замислено Ролф, – че след като веднъж си я държал в обятията си, изпитваш желание да се любиш с други жени. – Искрящият му поглед прониза младия рицар.

Гай мълчеше потиснато. Ролф не можеше да разбере дали се е смутил от неприкрития му намек, че той, а не законният съпруг, е спал пръв със Сейдри. Най-сетне Гай проговори едва чуто:

– Аз съм още млад и не мога да се откажа от тези неща. – Той сведе

глава и продължи пътя си.

Ако аз бях женен за Сейдри, каза си Ролф, нямаше да имам нито енергия, нито желание да се забавлявам с друга жени. Той гледаше приятеля си и се питаше какво ли щеше да изпита Сейдри, ако узнаеше, че съпругът ѝ безгрижно се люби с други жени.

– Арестувайте я! – изкрещя Алис.

Сейдри, която палеше факлите по стените на голямата зала, се обърна стреснато. Двама нормани се втурнаха към нея, единият хвана ръката ѝ. Белтен стоеше с мрачно лице до Алис.

– Какво искате от мен? – попита възмутено тя.

Лицето на Алис се изкриви в грозна, жестока гримаса.

– Ти отново извърши предателство, но това ти е за последен път, Сейдри. В отсъствие на господаря аз съм задължена да пазя живота и имуществом му. Арестувайте я!

– Какво предателство? – попита смаяно Сейдри. – Нищо не съм сторила.

Белтен пхна под носа ѝ парче пергамент.

– Една слугиня го е намерила в стаята ви – произнесе обвинително той.

Сейдри погледна бегло изписания лист.

– Нямам представа какво е това.

– Адресирано е до вас. Написано е от брат ви Едуин.

Сърцето и спря за миг и продължи да бие с удвоена бързина.

– Това е лъжа! Нямам нищо общо с това. Никога не съм го виждала! Повярвайте ми!

Лицето на Белтен помрачня още повече.

– Адресирано е до вас, подписано е от брат ви и беше намерено в стаята ви. Някой ви го е дал. Кой?

– Никой – извика гневно тя, потресена от нелепото обвинение. – Това е фалшификация. Искат да ми припишат вина. Не съм предала никого!

– Веднъж вече извършихте предателство – отговори невъзмутимо Белтен. – Преди да ви омъжи за Гай, господарят беше заповядал да ви охраняват ден и нощ, защото ви подозираше във връзки с бунтовниците. Аз също не ви вярвам, и тук е доказателството.

– Тя е коварна и хитра – изграчи Алис. – Тя е вещица. Ако не я хвърлите в подземием, ще избяга, и господарят ще побеснее от гняв.

Сейдри се вцепени от ужас.

– Няма да избяга – възрази уверено Белтен. – Тя е съпруга на Гай и аз нямам право да я хвърля в дупката. Но ще я охранявам лично.

Сейдри затвори очи и изпита безкрайно облекчение.

– Не! – изкрещя пронизително Алис. – Тя ще омагьоса и вас, както стори с другите. Вие сте безсилен срещу магията ѝ. Поварвайте, знам какво говоря.

Сейдри се обърна към сестра си, побесняла от гняв.

– Ти си измислила всичко това, нали? Знам, че не можеш да пишеш. Кой написа това фалшиво послание под твоя диктовка?

Алис не ѝ обърна внимание.

– Предупреждавам ви – заговори настойчиво тя, обърната към Белтен. – Спомнете си как избяга Моркар!

Белтен се обърна неохотно към Сейдри.

– Съжалявам, но лейди Алис е права. Хвърлете я в подземие то – заповяда той на двамата войници.

– Почакайте! – извика отчаяно Сейдри. – Нека да прочета посланието!

Белтен вдигна рамене и ѝ подаде пергаментата. Сейдри прочете няколко думи и се обърна умолително към него.

– Това не е почеркът на Едуин!

– Няма никакво значение дали го е написал той, или го е продиктувал на друг – възрази рицарят. – Може би той не умее да пише и се е обърнал за помощ към някой монах, както правят повечето господари. Отведете я.

– Не, моля ви! – Сейдри се вкопчи в ръкава му. – Моля ви, не ме затваряйте! Заклинам ви!

Мъжете я блъснаха немилостиво. Белтен гледаше подире ѝ със съчувствие и презрение едновременно. Сейдри хвърли отчаян поглед към сестра си.

– Алис, моля те, не го прави – прошепна с пресекващ глас тя. – Какво си мислиш, че ще постигнеш? Когато норманинът се върне...

– Ще те обеси! – завърши триумфално Алис.

Тежката каменна плоча падна с глух удар над главата ѝ и я потопи в мрак.

Сейдри не се помръдна. Не смееше дори да диша, беше обгърнала с ръце раменете си. Сърцето ѝ биеше с такава сила, че я беше страх да не се пръсне. След малко се опита да поеме дълбоко въздух, но това не ѝ се удаде. Въздухът в дълбоката дупка беше малко и миришеше на човешки

изпращания. Мократа хлъзгава глина проникна между босите ѝ пръсти. В затвора беше студено и влажно, но не това беше причината, поради която тялото ѝ се разтърсваше от ледени тръпки.

Тя не беше сама и го знаеше. Чуваше тихи шумове, в краката ѝ се стрелкаха мъхести животни – плъхове. Сълзи запариха в очите ѝ. Колкото и да мразеше норманина, сега се молеше за завръщането му, уверена, че той ще я освободи. Ако се беше задържал повече от един ден в Дъмстънбъроу с хората си, щеше да се върне чак след два дни. Но тя нямаше да оживее дотогава.

Продължителен измъчен стон се изтръгна от гърдите ѝ. Треперенето се усили, дъхът ѝ излизаше едва-едва, тънък, накъсан. Дробовете ѝ се свиха и не искаха да се пълнят с въздух.

Сейдри напразно се стараше да се успокои. Опитът ѝ да се освободи от спазмите в дробовете беше обречен на провал. Очите ѝ излязоха от орбитите, по лицето ѝ потекоха сълзи. Трябваше веднага да излезе от тази дупка! Трябваше да се махне отгук! Не ѝ стигаше въздух – стените идваха по-близо и заплашваха да я смажат! Тя щеше да се задуши, щеше да бъде жива погребана под каменната плоча. Обзета от ужас, тя изпищя и с тежко пъшкане се опита да се изкачи по отвесната стена, за да стигне до падащата врата. Подскочи, впи нокти в камъните и мазилката, пое отчаяно въздух. Кръвта шумеше в ушите ѝ. „Трябва да излезе отгук! Трябва да излезе отгук!“ Не можеше да мисли за нищо друго. Ноктите ѝ отново и отново се впиваха в коравата глина и камъните.

– Пуснете ме да излезя! – изпищя пронизително тя. – Пуснете ме навън!

Отчаяна, тя издра пръстите си до кръв. Успя да се изкачи малко, но загуби равновесие и безпомощно се свлече на пода.

Нещо топло и мъхесто докосна стъпалото ѝ.

Сейдри изпищя дрезгаво, захърка от недостиг на въздух и започна да скача към стената като диво животно. Ноктите ѝ се изпочупиха, по ръцете ѝ потече кръв, но тя не обърна внимание на раните, а удвои усилията си. Отново и отново търсеше път към свободата и извади на бял свят свръхчовешки сили – силите на една луда.

45

Още на зазоряване Ролф изпита отново странното безпокойство, появило се предишната вечер. Днес това безпокойство се превърна в ясно предчувствие за беда. Той се събуди с усещането за непосредствено предстояща опасност. Имаше чувството, че всеки момент малкият му отряд е заплашен от вражеско нападение. Не можа да се удържи и повика Гай.

– Събуди хората, тръгваме веднага към Елфгар! – заповяда той и Гай се втурна да събере отряда.

Чувството, че трябва да бърза, се засилваше. Ролф непрестанно подканяше хората си да препускат по-бързо и пришпорваше коня си. Погледът му непрекъснато се стрелкаше вляво и вдясно, забелязваше всичко необичайно, реагираше на всеки подозрителен шум. Заплахата беше съвсем реална, той беше убеден в това. Когато отрядът най-после устрои нощния си лагер, дълго след смрачаване, не беше станало нищо, което да оправдае вътрешното му безпокойство. Ролф прекара нощта под едно тънко одеяло, без да затвори очи. Чувството за беда не го напусна.

Рицарите стигнаха в Елфгар малко преди обяд на следващия ден. Ролф вече се опасяваше, че замъкът е бил нападнат от неприятеля и е сравнен със земята. При вида на новата кула и селото, които мирно дремеха под обедното слънце, той изпита облекчение, но лошото предчувствие, което стягаше сърцето му, не го напусна. Алис, добродетелната послушна съпруга, го поздрави в двора на замъка и съобщи, че е наредила да му приготвят банята. Ролф кимна и я освободи с нетърпеливо движение. После се обърна към Белтен, който чакаше наблизко с мрачно изражение.

– Какво се е случило, докато ме нямаше? Говори!

– Не е станало нищо особено. – Белтен се поколеба. – Само дето в стаята на лейди Сейдри беше намерено тайно послание.

Гай изпъна рамене и се приближи.

– Какво послание? – попита той.

– От брат й – отговори Белтен.

В гърдите на Ролф се надигна гняв.

– Тази жена никога няма да се вразуми – изръмжа той. – Доведете я при мен, донесете и посланието. – Значи Сейдри отново беше

извършила предателство.

– Доведете пленницата от затвора – заповяда Белтен на стражите.

Ролф се обърна като ужилен.

– Ти си заповядал да я хвърлят в дупката?

– Вашата съпруга настоя, че само така можем да възпрепятстваме опит за бягство – обясни Белтен и погледна господаря си в очите. – Отначало се поколебах, но после сметнах, че е по-добре да ви представя затворница вместо съобщение за избягала предателка.

Ролф махна нетърпеливо с ръка и се втурна като луд надолу по хълма. Гневът му бе отстъпил място на дълбока тревога. Гай мрачно крачеше след него, Белтен го следваше по петите. Ролф премина моста и веднага щом видя старата господарска къща и подземието зад нея, изкрещя на пазача да вдигне тежката каменна плоча. Войникът дръпна железното резе и отмести падащата врата. Без да се колебае, Ролф скочи в черната дупка.

Посрещна го пълен мрак. Той примигна и почака очите му да свикнат с тъмнината.

– Сейдри? Сейдри?

Никакъв звук, никакъв признак, че в тази черна, влажна дупка беше затворен човек. В първия момент Ролф повярва, че тя е избягала. След това чу тихо пшкане, обърна се и забеляза очертанятия на свита на кълбо фигура.

– Сейдри!

Той се хвърли към нея, но бе посрещнат с дрезгав животински вик. Коленичи пред нея, но тя го нападна като разярена тигрица. Пръстите ѝ се вдигнаха да издерат лицето му, но паднаха безсилно. Ролф вдигна на ръце изнемошялото ѝ тяло. Тя беше ужасно мръсна, цялата в кал и изпражнения, и вонеше непоносимо. За момент остана неподвижна в прегръдката му, после се замята безпомощно и отново се опита да го одере.

– Аз съм, Ролф. Престани да се браниш – прошепна той и изкрещя да му спуснат стълбата.

Сейдри не престанала го удря с безсилните си ръце. Дъхът ѝ излизаше на мъчителни тласъци и беше заплашително слаб. Стомахът на Ролф се сви на топка.

– Аз съм, Ролф – повтори настойчиво той.

– Пусни ме да изляза – изпшшка тя. Гласът ѝ едва се чуваше. – Пусни ме да изляза!

– Ей сега ще те изведе на чист въздух – отговори задавено той. – Не се бий с мен, дошъл съм да те взема.

Той я сложи на рамото си, тъй като тя беше твърде слаба, за да се изкачи сама по въжената стълбичка. После сръчно се изкатери по нестабилните стъпала. Пазачът пое от ръцете му безжизнения вързоп и Ролф излезе на повърхността.

Обърна се към Сейдри и не можа да удържи ужасения си вик.

Цялата в кал, с разбъркани коси, Сейдри клечеше в тревата. Ръцете ѝ бяха омазани с кръв, ноктите изпочупени, по лицето също се виждаха кървави петна. Устните ѝ бяха напукани и подути. Изранените ѝ пръсти се бяха обезформили, раните по тях бяха покрити със засъхнала кал и кръв. Но най-страшен от всичко беше безумният поглед в разкритвеното лице, стъклените очи, които примигваха безпомощно срещу слънчевата светлина. Очите на смъртно уплашено, полудяло от болка, животинче.

Ролф пристъпи към нея и тя се сгърчи, сякаш очакваше удар. Той се отпусна на колене в тревата.

– Сейдри, аз съм, Ролф. Ти си свободна... Всичко ще се оправи.

Тя го погледна в лицето, примигна няколко пъти, изпълнена с подозрение и страх. Напомняше му на лисица, хваната в капан, който всеки момент ще щракне. В гърлото му се надигна ридание. Той ѝ протегна треперещата си ръка, без да я докосва.

– Сейдри?

Повярва, че е забелязал в мътния ѝ поглед нещо като бегло просветване на разум. Тя простена и сведе глава. Все още пъшкеше задавено, ноктите ѝ бяха заровени в земята. Ролф докосна нежно рамото ѝ. По тялото ѝ пробяга тръпка. Но този път не се отдръпна, не се възпротиви. Без да бърза, той я взе в прегръдката си.

Тя се вкопчи в него.

Ролф се изправи с товара си на ръце. Лицето му беше замръзнало в ледена маска, зад която бушуваше буря. Душата му ридаше безгласно. Сейдри скри мръсното си лице във врата му, сълзите ѝ намокриха кожата му. Лудото биене на сърцето и неравномерното дишане го уплашиха. Тя го стискаше с такава сила, че едва не го удуши. Ръцете му я обгърнаха, силни и нежни едновременно.

Погледът му потърси Белтен, който стоеше наблизко с разширени от ужас очи.

– Много съжалявам, но аз нямах представа... – заекна младият рицар и се обърна разкаяно към Гай: – Наистина съжалявам. Допуснах голяма грешка.

Гай кимна.

– Полудяла е – установи делово той. – Не си могъл да

предположиш, че ще стане така. И друг път съм виждал такива неща. Дори силни мъже обезумяват, когато са затворени под земята. Той се обърна към Ролф: – Искате ли аз да я нося, милорд?

– Не – отговори почти сърдито Ролф, обърна се и понесе Сейдри към кулата. Прекоси с големи крачка залата, изкачи на един дъх стълбите, внесе я в стаята си и внимателно я положи на леглото. Тя се вкопчи в него като майmunка и захълца несдържано, отказвайки да го пусне. Ролф седна при нея, помилва израненото лице, зарови пръсти в разбърканата, мръсна коса. Тя плачеше на гърдите му и трепереше с цялото си тяло. Голямата топла мъжка ръка се плъзгаше по гърба ѝ отново и отново, утешителна и нежна, вдъхваше надежда и сила.

– Стига вече, не плачи – шепнеше той. – Успокой се, мила, не плачи повече, шери. Аз съм тук, при теб, и всичко ще бъде добре.

И тогава тя започна да разказва с много мъка, прекъсвана от пристъпи на плач. Обясни му, че едва не е умряла, че не е могла да диша, че стените се срутили върху нея и я погребали жива. Пищяла и умолявала да я освободят, но никой не я чул. После се опитала да се изкатери по стената, докато ноктите ѝ се изпочупили и кожата на пръстите ѝ увиснала на парцали. Накрая започнала да копае с голи ръце подземен проход, но се изтощила и загубила съзнание. Гласът ѝ беше дрезгав, накъсан шепот, безизразен и едва се чуваше след продължителните отчаяни викове.

– Не говори повече, скъпа – прошепна той, докато нежно разтриваше тила ѝ. – Не говори, трябва да щадиш гласа си.

Постепенно треперенето ѝ престана и тя затихна, скрила лице на гърдите му. Дишането ѝ се успокои, но все още не беше нормално. От време на време я побиваха тръпки. Ролф беше безкрайно облекчен, но заедно с това в сърцето му бушуваше убийствен гняв.

Той усети присъствието на друг човек, обърна глава, без да престане да милва Сейдри и да я люлее в ръцете си. На прага стоеше съпругата му. Във втренчения ѝ поглед се четяха омраза и сатанински триумф. Като видя гнева в очите му, омразата се превърна в страх и тя се отдръпна крачка назад. Ролф беше готов да избухне. Ала гласът му прозвуча спокойно и твърдо:

– Вън! – заповяда хладно той. – Чакай ме на чардака. И не смей да мърдаш от мястото си, преди да съм дошъл при теб.

Алис избяга. Ролф се разтрепери. Опитвайки се да се овладее, той поглади косата на Сейдри, която спокойно лежеше на гърдите му. Сморзена от безумен страх и цялата в мръсотия като нещастно захвърлено животинче. Той се отдели внимателно от нея. Копнееше да чуе гласа ѝ,

искаше да се увери, че умът ѝ се е върнал. Сейдри изхленчи и отново се вкопчи в него. Той я целуна по брадичката, нежно помилва с палец бузите ѝ и усети как тя се отпусна. Едва тогава вдигна лицето ѝ, за да я погледне в очите.

В тях имаше безгранична мъка, душевно мъчение, което беше много по-страшно от физическите болки. Но в очите ѝ имаше и благодарност, искрица доверие и безкрайна безпомощност. Ролф не забеляваше мръсотията, не усещаше вонята. Сведе глава и устата му докосна нейната.

Устните ѝ бяха меки и не оказаха съпротива. Ролф бе разтърсен от нежност и отчаяние, обич и бащински инстинкт за закрила. Устата му притисна нежно устните ѝ, езикът му ги помилва и се отдръпна. След малко обаче се осмели да раздели устните ѝ и се плъзна по зъбите.

Желанието го връхлетя така внезапно, че бе готов да се пръсне.

Опиянен от неутолимото желание да се потопи дълбоко в нея, да я утеши и сам да намери утеха, да се убеди, че тя все още е Сейдри... неговата Сейдри, той се отдели от нея и стана. Този път тя не се възпротиви, само погледът ѝ го помоли да остане. Тя се отпусна на възглавниците и Ролф установи облекчено, че дишането ѝ се беше нормализирало.

Той отиде до вратата и извика на слугините да донесат гореща вода и вана. Не смееше да се доближи до нея, бореше се да запази самообладание, боеше се от напирашото в слабините му желание. Усети погледа ѝ и се обърна. В големите, устремени към него, теменужени очи се четеше страх, смесен с доверие. Пръстите ѝ стискаха конвулсивно меката завивка.

– Няма да те оставя сама, не се тревожи – прошепна дрезгаво той. Пръстите ѝ се отпуснаха, погледът се проясни. Ролф пристъпи към леглото. – По-добре ли се чувстваш, Сейдри? – Тя не отговори. – Каж ми нещо. Моля те.

Тя извърна глава настрана.

– Толкова ме беше страх...

Ръката му помилва косата ѝ.

– Знам.

Сухо хълцане се изтръгна от гърлото ѝ.

– Молих се – прошепна тя. – Молих се да дойдеш.

Ролф я прегърна нежно.

– И аз дойдох. Дойдох, но не навреме, и безкрайно съжалявам затова. – Тя се притисна към него. В този миг на вратата се почука.

Три слугини внесоха ведро с гореща вода, напълниха дървената

вана и излязоха. Ролф седна до Сейдри и ѝ помогна да се изправи. Трябваше да я съблече. Когато откопча колана ѝ, тя не се възпротиви.

– След банята ще се почувстваш още по-добре – обеща ѝ той.

После я изправи на крака. Тя беше толкова слаба, че едва се задържа и трябваше да се опре на раменете му. Той свали мръсната рокля, после и ризата. Избягваше да гледа голото ѝ тяло, тясната талия, пълните гърди, закръглените хълбоци, женствеността ѝ. Отнесе я до ваната и я положи внимателно във водата. Сейдри въздъхна и затвори очи.

Ролф коленичи до нея. Тя се облегна назад, потоци се цялата във водата и бавно се изправи. След това се обърна към него и го погледна в очите.

Водата не скриваше напълно свършено оформените ѝ гърди и Ролф видя как зърната ѝ щръкнаха. Той усети, че ей сега ще загуби самообладание. Болката в слабините беше непоносима и той копнееше да намери облекчение в нея. Ала погледът ѝ все още беше тъмен и мътен. Ужасът, преживян в черното подземие, не можеше да бъде преодолян толкова бързо. В същото време очите ѝ грееха от детско доверие. Той ѝ подаде парче сапун и ръката му потрепери.

– Толкова съм уморена – прошепна тя и затвори очи. – Утре...

Ролф изми косата ѝ. Дори не му хрумна да повика слугиня. После сапуниса ръцете и краката ѝ, само там, където бяха покрити с мръсни корички. Когато вдигна изранените ѝ ръце, тя изплака тихо. Когато я натри със сапуна, заплака, без да се противи. Ролф не посмя да докосне остатъка от тялото ѝ. Тя му се доверяваше, но той съзнаваше, че не може да има вяра на волята си.

Той я уви в чисти кърпи и я отнесе до леглото. Положи я върху чаршафа и тя помоли с дрезгав, глас:

– Не ме оставяй сама.

– Няма да те оставя – обеща той.

– Дръж ме здраво.

Ролф се поколеба, после полегна до нея. И преди да е протегнал ръце към нея, тя се премести към него и се сгуши на гърдите му. В следващия момент беше заспала.

Ала Ролф не можа да заспи.

46

Когато Сейдри заспа спокойно и дълбоко в леглото му, свита на кълбо като дете, Ролф стана и излезе.

Прекося с решителни крачки коридора и блъсна вратата към чардака с такава ярост, че тя се удари в стената. Алис, която си беше легнала, скочи и го погледна с разширени от ужас очи.

Без да се колебае, той вдигна ръка и ѝ зашлеви силна плесница. Алис нададе остър вик и падна на възглавницата. Той беше вложил в удара си само толкова сила, колкото лицето ѝ да се подуе, но не ѝ да ѝ счупи челюстта. Съпругата му изплака и пропъзля към края на леглото. Той застана пред нея, лъхтейки от гняв.

– Омразата към Сейдри те заслепява и този път отиде твърде далече, Алис. От днес нататък си затворена в тази стая и ти е забранено да я напускаш. При никакви обстоятелства. Разбра ли ме?

Тя седна на крайчеца на леглото и втренчи поглед в него; малките ѝ гърди се вдигаха и спускаха.

– Разбра ли ме? – изскърца със зъби той.

Алис отвори уста.

– Милорд – прошепна тя и гласът ѝ беше потъмнял от страст. Погледът ѝ се впи в устата му, после се устреми към слабините. – Милорд – повтори задъхано тя и от гърдите ѝ се изтръгна накъсан сладостен стон.

Ролф си припомни как го бе умолявала да я набучи на кол, да я прониже. Задави го отвращение. Обърна се рязко и чу как тя се втурна след него, скочи на гърба му и се притисна към коравата плът. Той я отърси от себе си като ненужна вещ. Тя падна на пода и отново простена. Грубостта му не я уплаши, а увеличи възбудата и опиянението ѝ. Ролф затръшна вратата зад гърба си.

Той хвърли бърз поглед в стаята си, за да се увери, че Сейдри спи дълбоко и без кошмари. Постоя малко над нея и сърцето му отново преля от нежност и съчувствие. Трябваше да стисне здраво зъби, за да свърши онова, което си бе наумил.

В голямата зала бяха само Гай, Белтен и Ателстън. Саксонецът единствен се осведоми за състоянието на Сейдри, но Ролф забеляза, че Белтен е угрижен, докато Гай изглеждаше напълно безразличен.

– Мисля, че ще се възстанови бързо – отговори той на Ателстън и удостои съпруга на Сейдри с хладен поглед. – Ти не си ли загрижен за

състоянието на жена си?

Гай избягна погледа му.

– Но разбира се.

– Тя спи в леглото ми.

Гай не реагира.

Ролф беше неспособен да скрие недоволството си.

– Искаш ли да я събудиш и да я отнесеш в стаята ви? Ако не, по-добре е да остане там, където е. Аз ще прекарам нощта на някой от наровете в залата.

Гай пристъпваше смутено от крак на крак.

– Не искам да ви създавам неудобства, милорд.

– Всичко е наред – отговори остро Ролф. – Добре, значи Сейдри остава тук. – Той махна на Гай да си върви и се обърна към Белтен.

Рицарят се отпусна на едно коляно, извади меча си от ножницата и го постави в краката на Ролф.

– Аз съм на ваше разположение, милорд – проговори с твърд глас той.

– Прибери си меча – изръмжа Ролф. – Ако не бях видял искреното съжаление в очите ти, щях да те уволня от служба. Подземието не е място за дама. Но ще ти простя, тъй като не си знаел какво може да се случи. Не си можел да знаеш, че тя изпитва смъртен страх от затвора. Вдигни меча си, изправи се и се учи от грешките си.

Белтен се изправи и се поклони дълбоко.

– Благодаря ви за снизходителността, милорд.

Ролф го освободи с властен жест. Белтен дори не подозираше, че само преди няколко часа беше на косъм от смъртта – щеше да има честта да загине лично от ръката на господаря си. Ролф остана сам с Ателстън.

– Бих ви посъветвал да изпратите Сейдри в Дъмстънбъроу веднага щом оздравее, милорд.

Ролф се обърна гневно към стария саксонец.

– Положението започва да става непоносимо! Гай не ревнува, и това е във ваша изгода. Той ви се доверява сялапо, което е още по-голямо предимство за вас, иначе бихте загубили един смел рицар и верен боен другар.

– Да не мислиш, че не знам? Какво те е грижа за моите дела?

– Вие сте почтен човек и добър военачалник – отговори спокойно Ателстън. – Съжалявам, че дойдохте при нас сред бъркотията на войната, а не в мирно време.

– Тези размишления са за глупаци и поети.

– Изпратете Сейдри и съпруга ѝ в Дъмстънбъроу – настоя невъзможно Ателстън. – Ако загубите най-добрия си човек заради нея, ще я намразите.

– Аз съм Ролф дьо Варен – отговори високомерно норманинът. – Аз съм Ролф Безмилостният, най-добрият сподвижник на краля. Да не мислиш, че не съм в състояние да победя едно бегло настроение, един каприз? Признавам, вещицата ме е омагьосала, но аз никога няма да забравя, че сега принадлежи на друг. Впрочем време е да си лягаш, старче.

– С радост ще се изтегна в леглото си – засмя се Ателстън и си тръгна, но на половината път се обърна отново към масата. – Дали това е бегло настроение, милорд, или се е превърнало в мания?

– Махай се отгук!

– В кое легло ще отидете сега?

Ролф преглътна резкия отговор и погледна мрачно след стареца. Саксонецът бе смел мъж и винаги казваше онова, което мисли. Как го бе нарекъл? Мания? Той не можеше да го допусне.

Сейдри се събуди и веднага разбра в чие легло се намира. А после я връхлетяха спомените.

Кошмарът на затворничеството, което беше продължило ден и половина, но ѝ се беше сторило цяла вечност, вече не беше толкова ужасен. На преден план излязоха събитията след освобождаването ѝ и мисълта за спасителя ѝ.

Наистина ли ръцете му я бяха милвали с плаха нежност? Наистина ли гласът му беше звучал така утешително? Не, сигурно е било сън!

Слънцето беше високо в небето, тя беше спала цяла нощ и половин ден. Сейдри не преставаше да се пита учудено дали нежният, така загрижен за нея, спасител наистина беше Ролф дьо Варен. Споменът как я донесе в покоите си и я положи в леглото си не беше измама. Тя беше увила в ленени кърпи, под тях беше гола. Това откритие събуди в паметта ѝ смътен спомен, че той я бе изкъпал. Предположението, че именно Ролф я е изкъпал, със сигурност беше плод на фантазията ѝ. Вероятно страхът я е подлудил и в безумието си е сбъркала някоя от слугините с норманина.

Изранените и ръце бяха превързани и Сейдри потрепери от болка. Припомни си безплодните си отчаяни опити да се изкатери по стената на затвора, а после и да прокопае подземен проход. Тя се облече с мъка

и се върна в старата къща, без да срещне жива душа.

Съпругът ѝ се върна от вечеря и поиска да му приготвят вода за къпане, тъй като господарят цял ден бил с тях на площадката за военни упражнения и ги принудил да се сражават до пълно изтощение. Сейдри му донесе чисти дрехи, стомничка с топло подправено вино и сладкиши. Гай обходи с поглед стройната ѝ фигура.

– Възстанови ли се вече? – В гласа му имаше съчувствие.

Тя се изчерви, засрамена от това, че се е държала като луда.

– Да, благодаря. Ела, ще ти помогна. – Тя застана пред него и му свали ризницата.

– Исках да те събудя за обяд, но лорд Ролф ми заповяда да те оставя да спиш, докато се събудиш от само себе си – каза Гай, докато тя му сваляше туниката.

Лицето ѝ пламна още по-силно.

– Никога не съм спала толкова дълго. Мисля, че е крайно време да престана да мързелувам. Доволен ли си от онова, което видя в Дъмстънбъроу?

– Да. Земята е плодородна, макар че има много скали. Селяните не разбират нищо от земеделие, занимават се само с овце. Но това ще се промени. Ще им покажа как да обработват нивите си и да прибират реколтата – заговори оживено той, докато Сейдри сваляше ботушите и чорапите му. – Намерих чудесно място за крепостта. Намира се на едно възвишение. За съжаление няма вода, но смятам да изкопая дълбок ров, който ще плаши натрапниците.

Сейдри се изправи с усмивка.

– Радвам се, че си доволен – каза тя и беше напълно искрена. Гай беше добър съпруг, никога не я укоряваше, никога не вдигаше ръка срещу нея. Всяка нощ оставаше навън до ранните утринни часове и се забавляваше с други жени, но това не ѝ пречеше. Сега стоеше гол пред нея, добре сложен, силен млад мъж с железни мускули, но голотата му не я смущаваше. Даже си позволи да го сравни с норманина. Сравнението беше еднозначно в полза на другия. Ролф беше по-едър, раменете му бяха по-широки, тялото му беше като бронзова статуя. Освен това норманинът нямаше да издържи и минута да стои гол пред нея, без да пламне от желание да я люби.

Гай не обърна внимание на погледа ѝ.

– Сейдри? – Гласът му беше приятелски, почти нежен. Очите му бяха вперени в лицето ѝ. – Наистина ли си получила послание от брат си?

– Не! Беше фалшификация!

На лицето му светна облекчение.

– Вярвам ти. Не те познавам добре и съм твой съпруг едва от две седмици, но започвам да проумявам някои неща. – Той я погледна в очите. – Вече не ме е страх от теб, Сейдри.

Коленете ѝ потрепераха.

– Така ли?

– Все още съм на мнение, че си вещица, но мисля, че си добра вещица. Прав съм, нали? Ти никога не би причинила зло на хората, ти само ги лекуваш.

Сейдри го погледна несигурно. Щом вече не се страхуваше от нея, сигурно щеше да поиска да упражни съпругеските си права. Тя харесваше Гай, но нямаше никакво желание да споделя леглото с него. Напротив, предпочиташе да живеят и занапред като брат и сестра, без интимности.

Гай не дочака отговора ѝ.

– Освен това знам, че не си лъжкия – макар че си вярна на братята си. Много се радвам, че не си извършила тази глупост. Но няма да допусна съпругата ми да извърши предателство към господаря. Разбра ли ме?

– Да.

Гай въздъхна дълбоко и се отпусна в горещата вода.

– Ще ми измиеш ли гърба?

– Да, разбира се.

– После ще отида при Ролф и ще му обясня, че не си получила послание от брат си. Сигурен съм, че няма да те накаже строго. Нашият господар е на мнение, че си изстрадала достатъчно в затвора. – Той се отпусна във ваната и раздвижи скованите си крайници.

Сейдри изобщо не беше помислила, че я заплашва наказание. Та тя беше невинна! Слава богу, че Гай ѝ вярваше и беше готов да я защити в случай на нужда.

Докато триеше гърба му, тя отново се запита дали съпругът ѝ има намерение да промени връзката им, но не посмя да го попита, за да не го навежда на глупави мисли. Той не се вълнуваше от докосванията ѝ и това беше добър знак. Въпреки това предстоящата нощ я изпълваше с плахо очакване. Ако той беше променил мнението си, тя не можеше да му попречи да консумира брака им. Две или три нощи можеше да го залъгва под претекст, че е все още слаба и изтощена от преживените страхове, но много скоро щеше да бъде принудена да му се отдаде.

Гай беше почтен момък и макар че беше норманин, тя не изпитваше враждебност към него, както към господаря му. Чрез нея младият рицар беше получил собствена земя и един ден щеше да стане могъщ лорд, който да защитава северните граници на кралството със собствени наемници. А тя беше негова съпруга. Защо да не се задоволи с това, защо да не топли доброволно леглото му, защо да не му ражда деца? Дватамата се сприятелиха и приятелството им щеше да се задълбочава. Само преди няколко години избраният от баща ѝ годеник я бе отблъснал и с това беше разрушил всичките ѝ надежди за семейно щастие и деца. Само преди две седмици обаче животът ѝ претърпя неочакван обрат. Съдбата я дари със съпруг, смел воин и едновременно с това добродушен, справедлив човек. Всяка жена на нейно място щеше да се смята за щастлива. Ако продължаваше да го държи на разстояние, тя беше пълна глупачка.

Тези мисли се надпреварваха в главата ѝ и тя беше убедена в логиката им. Въпреки това сърцето ѝ отказваше да ги приеме. Тя не беше в състояние да влезе в леглото на съпруга си. Можеше само да се надява, че причината не е в другия, който непрестанно витаеше в главата ѝ като съвършен в красотата и блясъка си езически бог.

47

Сейдри беше много изненадана от вниманието, което хората на норманина ѝ оказаха на вечеря. Рицарите, които седяха около нея, се осведомиха учтиво за състоянието ѝ, а Белтен се извини церемониално. Сейдри се изчерви от смущение.

– Още от детските си години – обясни му тя – изпитвам този необясним страх от подземното. Вие естествено не знаехте, затова нямам право да ви се сърдя.

Тя зае място до съпруга си, който седеше отдясно на Ролф. Алис не се появи на вечеря. Сейдри избягваше да поглежда към Ролф, но усещаше властното му физическо присъствие, всеки негов жест, всяка дума. Отново я заляха спомени за нежните му утешителни думи, все едно истински или сънувани. По едно време той се обърна с въпрос към нея и не ѝ остана друг избор, освен да го погледне.

– Как се чувствате днес, лейди Сейдри?

Лейди Сейдри, не просто Сейдри и без надменното „ти“. Позата и изразът на лицето му издаваха спокойствие, само сините очи блещукаха дръзко. Беше толкова красив, че дъхът ѝ спря.

– Чувствам се отлично.

Той кимна учтиво, обърна се към Ателстън и заговори е него за новородените вълчи кученца.

След този кратък разговор погледът на Сейдри непрекъснато го търсеше. Този мъж притежаваше могъщо, величествено излъчване. Точно в този миг си припомни, че братята ѝ чакаха вести от нея. Алби бе настоял пред нея колкото се може по-скоро да изпрати Фелдрик в мочурището с новини от Елфгар. Засега нямаше нищо ново. Тя не му беше любовница, не завоюва доверието му. Днес ѝ беше много трудно да обясни защо беше отказвала така упорито да му стане любовница. Вече не изпитваше омраза към него. Сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна към нея.

Погледите им се срещнаха и се потопиха един в друг, докато Сейдри сведе глава и започна да се храни.

Тя беше толкова вдълбочена в собствените си грижи – женитбата за Гай, брачната нощ, в която Ролф я взе, кошмарът в подземното, – че почти беше забравила напрегнатото военно положение. В края на август братята ѝ замисляха въстание с намерението да победят Ролф и да

прогонят Уилям Завоевателя на юг, да освободят цяла Мерсия. Бунтовниците очакваха от сестра си важна информация. Вярно, те имаха многобройни шпиони, но никой не беше на такова удобно място като Сейдри. Тя бе обещала да стане любовница на норманина, за да се добере до тайните му. Братята ѝ разчитаха на нея.

Тя нямаше право да изостави Едуин и Моркар.

Сейдри погледна отново към норманина. Тя беше безнадеждно лоша прелъстителка, вече го беше доказала. Опита се да го примамва, а той я омъжи за васала си. Не знаеше дали той продължава да я желае както в първата брачна нощ. Дали щеше да забрави лоялността към васала си, ако тя направеше втори опит да го прелъсти? От друга страна, този човек нямаше скрупули и можеше да я вземе с оправданието, че това е правото му на господар – разбира се, само ако все още я желаше.

Стомахът на Сейдри се сви на топка. След като личните ѝ проблеми отидоха на заден план, върху крехките ѝ плещи отново падна тежка отговорност. Тя погледна отново към норманина. Едно беше ясно: бездействието беше най-сигурният път към провала. Трябваше поне да опита.

Ролф срещна погледа ѝ.

За момент Сейдри остана пленница на горещия син поглед. После сведе очи. Вече знаеше какво трябва да направи.

Миналата нощ не бе затворил очи. Непрекъснато се мятеше насам-натам, преследван от кошмарни картини, които не го оставяха на мира след освобождаването на Сейдри от зловонната дупка. Умираще от страх, че ужасът е замъглил разума ѝ. Беше смъртно уморен, но се съмняваше, че и тази нощ ще може да заспи. Защо, докато вечеряха, погледът ѝ непрекъснато го търсеше?

Той седеше в голямата зала с чаша вино в ръка и се взираше в догарящия огън в голямата камина. Не му се искаше да се прибере в стаята си. Повечето от хората му вече спяха и шумното хъркане го успокояваше. Само слабото сияние на умиращата жаравя гонеше мрака на нощта.

Ролф напразно се опитваше да прогони Сейдри от мислите си. На вечеря тя изглеждаше съвсем здрава – и ослепително красива. Очевидно беше преживяла затворничеството си без трайни увреждания. Въпреки това той си пожела да бъде дошъл по-рано, за да ѝ спести мъченията. Надяваше се, че Гай няма да ѝ досажда през нощта. При тази мисъл гръбнакът му се опъна болезнено, а в стомаха му заседна буца. Ателътън беше напълно прав, той трябваше колкото се може по-скоро да изпрати двамата в Дъмстънбъроу.

Ролф изпразни чашата, стана и се запъти с влачещи се стъпки към стълбата. Запали една газена лампа от факлата в коридора и блъсна вратата към стаята си. Остави лампата на раклата и се разсъблече. Погледът му падна върху леглото, което беше в сянката. Въпреки това забеляза, че там имаше някой.

Усети отвращение.

– Напусни леглото ми, Алис, и се върни в своето. Нямам желание да спя с теб. Не и тази нощ. Не поставяй на изпитание търпението ми. Как посмя да се противопоставиш на нареждането ми? Забраних ти да напускаш стаята си и забраната важи, докато я вдигна.

Сейдри седна в леглото. Пищните голи гърди блещукаха като слонова кост, полуприкрити от разпуснатата медноцветна коса. Върхчетата им стърчаха дръзко. Ролф не повярва на очите си.

– Какво правиш в леглото ми? – прошепна дрезгаво той.

Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха развълнувано.

– Искам те – отговори просто тя и сините ѝ очи се потопиха в неговите. Докато произнасяше тези думи, Сейдри разбра, че казваше истината.

Ролф прочете в погледа ѝ всичко, на което се беше надявал. С два скока се озова при нея, падна в отворените ѝ ръце и скри лице в извивката на шията ѝ. Сейдри го притисна нежно към себе си. Ролф вдигна лице и намери устата ѝ.

В главата му нямаше нищо освен името ѝ, близостта ѝ, готовността да му се отдаде. Той я положи на възглавницата и започна да я целува. Тя отвори устни за него и отговори на целувката му с буйна страст. Пръстите ѝ се заровиха в косата му. Той отвори с коляно бедрата ѝ, могщият му член, все още скрит под панталона, се потри в слабините ѝ. Той захапа нежно ушенцето ѝ, после устата му слезе надолу и засмука набъбналото зърно на гърдата ѝ. Сейдри изохка сладостно, надигна се насреща му и обви стройните си крака около хълбоците му. Възбудената ѝ влажна плът се притисна към коравата му мъжественост. Ролф отново завладя устните ѝ и езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Ръцете ѝ се спуснаха по гърба му и обхванаха коравия му задник.

– Сейдри – прошепна в устата ѝ той. Езикът ѝ затанцува около неговия и заглуши другите думи.

Тя погали хълбоците му, обхвана коравия, гордо щръкнал член и той простена. Сейдри смъкна панталона му.

– Да, да... – проговори дрезгаво той, когато тя поведе члена му към отвора на утробата си. Обхвана с две ръце твърдото ѝ задниче и нахлу

устремно във влажната очакваща го плът.

Двамата се задвижиха в бърз ритъм. Страстта ги завладя без остатък, те пъшкаха и стенеха, разделяха се и отново се събираха, увеличаваха силата и бързината на тласъците си. Сейдри се държеше като удавница за мускулестите му рамене, неговите ръце мачкаха задничето ѝ. Ролф беше напрегнат до крайност и усещаше, че всеки момент ще се излее в нея.

– О, Сейдри – прошепна той, разтrese се от мощни тръпки и спря за миг, за да се овладее.

– Не преставай – прошепна тя, взе лицето му между ръцете си, целуна го и отново се заизвива чувствено под него. Ролф ускори тласъците си, още един и още един, мощно и бързо, тя му отговаряше с нарастваща жажда. Изведнъж тя се опъна като струна, отметна глава назад и тялото ѝ се разтърси от силни тръпки. Той погледна в потъмнялото от страст и напрежение лице, продължи да се движи в нея и я доведе до нов екстаз. При това наблюдаваше реакцията ѝ и се наслаждаваше на властта, която имаше над нея. Сейдри изхълца от блаженство и щастие. Едва тогава Ролф се разтовари от напрежението, изпразни се в мощни неконтролирани тласъци.

48

Постепенно разумът му се върна. Сърцето биеше като чук в гърдите му. Той лежеше върху Сейдри и в нея, прегръщаше я и очевидно нямаше намерение да я пусне. Още не можеше да проумее случилото се. Тя бе дошла сама, открито му каза, че го желае, отговори на страстта му със същата сила. Сейдри – съпругата на Гай.

Ролф се отдели от нея, легна по гръб и се загледа в тавана. Усети докосването ѝ, нежна ласка по рамото, и се обърна към нея. Гневът срещу самия него, срещу двамата изчезна и сърцето му се стопли. Тя излъчваше дълбоко задоволство и щастие.

Сейдри продължи да го милва. Наслаждаваше се на допира до кожата му, на движенията на силните мускули. Ролф усети наново надигащото се желание, сложи ръка върху нейната и я задържа.

– Къде е Гай?

Тя го погледна в очите.

– Забавлява се с една слугиня. Не се тревожи, тази нощ няма да му липсвам.

– Той е глупак.

Сейдри замълча.

Ролф се опря на лакът и я погледна отвисоко.

– Причиних ли ти болка, Сейдри? – попита смутено той. Ръката му притискаше нейната.

– Не. – Тя се усмихна лениво; а той прочете в усмивката ѝ нещо, което изпълни сърцето му с радостно очакване.

– След като изстрада толкова в подземие, може би не биваше да...

– Чувствам се прекрасно. – Тя притисна ръката му.

Ролф се отпусна със стон на възглавницата и отново се загледа в тавана.

– Не се измъчвай – прошепна тя и се сгуши до него. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, лицето ѝ бе съвсем близо до неговото.

– Ти да не четеш мислите ми? – изръмжа той.

– Не е много трудно. Изписани са на лицето ти.

Ролф се обърна настрана и сложи ръка върху хълбока ѝ.

– Не биваше да те давам на Гай – прошепна пресипнало той.

– Това няма значение. Ти си нашият господар. Можеш да вземаш

всичко, което пожелаеш.

– Вероятно Гай разсъждава другояче.

– Не. Той не би ти отказал нищо, което му поискаш.

– Сигурна ли си?

– Напълно. Но ако това те смущава... той няма да узнае нищо.

– Ти... какво очакваш от мен? – Ролф стисна до болка ръката ѝ. –

Аз не съм лъжец. Няма да излагам на присмех най-добрия си васал. О, господи, въпреки това права и двете!

Сейдри помилва бузата му.

– Ние имаме нужда един от друг, милорд – отвърна просто тя.

Нежното докосване му отне дъха. Той се опита да се пребори със себе си, заповяда си да стане и да си отиде. Сега, веднага. Вместо това я притисна още по-силно към себе си.

– Ти наистина си вещица – процеди през зъби той. – Няма съмнение, че си ме омагьосала.

Ръката ѝ се плъзна нежно по шията му и се зарови в русите косъмчета на гърдите. Ролф отметна глава назад, затвори очи и се отдаде цял на милувката ѝ. Шепотът ѝ беше толкова сладък:

– Ти си могъщ, милорд, ти си голям и силен...

Той се изправи със стон и засмука зърното на гърдата ѝ. Едно леко докосване, няколко думи и той беше готов да забрави повелите на разума. Втвърденият му член се отри в нея.

– Искаш ли да се качиш върху мен, Сейдри?

– Не знам как – прошепна дяволито тя, докато той триеше кадифеномеката главичка на члена си във влажната ѝ плът и в същото време милваше с език гърдите ѝ.

– Хайде, искам да ме яздиш – настоя той, вдигна я на хълбоците си и я намести върху члена си. Сейдри изпищя задавено. Членът му я изпълни до пръсване. Ролф я държеше здраво.

– Спокойно... няма да те разраня. Ще бъда много внимателен. Скоро ще свикнеш. Отпусни се.

Тя потрепери над него.

– Страх ме е да не ме разкъсаш.

– Не, разбира се, че няма. Вярвай ми...

Сейдри постепенно се отпусна. Ролф проследи с удоволствие нарастващата ѝ възбуда. Тя се задвижи леко, хълцайки от наслада и учудване. Утробата ѝ много бързо се нагоди към члена му.

– Хайде, искам да ме яздиш – настоя дрезгаво той.

Сейдри нямаше нужда от повече подкани. Отметнала глава назад, с

гордо щръкнали гърди, тя препусна в луд галоп.

– Откога си при крал Уилям?

Двамата лежаха нежно прегърнати. Лицето на Сейдри почиваше на рамото му, ръката му си играеше с косата ѝ.

– От дванадесет години.

Тя вдигна глава.

– Как е възможно? Нима си толкова стар?

Ролф се усмихна.

– Скоро ще стана на двадесет и девет. Присъединих се към войска на Уилям, когато бях на седемнадесет. Защо питаш?

– Аз не знам нищо за теб, милорд.

Усмивката му се задълбочи.

– Ти знаеш за мен повече от всяка друга жена. – Очите му искряха. Той обхвана тила ѝ със силната си ръка и повдигна лицето ѝ към своето. – Ти знаеш как да ми доставяш удоволствие.

Сейдри се изчерви.

– Сигурна съм, че всички жени знаят как да ти доставят удоволствие.

– Това е по-скоро облекчение – възрази той. – Аз говоря за истинското удоволствие.

Сейдри се засмя и отново скри лице на гърдите му.

Ролф я гледаше ненаситно. Втория път се бяха любили с бурна страст. Тя беше с него от часове, но той искаше още и още. Желанието пареше слабините му, може би не толкова силно, като в началото, но все пак настойчиво. Той вярваше, че изпитва нещо много повече от физическа жажда. Питаше се дали Сейдри е проумяла за какво удоволствие говори. Тя го водеше умело към върховете на екстаза, възнасяше го в такива висоти, че той обезумяваше. А сега лежеше в прегръдката му и отново му доставяше удоволствие, макар и съвсем различно. Утешително, спокойно и сладостно удоволствие, пронизано от горещи потоци, които отново и отново се спускаха към слабините му. Никога не беше изпитвал такъв вид удоволствие. Кога друг път беше оставал толкова дълго с една жена след акта? Отговорът беше ясен.

Много му се искаше да ѝ каже всичко това, но не знаеше как.

– И брат ти ли е голям като теб?

– Какво?!

Тя го погледна невинно, забеляза смаяното му лице и се изкиска.

– Боже, не говоря за това! Исках да кажа, и той ли е така висок и широкоплещест като теб? Има ли същото смело изсечено лице?

– Защо се интересуваш от брат ми? – Ролф се зарадва на ласкателството й и се опита да скрие гордостта си зад по-грубичък тон. – Всъщност откъде знаеш, че имам брат?

– Нали съм вещица – засмя се тя. – И той ли живее в Англия?

– Да, на юг. Щом толкова искаш да знаеш, брат ми е на ръст почти колкото мен, но е по-строен. В нашето семейство всички мъже са високи. Но никой няма моите рамене. И аз не знам откъде са се взели. Може би някой от прадедите ми е бил викинг.

– Никога не съм виждала толкова прекрасни рамене – изгука тя. – Ще се върнеш ли някога в Нормандия?

– Там не ме чака нищо.

– Нали семейството ти живее там? Имаш родители, братя, сестри, братовчеди...

Ролф се усмихна.

– Да, разбира се. Но аз съм четвърти син, най-малкият – обясни търпеливо той. – Присъединих се към Уилям, защото единствено той можеше да ми дари собствена земя, която да предам на синовете си. Така върви светът. В Нормандия нямаше и няма нищо за мен. Съдбата ми е тук. В Елфгар.

Сейдри се изправи.

– Това е несправедливо. – Очите й потъмняха.

– Няма да се карам с теб.

– Аз също – отговори успокоено тя.

– Гърдите ти са прекрасни, знаеш ли?

– Да, и други са ми го казвали.

Ръката му спря да милва нежната плът.

– Кой?

Сейдри избухна в смях.

– Исках само да видя как ще реагираш. Никой, милорд.

– Гай не ти ли казва колко си красива?

Сейдри се поколеба, извърна лице настрана. Не знаеше дали да му каже истината.

– Сейдри? – В гласа му имаше недвусмислено предупреждение.

Тя го погледна открито.

– Гай никога не е виждал гърдите ми.

Ролф я погледна слисано.

– Не ти вярвам. Да не би да спи с теб в пълен мрак? Или те взема,

когато си с риза? – Той се надигна. Очите му искряха от ревност.

– Гай не спи с мен.

– Какво каза?

– Гай не ме е докосвал. Той се страхува от мен, защото съм вещица и не иска да се забърква със сатаната. Той ми е съпруг, но задоволява страстта си с други жени. Имаме уговорка, която задоволява и двамата.

Ролф не можеше да повярва на ушите си. Сграбчи раменете ѝ и я разтърси.

– Истината ли казваш?

– Да – отговори спокойно тя.

– И не е спал с теб нито веднъж?

– Не.

Ролф я притисна към себе си и я зацелува с дива страст. В началото тя се опита да се освободи от прегръдката, опря ръце в гърдите му и захленчи жално, когато той я притисна към таблата на леглото. Натискът веднага отслабна, устата му стана мека и нежна.

– Не искам да се бориш с мен – прошепна дрезгаво той. – Ти ми принадлежиш, Сейдри. Ти си само моя.

Той я зацелува отново и силното едро тяло се разтрепери. Тъкмо това противоречие, нежността, чувствените докосвания на устните, макар че желанието му бликаше на могъщи вълни, накара нещо да покълне и разцъфти в сърцето на Сейдри, нещо, което беше много повече от физическа страст. Тя се вкопчи в него и отговори на целувката с нежна отдаденост. Той разтвори краката ѝ и проникна внимателно в утробата ѝ. Сейдри беше влажна и готова за него. Само след секунди двамата засテナха задавено и се понесоха на вълните на страстта. И този път експлозията дойде едновременно, замайвашо силна, и остави след себе си удовлетворение и нежност.

Ролф я прегърна като някаква скъпоценност.

– Ти ми принадлежиш, Сейдри. Съзнаваш ли го?

Тя вдигна очи към него. Синият поглед беше изпълнен с решителност и дързост. Очите му блестяха като диаманти.

– Разбра ли ме?

Тонът му я уплаши.

– Но аз съм съпруга на Гай.

– Никой няма право да те докосва – заяви той. – Аз ще се погрижа за Гай. – Погледът му беше пронизващ. – Предупреждавам те сериозно, Сейдри. И се радвам, че изпитваш страх. Ако някой мъж се осмели да те докосне, собственоръчно ще му отсека ръцете с меча си. Разбра ли ме?

Тя кимна, останала без дъх и трепереща.

– А ако някой посмее да те вземе в леглото си, ще го убия – а ти ще стоиш и ще гледаш. Разбра ли ме?

– Да.

– Добре. – Усмивката му беше студена. – Аз не деля е никого онова, което ми принадлежи. От днес нататък ти си моя.

Тя бе уплашена и блажена едновременно. Докосна меко бузата му и коравият искрящ поглед на завоевателя стана мек и нежен.

– Аз не искам никой друг – прошепна нежно тя.

Очите му блеснаха.

– Истината ли казваш?

– Кълна ти се.

Той се усмихна топло.

– Ти ме направи мек като памук, Сейдри. Ще ми отнемеш мъжествеността.

– Няма нищо лошо в това, да се чувстваш щастлив, милорд. Мъжете също имат право на щастие.

– Така ли? И какво означава щастие? В живота на един воин няма място за такива чувства.

– Лъжеш се. – Показалецът ѝ се плъзна леко по бузата му. – В сърцето на един силен мъж има място за всички чувства.

– Мъжът, който се поддава на моментни настроения, престава да бъде мъж, Сейдри. Вече не е в състояние да дава всичко от себе си в битката.

– Но ти си щастлив с мен и въпреки това даваш всичко от себе си – засмя се дяволито тя. – Бих казала дори, че си превъзходен.

Топлият мелодичен смях я смая.

– Много добре знаеш, че не говоря за такова раздаване. – Той я притисна нежно към себе си.

– Толкова е приятно да чуя смеха ти – прошепна Сейдри и се сгуши в него.

Усмивката замръзна на устните му.

– Никога преди това не съм се смял с жена – обясни сериозно той.

Сейдри се усмихна.

– Наистина ли? Това ме ласкае. И много ми се иска пак да те разсмея.

– Аз пък си мисля за друго.

– Естествено. Ако зависи от теб, ще се поддаваш на едно-единствено моментно настроение, и то е свързано с онова, което е между краката

ти.

– Можеш по всяко време да го усетиш, Сейдри. Най-добре още сега. – Той дръпна ръката ѝ към плоския си корем, но тя успя да се освободи.

– Стига за тази нощ. Достатъчно си се поддавал на мимолетни настроения.

– Нали каза, че искаш да ме развеселиш? – ухили се той.

– Ще го направя. Искам да чуя отново чудесния ти смях – прошепна дяволито тя и започна да го гъделичка под мишниците.

Ролф блъсна ръцете ѝ с добре изиграно недоволство. Сейдри се изсмя предизвикателно и атакува ребрата му. Той сграбчи китките ѝ и вдигна ръцете ѝ над главата.

– Не можеш да спечелиш – подразни я той.

– А пък аз си мисля, че вече спечелих, милорд – отговори нежно тя.

На вратата на обора Ролф спря и се вгледа в тъмното. Едва когато вдигна лампата над главата си, той я видя. Разпуснатата ѝ коса падаше до хълбоците; тя седеше на един сноп слама. Ролф се усмихна и тя отговори на усмивката му.

Той се озова с два скока при нея и я грабна в прегръдката си.

– Не бива така, милорд, ще изгориш обора! – възпротиви се тя.

Ролф я погледна разкаяно, излезе навън и угаси лампата. Понечи да се върне бързо, но заради тъмнината бе принуден да се движи пипнешком. Сейдри го примаваше с тихи звуци. Ролф я сграбчи и впи устни в нейните. Тя отвори устните си и го посрещна със същата страст. След безкрайно дълга целувка се отделиха задъхани.

– Като че не сме се виждали цяла вечност – изпъшка Сейдри и помилва бузата му.

– Времето от зората до вечерния здрач наистина е цяла вечност – отговори дрезгаво Ролф. – Не мога да чакам повече, Сейдри. – Той обхвана с две ръце задника ѝ и я притисна към набъбналата си мъжественост.

– И аз не мога да чакам – прошепна страстно тя и отново го помилва.

Двамата се любиха бързо и буйно. След това дълго лежаха един до друг, наслаждавайки се на сладостния покой. Едва тогава Ролф започна да я разсъблича.

– Искам да те усещам гола.

– И аз теб – прошепна тя и му помогна да се съблече. После се сгуши в него.

– Утре Гай потегля за Дъмстънбъроу – съобщи Ролф. – Иска веднага да започне строежа на новия си замък и да обиколи още веднъж земите си. Дадох му две седмици отпуска.

– Знам. Той ми каза.

– И какво друго ти каза? – попита Ролф.

– Нищо.

– Не те ли попита къде си прекарала нощта?

– Не – отговори несигурно тя. – Макар да знам, че е прекарал нощта с Лети, изпитвам угризения на съвестта.

– След като се върне, ще си изясним отношенията, обещавам ти. –

Ролф милваше рамото ѝ.

Сейдри много искаше да знае какви промени беше замислил господарят, но се боеше от отговора му. Какво можеше да направи той? Можеше да поиска от Гай да обяви брака си за невалиден. Можеше също да го помоли да запази сегашната братска връзка с жена си. Той със сигурност нямаше да се разведе с Алис, за да се ожени за незаконната дъщеря на стария граф. Сейдри се уплаши от глупавите си мисли. Тя не можеше да се ожени за норманина, даже и двамата да бяха свободни. Той беше враг на братята ѝ. Макар да разпалваше страстта ѝ, тя беше станала негова любовница само за да направи услуга на братята си – никога не биваше да забравя това.

– Как реагира Алис? – попита тихо тя. – Направи ли... някаква забележка? Знае ли, че си бил с мен?

– Нямам представа – отговори Ролф. – Алис няма право да напуска стаята си. Наказах я за онова, което ти е сторила. Бях бесен от гняв. Тази жена е дяволски зла. Предупредих я веднъж завинаги да престане с интригите си. Надявам се, че е оценила снизходителността ми. Можех да я накажа много по-строго.

– Наистина ли го направи заради мен? – попита плахо тя.

– А за кого другого? – попита рязко той. – Тя едва не те уби!

– Но... но ти си я наказал вчера, преди да дойда в леглото ти.

– Поведението ѝ спрямо теб няма нищо общо с нас, също както и наказанието ѝ. – Ролф целуна меката, ухаеща коса. – Днес бих ѝ наложил много по-строго наказание, защото ти си част от мен, заемаш важно място в сърцето и ума ми, а аз не търпя да нарушават моята територия, Сейдри. Всеки, който иска да ти стори зло, застава срещу мен.

– Не искам Алис да знае, че съм ти любовница – прошепна тя. – Моля те.

– Ти да не ме мислиш за глупак? Аз ли ще ида да ѝ го кажа? – засмя се Ролф.

– Тя и без това ще узнае – отговори мрачно Сейдри. – Макар че тази сутрин не срещнах никого, хората от замъка много скоро ще узнаят за срещите ни. Тук никой не умее да пази тайна.

– Няма значение. Аз съм господарят, всички се страхуват от гнева ми и няма да посмеят да говорят лошо за теб. – Ролф се усмихна. – Пък и ти си единствената, която някога е посмяла да ми се противопостави, Сейдри.

– Вещиците нямат страх от обикновените смъртни – отговори с привидно високомерие тя.

Ролф избухна в смях.

– Штт! – изсъска тя и затисна устата му с ръка. – Ще събудиш цялата къща!

– Вещица – проговори нежно той и отново се засмя. – Хората спят, никой няма да ни чуе, само конете и мишките.

– О, божичко, май до бедрото ми се размърда мишле? Първо си помислих, че си ти, но беше подозрително малко.

Ролф се ухили, претърколи се по гръб и я вдигна на бедрата си.

– Щом е било толкова малко, със сигурност не съм бил аз. – Той сложи ръката ѝ върху грамадния си член.

– Каква дързост – промърмори тя. – Твоето копие не е чак толкова голямо.

– Уверен съм, че е достатъчно голямо, за да те накара да хленчиш за милост, да плачеш от радост и да повтаряш задъхано името ми.

– Правила ли съм това, милорд?

– О, да, всеки път – отговори самодоволно той.

– И ти си въобразяваш, че е заради него? – Тя помилва нежно члена му.

Самодоволството изчезна от лицето му и той простена.

– Много добре знам, че беше... заради него.

– Какво нахалство – извика сърдито тя и започна да го милва в ускоряващ се ритъм.

– Говориш с господаря си, момиче – изпъшка той. – Нямах ли... нямах ли уважение?

Сейдри се смъкна към коленете му и стисна пениса му между гърдите си.

– Какво ще кажете сега, милорд? Оказвам ли ви нужното уважение? – прошепна умилкващо се тя.

– Учиш се много бързо, малка вещице. – Той я вдигна и нахлу в утробата ѝ с мощен тласък. – Кой е господарят тук?

– Ти – изохка тя и се задвижи ритмично върху него. – Ти, разбира се!

Ролф беше разсеян. Седеше на гърба на сивия си жребец и се питаше какъв ли въпрос му бе задал Белтен. Погледът му следеше Сейдри, която вървеше бавно по пътя към селото и зави в овощната градина. Беше минал цял ден след срещата им в плевнята. Къде ли отиваше тя?

– Да започваме ли, милорд? – попита Белтен.

– Да, да – отговори нетърпеливо Ролф. Сейдри изчезна от погледа му между дърветата и високите треви. – Поеми началството! – заповяда той на Белтен, пришпори коня си и препусна към овощната градина.

Щом стигна до първите ябълкови дървета, той стегна юздите и се огледа. Сейдри не се виждаше никъде. Какво ли е намислила? – запитва се любопитно той, без да заподозре нещо лошо. Тя сякаш беше потънала в земята, макар да беше някъде наблизко. Той смуща коня си и продължи по пътеката, като се оглеждаше наляво и надясно.

– Сейдри?

Никакъв отговор.

В сърцето му се надигна тревога. Тя не можеше просто така да изчезне. Нарочно ли се беше скрила? Може би имаше среща с пратеник на бунтовниците? А може би беше паднала и си бе наранила главата? Гласът му прозвуча остро.

– Сейдри! Сейдри!

Никакъв отговор. Ролф пришпори коня си и скоро стигна до другия край на овощната градина. Зад нея започваше гората. Не беше възможно тя да е прекосила цялата градина и да е избягала в гората. Какво ли беше измислила?

Някъде наблизко се чу смях.

Звънък, дяволит смях, който му беше толкова добре познат, че би го различил между стотици друга. Ролф изпита безкрайно облекчение – и нарастващо желание. Той се въртна назад.

– Сейдри? По дяволите, момиче! Престани да си играеш на криеница. Къде си?

Отново прозвуча дръзкият смях, а в следващия миг една ябълка го улучи по темето. Ролф смаяно вдигна глава към клоните. Сейдри му се усмихна от високо.

– Защо ме проследихте, милорд? – попита развеселено тя.

При тази прекрасна гледка Ролф загуби ума и дума.

– Какво правиш горе? – попита след малко той с привидна строгост.

– Бера ябълки, какво друго! – изсмя се тя. – Искаш ли още една? – Преди Ролф да е успял да протестира, тя замахна. Този път обаче той се приведе светкавично и ябълката не улучи целта.

– Какво, по дяволите, правиш там? – повтори безпомощно той.

– Бера ябълки – отговори през смях тя. – Защо ме преследваш?

– А ти какво си мислиш? – промърмори сърдито той. – Щом те видя, тръгвам след теб.

Сейдри избухна в радостен смях.

– Не си въобразявай кой знае какво, момиченце, и престани да ме замерваш с ябълки!

– Слушам, господарю.

Сейдри спусна разголения си крак към земята. Полите ѝ бяха вдигнати почти до хълбоците.

– Слез при мен – помоли нежно той.

Тя вдигна едната си вежда.

– Но аз трябва да набера ябълки.

– Слез долу – повтори още по-нежно той.

– Ако ме искаш, трябва да се покатериш на дървото и да ме свалиш – заяви тя и се качи по-нагоре.

– Ти си полудяла! Клоните няма да издържат тежестта ми!

– Ако ме искаш – повтори тя и го погледна многозначително – трябва да дойдеш да ме вземеш, милорд!

Ролф въздъхна и се предаде. Посегна към най-близкия клон, изтегли се нагоре и се качи на дървото. Клоните се разлюляха опасно под тежестта му. Един изпраща заплашително. Без да се тревожи, Ролф се изкачи по-високо и посегна към стройния ѝ глезен. Сейдри му се изплъзна, метна се като катеричка встрани от него и скочи на земята. Ролф я погледна изумено, тя се изсмя тържествуващо и застана точно под него с ръце на хълбоците.

– Какви са тези детински занимания, милорд? Знаеш ли как изглеждаш, увиснал на ябълката? Да не говорим, че клонът скоро ще се счупи!

Той скочи и в същия момент тя се втурна да бяга. Ролф я последва, посегна да я улови, но тя му се изплъзна. Той се стрелна надясно, тя хукна наляво; той скочи наляво, тя зави надясно и отново се изсмя. Ролф се ухили. Направи лъжливо движение наляво с надеждата, че тя отново ще завие надясно. Сейдри направи точно това и попадна право в ръцете му. Той нададе бойния си вик, вдигна я високо във въздуха и я завъртя в кръг.

– Пусни ме – помоли тя.

– Нали обичаш да си нависоко – подразни я той. – Искаш ли още малко?

– Ами ако ме изпуснеш? – попита през смях тя.

– Никога – отговори твърдо той и я притисна към гърдите си.

Тя го прегърна и се сгуши в него.

– Приятно ли ти е да си играеш с мен, Сейдри? – попита дрезгаво той.

Теменуженосините очи се потопиха в неговите.

– Опитвам се да те развеселя, милорд – отговори невинно тя. – Не ти ли харесва?

Ролф изръмжа нещо неразбрано. Не беше играл на гоненица, откакто беше шестгодишно хлапе.

– Това ми харесва много повече – прошепна той и захапа брадичката ѝ. Устните им се намериха и се сляха в дълга целувка.

– Тук ли ще се любим? – попита уплашено Сейдри, когато той коленичи и я положи на тревата.

– Разбира се – отговори задъхано той. – Отдавна искам това, още откакто те видях за първи път.

Сейдри го гледаше.

Той лежеше по гръб, главата му почиваше върху купчината дрехи в сламата, той се взираше с отсъстващ вид пред себе си. Сейдри лежеше наполовина върху него, брадичката и опираше в гърдите му, краката ѝ бяха преплетени с неговите. Ръката му беше на седалището ѝ и милваше нежно закръгленостите му.

Беше нощ и двамата отново се срещнаха в обора. Ролф беше спокоен, коравата линия на устата му я нямаше, от цялото му същество се излъчваше дълбоко доволство. Божичко, колко е красив, каза си Сейдри и сърцето ѝ се сви от болка. Ролф я погледна и в сините му очи светеше такава страст, че тя беше готова да избухне в плач.

– Защо ме гледаш така? – попита той. Ръката му се плъзна нагоре и пръстите му се заровиха в косата ѝ.

– Обичам да те гледам, милорд – отговори смело тя. – Ти си толкова красив, че жените губят ума и дума само като те видят. И ти го съзнаваш.

Ролф се усмихна.

– И ти ли смяташ, че съм красив?

– Знаеш, че е така. Ти ме привличаш все по-силно и дори ми пречиш да си върша работата.

– Много добре – отговори спокойно той и помилва изваяното ѝ ухо. – Значи сме квит. Защото в твое присъствие аз изобщо не съм в състояние да разсъждавам разумно.

Думите му я поласкаха и за да скрие радостта си, тя зарови лице в гъстите косми на гърдите му. Щастието ѝ беше пълно. Или почти. В най-задното ъгълче на ума ѝ постоянно се обаждаше досадно,

смушавашо гласче, което ставаше все по-шумно. Това не е действителност, говореше й то, ти го прелъсти само за да помогнеш на братята си. Никога не го забравяй!

Сейдри искаше да забрави, копнееше да забрави. Да забрави поне до деня, когато отново щеше да заработи за братята си. Когато им обеща да му стане любовница, тя съвсем не си представяше, че ще бъде толкова хубаво. Вярно, Ролф беше избухлив и самодоволен, можеше да бъде рязък и властен, но в същото време беше безкрайно нежен и мил. Тя отдавна бе престанала да го мрази. Когато бяха разделени, тя мислеше единствено за него: само при мисълта за него кръвта й се сгорещяваше. Откакто се бе пъкнала неканена в леглото му, копнееше вечно да лежи в обятията му.

Не искаше да мисли за бъдещето, искаше да живее ден за ден, да върва, че онова, което беше между тях, е единствената действителност, необременена от политика, война и предателство.

Тя помилва рамото му, подръпна нежно гъстите косъмчета, наслади се на копринената кожа, коравите мускули и жили. Обърна лице към него и попита почти страхливо:

– Не ти ли доскуча с мен, милорд?

Ъглите на устата му се вдигнаха.

– Да ми е доскучало? Нима оставих у теб впечатление, че скучая? Не ти ли доставих удоволствие? Веднага ще се опитам да се поправя. – Ръката му се плъзна по гърба й и се мушна между краката й.

Сейдри се отдръпна, взе ръката му и я задържа.

– Аз съм напълно доволна от теб, милорд. Бъди сериозен.

– Сериозен ли? Ти си тази, която постоянно си играе с мен и ме размива – отговори той и загриза ушенцето й.

Сейдри извърна глава.

– Сега не ми се играе. Кажи ми сериозно: не скучаеш ли с мен?

Ролф седна и я привлече към себе си.

– Какво целиш с тези въпроси?

– Не ти ли се иска – обясни тя колебливо с лудо биещо сърце – да ти изпратя някоя друга? Може би Лети или Бет? – Тя го погледна несигурно.

– Да не искаш да си поиграем тримата?

Сейдри го смушка в ребрата, за да престане да се шегува.

– Много добре знаеш, че не искам! Моля те... – в гласа й имаше истински страх – ... кажи ми истината.

Усмивката му изчезна.

– Не скучая с теб, Сейдри. Никога не скучая с теб. Не искам нито Лети, нито Бет, нито която и да било друга. Искам теб.

Сърцето ѝ направи огромен скок. Беше готова да се разплаче от радост. Лицето ѝ засия.

– Беше ти приятно да го чуеш, нали? – попита нежно той и помилва бузата ѝ.

Тя сведе очи.

– Да...

Ролф я вдигна и я сложи в скута си.

– Харесва ми да ти доставям удоволствие, Сейдри – заяви с презгавял глас той. – Харесва ми как ме гледаше преди малко.

Сейдри престана да мисли, защото членът му беше съвсем близо до отвора на утробата ѝ.

– Пак ли? – изохка тя.

– Само за да разпръсна съмненията ти – отговори страстно той. – Никога няма да ми доскучее с теб, никога.

– Милорд? Може ли да поговоря с вас? – Алис стоеше на прага на стаичката, в която беше затворена.

Навън беше още нощ, но много скоро небето на изток щеше да посивее. Ролф, който се връщаше отсреща със Сейдри в плевнята, се обърна равнодушно. Не го беше грижа, че съпругата му го е изненадала.

– Какво искаш? Станала си много рано. – В гласа му имаше смях.

Алис не отделяше очи от него. Дали беше в добро настроение, защото цяла нощ се беше търкалял в сеното с онази курва, сестра ѝ? Дали си мислеше, че съпругата му не знае нищо за срещите им? Не се ли чувстваше поне малко виновен? Не се ли смушаваше, че рицарите му и всички крепостни клюкарстваха за него и вещицата – и се надсмиваха на съпругата му? Двамата с курвата се бяха любили дори в овощната градина... като зайци, посред бял ден. Братът на Мери ги беше видял. Алис знаеше, че няма да постигне целта си, ако даде воля на гнева и унижението си. Но как, по дяволите, да скрие дивия гняв, който я изпълваше? А той, глупакът, беше толкова хлътнал по сестра ѝ, че изобщо не забелязваше състоянието на съпругата си. И сега се беше облегал най-спокойно на стената и чакаше с необикновено търпение. Алис дори повярва, че е видяла на лицето му полъх от усмивка, макар че коридорът беше осветен само от една догаряща факла.

– Милорд, моля ви да ми съобщите кога смятате да сложите край на наказанието ми.

– Ти едва не уби сестра си – отговори той и се отблъсна от стената. Доброто му настроение се изпари. – Очевидно затварянето не те е вразумило. Явно все още не си проумяла колко ме разгневи. Нямам намерение да ти опростя наказанието. – Леденият му поглед я прониза.

– Но аз нямах представа – защити се Алис, – че тя е ваша официална любовница, иначе щях да се държа съвсем различно към нея. За мен тя беше просто една предателка. Аз защитавах само вашите интереси, милорд, – нашите интереси.

– Ти наистина ли ме смяташ за глупак? Ти мразиш сестра си с цялото си сърце и ревността ти не познава граници. Аз ти наложих възможно най-мекото наказание, затворих те в стаята ти и позволих на слугините да те обслужват и да се грижат за теб. Не отивай по-далеч! – предупреди я той.

– А Гай знае ли, че му слагате рога? – осведоми се хапливо Алис.

– Гордостта ти е жестоко наранена, нали? Извинявай, но аз никога не съм имал намерение да ти бъда верен. Аз не мога да бъда верен на никоя жена. Ако си очаквала нещо подобно, значи си се излъгала. А сега лека нощ.

– Защо точно с нея! С тази вещица! Със сестра ми!

Ролф се обърна рязко.

– Аз не ти дължа сметка за деянията си, Алис. Ще се любя, с която искам и когато искам. Върни се в стаята си.

Алис се подчини и гневно тресна вратата зад гърба си. Треперейки, тя застана до леглото с надеждата той да се втурне в стаята ѝ, за да я накаже за дързостта. Трябваше да я набие, да я насили... Но той не дойде.

Тя беше загубила силата си.

Сега беше едно нищо, затворница в собствения си дом, и само няколко слугини ѝ се подчиняваха. Сейдри я бе докарала до това положение. Тя щеше да я лиши от цялата ѝ власт и да заеме мястото ѝ. Трябваше на всяка цена да ѝ попречи.

– Защо онази проклетница не умря в подземие то? – изхълца ядно тя и стисна ръце в юмруци. – Само да знаех как да се отърва веднъж завинаги от вещицата!

Когато влезе в залата да обядва, Сейдри усети, че рицарите проявяваха към нея повече внимание от обикновено. Тя избягваше да поглежда към Ролф, знаеше, че и той не поглежда често към нея. Когато тя влезе, рицарите замлъкнаха и се разстъпиха да ѝ сторят място. А един, който не я познаваше, учтиво я подкрепи за лакътя, когато седна на високата маса. Белтен, който седеше вдясно от нея, усмихнато ѝ предложи чаша вино. Сейдри се изчерви; очевидно всички знаеха, че господарят спи с нея.

Изпита голямо облекчение, когато столът на Алис и днес остана празен.

Тъй като Гай беше заминал, тя седеше отдясно на Ролф и това увеличаваше смущението ѝ. Тя сведе поглед и се посвети на яденето. Само веднъж, когато посегна да си вземе хляб, той го направи в същия момент и пръстите им се докоснаха. Уплашеният и поглед политна към него. Двата се погледнаха и тя побърза да се извърне. Ролф отчупи парче хляб и учтиво ѝ го подаде.

– Заповядайте, лейди Сейдри – проговори нежно той.

– Много ви благодаря, господарю – отговори тихо тя и ушите ѝ пламнаха.

Щом всички присъстващи в залата знаеха, че тя е любовница на норманина, значи сестра ѝ също беше узнала.

Сейдри се измъчваше от угризения на съвестта. Алис беше законна съпруга на норманина, той беше осъществил най-съкровено то ѝ желание и тя се наслаждаваше на положението си. Тя му беше вярна съпруга и искаше да го дари със синове. Сейдри знаеше, че Алис харесва близостта със съпруга си. Тя ѝ дължеше обяснение и в същото време се страхуваше от гнева ѝ. Как да ѝ се сърди? Ако ролите им бяха разменени, Сейдри щеше да ѝ издере очите. Тя никога нямаше да допусне друга жена до любовника си!

По време на яденето Сейдри беше разсеяна и замислена. Трябваше поне да направи опит да говори със сестра си и размишляваше дали да помоли норманина за позволение да отиде при нея. Накрая реши да си мълчи. Той не биваше да узнае нищо за посещението и. Сейдри реши да остане в залата и да изчака удобен случай, за да се промъкне незабелязано по стълбата към втория етаж. Точно в този момент пристигна пратеник на краля.

Ролф покани непознатия на високата маса и заповяда на хората си да опразнят залата. Сейдри остана последна. Изчака, докато и последният войник излезе навън, и се обърна към норманина. Сърцето ѝ биеше като безумно; стомахът ѝ се сви на топка. Дали Ролф още веднъж щеше да я помоли да му прочете посланието?

Норманинът вдигна глава, за да огледа залата. Когато я видя, лицето му омекна и очите му светнаха. Сейдри прехапа устни.

– По-късно ще говоря с вас – заяви той.

Сейдри се скова. Трябваше да излезе.

– Какво искаш? – изкрещя Алис.

Стана късен следобед, преди Сейдри да намери сгоден случай да се промъкне в стаята на сестра си. Тя затвори вратата и се облегна на рамката.

– Трябва да си поговорим, Алис.

– Пфу! Не искам да те видя, камо ли пък да разговарям с теб!

– Знам, че си ми ядосана, затова дойдох да ти обясня.

– Да ми обясниш? – Алис се изсмя злобно. – О, да, разбирам. Ти не можеш да устоиш на мъжествеността му, нали, Сейдри? Да не мислиш,

че не знам каква наслада ти доставя? – Тя изпуктя презрително. Очите й плуваха в сълзи.

Сейдри видя Алис в обятията на норманина и я прониза болка. Тя преглътна мъчително.

– Той е ненаситен, не намираш ли и ти? – продължи с остър глас Алис. – Днес се върна малко преди разсъмване. Аз го чаках и се скарахме, но след това ме взе направо на пода.

Сейдри я погледна неразбиращо.

– Не ти вярвам – проговори беззвучно тя. Макар че онова, което й каза Алис, отговаряше напълно на характера му. Но нима той беше изпитал желание да се люби с жена си, след като беше прекарал цялата нощ в обятията й?

– Защо се учудваш? Да не мислиш, че е само твой? Ха! Би трябвало да знаеш, че този мъж не може да бъде верен само на една жена, камо ли пък на една курва!

Алис иска само да ме нарани, помисли си горчиво Сейдри. Въпреки това думите я пронизаха като остри ками. Тя скръсти ръце на гърдите си и се опита да се оправдае.

– Станах негова любовница по принуда – обясни тихо тя. – Ти знаеш, че никога не бих се отдала доброволно на мъжа, който отне Елфгар от нашите братя.

– Той... изнасили ли те? – попита Алис с любопитно святкащи очи.

Сейдри не можеше да лъже, но и не искаше да наранява повече сестра си. Затова се опита да не мисли за щастието, което преживяваше в обятията на норманина, да мисли само за първата нощ, за първия път, когато той я взе на пода.

– Да...

– Лъжкия! – изграчи Алис. – Братът на Мери ви е наблюдавал в овощната градина – и това не е било изнасилване! Любили сте се като разгонени кучета! Лъжкия!

Сейдри побледня. Значи ги бяха наблюдавали.

– Не знам какво е видял – прошепна смутено тя. – Може би... може би норманинът е бил с друга.

– Лъжкия! Вещица! Лъжкия! – изкрещя Алис и стисна ръце в юмруци. – Той ти доставя удоволствие, ти си курва като майка си, Сейдри. По нищо не се различаваш от нея... Мръсна курва!

– Това не е вярно – защити се Сейдри. – Едуин ми предложи да стана любовница на норманина! Направих го, за да бъда близо до него и да го наблюдавам. Не съм го сторила доброволно, така изискваше дългът

ми!

Алис примигна неразбиращо. В стаята се възцари злокобна тишина. Алис започна да разбира и всяка частица на тялото ѝ се напрегна. Сейдри се стресна. Не биваше да прави това признание.

– Значи ти спиш с него, за да го шпионираш? – попита дебнешком Алис.

– Не, не за да го шпионирам – измънка Сейдри. Трябваше да поправи грешката си. – Само за да открия какво възнамерява да прави. Има разлика. Норманинът никога не би ми поверил тайните си, той е умен мъж. – Думите избликваша като поток от устата ѝ. Сърцето ѝ биеше до пръсване. – Ти знаеш, че той никога не би ми доверил тайните си, Алис!

Сестра ѝ беше изумена от чутото и едва скриваше възбудата си. Сейдри беше невероятна глупачка – защо ѝ беше признала, че е шпионка? Тя използваше норманина, спеше с него, за да проникне в тайните му планове!

Сейдри много искаше да избяга.

– Не те моля за извинение – прошепна нещастно тя. – Но си мислех, че ти дължа обяснение. Той наистина ме взе насила, нямах друг избор.

Алис мълчеше, лицето ѝ беше извърнато настрана. Когато Сейдри напусна бежешком стаята и блъсна вратата зад себе си, сестра ѝ въодушевено запляска с ръце. Гореше от нетърпение да разкаже на съпруга си, че неговата курва е шпионка на братята си.

– Сейдри, трябва да си тръгвам.

Сейдри, която се беше сгушила на гърдите му, скочи уплашено. Двамата лежах на сеното в плевнята, но утринната зора беше още далече.

– Какво? Толкова рано? Защо?

Ролф обхвана тежките ѝ гърди.

– Не ми е приятно да те напусна – отговори той. – Но трябва. – Той я отместе настрана и стана. – На разсъмване тръгвам за Йорк.

– Отиваш в Йорк? – повтори слисано тя.

Ролф започна да се облича.

Врълхлетя я буря от чувства и въпроси, съчетани с безкрайно разочарование.

– За колко време? Кога ще се върнеш?

Ролф беше облякъл панталона и жакета си и сега коленичи пред нея и взе лицето ѝ между двете си ръце.

– Ще ти липсвам ли?

Тя потрепери.

– Много. Но има и друго. Дали... Гай ще се върне преди теб?

– Вероятно – отговори той и изтри сълзите ѝ. – Не плачи, мила.

След като се върна, ще си наваксаме.

Наистина ли плачеше? Защо вестта за заминаването му я бе разстроила така? След следобедната си среща с Алис тя беше объркана и дълбоко обезпокоена. Какво послание беше донесъл пратеникът? Защо Ролф трябваше да отиде в Йорк? Всъщност за нея беше добре дошло, че той заминаваше, след като тя бе сглупила да обясни на Алис причините, поради които му беше станала любовница. Сейдри се вкопчи отчаяно в ръцете му.

– Вземи ме със себе си – прошепна до устните му тя.

– Не мога. – Той понечи да стане, но тя не го пусна и трябваше да я изтегли със себе си.

Ролф беше облечен, Сейдри съвсем гола. Една свещ, грижливо поставена така, че да не причини пожар, хвърляше трепкащо сияние върху голотата ѝ. Ролф я отдалечи малко от себе си, за да се възхити отново на златно блещукащите ѝ гърди, плоския корем, къдравите кичурчета между краката и съвършено оформените бедра. Сейдри пристъпи към него, протегна се и помилва гърдите му със своите.

– Вземи ме със себе си – помоли тя. – Трябва да имаме повече време един за друг.

– Сейдри...

Ролф дишаше неравномерно. Възбудата от нежното ѝ докосване нарастваше. Огънят в погледа му не ѝ убягна. Тя се надигна на пръсти, вдигна едното си бедро на хълбока му, притисна слабините си към мъжествеността му и усети набъбването ѝ.

– Ти ще заминеш и Гай ще се върне – заговори задъхано тя. – Той вече не се страхува от мен, сам ми го каза, но аз не посмях да ти разкажа. Разбрах го в нощта, преди да дойда при теб. Гай продължава да ме смята за вещица, но е убеден, че не съм в състояние да върша зло, а само лекувам хората. Това означава, че заплахите ми да го прокълна, ако поиска да се люби с мен, стават безсмислени. Мисля, че е въпрос само на време, преди да дойде в леглото ми. Знам, че ме желае – излъга в отчаянието си тя. – Когато се върне, ще поиска да спи с мен, ще ме насили! – Тя захълца сърцераздирателно. – Моля те, вземи ме със себе си! Искам да бъда с теб!

Ролф изруга и я стисна с такава сила, че тя изохка.

– Много бързо се научи да се възползваш от властта си над мен, малка вещице – процеди през зъби той. – Не мога да устоя на прекрасното ти тяло особено когато се притискаш към мен и трепериш така сладостно. Не мога да устоя на сълзите ти. И най-малко мога да понеса мисълта, че можеш да се любиш с друг мъж. Ти го знаеш, нали?

Той изруга отново, притисна я към стената на плевнята и вдигна бедрата ѝ на хълбоците си.

– Ще ме вземеш ли? – изхълца Сейдри.

– Да – изръмжа той, свали панталона си и нахлу във влажната ѝ топла утроба. Бедрата ѝ се обвиха около кръста му. Тя се вкопчи в раменете му и затрепери още по-силно.

– Да – простена той. – Да, по дяволите, да!

След два дни малкият отряд стигна до Йорк. В кралската крепост цареше трескава суетня. По време на пътуването Сейдри бе успяла да прогони неприятните мисли и злите предчувствия, препускаше безгрижно редом с Ролф, бърбеше весело с него, посрещаше пламенните му погледи и от време на време дори го караше да избухва в смях, за голямо учудване на рицарите му. Ролф не обясни никому причината, поради която Сейдри го придружаваше, и никой не се осмели да попита. След първоначалното си смущение под погледите на рицарите тя се окопоти бързо и започна да се радва на пътуването. А и нима можеше да бъде друго? Бяха ѝ дали красива, с кротък нрав, кобила, яздеше редом с гордия си златнорус любовник, лятото беше в пълния си разцвет и тя се чувстваше като на излет. Беше безгрижна и лека, искаше ѝ се да се смее и да се люби. Пътуването мина без произшествия, нищо не наруши идилгията. Ала когато видя кралските войници, които дрънчаха с оръжията си, всеобщото оживление, което явно се дължеше на приготовления за поход, в сърцето ѝ пропълзя страх.

Сейдри все още не знаеше защо Ролф е получил заповед да дойде в Йорк. Ала многото войници събудиха в душата ѝ безименни опасения. Остана с впечатлението, че кралят е събрал голяма войска, добре въоръжена и снабдена с всичко необходимо, която скоро ще напусне гарнизона и ще потегли в неизвестна посока. Това можеше да бъде свързано само с въстание на саксонците.

Ролф остави Сейдри в палатката, която набързо беше издигната за него във вътрешния двор на замък, и веднага отиде при крал Уилям. Не ѝ наложи ограничения за движение и тя се зарадва.

Сейдри имаше чувството, че щастливата приказка изведнъж е свършила. Трябваше веднага да узнае какво става. Пламенно се надяваше, че норманите се готвят да воюват срещу шотландските натрапници, а не срещу сънародниците ѝ.

Тя прекара деня в разходки из града. През цялото време уж между другото разпитваше за новини. Жените, които срещаше, веднага познаваха в нейно лице саксонката и с радост отговаряха на въпросите ѝ. Една хлебарка беше на мнение, че датчаните щели скоро да дойдат с корабите си. Войската на Уилям щяла да се разположи по брега, за да посрещне натрапниците и да ги прогони в морето. Една рибарка разказа на

Сейдри, че кралят побеснял от гняв, когато преди две седмици един от най-добрите му военачалници попаднал на засада и загинал. Затова решил да събере войската си, да претърси граничните области и да излови всички бунтовници, за да ги окачи на бесилката. Една кръчмарка й съобщи, че Херуорд Будният се е скрил наблизко и Завоевателят искал да го залови. Друга жена пък заяви, че норманите разкрили скривалището на бунтовниците Едуин и Моркар и Уилям възнамерявал да ги нападне и залови.

Последната вест й причини гадене.

Сейдри купи от един уличен търговец месни пастети и ароматни узрели сливи и се запъти обратно към замъка. След разрушаването му при последното нападение стените бяха отчасти дървени, отчасти каменни. Сейдри бе пропусната от пазачите през външната порта, след като я попитаха къде отива и тя обясни, че принадлежи към свитата на Ролф дьо Варен. Мина покрай войниците, без да обръща внимание на неприличните им забележки. Когато трябваше да мине през втория падащ мост, отговори на същите въпроси. Този път се наложи да почака, докато се появи Белтен и гарантира за нея. Тежката решетка падна шумно зад гърба й.

Ролф още не се беше върнал в палатката си. Сейдри даде няколко монети на едно улично хлапе, което се мотаеше наоколо, и го помоли да й донесе вода. Изми се от главата до петите със сапун и гъба. Смени дрехите си, хапна малко от донесените пастети и плодове и седна да чаква Ролф. Падна вечерният здрач, скоро стана съвсем тъмно. Очевидно любимият й беше останал да вечеря с краля в крепостта. Сейдри беше изпълнена с мрачни предчувствия. Той беше забравил, че я е взел със себе си, не се интересуваше какво прави тя сама. После се нарече глупачка. Нямаше право да се чувства изоставена. Той не можеше да я вземе със себе си, за да вечерят заедно в голямата зала на краля! Дори такъв безумно смел мъж като Ролф дьо Варен не можеше да намери подходящите думи, за да обясни присъствието й на господаря си. А Уилям непременно щеше да го разпита подробно коя е тя и кои са роднините й. Появата й редом с Ролф щеше да предизвика най-малкото зловни приказки, ако не жесток скандал.

Ролф се върна към полунощ. Факлата, поставена на специална стойка, освети лицето му и Сейдри видя искрената радост в погледа му.

– Прощавай, мила – усмихна се той и Сейдри се разтопи.

Той едва бе успял да спусне платнището, когато тя го прегърна устремно и потърси устните му. Ролф извика учудено, но отговори на целувката ѝ със същата страст.

– Няма нищо по-приятно от такова посрещане – проговори дрезгаво той.

– Вземи ме още сега, веднага – прошепна настойчиво тя, взе лицето му между двете си ръце и го зацелува жадно, потопа езика си дълбоко в устата му.

Ролф я хвърли на нара и я взе жадно и дори грубо и макар че изпита физическо облекчение, Сейдри не се насити. Страхът и тревогата я задушаваша. Тя го обгърна с ръце и крака и се притисна с все сила към него. Ролф я помилва лениво и избухна в тих смях.

– Както виждам, много съм ти липсвал – пошегува се той.

Тя не го погледна, защото се боеше да не избухне в сълзи.

– Ти винаги ми липсваш. Непоносимо ми е да стоя сама – произнесе с пресекаващ глас тя.

Той не отговори. Сейдри усещаше лудото биене на сърцето му под дланта си. След малко Ролф помилва косата ѝ.

– Вярно ли е това, което каза? – попита той и целуна тила ѝ.

– Да – отговори просто тя и учудено установи, че отговорът дойде от сърцето ѝ.

– И аз мислех за теб през цялото време – призна той, прегърна я и я притисна към себе си. – Нахрани ли се, скъпа? Да не би да си гладна? Ще заповядам да ни донесат ядене и вино.

– Вече ядох – прошепна тя и започна да го целува.

Той помилва голия ѝ гръб и коравия задник. Сейдри усети, че членът му отново набъбна. И тя бе обзета от диво, неутолимо желание да се съедини с него, да го усети дълбоко в себе си. Като че любовта им можеше да прогони грозната действителност поне за известно време. Тя легна до него и започна да го милва. Потри гърдите си под мишницата му, ръката ѝ се спусна към корема, после обхвана члена му. Ролф простена сладостно и се заигра с гърдите ѝ.

Сейдри вдигна очи към него. Пламеният му поглед се потопа в нейния, той отметна глава назад и жилите на шията му изпъкнаха като възета; напъха коравия си penis в ръката ѝ, отвори уста и шумно изпусна въздуха от дробовете си. Сейдри видя как чертите му се напрегнаха и продължи да го милва и мачка. Ръката ѝ се плъзгаше в бърз ритъм нагоре и надолу по кадифената кожа, която потръпваше конвулсивно. Ролф простена и отново се заби в ръката ѝ.

– Ах, Сейдри...

Тя застана на колене и започна да милва члена му с косата си, с лицето. Той изпъшка и зарови пръсти в копринените къдрици. Езикът ѝ закръжи около главичката, облиза я, устата ѝ се склочи около нея. Искаше да вкуси семето му, да го изпие.

– Не преставай – прошепна той.

Тя засмука жадно нежната кожа, езикът ѝ продължи да го ближе и възбужда. После отвори широко уста и го пое дълбоко в устата си.

Ролф се надигна, хвана я през кръста, обърна я, легна върху нея и се потопи дълбоко в утробата ѝ. Отдръпна се за миг, и пак нахлу в нея, отново и отново. Ръцете му милваха цялото ѝ тяло. Тя стигна бързо до върха и даде воля на насладата си с дрезгави стонове и мощни тръпки. Той я последва и рухна, пъшкайки, отгоре ѝ.

Двамата дълго лежаха един до друг. Телата им бяха окъпани в пот. Сейдри го милваше нежно, целуваше гърдите му.

– Колко време ни остава, преди да заминеш?

Ръката му спря за момент, после отново започна да гали гърдите ѝ.

– Толкова ли си сигурна, че трябва да замина, малка вещице? – прошепна шеговито той.

Какъв добър артист, каза си сърдито тя и ѝ стана тъжно.

– Не съм сляпа, милорд. Виждам приготовленията на войниците. Ти и рицарите ти отивате на война. – Тя седна до него и очите ѝ се замъглиха от сълзи.

– Защо плачеш? – попита почти сърдито той и също се надигна.

Сейдри поклати безпомощно глава. Сълзите се търкаляха безспир по бузите ѝ.

– Не се страхувай – продължи той с безкрайна нежност. – Няма да воюваме срещу братята ти.

Облекчението беше толкова силно, че ѝ се зави свят. Едновременно с това изпита угризения на съвестта и мъка пред жестоката действителност, която не ѝ позволяваше да се наслаждава на любовта си. Сълзите ѝ не спираха да текат.

– Защо плачеш? – Ролф помилва бузата ѝ.

Какво да му каже? Че се измъчва, защото не му е само любовница, а трябва да го следи и да докладва на братята си?

– Страх ме е. Страхувам се от онова, което може да се случи – пророни тя.

– Да се надявам ли, че поне част от този страх е за мен? – попита той и вдигна брадичката ѝ.

Тя го погледна измъчено и кимна безмълвно.

Ролф се усмихна и нежно целуна устните ѝ.

– Не се страхувай за мен. Аз ще се върна при теб, Сейдри. Нищо няма да ме спре.

– Ще има ли битки? – попита едва чуто тя.

Той се поколеба, погледна я изпитателно в очите.

– Надявам се.

– А аз се надявам, че няма да намерите Херуорд! – извика тя.

– Ние знаем къде се е скрил, скъпа – обясни той, без да отмества поглед от нея. В очите му имаше съмнение, но тя беше твърде разстроена, за да му обърне внимание.

– Откъде можеш да знаеш? Не можеш да бъдеш сигурен!

– Ние имаме много шпиони. Нашите са навсякъде.

Погледът му я прониза.

– Значи ще го унищожите – проговори измъчено тя.

– Да. Той е подготвил ново въстание.

Настойчивият му поглед я потисна, макар да знаеше, че той не би могъл да разгадае съкровените ѝ мисли. Тя го прегърна, усети сковаността му, колебанието, преди да я притисне до себе си. Вкопчи се в него като удавница.

– Кога ще потеглиш?

Нещо липсваше на прегръдката му.

– След два дни. Чакаме пристигането на Роджър от Шрюсбъри.

Велики боже, значи и Роджър Монтгомъри щеше да вземе участие в похода! Срещу тези превъзхождащи го сили Херуорд Будният нямаше никакъв шанс. С част от разума си Сейдри осъзнаваше странната празнота на прегръдката му, напрежението, с което той очакваше отговора ѝ.

– Щом армията ви е толкова голяма, мога поне да бъда спокойна, че няма да ти се случи нещо лошо – прошепна до рамото му тя.

Тя вдигна глава и видя смръщеното му чело.

– Наистина ли се тревожиш, Сейдри? – попита рязко той. – За мен ли те е страх?

– Да! – извика отчаяно тя и беше напълно искрена. Но между тях имаше толкова много лъжи и полуистини, че очите ѝ отново заплуваха в сълзи.

Той я притисна към себе си и я смачка под тежестта си. Устата му завладя нейната с цялата страст, която допреди миг беше липсвала на милувката му. Целувката беше толкова силна, че устните ѝ се спухаха.

Сейдри не го забеляза. Грубата целувка беше добре дошла, за да успокои разбунтуваните ѝ чувства.

52

На следващия ден Ролф напусна палатката си чак към обяд, за да седне на кралската маса. Сейдри отчаяно се опитваше да скрие тревогата си, но любимият ѝ сякаш не забелязваше възбудата ѝ.

Щом Ролф излезе, Сейдри хукна към града. Този път беше много по-предпазлива и постоянно се озърташе, но не забеляза някой да я следи. Когато мина през портите на крепостта, стражите поздравиха учтиво. Тя бе помолила Ролф да ѝ даде няколко монети. Даде ги на сина на ковача и го помоли веднага да изпрати вест на Херуорд Будния, който според сведенията на Ролф се криеше в уелското село Кавлидок.

– Далече ли отивате? – беше го попитала тя.

– Само до Кавлидок – гласеше отговорът. – Аз ти вярвам, Сейдри – беше добавил той и я бе погледнал изпитателно в очите. Тя бе успяла да се усмихне, но бързо извърна лице, за да скрие изчервяването си.

Какво друго ѝ оставаше? Трябваше да предупреди Херуорд за заплашващата го опасност. Иначе щеше да стане кървава баня.

На следващия ден Ролф се сбогува с нея на разсъмване. Беше още хладно, но това не беше единствената причина, поради която Сейдри трепереше под набързо хвърлената наметка. Ролф беше в пълно бойно снаряжение, с плетена ризница и наколенници, с подплатена черна наметка; на гърдите му блестеше огромен златен топаз. Той я прегърна и я притисна до гърдите си.

– Бог да те закриля, милорд – произнесе с пресекаващ глас тя, без да отмества поглед от искрящо сините очи.

Мускулите на бузите му потръпнаха.

– Не можеш ли поне веднъж да кажеш името ми?

Сейдри навлажни пресъхналите си устни.

– Бог да те закриля, Ролф.

Той се засмя и отново я прегърна, Сейдри се вкопчи в него.

– Бог да те закриля, Сейдри – прошепна той и впи устни в нейните.

Погледна я за последен път и се откъсна от нея. Обърна се рязко и изчезна. Сейдри не излезе пред палатката, за да му помаха за сбогом. Тъжна и нещастна, тя се сви на кълбо в леглото, зави се с одеялото през главата и се раздвижи едва когато слънцето се изкачи високо на небето.

Унието ѝ не се разсейваше. Тя се изми, облече се и седна да яде.

Все някак трябваше да прекара дните до завръщането му след една седмица, беше обещал той. Трябваше да преодолее сковаващия страх, страха за него, за братята си, за Херуорд, за всички мъже, които участваха в кървавите сблъсъци.

Велики боже, повтаряше си тя, аз държа на него, аз обичам норманина, а това не биваше да става. Не мога да го допусна. Той е наш враг, присвои си Елфгар. Той е съпруг на сестра ми! Аз съм само негова любовница. Искам и трябва да остана вярна на братята си!

Отчаяна, тя излезе от крепостта и тръгна безцелно из града, опитвайки се да се отърси от опасенията си, превърнали се в горчиво признание. Видя една опожарена овощна градина, чиито дървета се издигаха като черни скелети към мрачното небе, спомен от опожаряването на Йорк преди няколко месеца, спря под едно дърво, падна на овъглената земя и заплака горчиво. Когато вдигна глава, видя да се приближава едно момиченце. Сейдри скочи на крака и изтри сълзите от лицето си.

Момиченцето беше плахо, но много красиво младо същество. Сейдри го познаваше от скитанията си в града.

– Прощавай, господарке – заговори то и се изчерви смутено, когато забеляза мокрото ѝ лице. – Трябва да говоря с теб, но ако искаш, ще дойда друг път. – И се обърна да си върви.

– Не, остани. Тези глупави сълзи... – Сейдри направи опит да се усмихне. – Името ти беше Мод, нали?

– Да. – Малката се изчерви и хвърли страхлив поглед през рамо. – Брат ти Моркар иска да те види.

Сейдри пое шумно въздух.

– Какво?

Мод се усмихна.

– Аз съм му приятелка – призна тя гордо и засрамено едновременно. – И му помагам да се бори срещу норманските кучета! Веднага му разказах за твоето пристигане. Разказвам му за всичко, което става в Йорк – прибави усърдно тя. – Той ми предаде, че приятелят му Алби ще те чака на шест мили северно оттук, където река Уейд завива покрай пътя. Той ще те отведе при него.

Сейдри изплака зарадвано и притисна Мод до гърдите си.

– Ти си прекрасно момиче – каза тя и благодарно стисна ръката ѝ. – На колко си години?

– Ще стана на четиринайсет... след един месец – отговори малката и вирна брадичка.

Сейдри се приготви да се скара на брат си за новото му завоевание.

Защо беше избрал това дете, след като жените тичаха на тълпи подире му? Какво от това, че малката беше красива и закръглена? Имаше стотици като нея.

– Благодаря ти, Мод. Никога няма да забравя какво стори за мен.

Мод се усмихна.

– Поздрави Моркар от мен – помоли тя и отново се изчерви.

– Моля те, Едуин, трябва да промениш плановете си!

Едуин я погледна тъжно.

– Не мога, Сейдри.

– Този път ще ви разбият. Норманите имат шпиони навсякъде. Самият той ми го каза! Знаят къде се е скрил Херуорд. Много скоро ще открият и вашето скривалище!

– И аз имам шпиони навсякъде, Сейдри.

– Още е рано! Не можеш ли поне да отложиш въстанието? Ще ви победят, може би дори ще ви убият! Едуин, моля те, помисли малко!

Моркар наблюдаваше внимателно сестра си.

– Какво става с теб, Сейдри? Защо си толкова възбудена? Той ли ти нареди да ни разубедиш?

– Не, разбира се, че не!

– Ти не разбираш ли – продължи сърдито Моркар, – че той го прави само за да получи Елфгар на сребърна табла?

– Не ме е изпратил той – повтори упорито Сейдри.

– Причини ли ти болка? – попита замислено Едуин.

– Не – отговори смутено Сейдри и лицето ѝ пламна.

– Ти свърши добре работата си, сестрице – продължи признателно Едуин. – Очевидно норманинът ти има доверие, иначе нямаше да ти каже нищо за плановете си и за скривалището на Херуорд.

– Значи... значи той не ме е излъгал? Херуорд наистина ли се намира в близост до Кавлидок?

– Да.

Дълбоко в сърцето си Сейдри таеше страх, че Ролф е прозрял играта ѝ и ѝ е дал погрешни сведения. Но той не я бе излъгал и това означаваше, че ѝ има доверие. Господи, как се отвърщаваше от себе си и как мразеше тази проклета война!

Едуин я стисна за раменете.

– Ти си привързана към него, нали? – Гласът му трепереше.

Сейдри поклати енергично глава, но не можа да спре сълзите си.

– Разбира се, че не се е привързала към норманското куче! – извика гневно Моркар и сините му очи засвяткаха опасно.

– Във време на война – продължи Едуин, без да обърне внимание на избухването на брат си, – всички сме принудени да вършим неща, от които се отвращаваме. Войната е жестока и причинява много нещастия.

Сейдри преглътна мъчително.

– Знам – проговори задавено тя и прегърна брат си.

– Но да обичаш врага си – това вероятно е най-жестокото от всички.

Тя примигна упорито.

– Аз не го обичам.

– Видя ли Изолда?

Сейдри потрепери. Изолда беше дъщерята на Уилям, която след битката при Хейстингс беше обещана на Едуин, но после бе станала съпруга на един от кралските васали.

– Не.

– Чух, че била със съпруга си в Йорк. И била бременна – за втори път.

Едуин я погледна въпросително.

Сейдри си припомни как бушуваше Едуин, когато Уилям наруши обещанието си и не му даде Изолда за съпруга. Но никога не беше предполагала, че той я харесва. Хората разправяха, че била руса красавица с висок ръст и царствено държание.

– Ще се осведомя за нея – обеща тя.

– Не е нужно – отговори брат ѝ. – Някога беше важна за мен... но оттогава е минало много време. – Той помълча малко и добави: – Важен е единствено и само Елфгар. Няма да се успокоя, докато не си възвърна имотите. Затова имам нужда от теб, Сейдри.

Сърцето ѝ биеше до пръсване.

– Не се тревожи. Няма да те изоставя.

– Знам, че мога да разчитам на теб. – Едуин се поколеба. – Сейдри... бъди предпазлива. Норманинът е много хитър. Ако разбере, че го мамиш...

В гърлото ѝ заседна буца. Страхуваше се да изрази страховете си с думи. Ами ако той заподозреше, че именно тя беше предупредила Херурд да избяга? Разбира се, той не можеше да го докаже, но...

Сейдри прогони съмненията си и не посмя да заговори на Едуин за страха си. Брат ѝ можеше да ѝ заповяда да остане при саксонците, във встаническата войска. А тя трябваше да се върне в Йорк, при

норманина – защото отчаяно желаше да се върне при него.

Стотината нормански воители яздеха в редица по двама през гористата местност на около пет мили южно от Кавлидок. Ролф и рицарите му бяха начело, Уилям и благородниците му в средата, а Роджър в ариергарда. Досега норманите не бяха открили и следа от бунтовниците. След един час трябваше да спрат, да разузнаят наоколо, да открият лагера на Херуорд Будния, да го обкръжат и нападнат. Ролф се усмихна мрачно. Много скоро щяха да унищожат още едно змийско гнездо – ако всичко минеше добре.

В този момент тишината бе пронизана от болезнен вик.

Ролф разбра веднага, че бяха попаднали на засада. Обърна се към воините си и им заповяда да извадят оръжията си. От близките дървета се посилаха стрели. Белтен, който яздеше от дясно на господаря си, извика задавено и се сви на седлото. Беше улучен в рамото. Ролф препусна с изваден меч към най-близкия стрелец и с могъщ удар отсече клона, на който се беше настанил. Мъжът се строполи на земята и норманинът му разцепи черепа.

Скоро пламна люта битка. С добре прицелени удари на меча Ролф се справи с дузина саксонци методично, хладнокръвно, всеки удар беше точен. След минути над полянката надвисна злокобна тишина.

И последният саксонец беше обърнат в бягство и Ролф свика хората си. Обзет от ужас, той обходи с поглед полесражението. На тревата лежах безброй окървавени и умиращи бунтовници с отсечени крайници и разпорени коремии. Но поне дузина от умиращите бяха от неговите хора, които яздеха начело на армията и бяха посрещнали първия страшен удар.

– Предателство! – изкрещя Уилям и препусна към военачалника си. – Аз кръстосах меча си лично с предателя Херуорд! Само че подлото куче избяга и се скри в гората. Загубих трима от воините си, а Роджър само един. Какво стана при вас?

В гърлото на Ролф се надигна гадене.

– При нас е много по-лошо – произнесе с мъка той. Дузина от рицарите му, най-добрите в цялата норманска войска, лежах на бойното поле и кръвта им изтичаше. Той откри Белтен, който продължаваше да се държи на седлото, макар че от рамото му струеше кръв. Пришпори коня си и препусна към него.

– Лоша ли е раната?

– Надявам се да оживея – изскърца със зъби Белтен, блед като призрак.

Ролф скочи на земята, помогна на младия рицар да слезе от коня и успя да спре кръвта с дебела превръзка, за която откъсна ивици от наметката си. Белтен се отпусна на земята и загуби съзнание.

Преди да дойде на себе си, раната му беше превързана. Ролф лично се погрижи за верния си спътник. Съсредоточените му движения издаваха дълга опитност. Но в главата му бушуваше буря. Дузина от най-добрите му воини загинаха... засада...

Направиха носилки от дебели клони и шума, погрижиха се за ранените, вързаха мъртвите за седлата, за да ги откарат в Йорк, където ги чакаше християнско погребение. Уилям отново отиде при Ролф.

– Много съжалявам за загубите ви – проговори той с искрено съчувствие.

– Ще продължим ли пътя си? – попита студено Ролф.

– Кавлидок ще бъде изгорен до основи, макар че бунтовниците отдавна са офейкали – отговори Уилям. – Роджър, който е наместник на Шрюсбъри, вече получи заповед да тръгне след тях. А ние двамата ще се върнем в Йорк... за да си ближем раните.

Ролф се взираше мрачно в падналите си другари – облени в кръв, обезобразени, младият Хайнрих без глава. Дванадесет от хората му, най-добрите воини в кралството, мъртви... предадени.

– Тези проклети саксонци имат шпиони навсякъде – процеди през зъби Уилям.

– Да, навсякъде – повтори безизразно Ролф. Предадени.

Беше му толкова зле, че се боеше да не повърне. Господи, чувстваше се като младеж след първата си битка! Внезапно се закашля и наистина повърна.

53

Ролф се върна!

Вестта, че Уилям и войниците му препускат към крепостта, се разнесе бързо и гарнизонът се оживи. Сейдри много искаше да изтича във външния двор, за да посрещне любимия си, но не посмя. Приличието изискваше да го изчака в палатката, колкото и усилия да й струваше това. Не можеше да отрече – тя чакаше с нетърпение завръщането му. Едновременно с това се страхуваше да го види отново, боеше се, че нечистата съвест ще я издаде. Дали Херуорд беше успял да се изплъзне от нападателите? Но на първо място беше страхливият въпрос: дали Ролф беше жив и здрав?

Някой отметна платнището на палатката.

Ролф застана на входа, слънцето го осветяваше отзад. Сейдри видя само силуета на широкоплещестата величествена фигура.

– Милорд? – прошепна задавено тя. Лицето ѝ трепереше от напрежение.

Той влезе и спусна платнището. Лицето му бе като изсечено от камък, очите ледено студени. Сейдри се сгърчи, сякаш я бе ударил.

– Какво... какво се е случило?

Той я погледна втречено, устата му се опъна.

– Какво се е случило ли? Южно от Кавлидок попаднахме в засада.

Очите на Сейдри се разшириха.

– Засада? Господи!

Челюстите му се раздвижиха.

– Е, виждам, че поне това не си знаела! – процеди през здраво стиснатите си зъби той.

Ръката ѝ се стрелна към гърдите. Тя притисна треперещото си сърце и отстъпи крачка назад.

– Какво искаш да кажеш?

Ролф направи крачка към нея.

– Нима не знаеш какво имам предвид, Сейдри?

– Не – отговори с изгънял гласец тя.

– Истината! Каж ми истината, Сейдри!

– Не знам... – Тя млъкна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той я сграбчи за раменете и я разтърси грубо.

– Ти ли ме предаде? Ти ли го направи? Знаеше, че сме тръгнали

към Кавлидок! Аз бях глупак, че ти се доверих. Отговори ми!

Сълзите ѝ преляха. Тя разтърси безпомощно глава. Искаше да отрече, да му възрази, но ѝ липсваха думи. Беше изпълнена с чувство за вина и не можеше да го скрие. Изведнъж Ролф я блъсна грубо и тя падна на леглото.

– Ти си била! – изрева той. – Чета го в очите ти. Отговори ми! – изкрещя той. Лицето му беше тъмночервено, очите изпущаха светкавици, жилите по врата изпъкваха, корави като железни вериги; стиснатите в юмруци ръце трепереха.

Сейдри вдигна ръце към устата си.

– Трябваше да го направя – изхълца задавено тя. – Разбери, трябваше да го направя!

Ролф отпусна ръце.

Едва сега осъзна, че не е искал да вярва в подозрението си, че тя би могла да го убеди в невинността си. Но сега беше признала и нямаше връщане назад. Тя вдигна към него обляното си в сълзи лице.

– Поне ти се върна жив – прошепна нежно тя. – Надявам се, че не е имало сражение, че никой не е бил...

– Попаднахме на засада! Дузина от хората ми са мъртви... по твоя вина!

Сейдри изпищя ужасено.

Ролф се наведе с разкривено от гняв лице и я издърпа да стане.

– Ти си най-отвратителната лъжкиня, най-коварното същество, което съм срещал. Преструваш се на страстна любовница, а в това време хладнокръвно обмисляш как да ме предадеш и само чакаш сгоден случай!

Сейдри отвори уста да възрази, но пак не намери думи. Защото обвиненията му отговаряха на истината.

Той я изправи на крака и я потегли към изхода.

– Къде ме водиш? – изплака тя.

Ролф не отговори. Лицето му изразяваше студена решителност. Сейдри бе обзета от смъртен страх.

Когато и стана ясно, че отиваха в крепостта, тя започна да се отбранява.

– Какво ще правиш с мен? – извика гневно тя.

Ролф вдигна ръка да я удари и Сейдри изпищя. Той отпусна ръката си и отново я повлече след себе си.

– Ако не се подчиниш, ще те завлека за косата – изсъска той и ускори крачка.

Сейдри едва успяваше да върви в крак с него. Страхът я душеше. Не, той не можеше да направи онова, което тя подозираше...

Голямата зала беше пълна с рицари. Повечето седяха на високата маса, три пъти по-дълга от тази в Елфгар. Ролф блъсна Сейдри към подиума, където беше тронът на крал Уилям.

Там я принуди да падне на колене. Ръката му се вкопчи в косата ѝ, сведе главата ѝ, така че лицето ѝ почти докосна пода.

– Ето я шпионката, месир.

В помещението се възцари тишина.

Уилям погледна военачалника си право в очите.

– Вашата любовница?

– Да.

Уилям се надигна.

– Опразнете залата! – Погледът му остана прикован в лицето на Ролф, докато мъжете излизаха един по един. Заговори едва когато останаха сами. – Сигурен ли сте?

– Тя призна – отговори студено Ролф.

Уилям погледна към коленичилата фигура.

– Станете! – заповяда остро той.

Ролф я дръпна за косата и я изправи, без да обръща внимание на плача ѝ.

Сейдри вдигна поглед към краля.

– Значи ти си изпратила човек да предупреди Херуорд, че се очаква нападение?

Тя прогони сълзите си и вдигна глава.

– Да. – Гласът ѝ трепереше.

– От кого узна плановете ни?

Сейдри се поколеба. Тя беше предала Ролф, но беше длъжна да го предпази от гнева на господаря му.

– Ослушах се в града, говорих с някои войници...

– Тя лъже – намеси се Ролф. – Аз се доверих на тази вещица, защото усърдно топлеше леглото ми. Казах ѝ къде отиваме, за да разсея страховете ѝ за съдбата на братята ѝ. Аз съм един жалък глупак.

Уилям наблюдаваше внимателно пленницата.

– Красива жена. Много прилича на онзи негодник Моркар. Ти имаш дяволски късмет, жено, че лорд Дьо Варен те е омъжил за сър Гай дьо Шант. И аз имам шпиони навсякъде, затова знам, че това е второто ти предателство. Знам, че си освободила Моркар от подземията на Елфгар. И не си се разкаяна. Затова те осъждам на доживотен затвор. – Той

повика стражите.

Сейдри се вцепени. Не можеше нито да мисли, нито да диша. Двама войници застанаха зад нея. Уилям заповяда да я хвърлят в затвора! Отчаяният ѝ поглед се устреми към Ролф. Той не биваше да допусне това! Не можеше да им позволи да я хвърлят в тъмница. Трябваше да стои нещо, за да я защити.

Но той не я удостои дори с поглед. Когато двамата войници я хванаха от двете страни, Сейдри затвори очи. Съдбата ѝ беше подпечатана. Всичко свърши. Тя щеше да гние в затвора до края на живота си. Нямаше да плаче, нямаше да се моли – щеше спокойно да погледне смъртта в очите. Защото, ако я хвърлеха още веднъж в подземна килия, това беше сигурна смърт. Тя пое дълбоко въздух и незнайно как успя да раздвижи краката си и да напусне залата между двамата стражи. Вървеше гордо изправена, само ръцете ѝ трепереха.

Когато Сейдри излезе, Уилям се обърна към Ролф, който се отпусна на едно коляно и сведе глава.

– Заслужавам най-тежко наказание, милорд.

– Напълно сте прав – отговори Уилям и му обърна гръб. Взе чашата си от масата, отпи глътка вино и отново се обърна към смирено коленичилият васал. – Станете, Ролф.

Норманинът скочи на крака.

– Каква странна история. Първо премълчахте пред мен, че крепостната, помогнала на Моркар да избяга, е несъщата му сестра.

Ролф беше толкова ожесточен, че изобщо не се уплаши.

– И в този случай постъпих като глупак.

Уилям не обърна внимание на думите му.

– Тогава не ви разпитах по-подробно, защото се доверих на оценката ви. Все още не разбирам напълно защо след това я омъжихте за Гай. А най-странното е, че я направихте своя любовница. Изневерихте на съпругата си, сложихте рога на най-добрия си приятел... Вярно ли е, че момичето има зъл поглед?

– Да, но не е вещица.

– Може би ви е дала упойващо питие – предположи Уилям. – Никога не съм ви виждал такъв. А най-малко ви подхожда да разкривате тайните ни – и то в леглото! Велики боже! Жената е красива, но все пак...

Ролф мълчеше. Само очите му искряха.

– Гневен сте. Това ме радва. Мисля, че сте достатъчно наказан. Не сте имали намерение да подкрепите плановете ѝ, а и загубихте дузина от най-добрите си рицари. Не искам да увеличавам мъченията ви.

– Приемете моята дълбока благодарност, месир. – В гласа на Ролф нямаше и следа от благодарност. Челюстите му работеха.

Уилям въздъхна.

– Въпреки предателството ние успяхме да намалим бойната сила на неприятеля и да прогоним онези изчадия от гнездото им. Такова беше намерението ни. Претърпяхме тежки загуби, но в крайна сметка ще постигнем успех и ще ги победим.

– Предавам пленницата във ваши ръце. Моите затвори и без това са препълнени. Но не ме разбирайте погрешно. Тя е кралска затворница.

Ролф се усмихна студено.

– С радост приемам това поръчение, милорд.

– Затворничеството ти приключи – проговори студено Ролф, застанал на прага.

Алис скочи учудено от леглото си. После се втурна към него, падна на колене и улови ръката му.

– Благодаря ви, милорд – прошепна смирено тя. – Моля ви за прошка. – Тя вдигна лице към него и той видя треперещите ѝ устни.

Ролф нетърпеливо кимна и ѝ махна да се изправи. Обърна се и прегледа внимателно тежката врата и резето. Зад него стоеше селският дърводелец.

– Махнете това резе – заповяда рязко норманинът. – Ще сложиш ново от външната страна, най-здравото, което имаш, за да не може никой да го счупи. Разбра ли ме?

– Да, господарю – поклони се дърводелецът и започна да опипва вратата.

Ролф прекоси стаичката и огледа тясната бойница, през която не можеше да се промъкне дори дете. Това го изпълни със задоволство. От този затвор никой нямаше да избяга.

– Засега можеш да поставиш дървено резе. Но кажи на ковача незабавно да изработи желязно.

Алис наблюдаваше сцената с разширени от изненада очи. Накрая се осмели да попита:

– Какво възнамерявате, милорд?

Ролф я удостои с презрителен поглед.

– От днес нататък ще нощуваш отново в моята спалня – съобщи кратко той. – Тук ще затворя сестра ти.

– Сейдри?

Ролф се запъти към изхода. Алис забърза след него и го хвана за ръкава.

– Какво е станало, милорд?

Той се отърси от нея и продължи към стаята си, за да свали прашното пътническо облекло.

– Трябва ми баня.

Алис се втурна да даде заповеди на слугините.

– Сестра ти извърши предателство за втори и последен път – съобщи равнодушно Ролф и започна да се съблича. – Кралят я осъди на

доживотен затвор и я постави под мой надзор. Тя ще остане в стаичката на чардака до смъртта си.

Алис прехапа устни, за да скрие усмивката си. Не можеше да поярва в щастието си, гореше от желание да узнае подробности... Но не биваше да бърза.

– Аз исках да ви предупредя – заговори нежно тя, – но вие заминахте за Йорк, без да се сбогувате с мен.

Ролф я прониза със студен поглед.

– Ах, така ли? – попита подигравателно той.

Алис се изчерви.

– Тя дойде при мен ден преди заминаването ви, милорд.

– Ако имаш да ми кажеш нещо, ще те изслушам.

Той бе груб и неучтив, както винаги, и тя го мразеше. Но си спомни как бе викала от удоволствие, припомни си болката и блаженството. И си представи как той отново ще я вземе, груб и рязък, как ще ѝ причини болка, ще я накара да плаче и да го мрази – и да го желае още по-силно. Дърводелецът вече чукаше оглушително по вратата на съседната стаичка. Новото резе скоро щеше да бъде готово. Алис вирна брадичка.

– Тя дойде при мен и се извини, че ви е станала любовница, милорд. Опита се да ме убеди, че го е направила само от чувство за дълг пред братята си.

Ролф я гледаше безизразно.

– Двамата ѝ наредили да ви прелъсти и да спечели доверието ви, за да ви шпионира. Каза ми, че само поради тази причина споделяла леглото ви. С това искаше да ме успокои. – Алис го наблюдаваше остро и вътрешно се смееше злобно, като виждаше как лицето му потъмнява от гняв и в очите му искри студена омраза. Той ѝ обърна гръб. Лицето ѝ се разкриви в грозна гримаса.

Слугините напълниха ведрото с гореща вода и Ролф се отпусна вътре. Сърцето му беше болезнено. Припомни си как беше намерил вещицата гола в леглото си. Каква дяволска игра, колко добре обмислен план – и всичко само за да помогне на братята си. А той, глупакът, се поддаде на чувствата си. Е, това никога вече няма да се случи, закле се той и на устните му заигра усмивка.

Гневът го задушаваше. Откакто бе чул признанието ѝ, не можеше да мисли за нищо друго. Омразата му непрекъснато нарастваше.

Тя беше предателка и сега беше в ръцете му. Щеше да гние в онази жалка стаичка до края на дните си.

Един войник отведе Сейдри в стаичката на чардака. Въведе я вътре, излезе и затвори шумно тежката врата. Тя чу как резето бе спуснато с глух удар. Злокобен шум. Всичко беше свършило.

Тя скръсти ръце на гърдите си и се огледа.

В тази стаичка беше затворена Алис, но сега помещението беше променено. Леглото беше изнесено. На голия под беше хвърлен сламеник, завит с одеяло.

Бяха й оставили свещ, кана с вода и нощно гърне. Голото помещение изглеждаше огромно.

Сейдри пристъпи към тясната цепка в стената и погледна навън. Сълзи замъглиха погледа й. Беше останала само половин ден в затвора на Йорк, който беше направо разкошен в сравнение с ужасното подземие на Елфгар. Огромен затвор, който заемаше цялото мазе под замъка, осветен от безброй факли по високите сводове. Имаше много килии и всички бяха препълнени със затворници. Сейдри не изпита усещането, че се задушаваша, макар че страхът стягаше гърдите й. Дишаше повърхностно и с мъка, но ужасяващото предчувствие за близка смърт от задушаване, което я бе нападнало в дупката на Елфгар, не се появи. Може би причината беше, че затворът бе пренаселен, а и изглеждаше твърде голям. Отведоха я в единична килия, наполовина колкото стаичката на чардака. Тя се сгуши в един ъгъл, цялата в пот. Дълго пышкаше и се мъчеше да си поеме въздух, но не се хвърляше срещу влажните стени като луда и не се опита да прокопае подземен проход.

Само седеше и плачеше. Болката в сърцето й унищожи всичко останало. Нямахше никакво значение, че стените ще се стоварят отгоре й и ще я размажат, нямахше никакво значение, че я чака ужасна смърт от задушаване. Тя плачеше и плачеше, потънала в тъга и безнадеждност. Тя беше предала любимия си и той никога нямахше да й прости. Плачеше, защото го обичаше. Накрая сълзите й пресъхнаха и в душата й остана само пустота. Прозрението дойде твърде късно.

Но даже да го беше разбрала по-рано, какво друго можеше да стори? Тя обичаше и братята си. Двете непримирими страни щяха да я разкъсат помежду си. Но поне щеше да откаже да шпионира в полза на Едуин. Ох, сега нямахше смисъл да преценява какво щеше да стане, ако... Безнадеждно начинание. Вече нищо не можеше да се промени. Той никога нямахше да й прости.

По време на двудневното пътуване към Елфгар Сейдри можеше да

вижда Ролф само в гръб, и то от време на време. Той я бе прогонил от живота си веднъж завинаги. Тя го прие, както бе приела, че за нея няма връщане назад. Добре че сълзите ѝ бяха пресъхнали. Само сърцето и кървеше от болка по изгубената любов. И всеки път, когато виждаше широките му рамене, чуваше студения глас и я обхващаше сладка омая. А той не погледна нито веднъж към нея.

Падна здрач. Сейдри реши, че няма да пали свещта, защото вероятно нямаше да ѝ донесат втора. Очакваше, че ще получава само най-необходимото, за да остане жива.

Много странно, че не я бяха хвърлили отново в подземие.

Тогава чу как някой вдигна тежкото резе. Предположи, че ѝ носят хляб и бира. Откакто беше затворница, ѝ носеха храна два пъти на ден. Обърна се и опря лице в стената. Ала когато вратата се отвори, разбра, че беше дошъл Ролф. Усети присъствието му, заваляващо, силно, вибриращо от враждебност. Обърна се и очите ѝ се разшириха от ужас.

Ролф стоеше в рамката на вратата, осветен от факлите в коридора.

Сърцето на Сейдри направи огромен болезнен скок. В душата ѝ пламна искрица надежда. Защо беше дошъл? Велики боже, ами ако беше готов да ѝ прости? Това беше най-важното.

Ролф обходи с поглед празната стая и се усмихна с жестоко задоволство. После я прониза с поглед. Сейдри прочете в очите му презрение и омраза и надеждата ѝ угасна. Тя се сви, сякаш я бе ударил.

– Нямах избор – прошепна отчаяно тя. – Трябва да ми повярвате!

Устата му се разкриви в подигравателна гримаса.

– Да не мислиш, че ме е грижа дали си имала избор, или не?

– А вие никога ли не сте били принуждавани от обстоятелствата да действате против волята си?

– Красиви думи. – Мъжът се изсмя дрезгаво. – Красиви думи от устата на една красива курва. Доказателството е в действието, а ти доказва каква си.

Сейдри пое шумно въздух.

– Моля, изслушайте ме, моля ви! – проплака тя. – Нямах избор! Направих го, за да защита Херуорд, не за да ви причиня зло. Никога през живота си не съм искала да ви сторя зло. Аз...

Той се озова при нея с два дълги скока, хвана ръцете ѝ и ги изви на гръба.

– Престани! – изкрещя той. – Престани да лъжеш! Думите текат като мед от устните ти, като отровен мед... също като медът, който тече от другия ти отвор! – Той я удари болезнено по слабините.

Сейдри изпищя.

– Но аз те обичам!

Ролф я пусна и се изсмя дрезгаво.

– Още отровен мед.

– Това е истината.

По лицето му се четеше отвращение. Очите му бяха ледени.

– Наистина ли ме обичаш, Сейдри? – попита той.

– О, да!

– Покажи ми – заповяда рязко той. – Покажи ми колко ме обичаш, докажи го. Искам дела... не думи.

Сейдри застина, сърцето ѝ спря да бие. Погледна го безпомощно. Как да го убеди? Нима той наистина, искаше да ѝ даде шанс? Можеше ли да смекчи сърцето му? Да прогони омразата му?

Ролф се изсмя горчиво и се обърна да си върви.

Сейдри се втурна след него, притисна буза в гърба му, вкопчи се в силните му рамене. Ролф спря.

– Не си отивай – помоли задавено тя. – Искам да ти го докажа, да, искам!

Ролф не се помръдна от мястото си.

Треперещите ѝ ръце опипваха отчаяно широките рамене. Тя обсипа с целувки гърба и ръцете му, прегърна го през кръста и се притисна здраво към него.

– Аз те обичам, Ролф! – прошепна отчаяно тя. Дланта ѝ милваше мястото, където беше сърцето му. Другата ѝ ръка се плъзна в панталона му, започна да милва копринената кожа под пъпа му. Беше веднага възнаградена с набъбналата му мъжественост, която се устреми към ръката ѝ. Обзе я безкрайно облекчение. Той все още я желаше!

– Позволи ми да те любя, милорд – прошепна страстно тя. Сърцето ѝ беше като безумно. – Искам да ти докажа...

Изведнъж усети как Ролф я отърси от гърба си и полетя назад към стената. Удари се, изохка и се опита да си поеме дъх.

– Спести си мръсните номера за някой нещастен селянин – Произнесе дрезгаво той. Очите му искряха от омраза. Обърна ѝ гръб и си отиде.

Лъжливата курва отново се опита да го прелъсти. Да не би да го смяташе за глупак? Побеснял от гняв, Ролф се разхождаше напред-назад в стаята си. Нищо не можеше да уталожить бурята, която бушуваше в сърцето му. Тялото му беше реагирало на милувката и с дива сила и това го отвращаваше, опита се да си внуши, че е реагирал, както мъжът реагира на всяка жена, все едно грозна или красива, не само на вещицата, която беше затворена в стаята до покоите му. Бог да я убие! Може би трябваше да я остави да продължи, за да види докъде ще стигне и как ще му докаже „любовта“ си. Може би трябваше да се нахвърли върху нея и да я блъска, докато краката и се разтреперят и не може да се изправи. Да, трябваше да го направи.

– Няма ли да си легнете, милорд? – попита плахо Алис.

Ролф хвърли презрителен поглед към жена си, защото много добре знаеше какво означаваше тази покана. Тя искаше да се любят. Е това беше лесно за уреждане, защото копието му беше кораво и подутото от гняв. Той се съблече спокойно, пхна се в леглото, дръпна я под себе си и я прониза, без да каже нито дума.

Алис изхленчи уплашено. Не беше очаквала такова бурно нападение. Ролф се движеше ритмично в нея, затворил очи, и си представяше, че под него лежи Сейдри. Вещицата пищеше от болка и се опитваше да го отблъсне, както правеше в момента Алис. Той се заби още по-дълбоко в нея, членът му стана болезнено твърд. Трябваше да причини болка на тази курва! Алис хълцаше и се извиваше под него, ноктите ѝ драшеха гърдите му. Той улови китките ѝ и ги вдигна над главата. Задвижи се с безмилостна бързина. Трябваше да накаже предателката, вещицата! Жената под него се опъна като струна и тялото ѝ се разтресе от силни тръпки. Ролф не можеше да се отърси от желанието си да причини болка на Сейдри и тласъците му продължиха безкрай.

След изпълненото с омраза и желание да я унижи нощно посещение Сейдри не видя повече норманина. След два дни видя как той замина нанякъде с малък отряд рицари. Проследи заминаването му през бойницата; парещата мъчителна болка в сърцето ѝ не беше отслабнала. Ролф изглеждаше замаяващо красив върху могъщия си жребец. Затворени, корави черти на лицето, както в деня, когато го видя за първи път

край село Кесоп. Не можеше да повярва, че този корав мъж беше същият, който беше лудувал с нея в овощната градина, който я чакаше всяка нощ в плевнята и я любеше до изнемога. Той се беше научил толкова бързо да се смее и да люби, размишляваше тя с тиха тъга, а сега също толкова бързо се научи да я мрази.

Мери беше единствената, която влизаше при затворницата и ѝ носеше хляб, сирене и бира, веднъж преди обед и веднъж на здрачаване. Носеше и ѝ стомничка с вода. Сейдри не смееше да запали свещта, за да не поставя на изпитание щедростта на мъчителя си. Изнасяха нощното гърне всеки втори ден. Отказаха ѝ леген за миене. Мери ѝ обясни, че можела да се измие с водата, която всеки ден ѝ носела за пиене. Сейдри се отказа и престана да обръща внимание на външността си. Какво я беше грижа, че беше мръсна и се занемаряваше?

Сейдри знаеше, че Мери е доверената слугиня на Алис. Явно норманинът също го знаеше и именно по тази причина беше избрал нея да я обслужва. Обаче Мери беше непоправима клюкарка, не беше коварна, само бърлива. Скоро Сейдри заподозря, че Алис нарочно я снабдява с новини, за да ги носи на затворницата.

Мери ѝ разказа с похотливо кискане как Алис цяла нощ не затворила очи, защото норманинът я изтормозил с огромния си член. Накрая трябвало да го моли за милост. Стомахът на Сейдри се сви на топка. Естествено той щеше да отреагира омразата си към нея върху други жени, но тя не бе помислила, че болката ще я проние с такава сила. Все пак се направи на равнодушна, защото знаеше, че Мери веднага ще изтича при Алис и ще ѝ разкаже всичко.

Сейдри узна, че норманинът е отишъл да укрепи един граничен пост, североизточно от Уелс. Щял да се върне след две, може би и чак след четири седмици. Искал да издигне гранична крепост в планинската пустош. По-късно там щял да се засели Белтен и да охранява границата. Сейдри узна още, че съпругът ѝ се е върнал малко след заминаването на господаря.

Дните течаха монотонно. В началото Сейдри се опитваше да прогони скуката, като си припомняше всяка минута, прекарана с Ролф, от онзи юнски ден, когато за първи път го срещна в Кесоп. Последствието беше, че раните в сърцето ѝ отново се разтвори. След това се опита да спре потока на спомените, но претърпя пълен провал. По цял ден стоеше и се взираше в стената, измъчвана от тревога за братята си. Наближаваше есен, а това значеше, че въстанието може да избухне всеки момент. А тя не можеше да стори нищо друго, освен да се моли за

оцеляването им. Макар че беше безсмислено да брои дните, тя го правеше и непрестанно си внушаваше, че не чака завръщането му... Така ѝ се искаше да го прогони окончателно от сърцето и мислите си. Но никога нямаше да успее.

Една седмица, след като норманинът замина, тя установи, че месечното ѝ кървене не е дошло. Освен това гърдите ѝ станаха чувствителни на натиск и всяка сутрин ѝ се гадеше. В сърцето ѝ се надигна подозрението, че е забременяла. Още от тринадесетата си година имаше напълно редовна менструация. След още една седмица тя беше уверена, че носи под сърцето си детето на норманина.

Това бе дар от бога. Тя милваше корема си и плачеше с часове, изпълнена с безкрайна благодарност. В нея растеше едно мъничко същество, частица от него, която тя можеше да обича. Щеше да е син, голям, силен и горд като баща си – или дъщеря, красива и нежна като нея. Тя обичаше до болка бебето, което растеше в утробата ѝ, обичаше го с цялото си сърце, дори повече от бащата, защото беше негово дете, създадено от любовта между двамата. Цялата ѝ нежност се съсредоточи върху нероденото, то ѝ даде сила, вдъхна ѝ спокойствие и задоволство. Детето бе заченато в нощта на сватбата ѝ. От венчавката ѝ с Гай бяха минали шест седмици, гърдите ѝ се подуваха, а продължаващото сутрешно гадене беше необоримо доказателство, че е забременяла още през първата прекрасна нощ с Ролф. Това знание я изпълваше с искрена радост.

Досега не обръщаше внимание на храната, но скоро се сети, че трябва да яде повече. Помоли Мери да ѝ носи повече хляб и сирене, но слугинята се боеше от недоволството на господарката си и отказа да изпълни молбата ѝ.

– Не мога, Сейдри – изхленчи тя. – Ако го направя, Алис ще започне да ме бичуват!

Мисълта за нероденото накара Сейдри да прояви твърдост.

– Мери, моля те!

Слугинята се уплаши още повече.

– Не мога, разбери! Знаеш не по-зле от мен, че лейди Алис ще ме убие! – Тя се обърна да си върви.

– Почакай! – извика отчаяно Сейдри. Мери се поколеба. – Моля те, Мери, моля те!

Сейдри съзнаваше какво значи да каже на слугинята за бременността си, но много държеше да снабдява бебето си с достатъчно храна. Това беше по-важно от всичко друго. Алис и без това щеше да научи новината, когато коремът ѝ се закръглише. Затова нямаше значение дали ще

каже на слугинята сега или по-късно.

– Мери, аз съм бременна. Затова трябва да ми носиш повече храна.

Мери я зяпна смаяно с широко отворена уста. А после се развика възбудено. Не било чудно, че Сейдри цъфтяла като роза през пролетта въпреки затворничеството си. Слугинята се съгласи охотно да слага на таблата повече хляб и сирене, както и да носи достатъчно вода за всекидневния тоалет. Сейдри ѝ благодари сърдечно. Тя носеше под сърцето си детето на Ролф и никой не можеше да ѝ го отнеме.

Само ден след признанието ѝ Алис се втурна като вихър в сумрачната стая, където дневната светлина проникваше само през тясната бойница. Сейдри, която дремеше на сламеника, скочи уплашено. Беше очаквала идването на сестра си, но въпреки това цялата се напрегна.

Алис я огледа враждебно.

– Мери каза, че се разхубавяваш с всеки ден, но аз не вярвам. После пък ми съобщи, че очакваш дете. Вярно ли е това? – попита прегракнало тя.

В сърцето на Сейдри се надигна съчувствие. Лицето на Алис беше разкривено от ревност и злоба.

– Да, аз съм бременна, Алис – отговори със слаба усмивка тя.

– Детето е от Гай! – изкрещя гневно сестра ѝ.

Сейдри поклати глава.

– Норманинът ще има син от мен, Алис.

– Не! – изпищя сестра ѝ. – Ти лъжеш! Да не мислиш, че можеш да ме измамиш? Да измамиш и него!

Сейдри остана учудващо спокойна. Алис не можеше да промени истината.

– Не, Гай никога не ме е докосвал. Бащата е Ролф. Ще имаме красив златнорусо момченце. Знам това.

Алис изпъшка тежко, лицето ѝ потъмня.

– Ти си вещица! – изкрещя дрезгаво тя. – Неговото семе е определено за мен, ти нямаш право да му раждаш деца! Аз няма да ти позволя!

Побесняла от гняв, Алис се нахвърли върху Сейдри, която беше толкова слисана, че не успя да реагира. Сестра ѝ склочи ръце около шията ѝ и я стисна злобно. Сляпата омраза ѝ придаде свръхчовешка сила. Сейдри беше много по-силна от нея, но трябваше да положи огромно усилие, за да се освободи от смъртоносната хватка. Тя се закашля мъчително и докато се опитваше да си поеме въздух, Алис грабна глинения

леген с юда и го стовари върху главата ѝ. Пред очите на Сейдри затанцуваха ярки искри и тя разбра, че ще загуби съзнание. Трябваше да се бори, да напрегне всичките си сили. Зави ѝ се свят, в гърлото ѝ се надигна гадене. Алис я сграбчи за рамото и я извлече от затвора ѝ. Сейдри разтърси глава, за да прогони черните петна, които ѝ пречеха да вижда, и се запрепъва безводно след Алис към господарските покои. Чу уплашения писък на Мери и съзнанието ѝ се проясни.

Когато Алис я принуди да седне на каменния перваз, разумът ѝ се върна. Сейдри се сви уплашено на отворения прозорец, Алис нададе тържествуващ вик и я блъсна навън.

Сейдри едва не загуби опора, вкопчи се отчаяно в перваза и затвори очи, за да не гледа пропастта, която се разкриваше пред погледа ѝ. Ако Алис успееше да я изблъска от прозореца, тя беше загубена. Това означаваше сигурна смърт. Пронизителните викове на Мери стигаха приглушено до ушите ѝ. Полезрението ѝ все още беше изпъстрено с черни петна, светът се въртеше около нея. Алис блъсна ръката, с която се беше хванала за перваза, и отново я бутна навън. Сейдри се удари във външния каменен ръб. Алис напрегна всичките си сили, вдигна я и започна да я избутва през прозореца. Сейдри увисна с главата надолу, пръстите ѝ отчаяно затърсиха опора в гладкия камък. Ожесточена, забравила всичко наоколо си, Алис я буташе навън и скоро и гърдите и увиснаха над смъртоносната пропаст. Сейдри престана да възприема света около себе си. Главата ѝ се напълни с кръв и ушите ѝ забучаха.

Изведнъж две силни ръце я сграбчиха за косата и я изтеглиха обратно в стаята.

– Не! – изграчи Алис. – Не и не! Вещицата трябва да умре! Ще я убия със собствените си ръце!

Сейдри изпъшка, вкопчи се в мъжа, който я беше спасил, и напразно се опита да успокои лудо биещото си сърце.

После чу силен удар и безумните викове на Алис престанаха. Сейдри погледна през рамото на спасителя си и видя, че Белтен беше ударил на господарката силна плесница. Ателстън се приближи предпазливо и изви ръцете ѝ на гърба. Алис продължаваше да се мята, риташе с крака, очите ѝ бяха изскочили от орбитите, но поне не пищеше. Сейдри погледна спасителя си в лицето.

– Благодаря ти, Гай – прошепна с пресекващ глас тя. – Много ти благодаря!

– Вече няма от какво да се страхуваш – утеши я той.

Сейдри се разтрепери и скри лице на гърдите му.

– Тя... тя се опита... опита се... да ме хвърли... от прозореца! – заекна тя и от гърлото ѝ се изтръгна сухо хълцане.

– Вече не те заплашва опасност, Сейдри. – Гай я притисна успокоително и се обърна към Белтен: – Алис е загубила ума си. Трябва да я държим под охрана, докато се върне лорд Ролф и реши какво ще стане с нея.

– Ще заповядам на дърводелеца да закове прозореца с дебели дъски. Ще я оставим в покоите ѝ, но един войник ще стои постоянно при нея, за да не си причини нещо.

– Аз не съм луда! – изфуча Алис. – Разумът ми е напълно ясен. Мразя я, това е всичко!

Белтен и Гай пристъпваха смутено от крак на крак и избягваха да я погледнат. Ателстън ѝ кимна съчувствено.

Гай сложи ръка на рамото на Сейдри и я изведе от стаята.

– Ела с мен, Сейдри. Трябва да легнеш и да си починеш. Мери, донеси стомничка вино.

Слугинята, която беше повикала мъжете с ужасените си викове, хукна към кухнята.

Сейдри се облегна изтощено на силното мъжко рамо. Треперенето ѝ не преставаше. Алис се бе опитала да я убие. Детето ѝ за малко щеше да загине. Тя се отпусна на сламеника, без да пуска ръката на съпруга си. Гай коленичи до нея.

– Всичко свърши – заговори утешително той. – Много съжалявам, че след преживения ужас трябва отново да те затворя, но не мога да променя нещата.

– О, Гай – изплака Сейдри и притисна ръката му. – Тя щеше да убие детето ми!

Гай я погледна слисано и тя избухна в плач. Съпругът ѝ я прегърна нежно.

– Наистина ли очакваш детето му, Сейдри?

Тя кимна, неспособна да говори.

– Той знае ли?

Тя поклати глава и вдигна разплаканото си лице към него.

– Обещай ми, че няма да му кажеш!

– Сейдри... – понечи да възрази той.

– Обещай ми, Гай! – настоя тя и продължи беззвучно: – Аз го обичам, но той ме мрази. Ще му кажа за детето, когато дойде подходящият момент. Моля те, запази тайната ми! Един ден той и без това ще узнае.

– Може да помисли, че детето е мое – промърмори Гай.

– Не, аз му признах, че между нас няма нищо. – Той я погледна неодобрително и тя побърза да обясни: – Ролф е много горд мъж и известно време беше малко влюбен в мен. Той не е от хората, които обичат да делат.

– Права си – съгласи се с усмивка Гай. След малко попита: – Дават ли ти достатъчно за ядене? Слушай, Сейдри, трябва да му кажеш, за да облекчи условията, при които живееш!

– Ще имам достатъчно за ядене. Мери, добрата душица, ми носи все по-големи порции.

Гай я измери с поглед.

– Хубава гледка – усмихна се той. – Малко си напълняла, косата ти блести, кожата ти розовее. Гърдите ти са пълни и тежки.

– Моля те, не му казвай – закле го отново Сейдри и се изчерви. – Знам, че ме мрази. Не искам да ме съжалява. Аз... всъщност не знам какво искам, но в никакъв случай не е съжалението му.

– Не ставай глупава, Сейдри. Ролф не е от мъжете, които могат да обичат. Той има строги представи за дълг и вярност. Никога няма да ти прости предателството. Познавам го и знам какво говоря.

– Вероятно си прав – прошепна с болка тя. Думите на Гай угасиха и последната искрица надежда в сърцето ѝ.

– Затова е двойна глупост да не му кажеш, че ще става баща. Направи го заради детето. – Гай се изправи. – Не искам да бъда жесток, но трябва да ти кажа, че той вече има незаконни деца.

– Това не ме учудва – пророни Сейдри с привидно спокойствие. Изобщо не беше помисляла за това и думите на Гай я улучиха като удар с нож. – Къде... къде живеят децата му?

– Има три деца в Нормандия, едно в Анжу и две в Съсекс, ако не се лъжа. Всички живеят при майките си. Ролф има шест синове, нито една дъщеря – отговори с усмивка Гай.

И шестимата бяха синове! Сейдри щеше да избухне в горчив смях. Значи тя щеше да му дари седмия син! Света Дево, майко божия! Трябваше на всяка цена да скрие сълзите си.

– Много съжалявам – каза Гай, – но това са фактите. Той ще бъде много учтив към теб, защото ще му родиш още един син, но не можеш да очакваш нищо повече.

– Ще ударим в последния ден на септември.

Моркар и Херуорд се възпротивиха енергично.

– Много е рано – възрази Моркар. – Остават само две седмици.

– Моите хора още не са се възстановили от раните си при Кавлидок – подкрепи го Херуорд Будният, набит тъмнокос мъж, с няколко години по-стар от двамата братя.

Тримата стояха край лагерния огън и говореха съвсем тихо, защото ги беше страх от шпиони.

– Колко души ще събереш? – попита невъзмутимо Едуин.

– Две дузини.

– Много добре. – Едуин се усмихна доволно. – Аз разполагам с три дузини. Така ще имаме числено превъзходство над Ролф дьо Варен. Благодарение на Сейдри той загуби десетина от най-добрите си воини в битката при Кавлидок.

– Ще посмееш ли да предприемеш изненадващо нападение? – попита Херуорд.

– Да. Шпионите на краля са навсякъде и не мога да чакам повече. В тези времена не можем да имаме доверие никому. Норманинът все още не е намерил заместници на падналите. Ние сме по-силните. Крайно време е да нападнем.

– Значи ли това, че ще нападнем Елфгар, а не Йорк? – обади се Алби, който стоеше в сянката на близкото дърво.

– Точно така, ще нападнем Елфгар – обяви твърдо Едуин. – С новите укрепления, построени от норманина, Елфгар се изравнява по значение с Йорк. Ако завземем крепостта, ще отблъскваме успешно нападенията на Уилям. Така ще го принудим да ни предложи мирен договор.

– Ако крепостта е толкова здрава, как ще я превземем? – попита със съмнение в гласа Херуорд.

– Ще предприемем изненадващо нападение и ще приложим хитрост. Една от слугините ще ни отвори тайната вратичка, вкопана в стената, която в случай на обсада дава възможност на местните хора да избягат. – Едуин хвърли развеселен поглед към Моркар. – Твоите вечни женски истории в крайна сметка се оказаха полезни, братко. Можем ли да разчитаме на Бет?

– С абсолютна сигурност – ухили се Моркар.

– Ще ударим на тридесети септември. – С тези думи Едуин се обърна и се загледа в беззвездната черна нощ.

Моркар застана до него, Алби и Херуорд се запътиха към лагера.

– Едуин, трябва да ти кажа нещо. Много се тревожа за Сейдри. Херуорд съобщи, че била в затвора в Йорк, а след това норманинът я отвел в Елфгар. Дали е добре? Къде ли я е затворил?

– Знам, че е на сигурно място – отговори Едуин. – Не са я осъдили на смърт, само на доживотен затвор. Ако не беше съпруга на Гай дьо Шант, щяха да я пратят на бесилката. За тази милост трябва да бъдем благодарни на норманина, братко.

– Той е избухлив и жесток. Ами ако й стори нещо?

– След две седмици ще си възвърнем Елфгар и ще престанеш да се тревожиш за съдбата на сестра ни – отговори успокоително Едуин.

Веднага след завръщането си, още преди да е влязъл в голямата зала, Ролф бе уведомен за случилото се между Алис и Сейдри.

– Тя... добре ли е? – попита зададено той.

– Нищо й няма – отговори Гай. – Беше уплашена до смърт, но междувременно се успокои.

– Какво направихте с Алис? – Сърцето на Ролф се удряше болезнено в ребрата. Алис се беше опитала да хвърли сестра си от прозореца, което означаваше сигурна смърт. И за малко да успее!

– Затворихме я в покоите ви, милорд, и я поставихме под постоянна охрана. – Гай понижи глас. – Мисля, че вече е нормална. Но онзи ден беше загубила ума си. Никога няма да забравя как изглеждаше. Пищеше като луда, отново и отново повтаряше, че трябва да убие Сейдри. Белтен и Ателстън също станаха свидетели на страшната сцена.

Ролф освободи васала си с кратко кимване и тръгна към покоите си, опитвайки се да се овладее. Трябваше на всяка цена да запази самообладание. Алис беше извършила нещо непостимо. Не искаше и не можеше да търпи поведението ѝ. Щом стигна горе, той спря и погледна към зарезаната врата, зад която беше затворена Сейдри. Не я беше виждал повече от месец и сега копнееше да отвори вратата и да влезе при нея, за да се убеди, че Гай беше казал истината и тя беше жива и здрава. След кратка вътрешна борба той отвори вратата на стаята си и отпрати пазача.

Алис стоеше до стената, скрила ръце зад гърба си. Очите ѝ святкаха възбудено.

– Те ви лъжат – произнесе прегракнало тя. Трябваше непременно да се оправдае. – Това беше само шега. Не съм искала да я хвърля от прозореца. Кълна ви се!

– Утре напускаш Елфгар – обяви спокойно Ролф. – Събери багажа си. Позволявам ти да вземеш всичко, което ти е скъпо.

– Къде ме прашате, милорд? – извика смаяно тя.

– Отиваш във Франция, милейди – обясни студено той. – В манастира „Света Йоана“. Сестрите ще се грижат добре за теб.

– Но аз... колко време ще остана там? – заекна тя.

– В манастира ще имаш достатъчно време да се разкаеш за греховете си, разбира се, ако имаш такова желание. – Той вдигна рамене. – Там поне няма да имаш възможност да причиняваш зло нито на сестра си, нито на други хора.

– За колко време?

– Докато остареееш и побелееш, милейди – отговори студено Ролф.

– Не говорите сериозно! – изохка Алис. – Не можете да ми причините това!

– Така ли смятате? Говоря напълно сериозно и ще го направя. Ти не си първата непокорна съпруга, която е била заточена до живот в манастир. Иди да си събереш багажа.

Ролф се разхождаше напред-назад по стаята си. Беше заповядал да отведат Алис в старата господарска къща и постоянно да я охраняват. Не искаше никога повече да я види. Все още беше гневен и потресен от опита ѝ да убие Сейдри, което пък го настройваше срещу самия него. Значи чувствата му към уличницата, която го предаде, все още не бяха изстинали.

Тя беше толкова близо, само няколко крачки по коридора, зад съседната врата. Той спря наред стаята и си я представи заспала на сламеника си, в цялата ѝ изкусителна красота. Мразеше я с всяка фибра на съществото си. Не е чак толкова важно, че Алис се е опитала да я убие, опитваше се да си втълпи той; най-важното беше, че жена му бе посмяла да посегне на кралската затворница, която беше под негов надзор, и за малко не я беше убила. Гневът и омразата го задушаваша.

Явно имаше нужда от жена. Беше минал цял месец, откакто преспа със съпругата си, преди да замине за североизточната гранична област. А и тогава го направи само за да прогони гнева и разочарованието си от вещицата. Трябваше му жена. И с другите мъже беше същото, защото в

суровите гранични области нямаше нито села, нито жени. Дори когато беше зелен младеж, редовно си намираше жени за забавление. Отново помисли за Сейдри. Тя беше толкова близо. Ако поискаше, можеше да я люби цяла нощ.

Той я мразеше и нямаше да го направи.

Всъщност защо не?

Тя беше курва. Той я желяше. Тя беше неговата курва. Сега беше негова пленница. Нямаше право да го отблъсне, а ако все пак го направеше, той щеше да я вземе насила. Само при мисълта за нежната ѝ плът той усети как членът му се втвърди и се напрегна до пръсване. Без да мисли повече, съсредоточен върху идеята да си достави облекчение с жената, която го беше измамил, той прекоси коридора, вдигна тежкото резе и отвори вратата на стаичката ѝ.

Тя спеше. Беше легнала на една страна, свита на кълбо като дете, и тази гледка му причини болка. Жестокостта му изчезна. Ала само след миг се наведе над сламеника и грубо я разтърси.

– Събуди се – изсъска той.

Сейдри примигна, вдигна клепачи и седна в леглото, без да се е събудила напълно.

Ролф клекна пред нея, улови брадичката ѝ между два пръста и приближи лицето ѝ към своето.

– Будна ли си, вещице?

Сейдри отвори уста, но не можа да произнесе нито дума.

– Много добре. – Той се изправи, смъкна панталона си и разголи твърдия си член, блестящ от влага. Сейдри нададе уплашен вик, очите ѝ се разшириха.

– Трябва ми курва – обясни той. – Отвори краката си за мен.

Сейдри не се помръдна.

Ролф я блъсна грубо назад и разтвори бедрата ѝ. Не беше подготвен за ръцете, които обгърнаха шията му, за лицето, което се сгуши на гърдите му.

– Вземи ме, милорд – прошепна страстно тя. – Никога няма да те отблъсна.

Думите ѝ, отдаването ѝ увеличиха възбудата му.

– Разбира се, че няма да ме отблъснеш, мръснице – процеди през зъби той и падна тежко върху нея. Заби члена си в утробата ѝ и Сейдри изплака. Беше суха и тясна и той знаеше, че ѝ е причинил болка. Опита се да си внуши, че това не го смущава. Въпреки това не посмя да се раздвижи веднага.

– Спести си мръсните номера – изхърка той, но първите му движения бяха бавни и внимателни. Сейдри се надигна насреща му, предложи му се цялата и простена от удоволствие. При този толкова добре познат звук Ролф се скова. Не искаше да ѝ достави удоволствие. Искаше само да я използва, да се облекчи. Искаше да изпомпа семето си в нея колкото се може по-бързо. По-рано винаги се съдържаше, за да стигнат заедно до замайващите висини на екстаза. Сега искаше единствено сексуално облекчение. Припомни си всяка от лъжите ѝ, припомни си измамите и предателствата ѝ, извика в паметта си най-страшното – загубата на войните си. Сигурно ме е лъгала и за Гай, каза си гневно той, не може да не е споделяла леглото със съпруга си. Защо да не шпионира в две легла, а може би и в повече? Освобождаването дойде мъчително.

Ролф стана. Големите ѝ тъмни зеници бяха пълни със страст и желание и той разбра, че тя не е задоволена. Това го изпълни със злобно удовлетворение. Чудесно бе, че намери облекчение при нея но най-хубавото бе, че я възбуди и я остави незадоволена.

– Отсега нататък няма да си само моя пленница – заяви с режеш глас той и я измери с презрителен поглед. Сейдри не направи опит да се прикрие. Ролф впи жаден поглед в гъстите кичурчета между краката ѝ, които блестяха от влага, но бързо се овладя. – Вече си и моя курва. Ще те взимам винаги, когато поискам. Ти не заслужаваш нищо друго, Сейдри.

В големите теменуженосини очи заблестяха сълзи.

– Аз никога няма да те намразя, милорд – отговори просто тя.

– Моята омраза е достатъчно голяма, за да стигне и за двама ни – изръмжа той и напусна стаята ѝ.

След четири дни Ролф стоеше на края на гората и се взираше изпитателно между дърветата. Беше препускал близо четири мили, за да стигне до мястото, където огромен ствол беше паднал напреки на буйния планински поток и образуваше естествен мост. Там беше уговорената среща.

Той седеше на гърба на бойния си жребец и беше сам. Или поне създаваше впечатление, че е сам. Войните му се бяха скрили в гората и дебнеха, в случай че му бяха заложили капан. Ръката на Ролф почиваше спокойно върху дръжката на меча.

Той чу ездача, преди да го види. Скоро непознатият се появи от другата страна на потока и спря коня си на скалистия бряг.

Двамата мъже скочиха едновременно от седлата и се запътиха към падналия ствол. Ролф се изкачи пръв и стигна със сигурни стъпки до средата. Другият направи като него. Потокът шумеше под тях и заглушаваше думите им – в случай че наблизко имаше неканен слушател.

– Ще нападнат Елфгар. Имат пет дузини мъже. Слугинята Бет ще ги пусне през тайната вратичка в крепостната стена. Водачите са Едуин, Моркар и Херуорд Будният.

– Кога?

– На тридесети – след десет дни.

– Добре се справяш – произнесе признателно Ролф. – Ако казваш истината, ще бъдеш възнаграден с имението Линдли в Съсекс, когато всичко свърши. Кралят потвърди това обещание.

– О, да, господарю, казах ви истината – увери го тържествено Алби.

Лагерът на саксонците беше в една скрита долина на около петнадесет мили от Елфгар.

На двадесет и девети септември имаше новолуние и тъмната нощ обещаваше сиво, забулено от облаци, утро. В лагера цареше пълна тишина. Никой не говореше, не се виждаше нито един запален огън. Ала твърде малко мъже можеха да спят спокойно в нощта преди битката.

– Даже времето е на наша страна – проговори тихо Моркар.

Едуин не отговори. Братята седяха един до друг на едно паднало дърво и се вслушаха в шумовете на нощта – цвъртенето на шурците, грозния вик на една сова, воя на самотен вълк в далечината.

– Ние ще победим, Едуин – продължи Моркар и във въодушевлението си забрави да понижи глас. – Настъпи моментът да си върнем онова, което ни принадлежи. Чувствам го!

Едуин се усмихна едва-едва.

– Бет знае какво трябва да направи – зашепна отново Моркар. – Ще отвори тайната врата малко преди разсъмване. Аз ще вървя начело на хората си. Никой няма да ни усети. Ще минем през стената, преди да са успели да обявят тревога.

Едуин сложи ръка на рамото на брат си.

– Прав си. И аз имам чувството, че този път боговете ще бъдат благосклонни към нас.

Сейдри чакаше.

След нощта, когато се нахвърли върху нея като изгладнял вълк и я взе студено и жестоко, Ролф не беше дошъл нито веднъж. Но Сейдри всяка нощ се надяваше и чакаше. Щом той все още я желаше, тя имаше шанс, макар и съвсем малък, и нямаше да го изпусне. Щяха да се любят и тя щеше да му покаже колко дълбоки бяха чувствата ѝ към него, колко съжаляваше за предателството си и колко силна беше любовта ѝ.

Беше ужасно болезнено любимият ѝ да се отнася с нея като с курва, но едновременно с това тя осъзна, че трябва да приеме спокойно заслуженото наказание. Макар че той я мразеше, тя го обичаше; да лежи в прегръдките му, за нея не беше наказание, макар че той беше несправедлив и жесток. Тя беше оставила в сърцето му огромна зееща рана и той се опитваше да я скрие зад гнева и омразата. Сейдри страдаше безмерно

от несподеляната си любов, но не го излъга, когато му каза, че никога няма да го намрази.

А би трябвало да го мрази! Не можеше да обича човек, който се отвърщаваше от нея. Това беше безнадеждно начинание. Но тя не можеше другояче – не можеше да го отблъсне. Дано само дойдеше отново при нея!

Тази нощ ставаше нещо странно. Въпреки късния час Сейдри седеше на сламеника си напълно будна и напрегната. В замъка цареше мъртвешка тишина, но тя усещаше надигащо се зло... предстояща беда. Обви с ръце коленете си и се загледа с невидящи очи във вратата. Стаичката ѝ беше слабо осветена от пламъчето на единствената свещ. Ролф, къде си? Ела при мен!

Когато любимият ѝ наистина влезе и се запъти към нея с енергични крачки, тя изпита радост и страх едновременно. Лицето му беше затворено, очите студени като лед. Дали беше дошъл отново да потърси облекчение при нея, да я унижи? Дали тя щеше да успее да смекчи сърцето му? Сейдри застана трепереща пред него.

– Радвам се, че дойдохте отново при мен, милорд – проговори нежно тя. – Вложи всичките си чувства в тези думи и в погледа си.

Нещо светна в очите му.

– Да не мислиш, че ме е грижа? – попита подигравателно той. Изсмя се и я притегли към себе си. – Вече ми омръзна да се търкалям на сламеника, курво. Покажи ми нещо ново.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Какво искате?

– Покажи ми някой нов номер – изръмжа той.

Сейдри сведе очи, за да скрие сълзите си. Никога нямаше да победи омразата му. Никога. Но не можеше току така да се откаже от надеждите и мечтите си.

Той нададе дрезгав вик и пъкна в ръката ѝ члена си, силно възбуден и шръкнал чак до пъпа. Сейдри започна да го милва с растящо отчаяние. Нали се беше молила на небето да ѝ го изпрати? Защо болката разкъсваше сърцето ѝ? Трябваше да бъде силна! И тогава усети, че той реагираше на милувките ѝ, чу кратки, накъсани сладостни стонове и вдигна поглед. Ролф беше затворил очи, лицето му беше потъмняло, опънато от напрежение. Заля я гореща вълна. Колко го обичаше!

– Ролф – прошепна нежно тя.

По лицето му пробяга кратка тръпка, но той не отвори очи. Тя се облегна на стената, вдигна едното си бедро и го обви около кръста му.

Това беше достатъчна подкана. Ролф я вдигна високо във въздуха, блъсна я грубо в стената и заби члена си дълбоко в утробата ѝ. Учудването ѝ нарасна, когато той я зацелува диво и страстно, за първи път след предаването ѝ. Сейдри нададе вик, наполовина хълцане, наполовина ликуване, и отговори на целувката с безумна жажда. Двамата се съединиха в безкрайна целувка. И докато хълбоците им се триеха в ритъма на страстта, езиците им кръжаха в отчаяния танц на екстаза. Тя го обичаше. Обичаше го безмерно.

– Ролф! – изпъшка тя, когато екстазът я отнесе във вечността на безумни спирали и я гласна към експлозията. – Ролф, Ролф!

Той я остави на пода и Сейдри прочете в очите му нещо, което нямаше нищо общо с омразата и отвращението. Изведнъж той я вдигна на ръце и я отнесе на сламеника. Сърцето ѝ се сви от болка.

– Искам да видя тялото ти, вещице – проговори той и в гласа му нямаше и следа от подигравка.

– Какво има? – попита тя. Обзе я тревога, севивата ѝ се изостриха. Нещо не беше наред, тук ставаше нещо особено! Ролф не обърна внимание на протеста ѝ. Смъкна ризата от гърба ѝ, спря поглед върху гърдите, после се спусна към корема и дългите бедра. Ръката му помилва нежната кожа.

– Какво има? Какво става тази нощ в замъка? – Гласът ѝ трепереше от страх.

Ролф и този път не отговори. Не можеше да свали поглед от вълнуващите се гърди. Ръцете му се вдигнаха да ги погалят. Сейдри се вцепени. Сигурно ще разбере, че съм бременна, каза си тя. Не я беше виждал гола цели шест седмици.

Той се наведе със стон над нея и засмука зърното на гърдата ѝ като изгладняло кърмаче. Сейдри се отпусна. Ролф отново проникна в нея, този път меко и нежно. Ръцете му се заровиха в косата ѝ. Сейдри отново се насълзи, този път от щастие. Той бе проявил нежност към нея! Устата му се плъзгаше по шията ѝ, галеше бузите и ушите. Ръцете му бяха навсякъде, играеха върху тялото ѝ, сякаш изпълняваха безмълвна мелодия. Той се надигна на колене, без да изважда члена си от утробата ѝ, вдигна я към себе си и започна да милва влажната плът на мястото, където телата им се сливаха.

Сейдри го гледаше опиянена. Той беше свел поглед към пръстите си, които играеха на входа на утробата ѝ, после вдигна глава и я погледна в очите. Пламтящата страст в погледа му я поведе към тръпките на екстаза.

Ролф вече не бе затворническият надзирател, нейният мъчител, той бе единственият ѝ любим. Ръцете му я прегръщаха, той се движеше ритмично в нея, устата му владееше нейната. Отново и отново я водеше към тръпнесто разтоварване, а накрая се изля в нея.

Сейдри го притисна към себе си и започна да милва мокрия от пот гръб. Той я беше любил, сякаш Кавлидок не съществуваше. Дали тя можеше да се надява, че това означаваше нещо? Дали имаше право да се надява?

Ролф се отдели от нея, претърколи се по гръб, сложи ръка върху очите си и изпъшка тежко.

Тя го гледаше и сърцето ѝ преливаше от щастие и надежда. Господи, колко беше красив, златнорус и силен, съвършено езическо божество. Ала когато той стана, без да я удостои дори с поглед, надеждата ѝ угасна и се превърна в пепел. По време на любовната игра се беше освободил от дрехите си с нейна помощ и сега се облече бързо с гръб към нея.

– Милорд?

Ролф се обърна към сламеника. Лицето му беше кораво и студено, изпълнено с презрение. А тя, глупачката, се беше надявала никога вече да не види този израз. Очите бяха станали тесни цепки, устата се разкриви в самодоволна усмивка. Сейдри закърши ръце.

– Милорд? – повтори с треперещ глас тя.

– Ако имаш да кажеш нещо, слушам те – подкани я с леден глас той.

Значи я мразеше, както и преди. Никога нямаше да ѝ прости. Думите на Гай отекнаха в главата ѝ. „Той има много строги представи за дълг и вяност. Никога няма да ти прости предателството.“ Освен това Гай беше казал, че господарят му не е от мъжете, които могат да обичат една жена. Тя беше глупачка, защото го обичаше, жалка, нещастна глупачка! Сейдри преглътна мъчително.

– Какво става? Защо в замъка цари мъртвешка тишина?

Мъжът се усмихна злобно.

– Ти май искаш отново да извършиш предателство! Да не мислиш, че като се позабавлявах с теб, ще ти разкрия тайните си? – Смахът му отекна болезнено в ушите ѝ. – Ама че си глупава!

Сълзи замъглиха погледа ѝ и едва разбра какво ѝ каза той.

– Каквото и да се случи утре, помни, че ти е забранено да напускаш тази стая.

Сълзите ѝ потекоха неудържимо, тя извърна лице и не се постара

да вникне в смисъла на думите му. Ролф добави съвсем тихо:

– Няма да ти се случи нищо лошо, Сейдри. – Но тя изобщо не чу последните му думи.

Усещаше само безмерно отчаяние, от сърцето ѝ капеше кръв. През цялото време си задаваше ироничния, но и глупав въпрос, как е възможно сърцето ѝ да се разкъса за втори път.

Саксонците бяха скрити зад последните дървета на гората. От другата страна на рова беше тайната вратичка в крепостната стена. Шестдесет мъже клечаха на земята, никой не се помръдваше, никой не издаваше звук. В последния час преди зазоряване цареше черен мрак. Моркар пропълзя към брат си.

– Време е – проговори с твърд глас Едуин.

Моркар се усмихна, очите му засвяткаха въодушевено. Братята се прегърнаха сърдечно. Едуин се отдръпна пръв. Моркар се ухили.

– Скоро започваме – прошепна той. – Но къде е Алби?

– Тук – отговори мъжки глас и Алби се измъкна от храстите.

Едуин удари двамата по гърбовете.

– Бог с вас! – прошепна с надежда той.

Моркар стисна ръката му.

– Напред към победа! – Той хукна да бяга през откритото поле, следван по петите от Алби. Двамата скоро бяха погълнати от черната нощ.

Щом стигнаха до рова, който заобикаляше замъка, Алби подаде на Моркар края на възжена стълбичка. Моркар навлезе в студената вода, изкриви лице, но смело се потопи и заплува към другия бряг. Щом стигна оттатък, той закрепил края на стълбата за една греда, която стърчеше от стената. След десетина минути поне дузина саксонци вече бяха прекосили рова.

Когато половината воители се събраха под стената, небето на изток започна да просветлява. Моркар събра хората си.

– Къде е Алби? – попита той и се огледа за верния си спътник.

Никой не знаеше какво е станало с младия мъж и в сърцето на Моркар пропълзя лошо предчувствие. Но не биваше да се колебае повече. Трябваше да влязат в крепостта преди разсъмване.

– Тръгваме! – заповяда той и извади меч си.

Вратата бе отворена и Моркар се усмихна; щеше да благодари на Бет по обичайния си начин. Промъкна се пръв през тесния отвор, ала не бе направил и четири крачки в двора, когато видя блясък на оръжие. Засада! Предателство! Но вече нямаше връщане назад.

Моркар се хвърли срещу нападателя с вдигнат меч и усети как острият връх на противниковото оръжие се заби в рамото му. Изведнъж се

надигна оглушителен шум. От всички тъмни ъгли на двора изскочиха нормани и се хвърлиха върху влезлите. Моркар се биеше като обезумял. Мечът му непрекъснато потъваше в мека плът. Но една дума, по-остра от всяко оръжие, режеше ума му – предателство. Някой ги беше издал.

Едуин се биеше сред бъркотията във вътрешния двор. Навсякъде около него витаеха смърт и гибел. Навсякъде лежах заклани саксонци, но около дузина рицари все още се държаха здраво и се биеха за живота си. И Едуин знаеше, че са били предадени.

Той прониза сърцето на един неприятел, но в следващия момент усети остра болка в бедрото. Обърна се рязко и се нахвърли върху следващия нападател, мрачно решителен и ожесточен. Тогава го позна. Гай дьо Шант, съпругът на Сейдри.

Едуин парираше удар след удар, сръчно и силно. Гай беше целият в кръв, но и с Едуин беше същото. Остриета на мечовете се удряха със звън. Гай беше изтощен и раната на рамото му кървеше силно. При следващия удар на Едуин норманинът политна към стената. Без да се колебае, Едуин разпори корема му.

Той не изчака, докато Гай падна, хъркайки, на земята, а веднага се върна в центъра на страшната битка. Погледът му напразно търсеше, но не можеше да открие Моркар сред биещите се.

Трябваше да избягат, докато все още беше възможно. Тази битка беше загубена, но имаха надежда за нов бунт, надежда за по-късна победа. Едуин се огледа и видя, че се намира съвсем близо до кулата, където беше затворена сестра му.

Не, беше прекалено опасно да се опита да я освободи.

Ролф спря за миг и изпъшка, стиснал в юмрук окървавения си меч. Самият той не бе ранен. Битката е почти приключена, помисли си той и огледа изпитателно просторния двор. Неговите хора бяха победители. Последните съпротивляващи се саксонци бяха натикани до стените. Навсякъде се виждаха мъртви неприятели, но между падналите имаше и нормани. С бърз поглед Ролф се увери, че е претърпял незначителни загуби, но не изпита триумф. Все още бе обзет от треската на боя, напрежението му не бе отслабнало.

Но къде бяха водачите на бунтовниците, къде бяха Едуин и Моркар?

Погледът му се стрелна към кулата, където беше затворена Сейдри. Тя беше на сигурно място, нито един саксонец не бе проникнал в

замъка. Даже му се стори, че я видя зад една от тесните бойници, и се принуди да отмести поглед. Размаха отново меча си и тръгна да търси братята ѝ.

Претърси между умиращите и мъртвите, огледа и малкото, които продължаваха да се бият. А после погледът му се върна по същия път... през кръв и извадени вътрешности, отсечени крайници, през хора, които хъркаха отчаяно и се бореха със смъртта, през кръв и мръсотия – обратно към Гай.

Ролф изкрещя от ужас.

Гай лежеше неподвижен, ризницата му беше цялата в кръв. Ролф се озова с два скока при него и падна на колене.

– Гай! Гай! – Но още преди да пипне лицето му, знаеше, че приятелят му е мъртъв.

Той стисна лицето на Гай между двете си ръце и примигна срещу мъчителното парене в очите си.

– Гай – прошепна с пресекващ глас той, – Гай! – После притисна безжизненото тяло до гърдите си. Едва успяваше да се пребори със сълзите си. – Скъпи приятелю – произнесе дрезгаво той. – Сега си при бога.

Сейдри се притискаше към каменната стена и се вираше със замъглен от сълзи поглед в безумната кланица на двора. Битката се водеше от другата страна на кулата и тя виждаше само откъслечи от сражението, отделни мъже, които размахваха мечове и бойни брадви, нанасяха си рани и се убиваха взаимно. Виждаше, че земята е осеяна с мъртви тела. Само преди минута бе видяла Ролф, който въртеше меча си със смъртоносна точност и сигурност. С добре прицелен удар той отсече главата на един саксонец, обърна се светкавично и прониза рамото на друг, който го нападнаше изотзад. Сейдри гледеше втрещено. Изпитваше смъртен страх за братята си, които също се биеха някъде долу – и за Ролф.

Като видя саксонца, който искаше да го нападне в гръб, тя изпищя като безумна, макар да знаеше, че той не може да чуе предупредителния ѝ вик. А когато Ролф уби неприятеля, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

След това норманинът изчезна. Явно битката беше към края си. Само десетина саксонци, притиснати към стената, продължаваха да се сражават ожесточено.

Някой отвори с трясък вратата на стаята ѝ. Сейдри се обърна стреснато.

– Едуин!

Брат ѝ беше целият в кръв, куцаше. Десницата му стискаше окърва-вения меч.

– Тръбва да се махнем оттук! Ела с мен! – извика той.

Сейдри, която през целия си досегашен живот се беше подчинявала безпрекословно на братята си, се поколеба. В главата ѝ имаше само една мисъл – Ролф.

– Тръгвай! – изкрещя той и я сграбчи за рамото.

Дългът ѝ повеляваше да бъде вярна на Едуин, норманинът я мразеше и въпреки това Сейдри не искаше да тръгне. В последния момент обаче размисли и тръгна след брат си. Двамата хукнаха надолу по стълбите. Залата беше празна, отвън долитаха затихващите шумове на битката. Чуваха се мъжки крясъци, болезнени стонове, дрънчене на оръжие.

Едуин стискаше ръката ѝ. Нямахме време за губене. Двамата преко-сиха вътрешния двор и слязоха по тясната каменна стълбичка към вън-шния. Навсякъде се виждаха мъртви и ранени. На отделни места тежко ранени, облени в кръв, мъже продължаваха да се бият. Едуин я бутна към отворената вратичка в стената, за чието съществуване Сейдри изоб-що не беше подозирала, но изведнъж спря. Сейдри изпитваше луд страх, кръвта шумеше в ушите ѝ. Погледна безпомощно брат си и поне-чи да се върне при него.

– Върви! – подкани я грубо той и я блъсна към вратата. – Аз ще дойда след малко. Мини с другите по моста и се скрийте в гората. Върви най-послед!

– Какво те задържа вътре? – изплака задавено тя.

– Върви! – изрева Едуин. – Не ме чакай!

Един саксонец хвана Сейдри за ръка и я поведе по стръмния склон към помощния мост, който застрашително се люлееше под тежестта на последните бегълци. Нормански стрелци, застанали на стената, засипва-ха бежанците със стрели. Сейдри хвърли измъчен поглед през рамо, но Едуин беше изчезнал.

Едуин изохка и се отпусна на колене пред безжизненото тяло на брат си. Сърцето му беше спряло да бие, разумът му не работеше. Само една мисъл го владееше: моля те, боже, дано е жив! Той се наведе над брат си и внимателно го обърна по гръб.

Раненият простена.

– Милостиви боже! – прошепна облекчено Едуин. Но само след

секунда видя, че от гърдите на брат му струи кръв. Едуин притисна с две ръце зейналата рана, за да спре кръвта.

– Едуин... – прошепна с пресекващ глас Моркар.

– Не говори – помоли отчаяно големият брат. – Не си хаби силите.

Моля те, не говори!

– Не мога повече – изохка Моркар.

Едуин притисна с все сила голямата рана.

– Ще се справиш – прошепна трескаво той. – Няма да умреш.

Моркар отвори уста, но не можа да каже нито дума. И от устата му рукна кръв.

Едуин извика отчаяно и го притисна още по-силно в последен напразен опит да спре кръвотечението.

– Предадоха ни – промълви Моркар и сините му очи блеснаха за последен път. – Предадоха ни, Едуин.

Едуин искаше да му каже, че не бива да говори и погледна в угасналите очи. Празнота, макар че само допреди миг в тях светеше живот. Нищо.

– Велики боже, не! – изкрещя Едуин към небето и заплашително размахна юмрук. После прегърна брат си, залюля го като бебе и захълца дрезгаво.

Знаеше, че трябва да бяга, иначе щяха да го вземат в плен. Но тъгата и болката бяха по-силни от всичко. Не можеше да отмести поглед от любимото лице, не вдигна ръка да избърше сълзите си. В смъртта чертите на Моркар бяха мрачни и изразяваха горчивина той вече нямаше нищо общо с безгрижния, вечно засмян, младеж, който преследваше жените. Болката отвори огромна рана във и без това израненото сърце на Едуин. Брат му беше пронизан от врага само минута след като бе въвел хората си през тайната вратичка. Предателство.

Сълзите на Едуин пресъхнаха. Щеше да прекара остатък от живота си в търсене на човека, който беше причинил смъртта на любимия му брат.

Той се изправи и вдигна брат си на ръце. Не можеше да го остави тук, също както не можа да остави и Сейдри. Направи крачка към вратата, когато хладният глас на Ролф дьо Варен го задържа.

– Спрете! – заповяда норманинът и вдигна меча си. – Вие сте мой пленник.

Едуин погледна в студените сини очи на смъртния си враг.

Едва тогава забеляза, че беше обкръжен от всички страни от нормански рицари. Това не го разтревожи особено. Той притисна към

гърдите си изстивашото тяло на Моркар и преглътна тежката буца в гърлото си. Това беше краят.

Той беше победен. Елфгар беше загубен. Всичко свърши.

– Ще дойдеш ли, господарке? – попита страхливо старата жена.

Сейдри се уви в дебелия наметка. Беше в началото на януари и миналата нощ силната снежна буря почти бе засипала уелското село Левелин. Сейдри едва разбираше келтския диалект на жителите му, но вече бе свикнала с това изречение. Веднага щом разбраха, че гостенката им е опитна лечителка, селяните започнаха да я викат при болни и родилки.

– Разбира се, че ще дойда – отговори тихо тя.

Измършавялата сивокоса старица огледа красивата саксонка и отново, подобно на всички свои съселани, изпита учудване от тихата тъга в очите ѝ. Защо тази хубава млада жена беше постоянно тъжна? Никои не знаеше откъде е дошла. Един ден Херуорд я доведе и я настани в къщата на братовчед си, след което отново потегли на война. Жената бе в напреднала бременност, тялото ѝ се издуваше под широките одежди, гърдите ѝ бяха пълни и тежки. Дясната ѝ очна ябълка, която понякога се изкривяваше навън, в началото плашеше селяните, но с времето свикнаха. Вече всички знаеха, че жената е добра и отзивчива. А Херуорд беше техният герой; дори само заради това жената, която носеше под сърцето си неговото дете, заслужаваше да бъде приета. Мъжът ѝ трябва да се върне при нея по-скоро, каза си с лека усмивка старата жена, може би тогава тъгата ѝ ще изчезне.

Сейдри влезе в къшурката на старицата, намаза с мехлем гърдите на съпруга ѝ, който страдеше от пристъпи на тежка кашлица, приготви му силен чай и получи за труда си парче хляб и парче пушен говежди език.

Когато тръгна обратно към изкривената от вятъра къщичка, която обитаваше, в гърлото ѝ беше заседнала буца.

Тя се уви по-плътено в наметката и се намръщи от болките в гърдите. Вече беше в седмия месец и се чувстваше тежка и тромава. Дали някога щеше да види отново родината си?

Знаеше, че няма смисъл да мечтае за неосъществимото.

Вечерта след битката Херуорд ѝ разказа какво се е случило: Моркар загинал, Едуин бил взет в плен. Алби предал братята ѝ. Сейдри плака седмици наред за Моркар, красивия, синеок, смел и толкова весел Моркар. Колко жестока беше съдбата. Най-добрите си отиваха твърде рано от живота. Едуин бил откаран в Йорк и осъден на доживотен

затвор. След коледните празници Уилям и армията му щели да напуснат Уестминстър и пленникът щял да бъде отведен в Лондон. Слава богу, че бе жив.

Сейдри често се питаше дали ще го види отново.

Тя не можеше да се върне в Елфгар. Там я очакваше същата съдба като на брат ѝ – пожизнен затвор. Въпреки това болезнено копнееше да види отново Ролф и беше готова да си събере багажа и да тръгне пеша към Елфгар. Какво от това, че щяха да я затворят отново в онази тясна стаичка – нали щеше да бъде близо до него!

Но той я мразеше. Ако я обичаше, нищо нямаше да я спре да се върне при него. Ако я обичаше, щеше да си иде в Елфгар и да влезе доброволно в затвора. Даже ако той щеше да идва при нея веднъж в седмицата или дори в месеца, тя бе готова да пожертва свободата си. Но той никога не я бе обичал. Както ѝ каза веднъж Гай, Ролф не можеше да обича. А след като тя го бе предала, той я бе намразил. Затова трябваше да остане в това далечно село.

Един ден, когато остарееше и побелееше, когато синът ѝ станеше мъж, тя щеше да го изпрати при норманина като прошален подарък, като доказателство за искрена и дълбока любов.

Ролф спря коня си на хълма, под който се гущеше селото Левелин, и огледа разсеяно разпръснатите в долината къщурки, покрити със слама. От покривите се издигаше дим, небето беше сиво, забулено от облаци. Скоро отново щеше да завали сняг. Сърцето му биеше с такава сила, че едва дишаше.

Седмици наред я беше търсил.

Най-после я намери.

Веднага след като битката за Елфгар беше решена в полза на норманите, Ролф отиде в стаичката на затворницата. Втъпяваше си, че иска само да провери дали не ѝ се е случило нещо. Ала истинската причина беше постоянната му потребност да я вижда, да бъде близо до нея. Никога преди това не беше изпитвал такава силна нужда от любовта ѝ. Само Сейдри можеше да му помогне да преодолее болката от смъртта на Гай. Само тя можеше да го прегърне с безкрайна нежност и да го утеши.

Изчезването ѝ го доведе почти до лудост.

Когато видя отворената врата на стаята ѝ, Ролф веднага разбра, че е станало нещо непоправимо. Въпреки това обиколи целия замък,

викайки името ѝ, но никой не се отзова. Най-после високопоставеният пленник му съобщи за бягството ѝ. Ролф и Едуин стояха един срещу друг и се гледаха враждебно, Ролф беше толкова гневен и обезумял от болка, че не беше в състояние да произнесе нито дума. После си припомни, че се беше отнесъл към нея като към най-вулгарна уличница, и разбра, че няма право да я обвинява за бягството ѝ. Дни наред ходеше с увиснали рамене и сведена глава. Сейдри си беше отишла. Не го искаше повече.

Думите ѝ отекваха в съзнанието му. „Аз те обичам“ – беше казала тя. Дали беше искрена? Дали съществуваше искрица надежда, че тя ще му прости, след като той се бе отнесъл към нея с безумна жестокост? Той разбра, че копнее отчаяно не само за тялото, но и за любовта ѝ. Той не можеше да живее без Сейдри, без вратата, че тя го обича. Тогава се запита дали и той я обичаше.

Въпросът го разтърси до дън душа. Дотогава любовта бе само красива дума за животинската похот, от любов страдаха само слабоумните и жените. Той не бе слаб, не бе глупак, но не можеше да живее без нея. Ако това бе любов... значи той бе попаднал под властта ѝ.

Решението му беше твърдо. Сейдри беше само негова. Той трябваше да си я възвърне, затова щеше да тръгне да я търси и да я намери. И никога повече нямаше да ѝ позволи да го напусне. Нямаше да я държи повече като затворница. Щеше да я носи на ръце, да я обсипва с внимание и любов и тя никога вече нямаше да си помисли, че би могла да го изостави. Той беше в състояние да го направи и щеше да го направи, защото беше мъж с желязна воля. Първо обаче трябваше да я намери и да я убеди да се върне при него, защото не можеше да приложи насилие. Щеше да я помоли за прошка: Той, който никога не беше молил за каквото и да било.

За да я намери, трябваше да разбере къде се криеха бунтовниците. Работейки систематично и последователно, той изгради цяла мрежа от шпиони и накрая успя да изпрати послание на Херуорд. Естествено Будният се поколеба дали да се срещне с него, но Ролф му предложи мир и приятелство и подsigуряване на североизточната граница. Херуорд се съгласи, но когато се срещнаха, категорично отказа да му разкрие къде живееше Сейдри.

– Ти искаш да си възвърнеш пленницата, нали, норманино? – попита подозрително той. – Или я искаш като любовница?

– Тя ми принадлежи – отговори честно Ролф. – Но не се тревожи, ще се отнасям добре към нея. Тя е затворница на крал Уилям, но аз ще

се погрижа нищо да не ѝ липсва. – Сините му очи заблестяха опасно. – Нищо няма да ми попречи да я намеря.

Мъжете постигнаха съгласие. Ролф освободи един от най-добрите воители на Херуорд, който беше пленен в битката за Елфгар, а Херуорд му каза къде е скрил Сейдри.

Ролф нареди на рицарите, които го придружаваха, да чакат връщането му на хълма, пришпори коня си и препусна по изровената пътека. Видя самотна женска фигура пред една къщурка и веднага я позна, макар че тя беше на доста голямо разстояние от него и беше увита в дълга вълнена наметка; дебелият плетък на гърба ѝ блестеше като току-що разпален огън. Струваше му огромно усилие да не загуби самообладание. Искаше да я грабне в обятията си, да я притисне с все сила до себе си и да я задуши с целувки. Но стисна здраво зъби и се запъти бавно към нея.

Сейдри хвърли поглед към непознатия ездач и замръзна.

– Милейди – поздрави учтиво Ролф, – позволяваш ли да поговоря с теб? – Това беше въпрос, не заповед.

Сейдри го погледна с разширени от ужас очи, вдигна ръка към лудо биещото си сърце и се олюля. Боеше се, че ще припадне. Наистина беше той, величествен на седлото на могъщия си жребец, замайващо красив, златокос и прашящ от сила като езическо божество. Тя примигна няколко пъти, за да спре напирещите сълзи.

– Милейди? – попита несигурно Ролф. Погледът му се плъзна по натезалите гърди, спря върху издутия корем и се впи в теменуженосните очи.

– Вие... – Тя преглътна. – Вие дойдохте, за да ме отведете отново в затвора, нали, милорд? – Сълзи задавиха гласа ѝ.

Ролф се метна от седлото и стисна здраво юздите.

– Аз съм затворникът – отговори дрезгаво той. Погледът му я пронизваше. – Ти си завладяла сърцето ми без остатък, Сейдри.

Тя го погледна невярващо и стисна до болка ръце.

– Какво казахте?

– Искам да се върнеш при мен – отговори с пресекуващ глас той. Погледът му падна отново на корема ѝ. – Сейдри, ти носиш моето дете под сърцето си, нали?

– Нима би могло да бъде на друг мъж? – Устните ѝ затрепериха. Не знаеше дали да плаче, или да се смее.

– Моето дете. – Ролф преглътна тежко и пое въздух. Ликуващото участие се бореше с несигурност, страх и желание. – Аз не мога да те

принудя да се върнеш, Сейдри... Но те питам: можеш ли да ми простиш? Можеш ли да ми простиш и да се върнеш с мен в Елфгар?

– Ти ме молиш за прошка? – попита невярващо тя.

Ролф се отпусна на едно коляно.

– Да.

Сейдри повярва, че сънува. Той беше дошъл, коленичи пред нея и я помоли за прошка.

– Нямам какво да ти прощavam, милорд – проговори нежно тя и по страните ѝ потекоха радостни сълзи.

Ролф се надигна.

– Твоето великодушие винаги ме е поразявало – прошепна дрезгаво той.

Тя докосна лицето му.

– Аз те обичам.

Той затвори очи и простена задавено. После внимателно я взе в прегръдката си и я притисна към мощната си гърд.

– Не мога да живея без теб – прошепна в ухото ѝ той. – Не мога. Ако това е любов, значи съм винаги твой.

Сейдри се отпусна в обятията му и вдигна поглед към лицето му. Очите му бяха влажни. Тя не посмя да отбележи това обстоятелство и се усмихна през сълзи.

– Ако не знаеш как да живееш с любовта, аз с радост ще те науча, милорд – прошепна страстно тя.

Ролф се усмихна несигурно.

– Ти си чудесна учителка и аз знам, че можеш да ме научиш на всичко, Сейдри. – Гласът му беше тъмен и мек като кадифе. – Научи ме да те обичам. Научи ме... сега.

Тя взе красивото му лице между двете си ръце и го целуна с цялата нежност и любов, която се бе насъбрала в сърцето ѝ. Целувката стана страдна. Той я привлече към себе си и когато усети набъбналата му мъжественост, тя се разсмя и разплака едновременно.

– Това е знак за любовта ми – прошепна той и отново я целуна.

Двамата се хванаха за ръце и тръгнаха към къщичката, в която живееше Сейдри. В ниската мрачна стаичка Ролф я прегърна и трескаво потърси устата ѝ. Сейдри потрепери и се сгуши в него.

Той я положи върху тясното легло и я разсъблече. Пръстите му милваха с обожание лицето, гърдите и бедрата ѝ. Издутият корем го възхищаваше.

– Толкова си красива, Сейдри – шепнеше възбудено той. – И

красотата е не само в тялото ти. – Той я погледна дълбоко в очите. – Красотата идва от душата ти.

– Колко хубаво го каза – прошепна през сълзи тя.

В очите му светнаха предателски искри.

– В теб расте детето ми – проговори задавено той, докато ръката му бавно се плъзгаше по корема. После се поправи: – Нашето дете.

Сейдри се засмя с преливащи от любов сърце. Той се наведе и зацелува пълните ѝ гърди, после се спусна към корема. Когато стигна до тъмния триъгълник, тя се възпротиви.

– Какво правиш там, милорд?

– Ролф – поправи я той, разтвори бедрата ѝ и отново я зацелува. Този път езикът му се потопа дълбоко в нея. Сейдри простена.

– Обичам те – изрече сериозно той и вдигна глава. Погледите им се срещнаха.

Сейдри се засмя доволно. Той щеше да се научи да я обича, вече се учеше. Ала усмивката ѝ изчезна, когато той сведе глава и продължи да я милва с ръце и устни. Езикът му затанцува около малката твърда перла, нежно я засмука в устата си. Сейдри извика и в тялото ѝ избухна гръм. Облекчението дойде със силни спазми. Когато екстазът отшумя, той се потопа дълбоко в нея.

– Никога вече няма да си помислиш да ме напуснеш – прошепна до ухото ѝ той и се задвижи в бърз ритъм.

– Но аз никога не съм имала желание да те напусна – възрази тя. Оттук нататък думите бяха излишни. Останаха само докосванията, целувките, съединените тела, които се движеха в единен ритъм, докато дойде мигът на екстаза.

– Ще се върнеш ли при мен? – попита след часове Ролф.

Сейдри стоеше до огнището и разбъркваше яденето. Тя го погледна през рамо, видя несигурността в очите му и сърцето ѝ преля от любов към този силен, горд мъж, който се учеше да моли, не да заповядва. Под желязната си броня той беше мъж от плът и кръв, с голямо сърце и отворена душа.

– Да. Аз те обичам, Ролф.

Той се усмихна щастливо и отново я прегърна.

– Аз се нуждая от любовта ти, Сейдри – призна той. – Не мога да живея без нея.

Тя го погледна дълбоко в очите.

– Значи ли това, че ми прощаваш за Кавлидок?

– Да – отговори той. – Ти обичаш родината си, както аз обичам

своята.

Погледите им се потопиха дълбоко един в друг. Колко много непоизнесени, тревожни мисли се преливаха от единия към другия.

– Трябва да си поговорим – каза сериозно Ролф, взе ръката ѝ и я отведе до масата. – Жалко е – започна той, – че аз съм норманин, а ти саксонка. Но ти въпреки това ме обичаш.

Тя разбра. Никога нямаше да се умори да го уверява в чувствата си.

– Да, обичам те.

Той се усмихна и продължи:

– Много съжалявам, че Моркар трябваше да загине, а Едуин попадна в кралския затвор. Но поне е жив. Ще ме приемеш ли като господар на Елфгар, Сейдри?

– Да, ще го направя. – Тя изпитваше тъга и щастие едновременно. – Има неща в живота, които не зависят от човешката воля. Аз тъгувах дълго за Моркар и никога няма да престана да мисля за Едуин. Но аз те обичам, Ролф, и никога вече няма да те предам.

– Знам. – Той се поколеба. – Сейдри, има нещо, което трябва да знаеш. Ако се върнеш с мен, и занапред ще живееш като кралска затворница. Не мога да променя положението ти. Ще се опитам да говоря с Уилям, но се боя, че той няма да изневери на принципите си. Кралят не прощава държавната измяна. Ако се върнеш с мен... – Ролф пое дълбоко въздух, – ще останеш под мой надзор.

– Разбирам – отбеляза равнодушно тя.

– Никога няма да ти причиня болка – увери я енергично той. – Ще те защитавам с живота си. Никой и нищо не е в състояние да ме отдели от теб. Кълна ти се. Ти ми принадлежиш. А това означава, че всичко мое е и твое, че ще бъдеш под моя закрила до края на живота ми. Разбих ли?

– Да. – Тя пое дълбоко въздух. – Аз ще се върна с теб в Елфгар, защото там е моят дом. Даже ако не ми беше казал всичко това, пак щях да се върна с теб. Не мога да живея без теб.

Той се усмихна, целуна ръката ѝ и я погледна дълбоко в очите.

– Искане ми се да можехме да се оженим – неочаквано рече той.

Тези прости думи означаваха за нея повече от най-тържествената клетва! Тя сведе очи и се опита да задържи сълзите си.

– Ти ме ласкаеш – прошепна едва чуто тя.

– Знаеш, че това не е възможно, въпреки че Алис бе заточена в един френски манастир и никога няма да се върне – обясни глухо той, вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

– Да, знам.

– Но в сърцето ми – продължи той, впил поглед в теменуженосините очи, – ти си моята съпруга.

Нищо не можеше да я направи по-щастлива.

– Никога не приех Алис като своя съпруга – прибави той. – Ти ме познаваш. Аз дарявам сърцето си само веднъж. Предлагам ти закрилата си, верността и... – Той се поколеба и се изчерви.

Сейдри стисна ръката му.

– Как може мъж като теб да се страхува от една толкова хубава дума? – попита шеговито тя, макар че в очите ѝ блестяха сълзи.

Ролф се усмихна криво.

– Ти имаш любовта ми, Сейдри, имаш я завинаги. В сърцата си сме мъж и жена, а се надявам, че и пред бога.

Сейдри седна в скута му и го прегърна. Той скри лице на гърдите ѝ. Тя зарови пръсти в косата му, целуна русите къдрици, засмя се и отново се разплака. Никога през живота си не беше изпитвала такова щастие. Той беше нейният съпруг, Ролф дьо Варен, Ролф Безмилостният, горд и могъщ и преди всичко човек на честта. Току-що ѝ беше дал всичко, за което беше мечтала, всичко, което притежаваше. Подари ѝ сърцето и любовта си.

– Приемам с голяма радост, милорд – прошепна тя и той я притисна нежно до гърдите си.

ЕПИЛОГ

На 24 декември Алис се обеси в килията си в манастира „Света Йона“ във Франция.

На 24 декември следващата година Сейдри и Ролф дьо Варен се венчаха в Йорк. Едуин беше освободен временно от затвора, за да отведе булката пред олтара. Трите деца на щастливата двойка, две момчета и едно момиченце, също взеха участие във венчавката. Като почетни гости присъстваха крал Уилям, Роджър Шрюсбъри, епископ Одо, Уилям Фицосбъри, Уолтър Лейси и много други благородници.

Невестата беше ослепително красива, гордият жених се усмихваше щастливо. Всички гости бяха единни в мнението си, че никога не са виждали по-влюбена двойка пред брачния олтар. Сватбеният подарък на краля беше помилването на Сейдри. Уилям стана и кръстник на дъщеричката им. Гостите от женски пол проляха горещи сълзи по време на сватбата, а на много от изисканите господа очите бяха овлажнели.

Крал Уилям, известен с великодушието си, когато беше в добро настроение, предаде Едуин под надзора на Ролф. Освен това се съгласи да сгоди овдовялата си дъщеря Изолда със саксонския благородник. Двамата се венчаха следващата пролет и Едуин пое бащинството на две-годишната дъщеря на Изолда. Говореше се, че Изолда го посещавала в затвора на Уестминстър още през януари 1070 година.

КРАЙ

© 1990 Бренда Джойс
© 2001 Ваня Пенева, превод от английски

Brenda Joyce
The Conqueror, 1990

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Бренда Джойс. Завоевателят
ИК „Ирис“, 2001
Редактор: Румяна Маринова
Коректор: Румяна Маринова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11928>]